

КАРОЛАЙН ГРЕЪМ НАПИСАНО С КРЪВ

Част 4 от „Убийства в Мидсътър“

Превод от английски: Сашка Георгиева, 2007

chitanka.info

На Франк и Линда Белгроув, мои спасители.

Без известна тревога писането губи своя чар.

Никълсън Бейкър „Ти и аз“

ПОКАНАТА

По-късно, при разговорите с полицаите, никой не можа да каже с положителност чия е била идеята да поканят Макс Дженингс. Един-двама смятаха, че е била Ейми Лидиърд, но тя бе убедена, че приятелката ѝ Сю Клептън първа е споменала името му. Сю отрече и посочи Рекс Сейнтджон, а той на свой ред заяви, че никога до този момент не бил чувал за този човек, камо ли да е чел книгите му. Лора Хътън призна, че и тя може да е била, защото наскоро прочела в статия в „Харпърс“, че писателят неотдавна се преместил да живее в село на трийсетина километра от Мидсъмър Уърти. Браян Клептън добави, че който и да е бил, го е обрекъл на най-скупната вечер в живота му. Ейми и Сю обаче бяха единодушни в едно, горкият Джералд реагира изключително драматично на предложението.

Щом чу името „Макс Дженингс“, спомни си Ейми, която пишеше роман и се надяваше да влезе в класациите на най-продаваните книги, Джералд подскочи, пребледня, разтрепери се, загледа ужасен с широко отворени очи и изстена, сякаш някой го беше цапардосал изневиделица. Изпусна дори чашата си с кафе. Всички започнаха да чистят изцапаните му панталони и да чегъртат неразтворената захар от килима. Минаха десет минути, докато групата се върне към подхванатия разговор. Сю зареди отново кафеварката и сипа от специалното кафе с вкус на шоколадов трюфел от запасите на Джералд, за което Браян твърдеше, че все едно пиел какао.

Когато тя донесе подноса в хола, завари Джералд да стои пред газовата камина и да държи влажните панталони колкото се може по-далеч от опарените си с вряла течност колене.

— Ужасно съжалявам. Ръката ми трепна — извиняваше се той, после докосна за миг бялата риза на гърдите си.

— Иди на баячка — препоръча му Рекс.

Лора си помисли дали нещо не е наред със сърцето му — прилоша ѝ, крайниците ѝ изстинаха. Той не е дебел. Дори не е с

наднормено тегло. Но пък е в рискована възраст. Не е задължително да си пълен. Какви ли не фактори влияят. О, боже. О, боже!

— Рекс е прав...

— Просто лошо храносмилане. Ядох задушен заек.

— И така да е...

— Дали не бихме могли да продължим? — намеси се Браян и демонстративно се взря в часовника си. Той не харесваше Джералд по ред причини и реши, че вече бяха отделили достатъчно време да се суетят около него.

— Сумата и контролни трябва да прегледам, преди да си легна. Не всички сме свободни по цял ден.

Членовете на групата се върнаха към темата, която обсъждаха — кого да поканят за разговор. Точно преди инцидента с кафето Ейми бе предложила да поканят една жена от близкото село Мартир д'Ивърси, която пишеше за смешните лудории на своите многобройни пекинези.

— Знаем кого имаш предвид — обади се Сю. — Тя сама си издава книгите и лично ги предлага в местните магазини.

— Публикуването от суета е строго забранено — заяви Браян. — На нас ни трябва истински писатели, иначе по-добре да не каним никого.

— Правим го само четири пъти в годината — намеси се Хонория Лидиърд и взе последния волован с топено сирене, подправено с червен пипер. Отстрани стърчаха две ронливи гънки, наподобяващи ангелски криле. Постави го върху широкия си език, сякаш беше хапче, и го глътна цял. Осмият, отбеляза наум Ейми.

— Все ми се струва, че можем да се справим с тази задача — продължи Хонория.

„Можем“ бе глагол с лице и число — доста далеч от истината. Макар много бързо да отхвърляше повечето споменати имена, самата Хонория рядко предлагаше някого. Онези, които се отзоваваха на поканите им, обикновено определяше като недостойни за оказаната им чест и нерядко беше ужасно груба с тях още преди да си тръгнат.

— Какво ще кажете за Фредерик Форсайт — обади се Рекс, който пишеше трилър за наемен убиец с кодово име „Хиената“ и опитите му да ликвидира Саддам Хюсеин.

— Няма смисъл — отсече Браян. — Тези хора все се правят, че нямат време.

Абсолютно вярно — беше доказано. Сред хората, заявили, че нямат време да говорят пред Писателския кръжец на Мидсъмър Уърти през последните няколко години, бяха Джефри Арчър, Джили Купър, Мейв Бинчи и Сю Таунсенд (макар последната да бе изпратила много мило писмо и своя книга с автограф).

Само веднъж бяха постигнали някакъв успех. Поет, окичен с награди и хвалебствия, бе удостоил книжарница „Блекбърд“ в Костън да дава автографи и се съгласи да дойде при тях същата вечер, за да сподели опита си. Посещението му обаче беше пълен провал. Не стига, че остана само един час, ами и през цялото време пи, чете рецензии за творчеството си, накрая разказа с най-големи подробности как скъсал с приятеля си и като капак на всичко се разциври. Наложил се Лора да го закара чак до Лондон, защото мъжете от компанията отказаха да се възползват от честта.

Така групата бе принудена да се задоволи с далеч по-малко известни хора на перото: журналист от „Костън Екоу“; помощник-продуцент (всъщност момче за всичко) от градското радио, издържащо се от реклами, и един местен, който от време на време публикуваше в „Практическо дърводелство“, следователно се смяташе за твърде велик, за да присъства като редовен член на сбирките.

— Защо не споделиш какво ти хрумна тази сутрин на закуска, скъпи? — усмихна се плахо Сю Клептън — чистичка и спретната, пълна противоположност на размъкнатия си съпруг. Дългата ѝ гъста коса с цвят на млечен шоколад бе прибрана зад ушите. На носа ѝ бяха кацнали очила с шарени кръгли рамки. Носеше дълга прихлупваща се пола — зелена на маргаритки, и грозновато сабо. — Дето ми...

— Да, да. — Браян се зачерви от раздражение. Бе намислил да подхвърли идеята си нехайно, едва ли не между другото, след като се изчерпат обичайните препирни. — Имам наистина един познат, който би могъл, повтарям, би могъл, да дойде да разговаря с нас.

— Какво пише? — поинтересува се Джералд.

— Не пише — весело му се усмихна Браян. — Той е създател. — Изхихика и обходи с ироничен поглед присъстващите, които явно недоумяваха какво означава да си създател. Типично. — Майк Лий.

— Е, това се казва попадение! — възкликна Лора, кръстосвайки елегантните си крака, обути в златистокафяви копринени чорапи.

Отъркването на двата крака един в друг въздейства на всички други, но не и на мъжа, за когото бе предназначено.

Сю искрено ѝ завиждаше за красивите крака. Браян съжали, че Сю няма такива крака. Хонория моментално определи жеста като изключително вулгарен. Рекс смело си представи дантелена ивица и жартуер. А Ейми само се усмихна приятелски на Лора, за което после щеше да си понесе последствията у дома.

— Не съм казал, че става дума за Майкъл Лий. — Браян още повече се изчерви. — Просто ви дадох пример. Миналата седмица в училището дойде театрална група — от програмата „Театърът в помощ на обучението“, нали? — която представи по невероятен начин ежедневието на ученика в държавното...

— С други думи, продавали са на краставичар краставици — прекъсна го Рекс.

— Божичко — поклати глава Браян и се засмя. — Нищо не разбираш май. Представиха пред децата собствения си опит, но в нова динамична форма и това придаде невероятна автентичност на битието им.

— Моля?

— Разказът се водеше от първо лице.

— Аха.

— Както и да е — продължи Браян. — Успях да си поприказвам със Зеб, ръководителя на трупата, докато товареха реквизита си, и го попитах дали би дошъл да говори на наша сбирка. Ще трябва да си платим...

— В никакъв случай — отсече Хонория. — Никога не сме плащали и няма да плащаме.

— Само разходите. Бензин и...

— Хонория е права — намеси се Рекс, опитвайки се да придаде нотка на съжаление в гласа си. — Веднъж като почнем с тия работи... — но не довърши, разколебан от друга мисъл, която често го спохождаше: дали подобни икономии всъщност не бяха погрешна тактика. Ако бяха предложили да платят разходите на Джон Льо Каре, може би...

Хонория отново взе думата, извисила глас от възмущение:

— Е, ако ти имаш желание сам да финансираш посещението на този човек, разбира се. — Тя беше впила студен поглед в Браян. Ама

наистина беше невероятно размъкнат мъж. Рошава коса, рошава брада, провиснали дрехи и, според нея, изключително хаотични политически възгледи.

Сю загрижено гледаше как се вкисва настроението на съпруга ѝ, после започна да играе с косата си. Подхващаше кичурче на темето, плъзваше нокти надолу и опъваше края, преди да го пусне и да се захване със следващото снопче. Продължи с това занимание до края на вечерта. Сбирката приключи само след трийсет минути, сторили се на всички цяла вечност.

Накрая, след множество отклонения и спорове, разговорът направи пълен кръг и отново се появи името на Макс Дженингс.

— Все си мисля, че имаме някакъв шанс с него — обади се Ейми. — Живее наблизко. И не е сто процента знаменитост.

— Какво искаш да кажеш с това, за бога? — изсъска Хонория.

— Навярно — намеси се Сю — Ейми имаше предвид, че не е чак толкова известен.

— Аз лично не съм чувал за него — призна Браян, барабанейки по облегалката на стола си. Той нямаше време за богатите и известните, камо ли за не толкова богатите ѝ малко известните. В интерес на истината Браян би пренебрегнал всеки, който не принадлежи към най-долния измет на човешкото общество и не се е превърнал в тор, тъпкана от всички.

— Слушах интервю с него по радиоапарата — съобщи Ейми. — Стори ми се много симпатичен. — Твърде късно си спомни, че трябваше да каже „радио“, и настръхна в очакване да чуе как Хонория цъка с език. — Струва си да опитаме, убедена съм.

— Не мога да понасям тези лигави галени имена. Без съмнение под Макс би трябвало да разбираме Максимилян. Вероятно с рождено име Бърт Блогс.

— Чела съм първия му роман: „Далечни хълмове“. Израснал в пълна бедност, баща му бил много жесток човек, докарал жена си до самоубийство. Сложила край на живота си, когато синът ѝ бил още съвсем малък.

— Така ли? — Гласът на Браян вече звучеше доста по-ведро. — Защо да не опитаме. И без това нямаме друг предвид.

— Ами Алън Бенет?

Браян изсумтя. Беше приключил в себе си с Алън Бенет. Отначало бе под силното влияние на този писател. Вися дни наред пред селския магазин и пред кръчмата с надеждата да разкрие богатия, сложен и затрогващ вътрешен мир на хората, защото бе чул, че така правел великият автор. Оказа се обаче пълна загуба навреме и усилия. Говореха само за „Съсед“^[1], за футбол и какво пише в „Сън“. Накрая един пияница го нарече „любопитна сврака“ и го просна на земята с един удар.

— Не го ли пазехме за краен случай? — припомни им Лора.

— Хайде да гласуваме — предложи Рекс. — Кой иска да поканим Дженингс? — попита той и пръв вдигна ръка. Останалите го последваха. Последна беше Хонория. — Джералд, а ти?

Джералд все още държеше влажните си панталони пред огъня. Погледна през рамо към шестте вдигнати ръце, после отново извърна лице към изкуствените синьо-жълти пламъци. Както и да гласуваше, едва ли щеше да промени крайния резултат. Все пак не можеше да отмени това ужасно предложение, без да направи поне някакъв опит да му се противопостави.

— Според мен само ще си загубим времето — заяви той и сам се учуди от равния си глас. От безразличния тон. Равномерните и спокойни паузи между думите. А самите думи бяха толкова кротки в сравнение с бурята, която бушуваше в гърдите му.

— Съжалявам, Джералд, но си малцинство. — Браян вече нахлузваше плетената си шапка.

— Все пак... — не искаше да се предаде просто така — не виждам голям смисъл...

— Ако не желаеш да напишеш поканата, аз ще се заема — нетърпеливо го прекъсна Браян. — Ще трябва да се обърнем към неговия издател, предполагам. Най-добре да им звънна...

— Не, не. Аз съм секретар. Ще имам грижата. — Така поне щеше да контролира развитието на нещата. — Няма проблеми.

Джералд се изправи с единственото желание всички да изчезнат и да го оставят сам. В този момент забеляза погледа на Лора, която скришом го наблюдаваше, и се опита да разтегли устни в някакво подобие на усмивка.

Не мигна онази нощ. Близко час седя неподвижен пред бюрото си, потънал в спомени. Усещаше главата си като стисната в менгеме.

Отново щеше да срещне този човек. Макс. Макс. Човекът, който беше откраднал най-скъпото в живота му. Щеше да му се наложи да го приветства и без съмнение часове наред да го слуша как се самовъзвеличава. Джералд нямаше да го понесе, отсега си знаеше.

В три часа започна да пише. Писа, драска и пак писа. В шест часа бе останал съвсем без сили, кошчето преливаше от изхвърлените чернови, но писмото беше готово. Една страница. Бе успял да постигне съвършен баланс. Немислимо бе да моли Макс да не идва. Никога за нищо не го беше молил — дори в мига на онова ужасно предателство. Макс бе победил, но напразно щеше да се надява да види Джералд на колене.

Стиснал писалката с дясната си ръка, Джералд притисна здраво пощенския плик към бюрото с лявата и се зае да напише адреса. Налагаше се да започне с името Макс Дженингс. Писалката се плъзгаше и извърташе в потните му пръсти. Сякаш буквите я омагьосваха. Джералд чуваше дъха му, усещаше мириса на пурата му, виждаше искрящите му сини очи и скулестото загоряло лице. Чувстваше как старата магия отново започваше да действа.

Отново прочете писмото. Никой, доловил душевния смут, породен от тази покана, не би приел.

Джералд залепи пощенската марка, уви шала около врата си, облече палтото и излезе. Тръгна към пощенската кутия и изведнъж от тъмнината пред него изникна колата на млекаря.

— Рано сте станали, господин Хадли. — Мъжът посочи с брадичка белия правоъгълник в ръката на Джералд. — Нямате търпение да пуснете фиша, а?

— Точно така.

Джералд пое по пътя, странно разведрен от случайната среща. Обичайното ежедневие, реалният свят нахлу отново в живота му — познат и банален. Сега изминалата нощ изглеждаше нереална. Развъдник на нездрави мисли и представи.

Ускори крачка и вдъхна дълбоко свежия зимен въздух. На връщане към дома вече му се струваше, че горчивите размисли, които толкова го бяха измъчвали допреди малко, са само преувеличени фантазии. Несъзнателно бе прехвърлял собствените се злочести спомени върху друг. Макс сигурно го беше забравил вече. Пък и да не е, Джералд някак си не можеше да си представи, че той ще шофира

близо петдесет километра само за да говори с някакви си любители драскачи. Вече бе преуспял в живота. Всяка негова творба влизаше в класациите на „Сънди Таймс“. Не, поклати глава Джералд, колкото повече разсъждаваше, толкова по-измислени и неоснователни изглеждаха предишните му страхове.

Когато се прибра вкъщи и сложи кафето на котлона, първите проблясъци на зората вече оцветяваха хоризонта в нежнорозово, лимоненожълто и сребристо. И докато аленочервеният ръб на слънчевия диск се появи, Джералд вече се беше убедил, че напразно бе губил времето и силите си да пише толкова внимателно и грижливо обмислено писмо, защото Макс просто никога не би дошъл.

Близо месец след сбирката Лора стоеше до вратата на кухнята си с ясното съзнание за предстоящите си действия, макар да си бе позволила да се отдаде на самозаблудата, че все още може да се откаже от намеренията си. Държеше празен запечатан плик за писмо. Тя нямаше куче и добре знаеше, че щеше да бъде странно да се разхожда по мръкнало из кое да е английско село без видима причина.

При последната ѝ разходка (преди по-малко от седмица) бе срещнала преподобния Клюис, който бе извел дребното си ловджийско куче Хенри. Тримата вървяха заедно и Лора бе принудена да пусне писмото и да се върне обратно вкъщи, придружена чак до вратата от викария, който бе поискал да се увери, че се е прибрала благополучно. Не бе посмяла да излезе пак и си легна, разяждана от чувство на неудовлетвореност и самота. Но тази вечер Хенри бе ходил вече на разходка и се беше прибрал преди повече от половин час.

Лора закопча якето си до последното копче. Носеше джинси, дебели кожени ръкавици, черни ботуши, а главата ѝ бе увита с тъмен шал, за да скрие къдриците, проблясващи като медни жици. Излезе в тихата нощ, заключи вратата, превъртайки внимателно ключа, и се ослуша.

В съседните къщи цареше тишина. Никой не пускаше, нито прибираще котки. Не се чуваше подрънкване на бутилки за мляко, нито тракане на кофи за боклук. Никой не изпращаше гости до портата на двора. Лора тръгна, стъпвайки безшумно с гумените си подметки, и зави наляво, без повече да мисли.

Вървеше бързо, придържайки се плътно до високите живи плетове — скромната градинарска версия на англичаните за средновековни укрепления. Ненадейно на небето се показа луната — смачкано парче сребристо фолио — и Лора се озова като в негатив. Бели каменни къщи, черни дървета, обаяни от бледа светлина. До момента погълната от мисли за очаквания край на разходката, тя съсредоточи вниманието си върху собствената си личност. На показ, като самотен актьор на ярко осветена сцена.

Оставаха още няколко метра до пощата, която всъщност се помещаваше в защитения с решетки хол на „Уиуъри“ — малката къщурка на господин и госпожа Сандел. Пощенската кутия бе закачена на стълб до портата. Лора тъкмо стигна до нея и луната отново се скри сред облаците. Късмет! Тя прибра плика в джоба си и продължи нататък. Сега настъпваше най-неприятната част, защото, ако се натъкнеше на някой познат, нямаше как да каже, че отива да пусне писмо, но тази вечер явно ѝ вървеше — не срещна никого.

„Плоувърс Рест“ бе последната къща на Площада. По-нататък имотите постепенно поевтиняваха. Стотина метра дяляха „Плоувърс Рест“ от по-евтините къщи и този район бе запустял — обрасъл с трънаци, диви киселици, — истинска благодат за Лора, защото, както повечето сгради, и „Плоувърс Рест“ имаше халогенна лампа, която се включваше, щом някой приближи.

Тръгна през сплетените тръни, като внимателно отместваше настрани от лицето си покритите с ужасни шипове клонки, втреничила поглед в тъмнината пред себе си, тласкана от желание, сто пъти по-силно от всякакъв страх. С разтуптяно сърце Лора се измъкна от шубрака през една пролука, зави наляво и се провря през втора пролука, този път във висок до кръста плет. Вече беше в задния двор на Джералд Хадли.

Постоя неподвижно за миг, познаваше всяка подробност около себе си — огромния бук, празните декоративни вази, едва различимите очертания на плочите, покриващи вътрешния двор, които проблясваха, покрити със скреж. По небето над нея мигаха безброй звезди. Избягвайки чакъла, Лора тръгна на пръсти напред, съпътствана от белите облачета на собствения ѝ дъх, които мигом се втечняваха от досега с ледения въздух.

В кухнята светеше, но когато Лора приближи, ясно се виждаше, че вътре няма никой. Тя смело се вгледа през прозореца. В мивката имаше мръсни съдове, на масата — поднос с полупразна бутилка вино и чаша. Отмести се малко встрани и под новия ъгъл успя да зърне дълъг рафт с бурканчета, пълни с подправки, както и по-високи буркани с изсушени гъби, джинджифил, нещо къдраво, наподобяващо сушена папрат или изсъхнали съсиреци кръв.

Веднъж Джералд спомена, че обича да приготвя японска храна. Лора веднага заяви, че обожава японската кухня, и го помоли да ѝ даде някой урок. Той се усмихна — как би посмял, но следващия път, когато готви терияки^[2], би се радвал да го сподели с нея. Тя дълго чака, замаяна от щастие, Джералд да изпълни обещанието си, но той така и не я покани на терияки.

Накрая, тласкана от силното си желание, от мечтата да се види с него на украсена със свещи маса, пред чашки с топло саке, тя му припомни. Изобщо не бил забравил, удобно ли ще ѝ бъде да се видят в четвъртък в седем.

Лора си бе тръгнала, сякаш не стъпваше по земята — да освежи кожата на лицето, да разреши великолепната си коса и да масажира с благовонни масла безупречните си стройни крака. В шест и четирийсет и пет в четвъртък облече елегантното си жълто сако, кремава копринена блуза и тясна червена пола, сложи и сияещи обеци. Изглеждаше прекрасно. Всеки го забеляза — семейство Клюс, Рекс, двойката от Уинди Холоу, които се занимаваха с компютри, — всички поканени заедно с нея, както се установи.

Всеки друг би направил съответното заключение. Но Лора плака, докато заспа, а на сутринта се събуди убедена, че Джералд просто е бил нервен. Изобщо не може да се говори за стеснителност в отношенията му с жените, каза си Лора, просто е отвикнал. Искал е да я покани на гости, но за първия път е имал нужда от присъствието и на други хора. Оттогава беше минала близо година. Той така и не повтори поканата си.

Ужасно нещастна, Лора усети, че трябва да направи нещо да се защити, и успя да съчини ситуация, в която слагаше край на въображаемата си връзка с Джералд, защото той се оказва непохватен любовник, скучен събеседник, вманиачен педант, отдаден на навиците си. Съвършено погълнат от себе си. За отрицателно време тя го

напуска с леко сърце и литва свободна като птичка. С огромен разход на енергия тези фантазии помагаша на Лора да живее в относителен покой понякога дни наред. Но след това, разбира се, го виждаше отново.

Шум, светлина! Лора отскочи панически от прозореца и залепи гръб в стената на къщата — неравностите се забиха в плътта ѝ. Оказа се Браян, съседът на Джералд, който прибираше фолксвагена си. Крилата на гаражната врата постепенно стесняваха струята светлина от фаровете, накрая се удариха шумно едно в друго. Чуха се стъпките на Браян покрай къщата. Влезе и щракна резето. Сю сигурно приготвяше чай за преди лягане въпреки късния час. Лора усети как я жегна завист. Не че, боже опази, би искала — пък и коя ли нормална жена би искала — да е омъжена за Браян. Но несъмнено в семейния живот имаше някакъв уют, който липсва в менюто, когато човек живее сам.

Ох, какво правя тук? Лора удари с юмрук по стената и ожули кожата на ръкавицата. Аз съм зряла, трийсет и шест годишна жена. Привлекателна и според някои дори красива. Не съм невротична. Имам приятели, била съм влюбена и обичана. Развивам успешен бизнес, а красивата ми къща е пълна с очарователни неща. Децата ми се усмихват. Котките и кучетата ми се радват. Мъжете ме канят на срещи. Защо тогава се спотайвам тук като престъпник в единайсет часа в тази ледена петъчна нощ с единствената надежда да зърна мъж, който въобще не се интересува дали съм жива, или не.

Хлътване. Никога преди не си бе давала сметка колко точен е този уличен термин — буквално физически точен. В един момент избираше портокали в селския магазин, в следващия направи крачка назад и настъпи крака на някакъв мъж. Висок, с побеляваща къдрава коса и доста студени кафяви очи. Случилото се след това (хлътването) беше съвсем необичайно. Преди време Лора бе гледала филм — май на Хичкок, — в който някой сънуваше, че пада във фунията на някакъв черно-бял вихър и затъва все по-надолу и по-надолу. Точно така се бе почувствала тогава. Тя затвори очи, усетила отново силата на преживяното, сърцето я заболя от дръпването на най-нежните му струни.

Лора бе убедена, че е женен, и направо ѝ прималя от облекчение, когато чу, че е вдовец. Каква трагедия. Жена му починала преди

няколко години. От левкемия. Не успели дълго да поживеят заедно. Загубата бе нанесла дълбока рана в душата му и очевидно все още не бе зараснала. Уверена в своята женственост, в способността си да дарява любов, Лора си мислеше: ще му помогна да превъзмогне скръбта си. Ще го направя отново щастлив. И ще залича спомена за жена му.

Като нов жител на Мидсъмър Уърти, Лора бе присъствала на есенния събор с надеждата да види Джералд. Нямахше го, но тя все пак разбра, че той е член на местния Писателски кръжец.

Макар да нямаше нито талант, нито дори интерес към писането, Лора моментално се бе присъединила към кръжеца под предлог, че се занимава с преписването на огромно количество писма, документи и рецепти, закупени на търг. Така беше сигурна, че ще го вижда поне веднъж на всеки четири седмици. Не само да му махне и да му се усмихне през улицата, а да бъде истински с него за по два, понякога дори близо три часа. За нея това бе идеално прекарано време — времето, когато си бил зает с онова, което смяташ за най-важно нещо на света. Бе попаднала на тази мисъл в статия за родителите, които нямат възможност да бъдат достатъчно дълго с децата си.

Исключено беше да му каже. Нямахше ни най-малко желание, защото едно признание неизбежно щеше да промени всичко, и то вероятно — не, почти сигурно — към по-лошо. Сега бе лесно да общуват. Или поне Джералд така смяташе, което всъщност беше важно. Но как би приел едно страстно обяснение в неугасваща любов, на която не бе в състояние или нямаше желание да отвърне? Щеше да го постави в непоносимо положение. Ще се притеснява, когато се срещат. Може дори да я гледа с неодобрение. Или, още по-лошо, със съжаление. Току-виж, напуснал групата, за да избегне неловките вечери. Сбогом, идеално прекарано време. Здравей, край на света.

Боже, колко беше студено! Въпреки дебелите чорапи и ботушите краката ѝ замръзваха. Лора стъпи на тревата до къщата, за да може да се раздвижи малко, без да се чуват стъпки. Съвсем съм полудяла, каза си тя. След двайсет и четири часа ще го видя.

Изведнъж ясно си представи как би изглеждала в очите на страничен наблюдател. Същинска воайорка. И се закле да престане. От утре.

Чу шум от приближаваща се кола. Ставаше все по-силен, кънтеше в ушите ѝ. Не беше тойотата на Джералд. Тази кола бръмчеше по-тежко, по-шумно, а после и вратата се отвори и затвори с по-силно щракане. Лора тичешком се скри сред дърветата в далечния край на двора. После с пресъхнала от страх уста бързо се върна по-близо до къщата, за да види какво става.

В алеята спря такси. Жена, застанала с гръб към Лора, плащаше на шофьора. Беше облечена в елегантен черен костюм и носеше шапчица с воал. Шофьорът извика нещо, от което Лора различи думите: „... влезете благополучно.“ Жената почука на входната врата. Таксито потегли, щом вратата се отвори и жената влезе.

Лора със стон изпусна дъха си, който дори не знаеше, че бе задържала. Притисна устата си с ръце и се вцепени от ужас да не би някой да я е чул. Но, изглежда, никой не бе усетил присъствието ѝ.

Докато се съвземаше от шока, в душата ѝ избуяха нови чувства. Мъка, ревност, непоносима тъга и гняв срещу собственото ѝ наивно самодоволство. Тъй като Джералд не бе показал никакъв интерес към нея, Лора с цялата си суета бе решила, че той не проявява интерес към никоя жена. Как я беше заблудила — всъщност всички заблуди — позата му на скърбящ вдовец.

Знаеше, че ще съжالياва, но тласкана от желанието да завърти ножа в раната, Лора излезе от прикритието на дърветата. Един клон дръпна шала ѝ. Кадифените пердета на прозорците в хола не бяха съвсем затворени. Тя застана до цветната леха, забравила всяка предпазливост, и надникна през пролуката.

Виждаше част от рафтовете с книги, част от шкафа, върху който стоеше снимка от сватбата на Джералд и Грейс, чието лице бе извън погледа ѝ — колко знаменателно. Виждаше се и половината от ваза с наредени в нея клонки от калина. Гостенката се появи в полезрението ѝ. Държеше чаша с червено вино, навярно онова от кухнята. Беше свалила шапката и по раменете ѝ се стелеше на вълни гъста руса коса. Красиво е гримирана, помисли си Лора, но е много по-възрастна от мен. Прекалено стара за него.

Жената вдигна чаша, усмихна се и заговори. После отпи няколко глътки. От виното на Джералд. Задушевността на този най-обикновен незначителен ритуал едва не подлуди Лора. Очите ѝ се напълниха със

сълзи. И, естествено, нито видя, нито чу стария господин Лили от „Лабурнъм Вилас“, който мина покрай къщата със своето коли.

Ейми съвсем ясно си спомняше мига, когато усети, че са започнали да я възприемат като слугиня. От няколко месеца живееше при зълва си и от самото начало, водена от ясното съзнание, че не е в състояние да подпомага домакинството финансово, се опитваше да бъде полезна, с каквото може.

Въпросният миг бе част от един слънчев майски следобед. Хонория седеше на бюрото, заобиколена както обикновено от генеалогически схеми, стари писма и други документи, свързани с родословното дърво на фамилията Лидиърд, и книги, посветени на хералдиката. Звънецът на входната врата току-що бе иззвънял. Ейми остави калъфката, която кърпеше, хвърли поглед към широкия гръб на Хонория, понечи да се изправи, но се поколеба. Хонория дори не се обърна. Само раздражено махна с ръка по посока на звука.

До този момент Ейми защитаваше достойнството си, възприемайки своите непрекъснато увеличаващи се задължения в къщата като начин „да бъде полезна“, което си беше точно така. Един месец след преместването си пое изцяло пазаруването (ежедневно в селския магазин и веднъж седмично в Костън), поддържането на градината, събирането на дърва за котлето на парното, прането и гладенето, а освен това помагаше и на Хонория в проучванията ѝ. Но имаше някои неща, които не би трябвало да прави. Задължения, които биха я наред или наравно със слугите. Макар и не кръвна роднина, Ейми все пак носеше името на починалия си съпруг и беше част от фамилията Лидиърд, следователно бе недопустимо да се занимава със слугинска работа. За целта веднъж седмично използваха услугите на госпожа Бънди — тя вършеше така наречената „груба работа“.

В редките случаи, когато имаха гости, Хонория не разрешаваше на Ейми дори да вдигне от масата чашите за чай.

— Все едно — сподели Ейми в един от тайните си разговори със Сю — веднага ще ни повярват, че крием в кухнята две слугини, едната черна, другата бяла.

Сю кимна разбиращо и отбеляза, че никога не е виждала по-голям сноб от Хонория.

Ейми не беше съгласна. Да наречеш Хонория сноб, е все едно да кажеш, че Александър Велики е имал известна склонност да доминира. Благоговейното преклонение, което зълва ѝ питаеше към своето положение в обществото и към мястото на нейните предци в историята на Англия, бе просто неописуемо. Според Ейми дори граничеше с лудостта. Откакто бе починал брат ѝ, Хонория ревностно бе посветила цялото си време на проучването на родословното си дърво, подкрепяйки всяко откритие с колкото се може повече неопровержим доказателствен материал — в търсенето, на който отскоро се бе включила и Ейми.

Множество кашони, пълни с купчини картончета, омотани с ластичета, свидетелстваха за невероятното старание да се измъкне максимална информация от всеки източник. Огромен бял кадастрон с формата на квадрат, затиснат с тежести в ъглите, беше постоянно разгърнат на грамадна маса. Върху него постепенно се оформяше родословното дърво. Хонория възнамеряваше, след като го завърши, да намери професионален калиграф, който да прехвърли данните върху най-фин пергамент; да го обточи със златно паспарту, да го сложи в рамка и да го окачи на централно място в къщата.

На Ейми отдавна ѝ беше омръзнало всичко това. Неведнъж се бе чудила как Хонория бе развила тази мания, защото в рода нямаше друг с подобни интереси и поведение. Ралф (или Рейф, както държеше да го нарича сестра му) нямаше никакво съзнание за класова принадлежност. Беше готов да говори с всекиго най-непринудено и приятелски. За разлика от сестра си той просто обичаше хората.

Докато Хонория ги презираше. Особено по-ниско поставените. „Противни варвари, развъждащи се като бактерии в окаяните си колиби“ — бе едно от най-меките ѝ изказвания. С какво пренебрежение гледаше на тях от висотата на своя аристократичен дух! Нещастна паплач. Ралф се надсмиваше над тия глупости и му беше непонятна сериозната реакция на Ейми, която смяташе, че упорито отстояваната от Хонория идея за „естествения аристократизъм на кръвта“ далеч не е смешна. Намираше я дехуманизираща, намирисваща на евгеника^[3], опасна като теорията за лидерите по рождение и смразяващите опити за социално инженерство^[4].

— Слушаш ли ме?

— Да, Хонория.

Ейми въздъхна след бързо изречената лъжа, но се зарадва, че я изтръгнаха от мислите ѝ. Всеки спомен за мъжа ѝ лесно се превръщаше в спирала, спускаща се към тъмнината на тъжна носталгия. Отвори голям найлонов плик и напъха в него поднос с кръгли сандвичи от черен хляб с топено сирене и накълцани аспержи. Хонория все още мърмореше за аспержите, макар консервата да бе купена на половина цена, защото беше доста смачкана в единия край. Ейми се бе опитала да оправдае покупката си, като обясни, че всеки щеше да донесе нещо специално от уважение към знаменития гост.

— Човек ще си помисли, че е превъплъщение на самия Уилям Шекспир — измърмори Хонория и добави: — Гледай, ако останат, да ги върнеш вкъщи.

Ейми завърши подреждането на втория поднос — триъгълни сандвичи (филийките — изчистени от корите) с нарязана краставица и домашно направена майонеза. Купешката беше много по-добър вариант. Не само бе по-вкусна, но и гъстотата ѝ бе по-подходяща. Домашната майонеза или изтичаше и правеше малки локвички, или попиваше в хляба и го превръщаше в подгизнала попивателна хартия с цвят на горчица. Само че майонезата в магазина бе обявена за прекалено скъпа.

— Тия хора съвсем са полудели — негодуваше Хонория. — Лора разправяше, че щяла да купи нещо от онази сладкарница с абсурдно високи цени, а Сюзан пече торта с пълнеж от отвратителната храна за хамстери, която явно хрупат всички в къщата.

— Всъщност прави глазирана торта с моркови.

— Човекът е от другия край на Хай Уикъм, а не от някой зайчарник. — Хонория вече беше облякла старото си палто и сега нахлупи сплескана шапчица върху късо подстриганата си посребрена коса.

— Къде отиваш? — поинтересува се Ейми, но както винаги всъщност питаше „Колко време няма да те има“.

— Ще отскоча до Лора.

Там сигурно ще ти е по-топло, помисли си Ейми, която трепереше въпреки двата пуловера, жилетката, чорапогащите, вълнените чорапи и ботите. Някой ескимос със сигурност би се чувствал като у дома си в тази къща.

Ейми отиде в библиотеката. Хонория си беше свършила работата тук и бе оставила огъня в камината да догаря. Ейми клекна пред сивобялата тлееща жар и потърка премръзналите си ръце. Зачуди се дали да слезе до мазето и да пусне котела. Този уред поглъщаше неимоверни количества дърва уж за да пълни с гореща вода свързаните с него тръби, обикалящи из сградата. Задействаше се със завъртане на два-три крана или с доста физическа сила, но който и метод да избере човек, резултатът винаги беше отчайващ. Най-много да се отвърнат леко тръбите, а водата да стане хладка.

Затова Ейми реши да не го пали. Само щеше да си загуби времето да слиза до мазето, да се бори с проклетия уред, вместо да си иде в стаята и да седне да пише. Правеше всичко възможно да следва девиза на Оливия Манинг: нито ден без написан ред.

Беше скрила романа си, наречен „Ританки“, на безопасно място — в кутия за шапки върху гардероба. Беше го описала пред групата като семейна сага, което не беше лъжа, но за какви точно семейства се говореше и какво се случваше в романа, оставаше тайна, споделена единствено със Сю. Макар сексуалните лудории да бяха доста благоприлични в сравнение с подобните сцени в разни бестселъри и да не бе успяла засега да преодолее нежеланието да използва думата с „е“, която изглеждаше толкова ужасно написана, все пак в забърканата богата гозба имаше достатъчно пикантни подправки, които биха накарали Хонория доста да се замисли. А този процес можеше да я доведе до заключението, че морално разпуснатата личност, способна да създаде подобен безвкусен боклук, няма място под покрива на Лидиърд. И тогава, помисли си Ейми, къде ще ида? Четирийсетгодишна жена без никакви умения и без пукнат грош на свое име.

Ралф нямаше вина за това, макар според общоприетите стандарти да не бе постигнал успех в живота си. Той беше моряк, когато се запознаха, но после заряза флота — Ейми често си мислеше, че бе допуснал грешка. Но дългите раздели измъчваха и двама им. Ралф нямаше никакви особени дарования и таланти и въпреки че не беше глупав, така и не разбра какво бе призванието му. С наследството от своите родители (Хонория получи къщата и малък годишен доход, а той останалото) отвори антикварна книжарница. Но търговията не потръгна, провалиха се и другите му идеалистични начинания — да

отглежда маслини в Евия, да прави рамки за картини в Дивайзис. Накрая, след като почти изчерпи парите, купиша малка къщичка в Андалусия с един акър камениста земя, от която се мъчеха да изкарват прехраната си. Точно в този период Ралф усети първите признаци на болестта, която изцеди живота от тялото му.

— Стига! Стига! — изкрещя Ейми, за да изгони образа на любимия си съпруг, спомена за малката, зле оборудвана испанска болница, пристигането на побеснялата Хонория и ужасния полет към родината. Ако искаше да се отърве от сегашното си мизерно съществуване, трябваше да седне и да пише, а не постоянно да се връща към миналото.

Свали кутията от гардероба, извади ръкописа и препрочете последните три страници, за да се потопи в атмосферата. Не беше чак толкова лошо. Езикът ѝ се струваше доста ясен и освен това се беше старала да няма и зрънце ирония. Но как ли щеше да изглежда текстът, замисли се Ейми, пред закоравелия търговски поглед на някой редактор на криминални романи?

Този път поне (защото „Ританки“ беше третият ѝ опит) бе внимавала да няма разминаване между социалната принадлежност на героите и средата им. Отначало, когато Сю ѝ беше казала, че най-бързият начин да натрупаш пари е да пишеш в жанр, наричан от нея „гушкане и пазаруване“, Ейми разбра напътствията ѝ погрешно. Нейната героиня Дафне, зъболекарска сестра, се запознава със срамежлив студент по богословие, докато избира карфиол в един магазин за зеленчуци. Сега с друго, много по-стилно име, въпросната героиня се подвизаваше в Хонконг.

Ейми задъвка върха на химикалката. Всичко изглеждаше толкова лесно, когато си мислеше какво ще пише. В ума ѝ изскачаха какви ли не весели изрази. Леки, красиви, удрящи право в целта. Ала когато дойдеше време да се изправи пред страшния празен лист, всички ѝ изглеждаха абсолютно неуместни.

Същото ставаше и с отделните сцени. Невероятно забавно ѝ беше да ги измисля, но — ужасно трудно да ги вмести в цялостния сюжет на историята. Ейми се чудеше не би ли могла да прескочи този етап от работата. Не можеше ли читателите да си купуват отделните сцени ей така, насипно, да речем в красиво украсена кутия, и вкъщи да си ги подреждат както намерят за добре? Точно както правеха с

мебелите. Би могло да стане нова мода. Нали издателите са призвани уж винаги да търсят оригинални решения.

Погледна часовника си и ахна. Час и половина откакто Хонория бе излязла. Бе пропиляла цялото това време за тъжни мисли по миналото, вместо да работи за едно по-добро бъдеще. Стисна химикалката.

„По дяволите, по дяволите и пак по дяволите! — изруга грубо Араминта, след като извади последния факс от Бургойн, и устните ѝ затрепериха.“

Хонория въртеше педалите на велосипеда по Площада — величествено, както си мислеше, макар и в пълна заблуда. Наоколо нямаше жива душа. Забеляза празна кутия от кока-кола, захвърлена на земята точно под табелата с името на селото, и свирепо сви устни.

Влиятелна фигура в Енорийския съвет, Хонория с успех се бе противопоставяла досега на идеята да се постави кошче за смет върху красиво поддържаната зелена площ с формата на елипса в центъра на Площада, не бе съгласна да има боклукчийско кошче дори в близост. Но ако в резултат на усилията си щеше да се натъква на подобни отвратителни прояви на варварство, най-добре да преразгледа позицията си.

Без съмнение въпросният предмет бе захвърлен от някой от общинските наематели. Техните отвратителни сгради от сгур, цимент и пясък бяха разположени, съвсем правилно по мнението на Хонория, в самия край на селото, но въпреки това социалните парии, живеещи в тях, изглежда, си мислеха, че могат да се разхождат, където си искат, да викат, да слушат музика и да реват с отвратителните си мотоциклети. През лятото дори плъзваха по тревните площи на Площада, за да гледат крикета — идваха с детски колички, кошници за пикник и гнусни ракитени постелки. Ако зависеше от Хонория, тя веднага би наредила да оградят десетината общински сгради с висока бодлива тел, покрай която да патрулира въоръжена охрана.

Ето го и пътя към къщата на Лора. Подкара велосипеда нататък, спря в края на алеята и скочи на земята, прехвърляйки крак пред крак през рамката. Велосипедът бе голям и стар, жълта мушама скриваше горната половина на задното колело, над което беше прикрепена като

багажник протрита плетена кошница. Хонория подпря возилото си на гаража и почука на входната врата на къщата.

Идваше тук по покана. По молба на Хонория Лора търсеше каменна статуя за украса на градината зад „Грешъм Хаус“ — както се наричаше къщата на Лидиърд. Предишната вечер Лора ѝ беше съобщила по телефона, че е пристигнал каталогът за предстояща разпродажба в Уорстър, в който била намерила снимки на очарователни статуйки. Би ли желала Хонория да дойде да ги види, да речем, утре следобед на чаша чай, тъй като затваряла магазина си порано.

Хонория почука повторно, но отговор отново нямаше. Вдигна дръжката на старото месингово мандало — излъскана до блясък лъвска лапа, която сгърчеше от също толкова лъскаво пиринчено сърце — и вратата се отвори. В пълната тишина се чуваше единствено тракането на високия абаносов часовник на Лора. Хонория надникна в двете стаички, в които се влизаше откъм вестибюла, после се отправи към кухнята — килимът с цвят на череша заглушаваше стъпките ѝ. Като приближи кухненската врата, чу странен звук — беше, като че някой дълго и на пресекулки поема дъх, потресен от нещо до дъното на душата си.

Хонория се поколеба, не от притеснение, а от вроденото ѝ нежелание да се забърквал каквато и да е ситуация, излязла от обичайното гладко русло. Освен това не обичаше, да не кажем мразеше, да се занимава с чужди проблеми, нейните ѝ бяха напълно достатъчни.

Реши само лекичко да открехне вратата, за да види какво точно става вътре. За съжаление вратата изскърца. Силно при това. Лора плачеше, захлупена върху масата. Шумът я накара да вдигне глава. Двете жени срещнаха погледите си. Сега вече нямаше как да си тръгне.

Боже, навярно плаче от часове, помисли Хонория. Толкова бе свикнала да вижда безупречно гримираното лице на тази жена, която гледаше на света с достолепно безразличие, че сега направо не можеше да я познае. Очите ѝ почти не се виждаха — толкова бяха подути; бузите също бяха подпухнали и зачервени; влажната ѝ коса висеше в пълен безпорядък. И още беше по халат.

Скована от инстинктивно неодобрение, Хонория си заблъска главата какво да каже, защото беше ясно, че нямаше как да изтърси

едно „извинявай“ и да си тръгне. Щеше да изглежда ужасно безсърдечно и въпреки че Хонория наистина си беше ужасно безсърдечна, все пак нямаше желание този факт да се обсъжда от куцо и сакато. Ама че работа, възмущаваше се наум тя, ако някой е решил да се държи така разпуснато, би могъл поне да го прави при заключени врати.

— О, скъпа — като го изрече, усети такова неприятно чувство в устата си, каквото би й причинил накриво израснал зъб, — какво се е случило, за бога?

След дълго мълчание Лора отговори така, както почти винаги се отговаряше при такива обстоятелства:

— Нищо.

Хонория едва устоя на изкушението да отвърне: „Е, добре тогава“, и да си тръгне. Вместо това слезе по двете излъскани от употреба каменни стъпала и издърпа един от прибраните до масата столове с кръгли облегалки, чиито крака изскърцаха по синия плочник.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — запита тя и седна.

Ама че проклет, гаден, тъп късмет! Лора се ядоса, задето бе забравила да спусне резето, след като се подписа за приетата поща. И да влезе точно тази жена от всички възможни гадни хора. Лора бе спряла поглед върху лицето ѝ само за миг, но и той беше достатъчен — толкова ясно бяха изписани по него скверната незаинтересованост на Хонория и страстното ѝ желание да е някъде далеч оттук.

— Не, честно. — Взе кърпичка от почти празната кутия до себе си, избърса бузите, издуха си носа и хвърли смачканата мокра топка в кошчето за боклук. — Понякога изпадам в такива настроения.

— О.

— На всеки се случва, предполагам.

Хонория я гледаше и не вярваше на очите си.

От малка ѝ бяха внушили строгото правило, че една жена никога не показва чувствата си. Хонория никога не беше плакала, дори когато умря любимият ѝ брат и скръбта по него бе толкова болезнена. Не бе отронила сълза и на погребението му, и когато и да било след това.

— Да ти направя ли чай?

— Чай ли? — О, боже, и да остане цяла вечност. Докато го направи, докато го чака да се запари, да го налее. Мляко, захар.

Проклетите бисквити. Защо просто не си тръгнеш, стара вещице? Ей така, стани и си иди.

— Много мило.

Хонория напълни чайника и извади от хладилника мляко, все още в кутията, както си е купено. Каната за чай — красив съд от Рокингам, украсен със сини цветчета — за щастие беше отгоре на шкафа. Не би понесла тази жена да ѝ рови по шкафове. Все едно си пъха носа, където не ѝ е работа. Което означаваше, че трябваше да минат без каничка за мляко. Пакетчетата с „Ърл грей“ стояха на видно място в посребрена метална кошничка.

— Имаш ли бис...

— Не — прекъсна я Лора. Беше спряла да плаче, но лицето ѝ си оставаше сбръчкано — този път от надигащо се раздразнение. — Изяждам ги всичките, като имам, и затова не държа такива работи в къщата.

— Разбирам. — Хонория не се изненада от поредния пример за липса на самоконтрол. — Каква очарователна кана — добави тя, докато чакаше чаят да се запари. — Имаш такива красиви вещи. Предимството да работиш в магазин, предполагам.

Лора отново си издуха носа, този път по-шумно, и сложи кърпичката в джоба на халата. Всъщност, когато чаят се появи, тя му се зарадва, защото не бе слагала нищо в уста от предишната вечер. Какво имаше в правенето и предлагането на тази английска панацея? Колкото и ужасно да е положението — независимо дали става дума за страшна катастрофа, предстоящ банкрут или скръбна вест, — на потърпевшите винаги им се предлага чаша чай. В края на краищата, помисли си Лора, нали и аз бях покрусена от скръбна вест? Лишена винаги от надеждата, която някога изглеждаше вечна.

Отпи от ароматната гореща течност. Как я беше измамил? Какъв лицемер! Нравственият, честният. Самотният вдовец, скътал в душата си болката от понесената загуба, живее в тишина, изпълнена с почит и благоговение. Отказва всяка утеха. Целият му живот е една лъжа. Лора тресна чашата върху линийката.

Хонория, която седеше, сякаш тътнала бастун, и вече стискаше чантата си, готова да си ходи, сега я вдигна като щит. Нетърпелива както да оправдае присъствието си, така и да си тръгне, тя напомни на Лора за каталога и бързо добави:

— Това, разбира се, е без значение сега. Мога да дойда някой друг път.

— О! Няма нужда — изтърси Лора, без да съобрази колко обидно би могло да прозвучи, и скочи на крака. — Веднага ще го намеря.

Изтича на горния етаж, във втората спалня, която използваше и за кабинет, и започна да рови в бюрото. Каталогът не беше там. Не беше и в секцията. Нито в папката „Градински ландшафт“. Тъкмо щеше да провери в куфарчето си, когато се сети, че го бе разглеждала предишната вечер във всекидневната. Там го и намери, на поставката за списания.

— Отбелязала съм онези, които ми се сториха подходящи — съобщи Лора, влизайки в кухнята. — Не бързай да ми го връщаш. Разпродажбата е чак след месец и половина. — Тя замълча. — Хонория?

Хонория рязко извърна глава, сякаш бе задрямала и сега стреснато се събуди. Стана и взе каталога, без да погледне Лора. Устните ѝ, винаги критично стиснати, като че ли бяха още по-критични и по-стиснати от обикновено. Бузите ѝ се бяха зачервили, а очите ѝ горяха със студен пуритански пламък. Лора си отдъхна, когато затвори входната врата след нея. При това посещениято ѝ бе напълно излишно. Идеята да украси градината си не беше нова, само че Хонория бе толкова стисната, че не би дала и пет лири за целта, камо ли петстотин.

Едва когато отново седна край кухненската маса, чудейки се дали да ревне пак, или да си направи още чай, забеляза снимката. Трийсетина минути преди да пристигне Хонория, Лора я бе извадила от сребърната ѝ рамка, която стоеше на шкафчето до леглото ѝ, и я беше хвърлила в кошчето. После бе сложила вътре няколко напоени със сълзи кърпички, но те не бяха успели да я скрият напълно. Усмехнатото лице на Джералд все още се виждаше между подгизналите хартиени топки.

Дали Хонория я беше видяла? Сигурно я беше забелязала, попълнила липсващите звена и решила, че всичко ѝ е ясно, веднага е лепнала заглавие на цялата история: „Романс“. Лора беше бясна на собственото си нехайство — как може да забрави, че снимката е там. Бясна беше и на Хонория за нахалното ѝ нахълтване. И на Джералд — просто защото е Джералд. Подтикната от взривоопасната смес от гняв

и отвращение, тя изсипа съдържанието на кошчето в печката и моментално горчиво съжали за стореното.

След като старателно дъвка някакви трици и сушени сиви сливи, разходи кучето, като обиколи три пъти къщата с него, направи петдесет дълбоки вдишвания пред отворения прозорец и си изми ръцете, Рекс вече беше готов да започне работа. Миенето на ръцете бе съществена част от ритуала. Рекс беше гледал по телевизията интервю с известен сценарист, направил му впечатление с изключителното уважение, което питаеше към ръцете си — „моите оръдия на труда“, повтаряше той. Беше ги застраховал за невероятна сума, „като краката на Фред Астер“, и разправяше, че ги миел старателно всяка сутрин, използвайки само най-фин тройно омекотен сапун с мед и глицерин. След като ги изплакнел внимателно с изворна вода, ги подсушавал с леко потупване в снежнобяла, мека, пухкава хавлиена кърпа, която изваждал от запечатан плик, за да я ползва абсолютно чиста. Едва тогава знаменитият писач можел да си помисли да седне пред своя компютър, който бил — последна дума на техниката.

Рекс бе удивен от вярата, която този човек имаше в ритуала си, и веднага го превърна в свой ритуал. Знаеше колко е важно да се спазва установен ред. Подчертаваха го всички наръчници на тема „Как се става добър писател“ (а Рекс ги бе събрал всичките до един). Започваше работа точно в единайсет часа предобед. Нито минута по-рано, нито минута по-късно. На бюрото му имаше транзистор, защото нямаше доверие на часовниците вкъщи. Щом радиото започваше да титка, отмервайки последните секунди преди единайсет, грабваше химикалката. И докато свършат новините, вече е написал първото си изречение. Процедурата бе от такова съществено значение за него, че ако се случеше нещо, което да я наруши, едва го преживяваше. Завършваше си, разбира се, двете хиляди думи норма (писателят пише), но въпреки това през целия ден се чувстваше някак странно извън синхрон.

Сега, пет минути преди единайсет, някой почука на входната врата. Рекс, който в този момент бе тръгнал към кабинета си, свъси вежди раздражен, но и разтревожен. Ще успее ли да отпрати неканения гост за пет... не, хвърли поглед на ръчния си часовник, вече

близо четири минути? Или беше някой, който ще иска да влезе и ще го откара кой знае докога?

Едно нещо беше сигурно. Нямахше как да седне в кабинета и да пише, докато някой стоеше пред входната му врата. Първо на първо, щяха да го видят през прозореца. А не можеше да спусне пердетата незабелязано, така че веднага щяха да разберат, че си е вкъщи. Дявол да го вземе. Отиде да отвори. Беше Джералд.

— Рекс... Извинявай. — Прекрачи прага. — Знам, че започваш работа някъде по това време...

— Да. Всъщност в единай...

— Трябва да говоря с теб.

— За храната ли нещо? — Рекс щеше да носи кутия шоколадови бонбони, след като го бяха разубедили да не прави известния на всички ориз с къри.

— Не. Макар да е свързано със сбирката довчера. Така или иначе.

За ужас на Рекс Джералд нахлу в неговата светая светих. Просто отиде в кабинета му, взе от фотьойла страниците от вчера, пусна ги на пода и седна. Рекс остана прав, крачейки неспокойно, неспособен да се пребори с нежеланието си да седне зад бюрото само за да води празен разговор. Чакаше да разбере за какво му губеха времето, но след като Джералд бе действал така решително в първия момент, сега като че ли му беше трудно да мине към същността на въпроса.

Разсеяно гледаше към градината, без да вижда нито хранилката за птички с боричкащите се върху нея наежени скорци и врабчета, нито голямата хрътка на Рекс, Монткам, която безцелно се разхождаше сред замръзналите зелени кочани. Рекс скришом наблюдаваше госта си.

Джералд изглеждаше ужасно. Не се беше обръснал, а май не се беше и мил. Очите му бяха зачервени, а кожата около тях сбръчкана от недоспиване. Непрекъснато свиваше и разпускаше юмруци, явно съвсем несъзнателно. Рекс, искрено загрижен, престана да мисли за „Нощта на Хиената“.

— Джералд, приятелю. Изглеждаш гроги. Чаша кафе дали ще помогне?

Джералд поклати глава отрицателно. Рекс, който бе придърпал стол да седне до него, усещаше миризмата на дъха му — кисела,

застояла и с доста осезателни алкохолни изпарения. Поседяха безмълвно няколко минути, накрая Джералд проговори:

— Ще ти прозвучи драматично. — Дълга пауза. — Не знам как да го кажа. — Той погледна Рекс в очите за първи път, откакто беше дошъл. Отчаян и някак засрамен. — Както и да го обясня, ще прозвучи много странно.

— Няма, убеден съм — окуражи го Рекс, утешен за загубата на деня, защото се бе озовал в безкрайно приятно положение — бяха го избрали да споделят с него нещо драматично и странно, — гореше от любопитство, което при това съвсем скоро щеше да бъде удовлетворено.

Джералд дълго бе отлагал този момент. Но вече нямаше за кога. Времето изтичаше. Реши да каже на Рекс, въпреки че беше стар и бърбив. Не можеше и да си помисли да се обърне към друг. Но как да намери подходящи думи? Дори и да представи дилемата си в най-общи щрихи, пак щяха да го вземат за глупак и страхливец. За първи път забеляза конвулсивното свиване на ръцете си и ги изпъна върху коленете, притискайки пръсти към сивия плат, за да ги принуди да мирясат.

— Каза, че било свързано със сбирката довчера — опита се да му помогне Рекс.

— Да. — Приличаше на човек, който не може да плува, а са го изправили на ръба на кулата за скачане. — Някога познавах Макс Дженингс. Станаха някои неприятни неща. Разделихме се в лоши отношения.

— Случват се такива работи. — Рекс тактично прикри нетърпението си да чуе тази история, която приличаше на пикантна загадка, и се опита гласът му да прозвучи утешително. Не му беше трудно, защото по душа бе добър човек.

— Честно казано — продължи Джералд, — нито за миг не съм си помислял, че като види моя подпис под поканата, ще дойде. — Толкова дълго го писа и преписва това писмо и да се окаже напразно. — Не знам какви са му съображенията. Много е непредсказуем. Работата е там, Рекс — гласът му затрепери от напрежение, — че не искам да оставам насаме с него.

— Ясно — викна Рекс с блеснали от вълнение очи. — Но аз с какво мога да съм ти полезен?

— Много е просто всъщност. Не си тръгвай, докато той не си тръгне.

— А, разбира се. Колко му е. — Рекс се поколеба. — Сигурно няма да ми кажеш...

— Няма.

— Добре.

— Значи нямаш нищо против да останеш, Рекс?

— Скъпи приятелю.

— Може да е малко неудобно. Имам предвид да останеш, след като всички други са си тръгнали.

— Така ли смяташ, че ще стане?

— Да.

Защо изобщо му прати покана. Това беше голямата грешка. Можеше да излъже, че е писал и са му отказали. Никой нямаше да се изненада. Когато поискат да видят отговора както обикновено, просто щеше да им обясни, че секретарката на господин Дженингс е отклонила поканата по телефона. Браян бе предизвикал тази паника с неочакваното си предложение той да измисли писмото. До съзнанието на Джералд достигна гласът на Рекс.

— Моля?

— Викам, какво ще стане, ако се появи, преди другите да са дошли.

— Не би трябвало. Вие сте поканени в седем и половина, а на него казах осем. А и да дойде... — Дори и пред Рекс Джералд нямаше сили да си признае, че би се крил като животно, заплашено от кучетата, риеси на входа на бърлогата му.

— Да беше ми казал по-рано, Джералд. Щяхме да направим нещо, например да проведем сбирката другаде.

— И какво щеше да го спре да си тръгне заедно с мен? Не, така поне имам известен контрол върху ситуацията.

— Искаш ли да преспиш тук...

— За бога! — избухна Джералд, извъртайки очи, а пръстите му отново започнаха да се свиват и разпускат. — Вече ти казах как смятам, че е най-добре да постъпим — нали?

— Да, да. Извинявай.

— Не... Ти извинявай. — Джералд се изправи вдървено, тръгна към вратата и пътем добави, макар да знаеше, че по всяка вероятност

само си хаби думите на вятъра: — Едва ли има нужда да ти казвам...

— Ще си остане между нас, разбира се. Искаш ли да дойда у вас в седем, Джералд. За всеки случай.

— Да. Добра идея. — Джералд успя да изобрази нещо като усмивка. — Благодаря ти.

Рекс изпрати госта си по пътеката чак до външната порта, придружен от въодушевления Монткам. Джералд стъпваше тежко, привел рамене. Не го ободри дори веселата забележка на Рекс, че като се е отбил при него, се е отървал от посещението на Хонория, която в този момент бавно се качи на велосипеда и се отдалечи от „Плоувърс Рест“.

Рекс се върна у дома, направи кафе и седна на бюрото си. Не за да работи, естествено. Къде можеше да се мери Хиената, който понастоящем беше в Багдад, за да купи информация от враждебна на Хюсеин групировка, с тази драма от реалния живот, до която Рекс току-що се бе докоснал. И при това кой я изживяваше: старият Джералд — истинско олицетворение на досадна, може би малко надута почтеност, — човекът с минало. Виж ти! Виж ти! Кой би си го помислил?

Рекс се изкушаваше да отскочи до телефонната кабина, само на минута от къщата му, но решително потисна желанието си. Длъжен беше да спази обещанието, поне докато мине сбирката. Погледна часовника. Оставаха седем часа и половина. Как, за бога, щеше, да издържи толкова време?

Сю разтреби кухнята, натрупа останалите от вечеря съдове в мивката и се залови да сложи масата за закуска. Подреди лъскавите кафяви купи, в които заливаха овесените ядки с чай; поставките за яйца с формата на заек, приборите (всички от различни комплекти) и мърлява пластмасова кутия с домашно приготвеното мюсли с етикет, написан собственоръчно от нея.

На горния етаж дънеше музика — Аманда уж си пишеше домашните. Сю винаги наричаше дъщеря си Аманда. Браян ѝ беше разрешил сама да измисли име за детето — една от последните прояви на великодушие, за които му бяха стигнали силите. Но дори и тогава не бе останал великодушен докрай, защото не се и опита да скрие

недоволството си от избраното име. Претенциозно било. Снобско било. Превзето. Бе започнал да нарича бебето „Манди“ от първия ден на раждането му, а когато схвана многопластовото влияние на лингвистиката върху нравите, премина на „Манд“.

Сю включи газовия нагревател над мивката, който започна свирепо да пука. Залови се с немитите чинии, вдигайки възможно най-голям шум, защото Браян беше в свързаната пряко с кухнята тоалетна на долния етаж. А той никога не се опитваше да си върши работата тихо — подобен род дискретност според него не беше нищо друго, освен най-обикновена превзетост на хората от средната класа. Затова Сю се виждаше принудена, когато имаха гости, да запушва канала на мивката с тоалетна хартия, поне да не се чува шуртенето, ако не може да заглуши пльосването.

Сега, след една особено предизвикателна пръдня, Сю чу скърцането на малкото прозорче в тоалетната — явно трябваше да се проветри. Браян се появи, вдигайки ципа на панталоните си. Отиде до масата и започна да се мотка с някакви доклади от училище — изправи ги с тясната страна надолу, подравни ги с почукване, после ги обърна с широката страна и пак ги подравни старателно. Сю оголи зъби в безмълвна гримаса и се загледа навън през прозореца.

Браян беше с гръб към нея. Джинсите му падаха прави като струя от чешма от кръста до глезените. Сю си спомни как една приятелка в учителския колеж ѝ беше казала: „Никога не вярвай на мъж без задник.“

Тя прекоси всекидневната с дъската за рязане на хляб в ръка, отвори входната врата и изтупа трохите в градината. Халогенната лампа на Джералд светеше. Сю отиде до алеята и огледа тротоара отвъд оградата. Пред „Плоувърс Рест“ бе паркиран дълъг сребрист мерцедес. Сю се върна тичешком в кухнята, където Браян се бе пльоснал в единствения фотьойл и решаваше кръстословицата в „Гардиън“.

— Браян... Браян...

— Сега пък за какво се развълнува толкова?

Ама че въпрос, ще рече човек, че е прекарала целия си живот в непрекъснато вълнение.

— Макс Дженингс е тук.

— Ами. Та то е едва седем без десет.

— Че кой друг ще е?

— Кой друг ще е какво?

— Колата.

— Твоята граматика е по-странна и от готвенето ти, жено. А това, е доста красноречиво. — Браян се изхили — дразнещ, подигравателен смях. Ето пак — хюф-хюф.

— Като не ми вярваш, иди да видиш с очите си.

— Явно няма да ме оставиш на мира, докато не отида — въздъхна Браян. После направи голям театър, отбелязвайки докъде е стигнал в кръстословицата, сякаш отбелязваше изключителен пасаж в някоя ужасно дълга епична сага; нахлузи плетената си шапка и ръкавиците, които държеше върху отоплителната печка, за да са винаги топли, и излезе в студения мрак.

Той се вгледа строго в германската красавица, която сияеше като наелектризирана стомана със студена бяла светлина. Испита остро неудовлетворение. По никакъв начин не можеше да си представи дете на бедни родители със склонност към самоубийство да се движи с подобен автомобил. Стана му студено и бързо се прибра.

— Сигурно се чувства доста неуверен, щом има нужда от такава кола. — Браян вдигна вестника, въздъхна, приглади го внимателно, макар никой да не го бе докосвал, откакто го остави. — Така... „Радостно вълнение“.

— Трепет.

— Ако обичаш.

— Какво?

— Аз решавам кръстословицата.

— Защо да не я решаваме заедно?

— Защото винаги ме бавиш.

Сю подсуши последната чиния и внимателно преметна кърпата през металната тръба на нагревателя над мивката.

— И без това скоро трябва да излизаме.

— Има още петнайсет минути. Няма да зарежем всичко и да хукнем само защото някой си полуизвестен е щракнал с пръсти.

Кръглото като луна лице на Сю пламна. Над главите им „Тейк Дет“ запяха още по-силно. Аманда затрополи по стълбите с тежките платформи на обувките си, после захлопа из кухнята и се насочи към хладилника.

— Здравей, Манд. — Браян моментално остави вестника и впери разтревожен и заинтригуван поглед в гърба на дъщеря си. — Как е?

— Горещо-долу.

Манди взе ябълков сок от хладилника и с гръмотевичен тропот тръгна към кутията с бисквити.

— Ще си развалиш вечерята — обади се Сю, кимайки към покрит с чиста кърпа поднос.

Манди мразеше да се храни с родителите си. Преди няколко години бе поискала да ѝ разрешат да яде само в стаята си. Браян и Сю като никога се обединиха и отказаха. Манди просто спря да яде въобще (откъде можеха да знаят, че си купува, проси или краде храна извън къщи). Издържаха три дни, после, изплашени да не се разболеет от анорексия, се предадоха. Сега Манди си взе три палачинки.

— Нямаш нужда от...

— Остави момичето на мира.

Манди изчезна в съседната стая и пусна телевизора. Сю попи водата от сушилка за съдове, замислена за предстоящата сбирка. Как ли изглежда Макс Дженингс? Досега не беше срещала истински писател, макар веднъж да бе присъствала на представянето на последния бестселър на ирландската писателка Мейв Бинчи, която раздаваше автографи. Сю не можеше да си позволи да купи книгата, затова стоя отстрани и гледа как щастливците се редят на опашка за подписа ѝ. Наблюдаваше как Мейв усмихната питаше купувача за името и пишеше лично послание в подадения ѝ екземпляр на „Големият бук“.

На Сю много ѝ се искаше да отиде при нея. Да я попита как е започнала. Какво е чувството, когато за първи път продадеш нещо. Откъде черпи идеите си. Накрая толкова дълго стоя в книжарницата, че всички започнаха да я зяпат. Почувствала ужасно неудобство, Сю купи книга с меки корици с парите, които пазеше за нови четки.

Качи се на една чамова пейка, за да отвори шкафчето над нишата за сухи закуски и да вземе оттам глазираната торта от моркови.

— Ама че подмилкване. — Браян би се ужасил, ако знаеше, че мнението му по въпроса не се различава особено от това на Хонория. — И за какво, питам аз? Заради някакъв си драскач, за когото почти никой не е чувал.

— Книгите му се купуват.

— Купуват ги, защото не са ги чели. Ако бяха ги чели, нямаше да е така.

— Е, да.

— Къде тръгна сега?

— Да си сложа малко грим.

— Трябва да сме там след пет минути, нали?

— Но ти каза...

— ПЕТ, пет.

Браян сърдито изгледа дългурестата, по-прегърбена фигура на жена си. Когато удари седем часът, а нея все още я нямаше, той си сложи шапката, ръкавиците и излезе, блъсвайки шумно вратата след себе си.

Рекс отвори на Макс Дженингс и моментално реши, че Джералд няма от какво да се страхува. Този човек излъчваше такава топлота, такава непосредственост и искрено приятелско чувство. Дори когато се озова лице в лице с напълно непознат и по физиономията му се изписа известна изненада, пак запази приятната си усмивка. Рекс се представи.

— Джералд е горе. — Пое палтото на госта, направено от камилска вълна, но леко и меко като от коприна. — Но съм упълномощен, както се казва, да ви предложа питие.

— Колко мило. — Погледна към наредените на шкафа напитки, от които липсваше една гарафа, и към тежкия поднос с различни бутилки вина и концентрати. — Тоник, ако обичате.

— С лед и лимон?

Замислен дали този избор означава, че Макс е излекуван алкохолик (всъщност надявайки се да е така), Рекс размаха щипките за лед. Гостът се държеше съвсем непринудено, почти като у дома си. Разхождаше се из стаята, докосваше това-онова, разглеждаше картини и снимки, накланяше глава настрани, за да чете заглавията на книгите.

Рекс забеляза, че снимката от сватбата на Джералд не е на мястото си, и мисълта му трескаво заработи. Докато открие лимон и го нареже, вече бе намерил обяснение за тази маневра. Неприятностите в миналото, за които спомена Джералд, очевидно са били свързани с Грейс. И двамата са я обичали, но тя, решавайки, че е разгадала

желанието на сърцето си, се омъжва за Джералд. Уви, при една случайна среща с Макс след време разбира грешката си. Ала вече е било твърде късно, защото коварна болест трагично изцежда живота от тялото ѝ.

Рекс подаде чашата с тоник, опитвайки се да гледа със съчувствие и разбиране, без обаче да издава прекалено своята осведоменост. Макс се бе разположил удобно в един фотьойл, отправи поглед към дългата ниска масичка, отрупана с храна.

— Надявам се, че не очаквате от мен да изям всичко това.

— Мили боже, не — засмя се Рекс. — Другите ще дойдат всеки момент. — Опа, Макс знае, че сбирката започва от осем, сети се Рекс. С какво ли не трябваше да се съобразява човек, когато играе роля. За миг изпита съчувствие към Хиената, което го наведе на мисълта, че би могъл да се възползва от положението и да зададе някой и друг въпрос на Макс. Или пък няма да е учтиво. Ами, защо не?

— Пиша криминални истории — обяви той, сядайки на канапето — и се питах колко време може да отдели човек, за да направи едно прилично детайлно описание на съответното оръжие. Много се интересувам от бронирани коли — най-вече от еднотонния „Хъмбър Хорнет“. Изписал съм близо десет страници, за да опиша различните му функции. Дали не е прекалено дълго? Как мислите?

— Доста е дълго — отговори откровено Макс. — Вашите читатели, струва ми се, биха поискали да се върнат към основния сюжет много преди това.

— А, ето — започна Рекс, но се поколеба. Изглеждаше засрамен и объркан. — Ето това е нещо, което ми създава проблеми — сюжетът. Сюжетът, героите, диалогът и описанията на природата. С друго нямам проблеми.

Макс отпи от тоника, явно замислен над думите му.

— Мислили ли сте да се захванете с писане на нещо научнопопулярно. Да речем учебник, тъй като очевидно разполагате с подобни специализирани познания.

Но тогава звънецът на входната врата иззвъня. Беше Лора. Едва си бе свалила палтото и пристигнаха Ейми и Хонория.

Лора беше доста изненадана от появата си в „Плоувърс Рест“, защото от посещението на Хонория насам хиляда пъти промени решението си. Една минута беше убедена, че няма да понесе да види

Джералд, следващата минута бе убедена, че няма да понесе да не го види; една минута знаеше точно как се чувства (мрази го, мрази го), а следващата бе сигурна, че просто няма начин да знае как би се почувствала, докато не го види пак. Облекчението, което изпита, щом разбра, че той не е в стаята, бе толкова голямо, че чак ѝ се зави свят и за малко да падне. Калейдоскопът на чувствата ѝ премина през същия главозамайващ водовъртеж в момента, когато седна и вратата отново се отвори. Но беше Браян, а веднага след него и Сю — зачервена и задъхана от усилието да настигне мъжа си.

Браян кимна бързо по посока на фотьойла, където седеше гостът. Сю се усмихна срамежливо и се здрависа, прикривайки изненадата си, защото Макс изобщо не беше такъв, какъвто си го бе представяла. Очакваше да види едър безцеремонен мъж в сако от туид, с лула дори. Макс Дженингс наистина носеше дрехи от туид, но много плътно изтъкан, красиво скроен и тъмнокафяв на цвят, и пушеше тънки кафяви пури, лепената му риза беше в едва забележим нюанс на зеленото, който французите наричаха „о-дьо-нил“. Беше невъзможно да се определи възрастта му, защото, макар и чупливата му, сресана назад коса да бе съвсем побеляла, леко загарялата кожа на лицето му почти нямаше бръчки. А какви очи! Сю никога не бе виждала такива очи. Поразително небесносиньо. Синьото на мароканското небе. Синьото на Матис^[5]. Макс беше слаб и немного висок.

Браян седна в удобна близост до храната, праметна крак връз крак, развявайки провисналите си панталони, след което презрително огледа присъстващите. Колко са жалки всички. Наконтили са се като за прием в кралския дворец. Ейми си бе сложила ненужни украшения, Рекс бе облякъл пращия си погребален костюм на тънки райета, Хонория беше със сравнително прилична пола на „Дакс“^[6] и жилетка в преливащи се цветове. Лора се бе постарала да изпъкне сред другите с тясна черна рокля и китайско брокатено сако. Що се отнася до Сю, е...

Дълга до коленете туника с цветовете на дъгата, нахлузена върху тъмнозелен пуловер от мохер, който се бе набръчкал под сукмана и около мишниците. Косата ѝ бе наполовина сплетена (тя се бе паникьосала, като чу затръшването на вратата), а гримът ѝ — прекалено ярък. Браян веднъж бе успял да хване погледа на жена си, завъртя очи към тавана и поклати глава, демонстрирайки недоумението си от хорската тъпотия. После удовлетворен, че е успял да покаже на

всички абсолютното си пренебрежение към тяхното старание да направят впечатление на госта, посегна към масата за сандвич.

— Не мислиш ли, че би било по-учтиво да почакаш, докато се съберем всички? — попита Хонория на висок глас, сякаш беше в собствената си кухня в съседната къща. — Или поне докато ни поканят.

— За ората, дете чекат — отвърна Браян, като си въобразяваше, че говори на чист йоркширски диалект, — нищо не остаа. — След като демонстрира своята независимост и предизвика желаната реакция, напъха сандвича в устата и попита: — Къде е Джералд?

Едва бе задал въпроса и получи моментален отговор: чуха се бързи стъпки надолу по стълбите и след миг домакинът се появи в помещението. Запъти се направо към ъгъла, където седеше Макс Дженингс. Вървеше с протегнатата ръка и надълго и нашироко се извиняваше, задето не могъл лично да посрещне Макс при пристигането му. След това се представи. Два пъти.

Рекс беше разочарован до дъното на душата си. Един от начините да убие времето този следобед бе да пише и пренаписва мислено сценария на срещата между Джералд и Макс. Беше си представял какви ли не варианти. Някои съвсем цивилизовани, други смешни, трети ужасно неразумни. Ала Джералд да се прави, че изобщо не познава Макс — това нито за миг не му бе дошло наум.

Макс се изправи, пое протегнатата ръка и великодушно освободи Джералд от необходимостта да се извинява. Рекс имаше чувството, че е отишъл да гледа пиеса, която сякаш щеше да приключи още преди да е започнала. Разочарованието на Рекс се задълбочи, когато му хрумна, че Макс може наистина да е забравил за инцидента в миналото, предизвикал такова безпокойство у Джералд. Ама че унизително! Но и успокояващо в известен смисъл. Рекс потупа празното място на канапето до себе си и Джералд седна. Рекс усети мирис на бренди и си спомни за липсващата гарафа.

Първоначалното развълнувано бърборене, последвало появата и на последния член от групата, неочаквано бързо бе заменено от доста необичайна тишина. Събралите се (с изключение на Лора и Джералд) не сваляха поглед от Макс Дженингс с едва сдържано нетърпение, което явно показваше желанието им да се пристъпи към действие. Той им отвърна с колеблива усмивка. Сю се запита дали човекът не

очакваше някакво официално представяне, което определено би било в реда на нещата, но тъй като явно никой нямаше намерение да се заеме с тази задача, накрая писателят заговори. Гласът му беше нисък и мелодичен, с акцент, който Сю не можа да определи.

— Ако започна с думите: „Нямам представа какво се прави в такива случаи“, мога да ви уверя, че това би било самата истина. Просто никога не съм бил на подобно събитие. Не съм приготвил нищо предварително, за съжаление. Дойдох всъщност, за да видя какво искате. И как бих могъл да ви помогна, ако изобщо съм в състояние.

За миг се възцари тишина. Хората се спогледаха неуверено. Сякаш отказите, които бяха получавали в отговор на своите покани години наред, до такава степен ги бяха лишили от самочувствие, че сега чак не вярваха на ушите си, не вярваха, че са се събрали както обикновено, но този път сред тях наистина седи жив професионален писател, от плът и кръв, който действително бе предложил да им помогне с каквото може. Положението бе толкова необичайно, че заплашваше да им дойде в повече.

Ала тогава Браян откръстоса крака, наведе се напред и с тържествено изражение на лицето прочисти гърло...

— В момента пиша историята на моя род — заяви Хонория, — което всъщност е историята на Англия. Родът Лидиърд, чист и неопетнен от незаконни деца...

Браян, който едва се побираше в кожата си, задето му бяха взели думата от устата в последния миг, се облегна назад, но някак нащрек, като навита пружина, сякаш предупреждаваше присъстващите, че няма да позволи да бъде изигран втори път. Обзет от възмущение, той се опита да не слуша монотонното декламиране на Хонория. Ако се придържаше към принципите си поне наполовина, досега сто пъти да бе заврял два пръста в орловия ѝ, кльощав римски аристократичен нос. Колкото и да му се е искало, никога не бе успял да намери сили да го направи и обвиняваше за това слабохарактерните си родители и тяхното отвратително и унижително преклонение пред каймака на обществото.

Браян с неприязън си спомняше как като дете го караха да сваля шапка, щом срещне някой представител на нафуканото земевладелско съсловие на главната улица в селото. Неговите съученици жестоко му се подиграваха за тези архаични прояви на раболепие, но когато той

измъчен споделяше с родителите си, те му обясняваха, че подобни малки прояви на учтивост били циментът, който споявал обществото. Винаги щяло да има аристокрация и простолюдие, философстваше баща му. Такъв бил естественият ред на нещата.

Браян сложи край на това тъжно мисловно отклонение и се върна към настоящето тъкмо навреме, за да чуе: „... във всяка битка, дори в най-дребния сблъсък хората от рода Лидиърд са влизали в пълно бойно снаряжение.“

Тук Хонория допусна грешката да млъкне както за да си поеме дъх, така и за да даде възможност на госта да изрази своето възхищение. Макс веднага се възползва от предоставения шанс:

— По всичко личи, че вашата работа напълно си заслужава труда. А сега — усмихна се той насърчително наоколо — нека да чуем и останалите. Хъм. Ейми, нали?

— О, да! — Ейми се смути от неочакваното внимание и зарови в джоба си, откъдето измъкна сгънато листче. Нямахше защо да го отваря — беше научила наизуст първия въпрос. Давайки си сметка колко малко знае за светските обноски, характерни за гуляите в Ню Йорк, за света на парижките манекени и за безскрупулната кариера на италианските принцове, Ейми поде: — Все ни учат, господин Дженингс...

— Макс, моля ви.

— Макс. Трябва да пишем само за неща, които знаем. Това не е ли малко ограничаващо?

— Мисля, че не бива да се схваща в тесния, в буквалния смисъл. Човек може да знае някакви съвсем измислени неща, които са истински само във въображението му.

— Като в научната фантастика, имате предвид?

— Именно.

— И друго нещо. Всеки път, когато пиша някаква сцена, непрекъснато мисля за други начини, които биха били по-удачни. И никога не знам дали да спра и да започна отначало, или да продължа.

— О, това е типично за работата ни. Писателите прекарват целия си живот, преследвани от отхвърлени варианти.

Колко е тактичен, помисли си Лора, поглеждайки за миг към интелигентния профил на Макс, след което отново съсредоточи вниманието си върху Джералд. Очевидно нещо не беше наред. Ама

никак не беше наред. Кацнало на самия ръб на канапето, тялото му бе извито и напрегнато като опънат лък. Лицето бе спокойно, но от възлите по сухожилията на врата личеше, че изражението е плод на неимоверни усилия. Освен това Лора забеляза, че макар като всички други да гледаше към Макс, погледът му всъщност бе закован в една точка на стената отвъд рамото на писателя. Една от обувките му — „Фелдшоен“, ярки, червеникавокафяви на цвят, с пробити дупчици с определена форма на бомбето и червеникави връзки — нервно потупваше килима.

Докато го гледаше с преизпълнено с любов сърце и с познатото свиване на стомаха, Лора разбра, че нищо не се бе променило. Колкото и вероломен да бе, тя все още бе роб на чувствата, обзели я от мига, когато го видя за първи път. Просто трябваше да се примири с онази русата. И да свърши вероятно като съпругата на барона от „Братовчедката Бет“ на Балзак — да умре от любовна мъка в леглото, докато той се натиска със слугинята на долния етаж. Отклонила вниманието си за миг, тя забеляза, че Макс е впил очи в нея. Моментално разбра по будния му поглед, че наблюдателното му око е разкрило чувствата ѝ към Джералд. Ядосана и възмутена, тя на свой ред впи очи в него, без да скрива недоволството си.

Ейми задаваше последния си въпрос:

— Какви са основните качества, които трябва да притежава един писател?

— Любопитство. Нищо не трябва да убягва от вниманието му. И упоритост. Трябва да продължава да работи, колкото и трудно да е понякога.

— Ама вие постигнахте успех от самото начало — обади се Браян заядливо.

— Имах късмет. В известен смисъл обаче, дори и след като постигне успех, човек винаги се връща в изходно положение. Всяка нова книга започва от празен лист. Освен това успехът, разбира се, може да предизвика враждебни настроения. Критиците те погват безмилостно. Историческите ми романи например попаднаха под свиреп кръстосан огън.

— Аз пък се питах... — затрепери гласът на Сю, въпреки че се бе опитала да се успокои с няколко дълбоки вдишвания — имате ли някакъв опит с детски книги?

— Боя се, че не.

— Аз... рисувам картинки.

Рисунки, а? Удивително. Отношението на Браян стана повече от ясно, когато улови погледа на госта. И какво да прави човек с тях?

— Предложих ѝ да започне с няколко кратки разказа или стихотворения, но тя не прие.

— Колко мъдро! Хич не вървят на пазара. — Макс се усмихна насърчително към Сю. — На каква тема са рисунките?

— За един дракон на име Хектор.

— Яде ли хора?

— Само кльошави. На диета е.

— Чудесно! — Макс се засмя — съвсем спонтанен и искрен смях, който погали крехкото самочувствие на Сю. Децата в детската градина редовно се смееха, когато им разказваше приключенията на Хектор, но, както каза Браян, когато за първи път сподели това с него, какво разбират децата?

Тя погледна към мъжа си, който потупваше с пръст по брадичката си и мърдаше леко тънките си устни — знак, че обмисля някакъв сбит, хаплив диалог. Но тъкмо се приведе напред и Хонория се намърда в разговора:

— Не знам за вас, но аз съм гладна, господин Дженингс също, сигурна съм.

Прозвучаха тихи извинения. Ейми подаде на госта чиния и салфетка. Джералд изведнъж живна и повтаряйки под нос: „Кафе, кафе“, почти хукна към кухнята, следван по петите от Рекс.

Хонория, след като отрупа чинията си с различни вкуснотии, се върна на мястото си и пътем с висок глас се обърна към Браян:

— Устата ти е отворена.

Браян, бесен, задето втори път го бяха прекъснали, преди дори да каже и дума, и убеден, че е дочул Хонория да подмята през рамо: „Простак нещастен“, рязко затвори челюстите си. Кръгът се разчупи. Лора отиде да помага за кафето и завари Джералд и Рекс погълнати от оживен разговор. Отварянето на вратата очевидно ги смути и Джералд така свирепо свъси вежди, че Лора моментално се върна в хола.

Там хората бяха сменили местата си. Ейми и Сю бяха седнали по-близо до Макс, задъвкал панирано изварено кръгче, за да поговорят за проблеми, които се притесняваха да поставят на всеослушание.

Лора хвърли поглед на останалото от храната. Нищо не си хареса. Пък и както обикновено леко ѝ се гадеше — усещане, което, от опит знаеше, щеше да изчезне едва когато остави „Плоувърс Рест“ далеч зад гърба си. Отрязва си тъничко парче от морковената торта на Сю и бързо отклони очи от шоколадовите бонбони на Рекс. Приличаха на лакирани мозъци на дребни бозайници и тя за нищо на света не можеше да си представи да сложи един от тях в уста.

Браян, който изобщо не се беше предал, а просто чакаше своя час, седеше с препълнена чиния на всяко от коленете си и слушаше баналните им въпроси. Има ли Макс работно време? (От девет до пет.) Редактира ли много написаното? (Да. Непрекъснато.) Със сюжета ли започва или с характеристиките? (Неделими са. Героите са част от сюжета.) Прави ли много проучвания? (Колкото се може по-малко. Предпочитал да налучква въз основа на знанията си, макар често да грешал.)

В този момент Джералд и Рекс се появиха, понесли две кафеварки и две канички с мляко, които оставиха на шкафа до подредените вече чашки и чинийки.

— Най-сетне — викна Хонория, сякаш двамата бяха някакви мързеливи келнери.

Ейми стана от мястото до Макс Дженингс, за да му донесе кафе, и Браян се възползва от шанса да се намести там, за да разкаже на госта за своята драматургия, на която посвещаваше времето си три пъти седмично.

— ... по-скоро създаване, а не писане на пиеса, което, честно казано, намирам за напълно отживяла дума. За да не кажа елитистка.

— Коя дума?

— Моля?

— „Създаване“, „писане“ или „пиеса“?

— О. „Писане“.

— Разбирам.

— Работим много освободено и вдъхновено. Репетираме, импровизираме, правим непринудени асоциации. Постоянно сме под невероятно напрежение. На моите репетиции или работиш здраво, или да те няма. Никакви компромиси.

— Сериозна работа.

— Не знам дали сте чували за Майк Лий.

— Разбира се.

— Какво ви е мнението за „Голи“?

— Прекалено покровителствена и блудкаво сантиментална.

Браян се люшна назад рязко и бързо, сякаш някой го беше блъснал в гърдите. Седеше зяпнал, загубил и ума, и дума.

— Да не говорим, че е и твърде дълга.

— Елате да си сипете кафе — подкани присъстващите Рекс. Всички станаха да си вземат по чашка. Ейми занесе на Хонория, която в това време задаваше последния въпрос на Макс Дженингс.

— Как мислите — приведе се тя напред, тежките ѝ крака, обути в дебели кафяви чорапи, упорито не искаха да се съберат в коленете, — на кое издателство би било най-добре да предложи своето изследване, след като го завърши? Не ми се иска да бъде публикувано от кой да е.

— Боя се, че не мога да ви дам компетентен отговор, мис Лидиърд. Моите познати издават предимно художествена литература.

— Така ли? — гласът на Хонория прозвуча едновременно сърдито и слисано. — Но ние смятахме, че имате много по-широки интереси и познания. Във всяка една област, така да се каже. — Тя впи очи в останалото единствено изварено кръгче в чинията на Макс, сякаш го обвиняваше, че е изгълтал другите без никакво право, понеже не е оправдал очакванията ѝ.

— И аз така мислех — изстреля думите Браян. Проклети знаменитости. До гуша му беше дошло. Самодоволни, надути, самомнителни дърдорковци. За какво се мислят те, мътните да ги вземат? Напъха последните два сандвича в устата си и рязко се изправи. — Сю?

— Да.

— Тръгваме.

— Но аз току-що...

— Добре. Стой си тук, като искаш. Далече съм от мисълта да...

— Не — спря го Сю. Не си струваше да си навлича разправии. — Идвам — добави тя и остави недокоснатата си чаша с кафе.

Джералд донесе шала на Сю и карираното непромокаемо яке на Браян от килера на долния етаж. После се върна за нещата на другите, при което всички решиха, че е време да си ходят, и сбирката неочаквано приключи.

Лора забеляза как гостът се изправи явно с намерението да си тръгне като другите и си даде сметка, че ако останеше на секретаря на

групата, човекът нямаше да получи и едно благодаря, тъй като през цялата вечер Джералд очевидно бе абсолютно неадекватен по причини, за които тя нямаше ни най-малка представа. Затова Лора пое инициативата и произнесе кратка реч, уверявайки госта колко полезно и приятно бе посещението му за всички присъстващи. Рекс, Сю и Ейми веднага я подкрепиха с подobaващи думи и шумно изръкопляскаха.

Джералд отвори входната врата и в къщата със свистене нахлу леден въздух. Ейми и Хонория омотаха лицата си в шаловете и бързо поеха към вкъщи, последвани от Браян и Сю. Лора се спря на прага и се обърна да погледне Джералд, който беше хванал вратата, нетърпелив да я затвори след нея. Лора се взря в лицето му. Винаги си бе давала сметка, че всъщност не го познава, но сега разбра с ужасна, плашеща увереност, че никога няма да успее да го опознае. Беше непоносимо. Протегна ръка и го хвана за лакътя.

— Джералд, какво има? Какво се е случило?

— Нищо! — сопна се той и ядно дръпна ръката си. Бе присвил очи срещу блясъка на лампата, а устните му бяха тънки като струна.

— Нещо не е наред.

— Не говори глупости.

— Страхуваш се от нещо.

— Наистина, Лора. Какви си ги измисляш тази вечер, за бога?

— Не си измислям. — Лора виждаше, че се кани да затвори вратата. Без ни най-малко колебание (спомняйки си този миг след това, тя се убеждаваше, че реално не е имала избор, не е могла да постъпи другояче) се наклони напред и го целуна.

Джералд я изгледа изумен, отстъпи бързо назад и затръшна вратата. Още трепереше, когато се върна във всекидневната.

Макс бе праметнал красивото си палто от камилска вълна и кашмир върху облегалката на един стол и седеше на канапето. Рекс събираше чашите от кафето. Джералд влезе в кухнята, без да отрони дума.

След няколко минути Рекс донесе пълен поднос със съдинки. Двамата мъже се спогледаха. С блеснали очи Рекс отвори уста и без звук оформи с устни: „Не се тревожи“, кривейки съвсем ненужно цялото си лице. А после на глас, този път ненужно високо, запита:

— Да ти помогна ли с миенето, Джералд?

— Госпожа Бънди ще дойде в десет часа.

Джералд говореше нормално, но Рекс нямаше желание да изостави новата си сюжетна линия и настойчиво замахна към съседната стая, после изобрази с жестове миене на чаши и накрая посочи часовника на стената.

Джералд схвана цялата пантомима, в смисъл че ако се забавят с миенето на съдове, на Макс ще му омръзне да чака и ще си тръгне. О, как му се искаше и двамата да си тръгнат! Искаше му се Рекс да не изпитва чак толкова голямо удоволствие от ситуацията. Искаше му се болката да изчезне.

— Дали ще ви затрудня ужасно, ако помоля за още кафе?

Джералд и Рекс подскочиха. Изобщо не го бяха чули да приближава.

— Да ме държи буден, докато шофирам на връщане.

— Разбира се. — Джералд изрисува усмивка на лицето си. Вкопчил се за думите „шофирам на връщане“, той изпразни утайката от по-малката кафеварка, която се изплъзна от пръстите му и падна в мивката.

— Може и нескафе.

— Нямам нескафе. Да сложа ли и за теб, Рекс?

— Определено.

И тримата стояха като статуи на изложба, докато стана кафето, после отнесоха чашите си във всекидневната. Тук Макс, въпреки намекнатото намерение скоро да си тръгва, се впусна в дълъг разговор на тема пари. Лирата спрямо долара и защо нестабилността на валутата оказва влияние върху доходите му. Как разширяването на демокрацията означавало, че ще може вече да публикува и в Източния блок, макар че никак не било лесно, понякога дори било невъзможно да си получиш хонорара оттам. Палавата лира и предимството да ти плащат в немски марки. Нервната йена.

Рекс слушаше и се чудеше още колко ли време щеше да издържи буден. Обикновено заспиваше безпаметно още в десет часа, защото Монткам всяка сутрин го събуждаше точно в пет и половина за полагащата му се разходка. За първи път си помисли, че не беше много честно от страна на Джералд. После си даде сметка, че Макс бе задал въпрос на Джералд и сега чакаше отговора с израз на учтив интерес.

— Кратки разкази главно. — Джералд изучаваше дръпнатите пердета зад главата на Дженингс. — Не са публикувани — да изпреваря въпроса ви. — Ноздрите му бяха свити и побелели по крайчеца от напрежение.

С чувството, че е оставил цялата тежест на разговора върху плещите на Джералд, Рекс реши да разкаже за своите опити да създаде поредица от кратки разкази, описващи приключенията на един стар револвер. От умора започна да го боли челюстта и да го сърби навсякъде. И тъкмо когато изглеждаше, че предстои поредната дълга пауза с прозевки, Макс неочаквано се изправи и заяви, че трябва да си тръгва.

— Беше изключително приятна вечер.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте. — Джералд сякаш не забеляза протегнатата му ръка.

Рекс се опита да хване погледа на Джералд във вестибюла, надявайки се да си разменят някакъв заговорнически жест. Някой многозначителен поглед например. Повдигане на вежди. Доволно кимване за добре свършената работа. Но не би. Джералд дори не ги придружи до вратата, а остана в далечния край на вестибюла, чукна барометъра и се загледа в него, все едно вече беше сам. Даже не каза „лека нощ“, да не говорим за „благодаря“.

Рекс отвори вратата и прекрачи прага. Макс тръгна след него.

— Ръкавиците ми — рече той, върна се в къщата и затвори вратата. Чу се плъзгането на резето. За по-малко от секунда се случи онова, което Рекс тържествено бе дал дума да предотврати.

След половин час Рекс беше в спалнята си. Не за да се приготвя за лягане — шокът го бе разсънил напълно, — а защото от този прозорец се виждаше предната част на „Плоувърс Рест“. Сребристият мерцедес още беше там. Вятърът се бе запилял нанякъде и сега валеше.

След бързата маневра, оставила го пред заключената врата, Рекс няколко минути се мота наоколо, без да знае какво да прави. По едно време залепи ухо на ключалката и се послуша. Какво ли очакваше да чуе? Шум от боричкане например. Джералд би могъл да се опита

насила да изкара Макс от къщата си. Но вътре бе тихо. Не се чуваха дори приглушени гласове.

След малко Рекс започна да се чувства глупаво. Май трябваше да си тръгне още когато се озова навън. Навярно го чакаха да се махне, за да завържат разговор. Ами ако някой го види да се мотае на верандата и съобщи на полицията, хрумна му по едно време. Не беше ли подсъдно да се размотаваш пред чужда къща? Тази обезпокоителна мисъл, както и неотложната нужда да посети тоалетната го накараха да поеме по пътеката. На излизане шумно затръшна портата на двора, за да обяви оттеглянето си.

Сега с угризение се чудеше дали не бе сбъркал. Спомни си колко настоятелно го бе помолил Джералд за помощ. Всеки би разбрал, че работата е на живот и смърт. Рекс бързо стигна до заключението, че прекалено лесно се е отказал.

Спускането на резето на входната врата не беше ли доста... зловещо? Рекс беше убеден, че Макс го е спуснал. Толкова бързо го бе направил, че Джералд не е могъл да стигне навреме до вратата. Убеждението, че е допуснал грешка, нарастваше с всяка изминала минута, докато накрая повече не можеше да стои в спалнята си и да бездейства.

Втурна се по стълбите към долния етаж, внезапно обзет от желание да се върне колкото се може по-бързо в къщата на Джералд. Нямаше нужда да облича палто, тъй като изобщо не го беше свалял. Поколеба се пред колекцията си от красиво полирани бастуни във вестибюла и макар да се чувстваше нелепо мелодраматичен, избра един със сребриста дръжка във формата на биволска шава. Нахлузи шапката, закрепил я надеждно с вълнен шал, който върза под брадичката, и излезе.

Портата на „Плоувърс Рест“ беше полуотворена. Рекс смело тръгна по алеята. Беше решил да почука на задната врата и да поиска малко мляко назаем. Той беше открит човек и като повечето хора не беше свикнал да лъже, затова бе подплатил простата си молба със сложна структура от съвсем ненужни подробности. Когато не може да заспи, единствено такаото му помага. Но с вода му дразни стомаха, пък бутилката с млякото му се изплъзнала от ръцете, като я вадел от хладилника, и се пръснала на пода. Видял колата на Макс и решил, че няма да събуди никого, ако дойде да помоли за мляко.

В кухнята не светеше, но вратата към стаята беше отворена и Рекс виждаше част от помещението, където седеше Макс. Той говореше и жестикулираше, размахвайки ръка с отворена длан, сякаш предлагаше подарък — изглеждаше много симпатичен. После замълча и смени позата. Поклати енергично глава и се приведе напред, заслушан. Профилът му излъчваше искрена заинтригуваност. Изглеждаше — Рекс потърси точната дума — загрижен. Да, точно така. Дълбоко загрижен. Приличаше на самарянин.

А сега да можеше да види и Джералд. Рекс изви глава настрани, залепи буза до стъклото и присви очи, но без резултат. Изправи се, вратът му изщрака. Всичко изглеждаше наред. Всъщност изглеждаше така, сякаш Джералд се беше тревожил напразно. Очаквайки нещастие, което просто нямаше да се случи. От друга страна, той (Рекс) категорично беше обещал...

И точно в този момент, докато стоеше и се колебаеше, Рекс усети, че го лазят мравки някъде между плещите. След миг неприятното усещане се засили и промени посоката — ледени тръпки залазиха към гръбнака му. Той се обърна рязко.

Зад него едва се различаваха силуетите на дърветата, струпали се по границата с градината, стволовете им, скрити от гъсти черни трънаци. Рекс стисна бастуна и вдъхвайки си кураж с мисълта, че вратата на кухнята е само на няколко крачки, тръгна към върбовата ограда. Вторачи поглед в дърветата и в сплетените храсталаци.

— Ехо? — извика. Тишина. Нито едно листенце не шумолеше. Нито едно нощно животно не помръдна. — Има ли някой там?

Той чуваше само собственото си дишане. Но беше сигурен, така както бе сигурен, че стои върху замръзналата земя, че там имаше някой или нещо. И го гледа от тъмното.

[1] Известен сериал от близкото минало. — Бел.ред. ↑

[2] Японски готварски сос за риба или месо. — Бел.ред. ↑

[3] Наука за подобряване на качествата на род или вид чрез специален подбор на родителите. — Бел.прев. ↑

[4] Управление на човешки същества в съответствие с тяхното място и функцията им в обществото. — Бел.прев. ↑

[5] Анри Матис (1869–1954) — френски художник. — Бел.прев.

[6] Английска фирма за производство и продажба на майсторски ушити дрехи и аксесоари за мъже и жени. — Бел.прев. ↑

ЛУДОСТ В МИДСЪМЪР

Том Барнаби се беше затъжил за дъщеря си. Къли бе заминала с посредничеството на „Артс Каунсил“ за Източна Европа, където представяха „Много шум за нищо“. Тя играеше Беатрис, а Никълъс (неин съпруг от осемнайсет месеца) бе избран за колоритната, но съвсем второстепенна роля на Дон Джон. Прие да я изпълнява, след като Кралският Шекспиров театър, където работеше от година, не успя да му предложи онези роли, за които си мечтаеше всеки миг извън сцената.

Двамата дойдоха при родителите на Къли вечерта преди заминаването и Том, който добре познаваше Никълъс и още по-добре дъщеря си, забеляза зараждащо се помежду им напрежение. Никълъс очевидно бе разкъсван от две противоречиви чувства: от една страна, гордост от успеха на жена си и, от друга — недоволство от задълбочаващото се разминаване в професионалната им реализация. Къли бе сложила допълнително сол в раната с участието си във филма „Тежкото изпитание“ — авторитетна продукция, заснета по поръчка на Би Би Си, — който щеше да бъде излъчен, докато двамата бяха в чужбина.

Никълъс, естествено, можеше да откаже ролята в „Много шум за нищо“ и да виси в Лондон в очакване на нещо по-добро, но както бе признал на тъста си вечерта преди заминаването, бе решил в никакъв случай да не оставя Къли да преброди половин Европа без него в компанията на дванайсет мъже актьори. Двамата с Никълъс седяха в оранжерията тогава с по чаша „Клер Вели Шираз“. И Том, наблюдавайки красивото си момиче да идва към тях под ръка с майка си, моментално се съгласи с мотива на зет си.

Не ставаше дума за липса на доверие у Никълъс към младата му съпруга, Барнаби беше убеден. Проблемът се коренеше в изпитваната от него неувереност. Все още не му се вярваше, че заслужава такова бижу. Дори в деня на сватбата, когато младоженците летяха на крилете

на пълното щастие, Барнаби съвсем ясно бе доловил сянката на това неверие.

Нямаше ги от близо две седмици, но затова пък им бяха оставили нещо, което да напомня за тях — очарователно руско сиво коте, Килмовски, с което се бяха сдобили малко преди да им предложат турнето. Поне Джойс смяташе, че е очарователно. За Барнаби си беше ужасна напаст. Вече не можеше да седне, без да провери дали дребното не се е скрило под възглавниците на фотьойла, нито да отвори врата, без да чуе предупредителния писък на жена си. Вчера вестникът беше съдран на парченца върху изтривалката, не ставал за четене, преди да е напишкан.

И сякаш отсъствието на дъщеря му и присъствието на котето не му бяха достатъчни, та съдбата го изправи и пред трето нещастие — да спазва диета. Барнаби винаги е бил едър мъж, но преди две години се захвана да готви, подтикван най-вече от инстинкта си за самосъхранение, защото манджите на Джойс бяха толкова несполучливи, че поканените на вечеря приятели обикновено си носеха храна от къщи.

Готварството му прилегна като портокалов сок на патешко месо и той откри, след като години наред бе преглъщал неописуеми и безвкусни буламачи, последвани от хапчета против киселини, че по природа има кралски апетит. Само дето с неговия късмет се оказа, че има апетита не на кой да е крал, а на Хенри Осми.

Дори за човек с ръст 189 см не беше здравословно да мъкне 102 кг и при последния профилактичен преглед го бяха предупредили да отслабне поне десетина килограма. И той се опитваше. Наистина полагаше усилия. Но беше ужасно трудно. В момента омиташе филийка препечен хляб, след като за нула време бе глътнал вареното си яйце.

Джойс натисна копчето на кафеварката, без да сваля очи от прозореца. Очакваше пощальона, надявайки се да пристигне картичка или писмо от Полша, където трупата щеше да представя „Много шум за нищо“ в продължение на две седмици. Знаеше си, че надеждите ѝ са напразни, защото Къли беше доста небрежна в това отношение (меко казано). По-вероятно бе Никълъс да изпрати някой и друг ред.

Джойс много се тревожеше и за двамата, макар здравият разум да я убеждаваше, че внушителна организация като „Артс Каунсил“ никога

не би изложила на опасност група английски актьори. Само че Източна Европа ѝ се струваше толкова размирна — човек никога не можеше да бъде сигурен дали безопасният днес район, утре няма да се превърне в бойно поле. В ума ѝ се въртяха плашещи думи и изрази като „нестабилно правителство“, „партизани фундаменталисти“, „расови размирици“, „безотговорна стрелба на границата“, „снайперисти по покривите“.

Тези нерадостни мисли бяха грубо прекъснати от бесен вик. Джойс се извърна и видя как съпругът ѝ сграбчва котето за кожата на вратлето и го вдига във въздуха.

— Какво правиш, по дяволите? — спусна се тя към двамата. — Дай ми го. Веднага, Том! — Килмовски се сгуши в ръцете ѝ. — Как може да си толкова лош с него?

— Току-що мина през мармалада ми.

— Той не разбира. — Джойс целуна сивото кадифено триъгълно носле. — Нали? — Котето примижва срещу нея с кехлибарените си очи. — Горкото мъниче.

Тя остави Килмовски внимателно на килима, при което той моментално се отправи към ръба на покривката, впи нокти в нея и тръгна да се катери нагоре към масата.

— Виж го само! Виж!

— Остави го на мира. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. — Барнаби хвърли поглед към часовника. Беше почти девет и половина. — По-добре да вървя. — Докато си обличаше палтото, телефонът иззвъня. — Би ли вдигнала, скъпа. Кажи им, че съм тръгнал.

— Може пък да е за мен — подразни се Джойс. — Имам доста широк кръг от приятели, някои от които ми се обаждат от време на време.

— Разбира се, че имаш. — Барнаби се върна, увит в тежко палто от туид, ребена кост в черно и бяло. — И разбира се, че ти се обаждат. — Той целуна студената ѝ буза. — Ще се прибера към шест.

Обръщайки се към вратата, Барнаби сърдито изгледа котето, което се бе настанило с цялото си достолепие в самия център на подноса с храната му. Килмовски отвърна на погледа му, кръстосвайки очи с усилие, и тихичко пръцна.

Денят беше отвратителен. През нощта беше валило, а утринният студ бе превърнал мокрите улици в стъкло. Барнаби внимателно караше синия си ффорд „Орион“ и в резултат пътят му отне два пъти повече време от обикновено. С изключителна предпазливост се провря през главната порта на полицейското управление и въпреки това задните гуми поднесоха настрани. Едва не се сблъска с тръгналия да излиза микробус на криминалистите. Паркира бавно на отреденото му място и също толкова бавно тръгна по хлъзгавия асфалт към сградата.

Дежурната вдигна очи от бюрото.

— Добро утро, сър. Опитаха се да се свържат с вас вкъщи. Имаме случай.

Барнаби махна с ръка, че е чул, и се насочи към кабинета си. Тъкмо пресичаше коридора, разделящ Криминалния отдел от същинското полицейско управление, и ето че насреща му напето крачи неговото момче за всичко. Гавин Трой беше облечен в дълго, пристегнато с колан черно кожено палто, чиито поли шумно се удряха в ботушите му. Късо подстриганата му рижа коса бе скрита под тъмен каскет, а на носа проблясваха металните рамки на очилата, с които обикновено шофираше. Приличаше на офицер от специалните части.

Барнаби веднага изгони от ума си това сравнение, защото нямаше желание да доставя удоволствие на Трой дори мислено, а подобна асоциация без съмнение би поласкала сержанта. Разстоянието помежду им се скъси и Том забеляза свъсените вежди на Трой, който явно бе в лошо настроение.

— Добро утро, сержант.

— Добро утро, шефе. Имаме убийство. — Трой се завъртя кръгом на пета и влезе в крачка с началника си. — На бюрото ви е.

— Това се казва новина.

— В Мидсъмър Уърти. Информацията ни е оскъдна. Жената, открила трупа, някоя си госпожа Бънди, била в такава истерия, че не успели да измъкнат от нея нищо смислено. — Трой избърза напред и отвори вратата на кабинета. — От Съдебна медицина току-що тръгнаха.

— Да. Едва не се сблъсках с тях.

— Доктор Булард е там.

— Вече?

— Живее в съседното село. Чарлкоут Луси.

- Да, вярно. — Барнаби седна зад бюрото и взе доклада.
- Жертвата е мъж — съобща Триой. — Намерен в леглото...
- Благодаря. Мога да чета.
- Както искате.

Трой зачака, криейки нетърпението си, докато Барнаби разчисти бюрото — операцията включваше два рапорта и няколко продължителни телефонни разговора за разпределяне на текущи задачи.

Главният инспектор не си бе направил труда да си свали палтото и в топлата сграда се чувстваше доста добре, но щом излезе навън, леденият въздух изцеди за нула време топлината от тялото му. Белите му дробове се свиха конвулсивно, задавени от студената струя, а устните му изсъхнаха и премръзнаха до такава степен, че залепнаха една за друга.

Влязоха в колата, Трой нахлузи черните шофьорски ръкавици от свинска кожа (с дупки на кокалчетата на пръстите и закопчалка на китката), включи отоплението на най-високата степен и бавно запълзя по Костън Хай Стрийт. Беше изключително умел шофьор, но имаше склонност да проявява прекалено голямо самочувствие на пътя и понякога го демонстрираше с доста неразумни маневри. По време на работа не поемаше излишни рискове, но Барнаби се чудеше дали се държи така и извънработно време. Точно сега сержантът внимателно напредваше по шосе А407, по определено благоразумен за него начин. Свъсените му вежди, подчертавали така ясно лошото му настроение от преди половин час, сега се бяха поотпуснали, но лицето му си оставаше все така намусено.

— Какъв ти е проблемът тази сутрин?

— Нямам проблеми, сър.

Всъщност имаше — братовчед му Колин. Синът на леля му по майчина линия. От години беше трън в очите на Триой. Навремето с лекота вземаше изпитите, които Триой едва изкарваше с кървава пот на чело. Сладкодумен и саркастичен, Колин винаги се надсмиваше над нещата, на които братовчед му държеше най-много. Триой имаше чувството, че Колин възприема начина му на живот като някакво комедийно забавление. Неведнъж бе наричал сержанта „Рамбо“. Снощи се бе отбил у леля си Бети, където беше и Триой — и двамата бяха дошли по един и същи повод, да поднесат подаръци за рождения

й ден. Колин намигна на братовчед си, сваляйки мръсното, овехтяло кожено яке, под което се показва тениска с надпис: „Когато стане трудно, умните се покриват“. Колин скоро бе завършил университета и за огромна радост на Трой все още не бе успял да си намери работа.

— Тези хора ме разсмиват — изтърси Трой мрачно. Барнаби благоразумно замълча при неочакваната забележка. — Хората, които не уважават полицията — поясни сержантът, даде мигач и внимателно пое по хлъзгавото шосе. — Ама да ги видиш, ако ги оберат на улицата или ограбят жилището им, или пък им изчезне пътата кола. Тогава бързо-бързо се сецат за нас. — Трой така стискаше волана, че ръкавиците му всеки момент щяха да се разпорят по шефовете или поне така изглеждаше.

Барнаби слушаше с половин ухо. Желанието да разбере причината за лошото настроение на Трой се беше изпарило. Причини колкото щещ, защото Гавин бе ходеща грамада от комплекси. Освен това изпитваше неутолима нужда да му се възхищават, а като се има предвид настоящото отношение към полицията, явно нямаше никаква опасност един сержант да задоволи подобна нужда.

Главният инспектор се разсейваше и от появилото се неприятно чувство в стомаха, който му се струваше голям колкото търбуха на кита, глътнал Йона, и скромната му закуска — препечената филийка и единственото варено яйце — сякаш подскачаше от едната гладна стена на другата като самотен чорап в автоматична сушилня.

— Ето там, шефе.

Гумите на колата хрущяха по селския мегдан, наскоро поръсен с едър пясък. Един фиат „Панда“, микробусът на Съдебната медицина и синята „Вива“ на Джордж Булард бяха паркирани в алеята пред красива къща с изящна дърворезба на кепенците. Трой спря на няколко метра от алеята.

Беше много тихо. Чуваше се сърдитото крякане на патици, които се пързалиха неуверено по замръзналата повърхност на своето езерце, пееха и доста горски птици, макар за Трой да бе напълно непонятно как е възможно да намерят какво да възпяват в ден като този. Обгърна с поглед подредените в безупречен полукръг скъпи, прекрасно поддържани къщи. Покритите със скреж дървета и храсти в градините блестяха и отразяваха студената зимна светлина. Само поставените на

видно място алармени системи разваляха впечатлението, че са попаднали в картина, изобразяваща съвършен коледен пейзаж.

Барнаби и Трой тръгнаха по твърдия като камък път към „Плоувърс Рест“ и стъпките им чаткаха, сякаш бяха подковани коне.

Полицай на портата обясняваше на малка група любопитни, събрани около къщата с надежда и интерес, че няма нищо за гледане, така че, ако обичат, да се разотиват. Разтвори ръце встрани, тръгна към зяпачите и като метла ги помете на няколко крачки встрани. Беше го правил неведнъж, но хората всеки път се примъкваха отново напред. Скоро щяха да сложат загражденията и проблемът с удържането на любопитните щеше да бъде решен. Имаше нещо в оранжевите пластмасови бариери, което вдъхваше уважение. Щом се появяха, зяпачите рядко се преставаха да ги местят или прескачат, колкото и ентузиазирани преди това да са се опитвали да преминат отвъд невидимата линия, пазена от дежурен полицай.

На входната врата на сградата също стоеше униформен, който ги посрещна с думите:

— Горевляво, сър.

Неужна информация. Барнаби усети миризмата на кръв още във вестибюла. Горевляво миришеше още по-силно — и бездруго измъченият му стомах се разбунтува.

Малката спалня беше пълна с хора. Криминалистите: трима мъже и една жена с крака и ръце, увити в полиетилен, фотограф. И тялото на мъж по хавлия, проснато между леглото и гардероба. Краката му сочеха към вратата, главата, или каквото бе останало от нея, беше по-близо до провисналата от леглото завивка.

— Намерихте ли с какво са го подредили така? — Барнаби застана на прага, не докосна вратата, нямаше намерение да влиза и в стаята. Показа му тежък свещеник, оцапан с кръв и кичури коса, вече прибран в найлонов плик и надписан. — Къде е докторът?

— В кухнята, господин главен инспектор — отвърна фотографът, млад мъж с къдрава коса и красива усмивка, която професията му ни най-малко не бе успяла да помрачи. Приятно е да видим слънце за разнообразие.

Барнаби едва си показва лицето и Джордж Булард, който седеше на масата с някаква жена, бързо се изправи. Поведен Барнаби и Трой обратно към вестибюла.

— Не мога да говоря пред нея. Все още е в ужасно състояние.

Тримата стояха притиснати един до друг в неудобния тесен коридор, дръжката на дрешника се впиваше в гърба на Трой.

— Преди да сте ме попитали — станало е между единайсет вечерта и един през нощта. Може да е било и малко по-късно, но засега не мога да дам по-точен час. Който го е направил, трябва да е бил бесен. Нанесен е силен удар в центъра на челото, който вероятно го е убил, но ударите продължили...

— Да, Джордж. Видях. Значи са били лице в лице?

— Несъмнено. Не е имало промъкване зад гърба. — Докторът носеше чаша, пресуши я и я подаде на сержант Трой. После си взе палтото, преметнато върху перилата, и добави: — И борба не е имало, според мен.

Вестибюлчето съвсем се задръсти, когато пристигна и техническият екип с видеокамерите си, и Джордж Булард се опита да се измъкне навън. Барнаби и Трой отново отидоха в кухнята, където жена полицай утешаваше нещастната госпожа, открила тялото. Помещението бе много задимено и ноздрите на Трой потрепнаха доволно.

Когато за първи път чу името Бънди, Барнаби си бе представил пълничка жена на средна възраст. Като на карта от тесте за детската игра „Щастливи семейства“. С колосана престилка и ръце, оцапани до лактите с брашно. Бъбрива, малко клюкарка, но добродушна. От онези, дето биха „направили всичко“ за теб.

Жената пред него обаче беше слабичка, сигурно нямаше и трийсет, и беше облечена с черен поло-пуловер и лъскав найлонов гащеризон — каре в розово и бяло, — дълъг до коленете, а отдолу се виждаше клин. Беше кръстосала и здраво притиснала ръце към плоските си гърди, дългите ѝ нокти жестоко се бяха впили в плътта под раменете. Барнаби подозираше, че ако отпусне тази хватка, цялото ѝ тяло ще започне да се тресе. Лицето ѝ непрекъснато се движеше — ту мигаше, ту устните ѝ потрепваха. И все въртеше шава, сякаш искаше да се отърве от нещо ужасно, запечатало се в ума ѝ. Барнаби седна до масата. Трой се отдръпна, облягайки се на плота до мивката, извади омачкан бележник и свали капачката на химикалката си.

— Госпожа Бънди?... — Тя се втренчи в неразтворената захар на дъното на чашата пред нея. — Навярно е било ужасен шок за вас.

След продължителна пауза грижливо начервените ѝ устни беззвучно оформиха думата „да“. Изкашля се и повтори отговора си, после добави с едва доловим шепот:

— Досега не бях виждала мъртъв човек.

— Съжалявам — отрони Барнаби. Даде ѝ още малко време и попита: — В състояние ли сте да ми помогнете, като отговорите на един-два въпроса?

— Не знам. — Тя отпусна ръце и посегна с треперещи пръсти към кутията с цигари, оставена до пепелник, наполовина пълен с угарки. Извади запалка от джоба си, запали и пое дълбоко дим със затворени очи. — Горещо не се качвам повече! — изпищя, явно неспособна да контролира гласа си. — Не и в онази стая.

Зад гърба ѝ Трой завъртя очи към тавана — тази направо преиграваше. Забеляза, че полицайката го наблюдава, и ѝ смигна съучастнически. Тя го изгледа студено.

— Не, не. Разбира се — побърза да я увери Барнаби. — Всъщност повече ме интересува какво се е случило, преди да откриете господин Хадли.

— О — имаше известна едва забележима нотка на успокоение, но и объркване. — Искате да кажете на път за тук ли? Дойдох с рейса.

— По-скоро като идвахте към къщата, госпожо Бънди. Забелязахте ли нещо необикновено?

— Какво ще да е това нещо?

Ами ако знаехме, нямаше да те питаме, ама че гъска, негодуваше Трой. Цял ден щяха да се мотаят тук, ако продължаваха с това предпазливо темпо. Той стрелна с алчен поглед лъскавата кутия на масата — седем от двайсетте цигари бяха в пепелника. Трой реши, че би могъл да унищожи останалите, без изобщо да му се опрат.

— Ами портата зееше отворена. Което значи, че пощальонът е идвал. Никога не я затваря, даже след като господин Хадли взе, че сложи надпис. Та я затворих след себе си и тръгнах по алеята и — искахте нещо необичайно, — ами нямаше как да не забележа, че пердетата все още бяха спуснати. Долу във всекидневната и в спалнята на господин Хадли. И после реших да си отключа...

— Имате ключ?

— О, да. Всички хора, при които чистя — добави тя с трогателна гордост, — са ми дали ключ. Ама вратата беше залостена отвътре.

Постоях малко, чудех се какво да правя, после заобиколих отзад. Реших да опитам през задната врата, през кухнята, макар да се съмнявах, че ще е отворена. Няма святна секретна брава, но се заключва с две резета — едно горе, едно долу. Както и да е, вдигам аз резето и тя взе, че се отвори.

— Ей така, без проблеми?

— Да. Отидох във вестибюла и извиках: „Ало...“

— Имаше ли нещо в пощата, госпожо Бънди?

— А, нямаше! Сега се сетих, като попитахте.

— Продължавайте.

— Сложих си престилката...

— От къщи ли си я носите?

— Не. Виси на закачалка в килера заедно с парцала за бърсане на прах. — Тя си пооправи с потупване косата — сламеноруса въздушна прическа: тупирана, напръскана с лак, намазана с гел и жестоко изрусена. — После забелязах, че не само не е закусил, ами дори не беше извадил нищо на масата. И какво да си помисли човек при това положение — спуснатите пердета и така нататък, — зачудих се дали не се е разболял нещо. Малко се притесних, да си кажа правичката. Не ми се искаше да се качвам горе, след като можеше още да е в леглото — мъжът ми е малко странен по отношение на тия неща. От друга страна обаче, не можех да се захвана за работа, без да знам има ли някой в къщата, или не. Ако разбирате какво искам да кажа.

— Да, да — увери я Барнаби. — Напълно.

— И тогава... — Ето го. Черното сърце на историята. Тя се обви с ръце и ноктите ѝ отново се впиха в плътта ѝ.

— Отидох в стаята му...

— Вратата отворена ли беше?

— Да.

— Лампата светеше ли?

— Да! — изкрещя госпожа Бънди и се удари с юмруци по челото, подтикната от свирепа омраза към спомена. — О! Защо ми трябваше да влизам там. Миризмата... миризмата... трябваше да се досетя по миризмата. Защо просто не се върнах долу и не се обадох на някого? Но човек не мисли в такива случаи, нали?

— Разбира се, че не мисли, скъпа — опита се да я успокои полицайката.

— Цял живот ще ми е пред очите. Сигурна съм. Докато съм жива, все ще ми е пред очите.

Може и да се окаже вярно, помисли Барнаби. Образът ще се промени, разбира се, но неизбежно ще ѝ се явява хиляди пъти. Лош ден за госпожа Бънди, определено.

Мислено тя вече бе избягала обратно в кухнята. Налагаше се Барнаби да я върне на горния етаж, колкото и да не му се искаше.

— Пипахте ли нещо в спалнята?

— Боже! Шегувате ли се? — за първи път в гласа ѝ се усети някакъв живец. Сякаш беше възмутена. — Толкова бързо слязох долу, че чак летях.

— Видяхте ли...

— Него го видях. Това видях. Един поглед и хукнах надолу. Ясно ли е? — Тя се надвеси през масата и навря лице на сантиметри от неговото. Барнаби усети, че жената или ще замахне срещу него, или ще избухне в сълзи.

— Добре. Добре, госпожо Бънди. Благодаря. — Гласът му бе изключително спокоен. Погледна към младата полицайка. — Май е време за по чаша чай.

Докато чакаха чая, госпожа Бънди задълбочи познанството с цигарите пред себе си. В пепелника вече се мъдреха девет омазани с червило угарки. Трой отклони поглед на другата страна.

Сержантът беше много изнервен човек. Не можеше да пуши в кабинета. Не можеше да пуши в колата. Не можеше да пуши, докато е на работа. (Не и когато бе на работа през деня.) А сега, след като вече бе доказана вредата от пасивното пушене, трябваше да е адски внимателен къде и кога пуши дори вкъщи. Защото Талис Лийн — любовта на живота му и най-добрата причина един мъж да живее — беше само на две, а белите дробове на двегодишните бяха изключително уязвими. Точно тази сутрин Трой се бе озовал в тоалетната за цигарата след закуска, при това не само пушеше с удоволствие, но и издухваше дима през прозореца. Аз съм застрашен вид, това е — разсъждаваше той тъжно, поемайки като недостоен заместител чаша силен чай.

— И така, госпожо Бънди — започна главният инспектор със спокоен непринуден тон, сякаш обсъждаха времето, — върнахте се в кухнята.

— Да — отсече госпожа Бънди.

— И после какво?

— Повърнах — вдигна тя брадичка по посока на Трой. — Ей там.

Макар умивалникът да лъщеше без петънце, сержантът подуши придирчиво, взе си бележника и бързо се отдръпна по-надалеч.

— После звъннах на Дон в работата и той се е свързал с вашите хора. Дойде чак дотук, но не го пускат да влезе.

— Така е. Съжалявам за това — извини й се Барнаби. — Няма да ви задържа нито минута повече от необходимото. — Отпи от чая, който беше великолепен. — На сушилката има много чаши. Често ли посрещаше гости господин Хадли?

— Много рядко — поклати шава госпожа Бънди.

— Само оная група от селото се събират при него редовно. Един път месечно. Пишат заедно — разкази и такива работи — в гласа й имаше нотка на оправдание и тя се усмихна за първи път. — Има ги всякакви, нали знаете?

— Така е — усмихна й се Барнаби на свой ред и доловил с периферното си зрение, че Трой се кани да заговори, вдигна леко ръка да го спре.

— А дали бихте могли, госпожо Бънди, да ми кажете имената на някои от членовете на групата?

— Кой е бил тук снощи, не знам. Но понякога идват госпожа и господин Клептън от съседната къща — посочи тя вляво. — Идват и Лидиърдови от „Грешъм Хаус“. Тя е шестата къща от тази страна на Площада. Голяма сграда. С палмички на портата. Аз и за тях работя. Само мия подовете.

— Съпрузи ли са тези?

— О, не. Мис Хонория и снаха й — госпожа Лидиърд — тя е сладка. Жал ми е за нея. Няма дори телевизор.

— Отдавна ли работите за господин Хадли?

— От близо десет години. Откакто купи къщата. Идвам един път седмично и всеки последен четвъртък в месеца. Прането си праща в пералня.

— Значи го познавате добре.

— Не бих казала. Беше доста сдържан. За разлика от някои мои работодателки. Често ми се случва, едва съм започнала и те: „Днес съм

толкова разстроена, Каръл. Хайде да си починем и да изпием по чаша чай.“ Сядаме и те ми разправят всичко. Не и господин Хадли. Много бе затворен. Честно казано, мисля, че сега го познавам точно толкова, колкото и в деня, когато започнах работа при него.

— Какъв беше като работодател?

— Особен. Всичко трябваше да си остане както е. Книги, статуетки — трябва да се връща, където е било. Но поне те оставяше да си вършиш работата, без да те надзирава. Не като някои други.

— Значи няма госпожа Хадли?

— Беше вдовец. Ще видите снимка от сватбата им върху бюфета във всекидневната. До нея винаги има ваза със свежи цветя, като в гробница. Много тъжно. Човек би си помислил, че с времето ще му помине малко, но не.

— Знаете ли кога е починала госпожа Хадли?

— Нямам представа.

— А някаква идея защо са го...

— Не, никаква! И вече искам да си вървя. — Погледна към полицайката умолително, сякаш жената имаше решаващ глас за съдбата ѝ. Гласът ѝ отново бе започнал да трепери.

— Почти свършихме — увери я Барнаби. — Бих искал, ако може, да хвърлите един поглед тук и в хола и да видите дали не липсва нещо.

— Всичко си е на мястото. — Госпожа Бънди се изправи, поглеждайки към полицайката. — Бихте ли... — Двете излязоха от стаята заедно и почти веднага се върнаха.

— Снимката е изчезнала. От сватбата.

— Нещо друго?

— Как мога да разбера от един поглед?

— Вероятно ще се наложи да говорим пак с вас.

— Не и тук. Няма да стъпя тук повече. Докато съм жива.

— Не се тревожете. Ще бъде у вас или в управлението, където предпочитате. Налага се да ви вземем отпечатъците, просто за да ги разпознаваме сред останалите пръстови отпечатъци тук.

Полицайката помогна на госпожа Бънди да си облече палтото, отвори вратата на кухнята и веднага прилежно я затвори. Хвана госпожа Бънди под ръка, заведе я настрани и тихо ѝ предложи подкрепа, посъветва я евентуално да се обърне към психолог. Записа ѝ един-два адреса и телефонни номера.

Тежки стъпки по тясното стълбище, препъване, трополене известиха, че Джералд Хадли завинаги напуска дома си. След няколко минути си тръгна и госпожа Бънди. Така полицаи и следователи останаха единствените обитатели на „Плоувърс Рест“.

— Твоя е, Том. — Обри Марийн стоеше на прага, все още опакована в защитен полиетилен. — Ние слизаме долу.

Прозорците в спалнята на Хадли бяха широко отворени, но въздухът все още вонеше на премазана плът и съсирена кръв. Единствено тъмното лепкаво петно на шарения килим подсказваше за жестокото насилие, извършено преди няколко часа в стаята. Всяка костица, и най-малката, всяко петънце сиво вещество, всяко късче кожа бяха старателно остъргани и прибрани за изследване, което, при малко късмет, щеше да помогне в разкриването на загадката.

Тук-там стаята бе украсена със скъпи, но мрачни репродукции. Тежко дъбово дърво и голям гардероб в подобие на регентски стил^[1]. От двете страни на леглото имаше нощни шкафчета с позлатени филигранни дръжки. Скрин от орехово дърво, по-скоро в стил от времето на крал Джордж, върху който стояха с леко изненадани изражения два Стафордширски лъва — боядисаните им в черно, намачкани гриви, изплетени от вълна, блестяха от алуминиев прах, както всяка друга гладка повърхност в стаята. Виждаше се и бронзов свещник — двойник на този, с който е било извършено убийството. На по-отдалеченото от местоположението на трупа шкафче бе оставена гарафа с вода, захлупена с обърната чаша, будилник и връзка ключове. Барнаби огледа ключовете.

— Карал е тойота „Селика“.

— Много хубава, при това.

Трой беше отворил едното крило на гардероба и сега плъзна ръка зад другото, за да освободи резето в горния му край. Две трети от пространството бе заето от дрехи, окачени на закачалки: костюми, блейзъри, палто, старателно изгладени панталони, закачалка за вратовръзки, а останалата част — от осем подредени едно над друго плъзгащи се чекмеджета с прозрачни капаци, в които имаше ризи в пликове, бельо, чорапи и меки скъпоструващи пуловери от кашмир и агнешка вълна, до един маркови. Трой извади една риза и огледа

безупречните ѝ бели гънки с уважение. Бележка с изобразено на нея пернато оповестяваше, че изрядният вид на разглежданата дреха се дължи на пералня „Кафявата птица“. Сержантът я върна внимателно на мястото ѝ, отстъпи крачка назад и се загледа за миг в красиво подредените купчини дрехи. Войнишкият ред и чистотата им сгръваше сърцето му. Сам той всяка сутрин оставяше безукорен ред и съвършена чистота въщи и тежко и горко на Морийн, ако вечерта не беше същото.

При един от редките случаи, когато той и шефът бяха отишли да пийнат по едно след работа, Барнаби сподели как понякога имал чувството, че сержантът е против убийството не толкова, защото е недопустимо насилие над човешката душа, а защото нарушава реда, създава хаос. Забележката обиди и ядоса Трой — все едно беше някакъв безчувствен и безнравствен маниак на тема ред. Бе разсъждавал над това доста след като се бяха разделили с главния инспектор. Но размислите го бяха ядосали още повече, понеже интроспекцията не бе неговата силна страна и той винаги се стремеше да избягва опасностите, скрити в нея. Сега отново се спаси от тях, като се върна към реалността пред себе си и се залови за работа, плъзгайки чевръсто пръсти в джобовете на дрехите по закачалките. Само чиста носна кърпичка — много вълнуващо, няма що!

— Я виж това.

Барнаби стоеше до леглото, оголено от криминалистите. На дюшека се мъдреше раирана пижама. Трой, който послушно застана до шефа си, за да погледне каквото му бяха наредили, доста се зачуди как да реагира. Пижама като пижама.

— Много е хубава, шефе.

— Защо не я е облякъл?

— Какво имате предвид?

— Съблякъл се е, но вместо да облече това, е навлякъл хавлия.

— Вероятно е отивал да се къпе.

Барнаби изръмжа и се вмъкна в доста спартанската баня, в която се влизаше непосредствено от спалнята. Приличаше на малка сауна. Стените и таванът бяха покрити с чамова ламперия. Над мивката имаше двукрило огледало и рафт с дървена купичка със сапун за бръснене и четка с дръжка от слонова кост, както и ролекс „Ойстър“. Главният инспектор отвори шкафчето — нищо особено: обичайните

болкоуспокояващи, лейкопласт, памук, капки за очи и дезодорант. Нямахе пара по стъклото, нито капчици вода по стените, но след дванайсет часа и при студа навън не би могло и да има. При аутопсията щеше да стане ясно дали Хадли се е киснал във ваната, но не и дали само е възнамерявал да го направи.

Трой довърши огледа на гардероба, провери съдържанието на кутия с ръкавели, копчета за яки и други съвсем обикновени аксесоари и извика:

— Нищо няма в гардероба. Ще прегледам скрина.

— Добре — отвърна Барнаби, макар да знаеше колко повърхностни щяха да изглеждат всичките им наблюдения в сравнение със заключенията на криминалистите, чиито доклади ще са на бюрото му по някое време в рамките на следващите четирийсет и осем часа.

— Шефе? — Барнаби се върна в спалнята. — Имаме обир.

— Виж ти.

Барнаби се наведе и надникна в четирите чекмеджета — две малки, под тях две големи. Бяха застлани с карирана хартия, чиято повърхност бе леко импрегнирана — не е идеалният вариант за полицейско разследване, — и всичките бяха празни.

— Странно — измърмори Барнаби.

— Нищо странно не виждам в кражбата на дрехи в такова време. Всеки клошар би се радвал на допълнителна топлинка.

— Може да не е имало дрехи в чекмеджетата. И изобщо не съм убеден, че става въпрос за случайно престъпление. В банята има ролекс „Ойстър“. — Трой подсвирна. — Нито един дребен крадец не би се отказал от часовник, дори и да не знае истинската му стойност.

— Така е, така е — съгласи се сержантът. — Жалко, че задната врата не е била заключена, защото сега не можем да разберем дали убиецът е щял да я разбие, за да влезе.

— Е, който и да е бил, явно се е движил много тихо, иначе Хадли щеше да го чуе и да слезе долу.

— Може и да е възнамерявал. Дочул е нещо, като се е събличал, нахлузил е хавлията, за да види какво става, но са го изпреварили. Това би могло да обясни защо не си е облякъл пижамата.

Барнаби излезе на стълбищната площадка и отиде да разгледа втората спалня. Беше по-малка от първата и служеше за склад. Кутии с

боя, тапети и стълба. Прахосмукачка, облежната на дъска за гладене. Два кафяви кожени куфара — единият малко по-голям от другия, който беше със средни размери. Барнаби си отбеляза наум да пита госпожа Бънди дали е имало трети куфар.

Дръпна настрани светлобежовите кадифени пердета и погледна към Площада.

Подвижната лаборатория беше пристигнала — дълга сглобяема сграда, свалена буквално (и хидравлично) от каросерията на огромен камион и разположена до езерцето с патиците. Местните вече се отдалечаваха на групички от къщата.

— Слизаме — викна той.

Трой, който пробваше ролекса на ръката си, въртейки китка пред огледалото в банята, се стресна, припряно свали часовника и го остави, но в бързината изцапа маншета на ризата си с белезникавия прах на криминалистите. Тихо изруга, убеден, че петното ще го дразни до края на деня. Зачуди се дали ще изглежда тъпо, ако напъха маншета в ръкава на сакото, за да не се вижда. Ама тогава, естествено, ще трябва да напъха и другия. Изсумтя ядосано и последва шефа си.

Къщата още бе пълна с хора. Други следователи работеха в кухнята, като сега бе отворена и втората врата, водеща към гаража. Барнаби забеляза сплесканата змиевидна глава на инспектор Мередит — не можеше да го понася, — беше си заврял носа в дървена кутия за порцеланов сервиз. Криминалистите се бяха пръснали из цялата градина. Пред гората наблизко бяха застанали още зяпачи. Един мъж бе качил момченце на раменете си и му показваше нещо.

Барнаби влезе в голямо помещение отдясно на входната врата и веднага реши, че вероятно тук се събират писателите от кръжеца. Подобно на спалнята, и тази стая беше странно безлична. Две канапета — едното дълго, другото много по-малко, и три обемисти фотьойла. Всички мебели бяха покрити с широки калъфи от крепон в промити пастелни цветове или с щамповани блудкави цветя. Дългите до пода завеси бяха от бежово кадифе, а стените бяха боядисани в скучен кремав цвят. И тук имаше безинтересни картини, само че в доста претенциозни рамки. Купчини плодове в калаени купи и пръснат край тях мъртъв пернат дивеч; ловни сцени и гравюра, изобразяваща катедралата в Солсбъри. Имаше нещо сънливо и летаргично в

помещението. Напомняше на мъжки клуб или чакалня на възрастен адвокат.

Главният инспектор си спомни как госпожа Бънди каза, че господин Хадли нищо не давал даром. Тази стая определено говореше за човек с подобен характер. Но възможно ли е Хадли, или който и да било, да е толкова скучен и предсказуем, колкото подсказваха украшенията тук и дрехите на горния етаж? Отговорът очевидно беше „да“, но Барнаби се надяваше по-нататъшното разследване да докаже обратното.

В далечния ъгъл сержант Иън Карпентър систематично обработваше бюро от светло дъбово дърво с падащ работен плот. Детективът вдигна поглед, щом чу стъпките на Барнаби.

— Добро утро, сър.

— Намери ли нещо интересно?

— Не. Застраховка на колата и къщата. Банкови извлечения. Обичайните сметки — за вода, телефон, ток. Всичките платени.

— А писма?

— Нищо лично. Освен това. — Вдигна поставена в рамка снимка, захлупена в едно от чекмеджетата на бюрото, и я подаде на Барнаби. Главният инспектор я отнесе до прозореца.

Щастливата двойка стоеше пред прага на сграда, която приличаше на много стара църква. Тя бе облечена в кремава рокля, носеше малка шапка без периферия, украсена със златна бродерия и перлички. Към шапката бе прикрепен развят, дълъг до раменете воал, който жената държеше встрани от лицето си с ръка, облечена в ръкавица. Със същата ръка стискаше букет от карамфили и резеда.

Джералд Хадли — в тъмен костюм с жълто-оранжева роза на ревера — бе хванал здраво другата ѝ ръка. Тя бе много по-ниска от него и бе изкривила доста врата си, за да може да го гледа в очите. Смееше се щастливо, но профилът на младоженеца беше сериозен и напрегнат, а линията на устните му подсказваше, че е твърдо решен да не изпусне щастието, което така здраво държеше в ръцете си.

Барнаби съжали, задето Хадли не гледаше към обектива. Искаше му се да се взре право в лицето му, да се опита да разгадае мислите му, да си представи какво е ставало в душата му. Безспорно бе привлекателен мъж. В своята цялост разбитата му глава явно е била едра и добре оформена, с прав нос и силна квадратна челюст.

Приличаше на войник. Или, да речем, на пътешественик. Или на изключително ревностен свещеник.

Защо обаче тази снимка не беше на мястото си — на бюфета, до вазата с уханна калина, — а е скрита в бюрото. Барнаби нямаше търпение да открие отговора на този въпрос. По принцип си беше нетърпелив.

Според него имаше нещо ободряващо в началото на всяко следствие, докато още не се бяха появили заключенията на патолога и разкритията на криминалистите. Изправен пред необятна шир с неznайни граници, без никаква видима помощ пред себе си, Барнаби успяваше да запази ледено спокойствие.

Но навремето не беше така, затова напълно разбираше коренно различната реакция на своя сержант и искрено му съчувстваше. Трой сериозно страдаше от така наречения от Барнаби „синдром на буксуването“ — паника от възможността да даваш газ, а да не се придвижваш напред, или да плуваш, а да не усещаш дъното под краката си. Страх, че ако случаят не разкрие бързо тайните си, завинаги ще остане неразгадан. Трой жадуваше за нещо, за което да се захване, и то бързо, факт, предмет, стига да присъства убедително и да се вижда ясно. Сега беше взел един фас от пура и го душеше. Ала Барнаби бе чувал твърде много погрешни заключения, направени въз основа на уж непоклатими доказателства, и затова присъствието на подобни сигурни свидетелства изобщо не му действаше успокоително.

— Е, това се казва пура — заяви Трой, въртейки между пръстите си елегантния тънък цилиндър със златна лентичка. Красота.

— Сигурно е на някой от гостите — предположи Барнаби и отиде до ниша, пълна с книги. — Той не е бил пушач. Веднага се усеща по миризмата.

Главният инспектор наклони глава настрани и изви врат, за да прочете заглавията. Нито един роман. Архитектура, пътешествия, храна и вина. Няколко наръчника за писатели. Всичките бяха подредени като под конец, за разлика от книгите в собствения му дом, където нямаше никакъв ред — томчетата бяха напъхани как да е, заглавията едно нагоре, едно надолу. Винаги имаше поне по една купчина на пода, една купчинка с нови книги до стола на Джойс, поне две на нощното й шкафче. Тук гърбовете на книгите бяха подредени като мажоретки — най-ниските от двете страни, най-високите по

средата. Повечето бяха опаковани в лъскави нови на вид подвързии, покрити със сив прах след намесата на криминалистите. Барнаби посегна и със задоволство — абсолютно детинско, знаеше го, но му се наслади без угризения — бутна една от книгите и наруши безупречния ред.

— Маниак — измърмори главният инспектор.

— Така ли? — обади се Трой, отърсвайки се от мислите за румени ябълки и мъртви яребици. — Виж го ти дявола му мръсен.

Барнаби излезе навън и отново се сблъска с Обри Марийн, който вече бе свалил полиетиленовите си дрехи и държеше запечатан метален контейнер.

— Тойотата я няма, Том.

— О? Има ли следи от насилствено влизане?

— Не. Всички врати бяха прилежно заключени. Нашият човек, разбира се, може просто да е използвал ключовете на Хадли и да ги е върнал на мястото им. Или пък колата е някъде на сервиз. Заради някоя малка дракотина. — Той се усмихна широко и тръгна по алеята.

Двамата полицаи го последваха. Студен вятър ги блъсна в лицата. Барнаби потрепери и си каза, че това се дължи на мъчителната липса на твърда храна. Погледна си часовника, убеден, че е закъснял за обяда с половин столетие, но бе едва дванайсет.

— Ще имаме време да се отбием в съседната къща. Как ги нарече госпожа Бънди — Кремптън ли?

— Клептън, сър.

— Какво щях да правя без твоята памет, сержант? — Беше съвсем откровен. Неговата памет от ден на ден все повече му изневеряваше. — Чаша чай би ми подействала освежаващо.

Човек никога не знае. Може и да ни огрее.

— Ама с бисквитки.

Тълпата пред къщата, скупчена зад поставената бариера, се беше увеличила. Млади майки с невръстни дечица в детски колички, три хлапета в ученическа възраст. Стари мъже с каскети и шалове, кръстосани на гърдите им и завързани на гърба като войнишки патрондаш. Топлеха с дъх ръце през ръкавиците. Търсеха си белята в този студ. Няколко жени на средна възраст, омотали главите си с

вълнени шалове, изпод които стърчаха ролки, наподобяващи розови наденици, си сипваха чай от термос. Едната обясняваше какво се е случило на новопристигнала.

— Ами изнесоха го в един от ония чували с ципове. Нищо не се виждаше. — В гласа ѝ звучеше искрено негодувание, сякаш си бе купила билет за представление, на което завесата изобщо не се е вдигнала.

— Нашият Дон слага костюма си в такъв чувал — заяви една от жените. — Страшно са удобни.

— Господине, господине. — Двама малчугани на осем-деветгодишна възраст се затичаха към Барнаби.

— Какво искате? — смръщи се свирепо Трой срещу тях.

— Аз искам хамбургер, лук и пържени картопки — ухили се по-голямото момче и посочи с брадичка към подвижната лаборатория, — а той иска хотдог.

— Много смешно. Защо не сте на училище?

— Имам кост в крака — отвърна селският зевзек.

— Ако не искаш да се сдобиеш с болка в задника, по-добре изчезвай.

В далечната част на Площада бяха спрели поне десетина коли. Всички вътре бяха приковали очи в къщата, сякаш главите им бяха блокирани в това положение. Трой ги изгледа хладно и тръгна с такава енергична крачка, че коженото му палто свирепо заплющя по ботушите — несъмнено се наслаждаваше на авторитетната си роля в самото сърце на драмата.

— Хъм!

Барнаби спря с ръка на портата пред „Тривелиън Вилас“. Зад него стоеше момиче, гушнало сополиво бебе с посинели бузи, увито в гащеризон с червеникавокафяви и яркосини шарки.

— Вътре няма никой. Той преподава в училището в Костън, а Сю — в местната детска градина.

— Имате ли представа кога ще се прибере госпожа Клептън?

— Обикновено си идва към един.

— Благодаря.

— За какво са ви? — любопитства висок слаб мъж с весело изображение на снежен човек на пуловера. Бистра капка висеше от върха на носа му.

Полицайте безмълвно му обърнаха гръб. Барнаби закри по блещукащия замръзнал тротоар. Трой побърза да го настигне.

— Ще опитате ли при семейство Лидиърд, шефе?

— Най-добре.

Палмите край портата на „Грешъм Хаус“ бяха съвсем занемарени. Едната бе останала без листа, а другата бе започнала да загива от долу на горе. Градените колони, върху които бяха поставени, също бяха в окаяно състояние. Двукрилата желязна порта, висока към четири метра и половина, богато украсена със завъртулки, беше ръждясала.

Къщата приличаше на чудовищен куп жестоко надупчени сиви камъни на три етажа. Единият ъгъл на най-горния етаж бе оформен като малка кула, стърчаща подобно на гноен цирей, от която висяха ледени висулки като ками. Вратата и рамките на прозорците, някога бели, сега бяха мръсносиви и боята се лющеше на големи парчета. Сигурно през пролетта и лятото цъфнали пълзящи растения или саксии с разноцветно мушкато по стъпалата смекчаваха грубия ѝ вид и къщата може би изглеждаше привлекателна. Но в момента (разсъждаваше сержант Трой) беше почти толкова весела, колкото замъкът на Дракула.

За разлика от сержанта Барнаби забеляза много достойни за възхищение подробности. Неговата душа на градинар се радваше на изобилието от дървета, на красивите живи плетове от двете страни на алеята към гаража. Пъстра бодлива зеленика, украсена с мокри паяжини, лъскаво като червен восъчен печат кучешко грозде. Два цъфнали храста средиземноморски риган, а зад тях беше пълно със самакитка и перуника. Папрати, чиито увиснали жълти съцветия ухаеха силно на мед, и няколко хери. Разпозна издръжливата и очарователна „Госпожа Уиндър“, тесните ѝ елипсовидни листа сияеха с лилав нюанс на сивата зимна светлина. А... тази офика, да не би да е?... Не може да бъде...

— Мили боже. Това е „Ротшилдиана“.

— Така ли? — Трой се загледа в кремавожълтите топчета с размерите горе-долу на овчи дърдонки.

— Какво бижу. Аз имам „Екссуриензис“. Хубава е, разбира се. Но не е същата.

— Не е ли? Виж ти. — Трой напъна мозъка си за някаква интелигентна реплика, защото мразеше да не му достигат знания. Една лампичка замъждука в паметта му. — Тия не бяха ли някакви богаташи, шефе? Ротшилдови? Милионери или какви бяха там?

— Имат чудесна градина в Хампшир, Ексбъри. Там могат да се купуват растения.

Трой кимна вяло, загубил и без това слабия си интерес към кремавите топчета — какво да прави, като във вените му не течеше и капчица градинарска кръв. Когато се пренесе в малката къща с тераса, строена през седемдесетте години, едва ли не първото нещо, което направи, бе да замени градината отпред с паркинг, покрит с чакъл.

— Ама човек по-добре да не опитва — довърши думите си Барнаби. На площадката над пропуканите каменни стъпала пред самия вход вятърът бе навял купчина шума и клончета. — Тази врата сякаш не е отваряна от години.

Двамата тръгнаха към задната част на къщата и Трой полу на шега, полусериозно рече:

— Просяците и търговците отзад.

Намериха втори вход. Зле направена, лошо окачена врата, каквато обикновено се вижда на външните клозети, но тъй като нямаше друга, Барнаби почука. Доста силно, но без резултат.

Почака малко и тъкмо се канеше да потропа пак, Трой хвана ръката му. Една жена, излязла от позапустяла зеленчукова градина, идваше към тях, прекосявайки калдъръмения двор между градината и къщата. Едра, на средна възраст, с безформена тежка вълнена пола, зелено мушамено яке, станало почти черно от носене, и непромокаема рибарска шапка. Опърпана кожена кесия висеше на врата ѝ като торба за зоб и подскачаше върху мощната ѝ гръд. Жената имаше огромно лице — грамада от груба червендалеста плът, чертите ѝ, сякаш събрани с ласо в стегнат злобен вързоп в центъра, тъмни рунтави вежди и уста като капан за мечки. Жена, за която бащата на Трой би отсякъл: „Грозна като смъртта.“

— Прав бях за това място — измърмори сержантът, докато жената бе все още достатъчно далече, за да не го чуе. — Ето я майката на Дракула.

За изумление на полицаите тя премина покрай тях, като че ли бяха невидими, вдигна дървеното резе на старата врата и я затръшна

пред носовете им. Барнаби побесня. Вдигна юмрук и задумка по паянтовете дъски. Вратата моментално зейна.

— Как смеете! Не можете ли да четете? — посочи жената с грамадния си пръст към потъмняла метална табела: „Забранено за амбулантни търговци и дистрибутори“. — Веднага си вървете, да не извикам полиция.

— Ние сме полицията — отвърна Барнаби и неговият помощник скришом се захили на бързия уместен отговор. Не стига, че урунгел, ами и арогантна.

— Защо не казахте по-рано?

— Не ни дадохте възможност. — Барнаби бръкна във вътрешния джоб на палтото и извади полицейската си значка. — Главен инспектор детектив Барнаби. Костънски криминален отдел.

— Какво искате?

— Да ви задам няколко въпроса. Вие, предполагам, сте мис Лидиърд?

— Какви въпроси?

— Може ли да влезем за малко?

Тя въздъхна с яд и отегчение, но отстъпи назад и ги пусна да влязат в помещение, което сега се нарича килер, макар този да бе с размерите на двустайно бунгало. Беше пълен със стари мебели, старовремска преса за изцеждане на пране, градинарски инструменти, най-различни спортни пособия — дървен чук за крокет, тенис ракети и мрежи, и велосипеди. Дълъг тезгях бе отрупан с луковици на далии, лалета и други цветя, и всякакви градинарски джунджурии.

Едно петчленно семейство може да живее тук, помисли си сержант Трой, вървейки тихомълком най-отзад, макар че в интерес на истината не го беше особено грижа за бездомните или пък за бедстващите.

В другия край на помещението имаше втора врата — много по-солидна, с прозорец от армирано стъкло в горната част. Хонория я бутна и тримата се озоваха в кухнята — още едно огромно помещение с висок таван, занемарено и ужасно студено.

И вече не бяха само трима. Дребна топчеста женица с провиснал панталон, навлечена с няколко пуловера и жилетка върху тях, месеше сладкиш върху стара чамова маса. Спря моментално, щом ги видя,

смутена и някак гузна, сякаш я бяха сварили да прави нещо неприлично.

Барнаби се чудеше снахата ли е, готвачката ли е или някоя съвсем друга жена и чакаше да му я представят, но напразно.

— Разследваме подозрителна смърт — съобщи той и на двете. — На ваш близък съсед, за съжаление — господин Хадли.

Гледаше без изненада как по лицата и на двете се изписва недоверие и се зачуди колко ли пъти до края на деня ще му се наложи да се сблъска с тази реакция. Все така ставаше. Хората не можеха да повярват, че някой, когото наскоро са видели жив и здрав, вече го няма. Бе невъзможно. Това се случваше само с непознати. Незнайни имена във вестниците. Чуждо лице на телевизионния екран.

Жената с жилетката бе преbledняла като смъртник. Имаше симпатично лице, създадено сякаш да изразява щастие, а не ужаса, от който в момента долната ѝ челюст бе увиснала.

— Джералд... Но ние снощи... Ооо...

— За бога, Ейми. Не забравяй коя си. — Хонория стисна за лакътя снаха си и я бутна, не особено нежно, на най-близкия стол. — Недей пред непознати хора.

— Извинявай. — Жената трепереше и се оглеждаше с вид на дете, търсещо утеха. Барнаби изпита чувството, че дълго щеше да я чака тази утеха.

— Очевидно има някаква ужасна грешка — заяви Хонория с нетърпящ възражение тон.

Барнаби си я представи как стои на брега на морето и забранява на вълните да я доближават. Или пък стои сред бушуваща буря и нарежда на вятъра да върви да си гледа работата.

— За съжаление, няма грешка, госпожице Лидиърд. Господин Хадли е бил убит късно снощи.

— Убит. Да не би да искате да кажете...

— Предумишлено убит. Да.

Изплашена, Ейми избухна в сълзи. Хонория седна и замря неподвижно. Лицето ѝ бе като изцедено — сякаш внезапно бе забравила всичко, което някога е знаела.

— Разбирам — каза тя след дълга пауза.

— Чух, че снощи е имало сбирка в дома му, на която сте присъствали и вие двете.

— Какъв невероятен ужас.

— Да, наистина.

— И то в Мидсъмър Уърти. Колко пъти съм ги предупреждавала, но няма кой да чуе. — Сивите ѝ очи, вперени в Барнаби, направо го смразиха. Никога не бе виждал толкова студени очи. — Варварите са пред портите ни.

— Сигурно не бихте имали нищо против да ни помогнете...

— Какво общо може да имаме ние с това потресаващо деяние? Аз съм Лидиърд, както и съпругата на брат ми. Носим чисто и неопетнено име на род, съставляващ част от историята на Англия.

Оле, мале, мина през главата на Трой. Простете, че не ви се поклоних. Тази явно очакваше от него да си свали шапката, но той само побутна с палец козирката нагоре и огледа с явен присмех напуканата лъскава боя по стените с цвят на мръсен крем карамел, старомодните шкафове и огромния хладилник „Електролукс“, излязъл от употреба още преди Адам да се захване с производство на ябълково вино. Самият той би се срамувал, ако Морийн трябваше да си държи киселите млека в подобен допотопен хладилник. Щях да се застрелям, ако го бях докарал дотам, помисли Трой със сгриващо душата задоволство. После отново се върна към разговора.

— ... така че сигурно не бихте имали нищо против да ни помогнете с каквото можете. — Барнаби замълча за миг, чудејки се дали не попрекали малко, като намеси понятието „дълг“, но явно не беше.

— Естествено, че бихме направили всичко възможно този мерзавец да получи правосъдие. Друг е въпросът доколко може да се говори днес за правосъдие.

Барнаби долови в гласа ѝ силен копнеж — явно Хонория мечтаеше за времето, когато е можело селякът да бъде публично изкормен, задето е погалил кучето на господаря си.

— Бихте ли ни казали най-напред кой присъстваше на вашата сбирка снощи и ако може, да ни дадете адресите им — помоли Барнаби. Трой записа всички подробности. — Колко често провеждате тези сбирки?

— Веднъж месечно.

— Вчера всичко мина както обикновено или...

— Не. Имахме гост — в тона ѝ вече се долавяше нетърпение. — Какво общо има нашата сбирка с това, че някой е нахлул в дома на Джералд и го е нападнал, за бога?

— Не е имало взлом, госпожице Лидиърд. — Барнаби реши, че предоставянето на информацията е неизбежно предвид формата на разпита, която бе принуден да използва.

— Искате да кажете... — Ейми го гледаше с недоумение — че Джералд просто е отворил вратата и го е пунал вътре?

— Отварянето на вратата — започна Хонория, като отделяше всяка дума и говореше високо, сякаш Ейми беше не само бавноразвиваща се, а и глуха — не означава непременно да пуснеш някого вътре. Какви ли не хора звънят по вратите — обърна се тя към Барнаби, — доставят ти боклучави вестници, искат пари за благотворителни цели или курабийки...

— В толкова късен час?

Трой нарочно подчерта своя носов изговор (характерен за израсналите на юг от Слау), като провлачваше гласните и изпускаше съгласни, за да ѝ покаже, че социалното разделение вече не е такова, каквото тя си го представя. Напразно усилие. Хонория дори не си направи труда да се обърне към него — остана втрънчена в пода с изражение на човек, току-що забелязал прясно особено отвратително кучешко изпражнение наред безценния им килим.

— Гост, казвате? — върна я към темата Барнаби.

— Голямо разочарование. Макс Дженингс. Някакъв романист.

Сякаш бе чувал някъде това име, но не можеше да си спомни къде. Определено не бе в обсега на личните му интереси, защото главният инспектор не четеше романи. Изобщо не четеше много, тъй като предпочиташе да запълва свободното си време с рисуване, готвене или работа в градината.

— Затова приключихме и по-късно от обикновено — продължи мисълта си Хонория. — Към десет и половина.

— Тогава ли си тръгнахте?

— Да, всички, без Рекс Сейнтджон. И Дженингс.

— И се прибрахте направо вкъщи, така ли?

— Разбира се — озъби се Хонория и добави без доловима ирония, — беше тъмно, студено и ужасно ветровито.

— И не сте излизали след това? — Тя го изгледа, сякаш беше луд. — Нито сте се връщали в „Плоувърс Рест“ за нещо?

— „Плоувърс“, а? — забеляза Трой, който се опитваше да го римува с „Роувърс“.

— Не, разбира се.

— А вие... — обърна се Барнаби към по-младата жена. — Извинете, но не чух...

— Госпожа Лидиърд — Ейми. Не, и аз не съм излиerala след това.

— Веднага ли се оттеглихте? — продължи с въпросите си главният инспектор.

— Да — отвърна Хонория. — Имах главоболие. Бяха разрешили на госта да пуши. Отвратителен навик. Тук не бих му позволила.

— А вие, госпожо Лидиърд? — Барнаби се усмихна насърчително.

— Не веднага. Първо направих по едно мляко с какао...

— Не е нужно да ги отегчаваш с такива дребни подробности.

— Извинявай, Хонория.

— Защо не им кажеш и колко захар си сложила? Опиши им чашите, чинийките.

Пълничката долна устна на Ейми затрепери и Барнаби реши да преустанови разговора. Нямаше смисъл да продължава при ограниченията, наложени в момента от Хонория, чието поведение бе безмълвно обвинение в нездраво любопитство и разпространение на клюки. Предстоеше да разпита още много хора, сред тях сигурно щеше да има и по-отзивчиви. А и винаги можеше да се върне при госпожа Лидиърд — най-добре щеше да е, ако я завари сама. Но Трой реши да се втурне там, където шефът му беше преценил, че трябва да отстъпи. Докосна вратовръзката си, сякаш нарочно, за да покаже пожълтелите от никотина пръсти, и запита:

— Що за човек беше господин Хадли?

— Беше джентълмен.

И толкова. Край на разговора, край на посещениято. Барнаби обясни, че се налага да им вземат отпечатъците. Хонория реагира много остро. Подобна унижителна процедура била абсолютно немислима. Ейми тръгна с тях да ги изпрати до вратата, а зад гърбовете им кълтеше възмутеният глас на зълва й:

— Парвенюта с парвенюта!

— Джентълмен — кипеше Трой и гневно ритна чакъла под краката си, докато вървяха към ръждясалата порта. — Всички знаем, естествено, какво означава това. Каймакът на провинциалното общество. — Запали цигара. — Подходяща вратовръзка. Подходящ акцент. Подходящ манталитет. Подходящ източник на средства. Подходяща политическа ориентация — дясна. — То и Трой беше крайнодесен, но по съвсем различни причини. — И сини топки, разбира се. Човек не може да вярва на такива хора. — Отвори вратата и пропусна Барнаби пред себе си. — Като ѝ гледам къщата, бас лоя, че не си е мръднала пръста да работи нито веднъж през живота си. Проклет паразит.

— Виж какво — сопна се Барнаби раздражено, спрял насред крачката си. Гърбът го болеше от дългото стоене прав, а освен това и той като всеки друг никак не обичаше да го гледат отвисоко. — Твоите предразсъдъци са си лично твоя работа, Гавин, стига да не пречат на задълженията ти, защото в такъв случай пречат и на мен. Задачата ни е да извличаме информация и да предразполагаме хората да споделят с нас. Всичко, което възпрепятства този процес, води до досадна загуба на време. И най-малкото, което бих искал, е някои от моите хора да ми създава подобни проблеми.

— Сър.

— Ясно ли е?

— Да, сър. Ясно. — Сержантът ожесточено дъвчеше филтъра на цигарата си. — Просто такива хора страшно ми лаят по нервите.

— Никой не иска от теб да се преструваш, че ги харесваш или уважаваш. Всяка демонстрация на отношение би била толкова неуместна, колкото и чувствата, диктуващи в момента поведението ти. Твоите лични емоции са без значение. Или поне би трябвало да бъдат. В нашата работа е пагубно да се отдаваш на чувствата си. Концентрирай се върху ставащото около теб, а не вътре в теб.

— Да — повтори Трой. — Съжалявам, шефе.

Знаеше, че Барнаби е прав, и затова му беше още по-неприятно. А и като цяло гледаше да не изпуска и най-малката подробност от ставащото около него, защото обичаше работата си и се стремеше да я върши добре. Трой много се гордееше и с най-скромните си служебни постижения, а те, честно казано, никак не бяха малко. Реши да се постараете — учтив до мозъка на костите си, това щеше да е мотото му

занапред. Но няма да бъде нищо подметки. Близането на подметки е изключено.

Бяха стигнали до центъра на селския площад, вгълбени в мислите си, когато срещу тях се затича тъмнокозо красиво момиче — Кити Фос, репортерка на „Костън Екоу“.

— Здравейте, господин главен инспектор. Какъв е случаят?

— Здравей, Кити — отвърна Барнаби, без да спира. Момичето се опита да влезе в крак с него, но се спъна в туфа трева и Трой скочи напред да му помогне.

— Някой в тълпата каза, че изнесли труп — продължи Кити, опитвайки се да освободи лакътя си от ръката на Трой.

— Така е, да.

— На човека, който е живот там ли? Благодаря, сержант, мога и сама. Някой си — погледна в бележника си — Джералд Хадли?

— Господин Хадли е бил намерен днес мъртъв, като смъртта е настъпила при подозрителни обстоятелства.

— Кой го е открил? Мога и сама, казах! — Тя дръпна силно лакътя си. — Как е бил убит?

— Знаеш процедурата, Кити. По-късно ще излезем с официално изявление.

Шефът отмина напред и Трой се обърна към момичето:

— Хайде да прием по нещо довечера, може да имам някаква информация за теб.

— Втори път не се хващам на тази въдица — заяви Кити и го изгледа с открито отвращение.

— Моля?

— Преди година и половина. Случаят „Джоли Кавалиър“. — Тогава най-наивно беше отишла с надеждата да чуе нещо интересно, но вместо това бе чула няколко предложения, недостойни дори да си избършеш носа с тях.

— Ха, вярно — захили се Трой, сетил се със закъснение. — Друг път тогава, а?

— Хич не се надявай.

Барнаби се бе запътил към къщата на Рекс Сейнтджон. Ако той и Дженингс са си тръгнали последни, явно беше особено важно да установи в колко часа са си отишли и кой след кого. Намериха без проблеми очуканата къща с обшивка от застъпващи се дъски, точно

срещу „Плоувърс Рест“, ала, макар при приближаването им отвътре да се чу кучешки лай, какъвто нито Барнаби, нито Трой бяха чували и нямаха никакво желание да чуят пак, човек не се показа.

Двамата решително обърнаха гръб на „Бородино“ и се насочиха обратно към къщата на Хадли. Барнаби забеляза жена с велосипед, застанала до портата на съседната сграда. Явно някой от зяпачите я бе уведолил за опита им да разговарят с нея, защото гледаше към тях в очакване със загрижено изражение на лицето. Барнаби зарови в джоба за полицейската си значка.

— Госпожа Клептън? — поиска да се увери той.

— Да. Какво има? — Макар и помрачено от лека тревога, лицето ѝ показваше очевидно желание да помогне, което позаличи неприятния спомен от предишната събеседничка на главния инспектор.

— Дали не бихме могли да поговорим вътре?

— Разбира се.

Зад входната врата имаше мъничка рогозка от кокосово влакно и веднага след нея започваха стръмни тесни стъпала. Стълбището бе боядисано в тъмносиньо, нашарено със звездички. Тя ги покани в разхвърляна всекидневна. Барнаби поиска и получи разрешение да седне и с благодарност потъна в дълбок фотьойл, от който едва успя да стане, когато дойде време да си вървят. Трой се настани до маса с един-единствен крак в средата, но тя така жестоко се клатеше, че накрая сержантът реши да води записките си, подпрял бележника на коляно.

— За Джералд ли става дума? — Жената дишаше учестено и гледаше с широко отворени очи. — Хората навън приказваха какво ли не — че бил претърпял злополука. Даже, че бил... умрял.

— За съжаление, случаят е точно такъв, госпожо Клептън. Но не е било злополука. Господин Хадли е бил предумишлено убит.

Кръвта се изцеди от лицето ѝ, но само след секунда отново нахлу и обагри страните ѝ в яркочервено. Тя отпусна глава и падналата коса скри изражението ѝ. След няколко секунди жената се изправи на стола. Изглеждаше по-овладяна. Цветът на лицето ѝ също се бе стабилизирал — напомняше цвета на слаба запарка от чай.

— Но ние бяхме всички заедно. Писателският кръжец имам предвид. Прекарахме чудесно. — В гласа ѝ звучеше пълно объркване,

но също и леко негодувание, сякаш добре прекараната вечер би трябвало само по себе си да е амулет, предпазващ от бедствия.

— Събирате се редовно, предполагам?

— Да. Всеки месец. — Беше се загледала в обувките си. — Джералд... Джералд...

— Сецате ли се за някого, който би искал да навреди на господин Хадли?

— Какво имате предвид? — Очите ѝ зашариха от единия полицай към другия. — Бил е просто някой крадец. Влязъл с взлом, нали?

— Не изключваме подобна възможност, разбира се — отвърна Барнаби с най-добродушния си глас. — Откога сте съсед?

— Откакто се преместихме тук. Преди около пет години.

— Значи познавате господин Хадли доста добре.

— Не бих казала. Беше винаги учтив и готов да помогне. Добър съсед. Миналата зима разчисти снега, когато Браян се беше сецнал — и други такива работи. Но не беше от хората, които споделят.

— Все пак сте се срещали?

— Само на сбирките. Иначе не сме си ходили на гости. Браян не би одобрил.

— И защо?

— Просто не обича... хората от тази класа.

Виж ти какъв обрат, помисли Трой.

— Коя класа по-точно, госпожо Клептън? — запита той, стараяйки се да придаде учтив неутрален тон на гласа си. Не беше забравил смърянето отпреди малко.

— Офицерската класа. Браян я нарича така. Не че Джералд е бил военен. Останала съм с впечатлението, че беше пенсиониран държавен служител. Просто Браян така ги разбира нещата. Той е социалист. — Жената леко изправи рамене и повдигна брадичка, сякаш признаваше срамно дребно прегрешение, каквото вероятно и беше в Мидсъмър Уърти. — Хората като цяло са доста толерантни към възгледите му.

— Разбираха ли се членовете на групата ви?

— Да. Общо взето.

— Е, сигурно е имало различия в мненията. Разногласия понякога. Завист, да речем, заради постигнати от някого успехи.

— О, не. Ние не сме професионалисти.

Право в десетката, помисли си Барнаби, преди да си даде сметка, че забележката бе плод на невинна наивност.

— Всички ли работите над различни неща?

— Да. Джералд пише кратки разкази, Ейми работи над роман...

Барнаби използва момента, докато слушаше, да огледа обстановката около себе си. Две от стените бяха яркооранжеви, третата беше покрита с теракотени плочки, а четвъртата — тъмносиня като стълбището, но без звездичките, затова пък имаше величествени и доста красиви палми. Черен фриз в древногръцки стил очертаваше края на тропическия пейзаж. Всичко това напомни на Барнаби екскурзията до Кносос, на която бяха ходили с Джойс. На дървената стойка за дрехи висяха няколко китки бавно съхнещи цветя и билки. Бежов килим покриваше целия под. Сю продължаваше да говори:

— ... „Нощта на Хиената“. Не мога да ви го разкажа. Пистолети, бомби, ракети... това са мъжки работи, нали така? Само глупости. Но не и в реалния живот, разбира се, когато се задействат и наистина убиват хора.

— Винаги ли се събирате у господин Хадли? — запита сержант Трой.

— Да. Къщата на Лора е мъничка, у Рекс е пълен хаос. Браян не искаше да идват у нас, а Хонория все мърмореше, че щяло много да я затрудни. Ейми сподели, че всъщност не искала да плаща за кафето и бисквитите... О! Нали няма да ѝ кажете...

— Не се тревожете за това, госпожо Клептън — усмихна ѝ се мило Трой.

Сю му отвърна със срамежлива усмивка. Свали си очилата (мразеше ги) и ги остави в скута си. Стъклата им бяха ужасно дебели. Сю мечтаеше някой ден да види филм, в който главният герой разпуска косата на главната героиня, след това сваля очилата ѝ и казва: „Хей... знаеш ли? С очилата изглеждаш по-добре.“

— Разбрах, че снощи сте имали гост — обади се Барнаби.

— Рядко удоволствие. Ще се изненадате колко е трудно да убедиш някой да дойде, като се има предвид, че сме на по-малко от час от Лондон.

— Но този път извадихте късмет, а?

— Да. Всички се учудихме, че прие. А и беше толкова симпатичен. Изобщо не беше надут. Даде ни най-различни съвети. И

като говориш, те слуша внимателно.

— Значи срещата мина добре? — Тя закима енергично. — Не сте забелязали никакво напрежение, никакви пререкания?

— Само Джералд. — Лицето ѝ се издължи, защото изведнъж си спомни нещо, което бе заличила от съзнанието си. — Почти не говореше, което е необичайно. Мислех, че ще затрупа госта с куп въпроси — толкова му се искаше да успее. Можеше по сто пъти да пренапише нещо, само и само да стане по-добре.

— А биваше ли го? — поинтересува се Трой.

Тя се поколеба. За мъртвите се говори или хубаво, или нищо, но, от друга страна, Сю винаги се стремеше да е честна и сега не виждаше как истината би могла да навреди на някого. Най-малко на горкия Джералд.

— Когато Джералд четеше на глас разказите си, звучаха добре. Беше се научил да пише — от всички тия книги, дето си ги купуваше. Само че миг след като е свършил, и човек не си спомня и дума от чуто.

След тази унищожителна критика тя изведнъж си спомни за домакинските си задължения.

— Трябваше да ви предложи чай — изправи се Сю и задърпа виновно шарените връзки на жилетката си.

— Много мило от ваша страна, госпожо Клептън.

Надеждите на Барнаби за бисквитка се оправдаха. Нещо повече. Цял кекс пристигна с чая и го поканиха да си вземе.

— Защо задавате толкова много въпроси за нас? — попита Сю, подавайки на всеки огромни чаши за чай.

— Просто за да навляза в нещата. Казаха ми, че господин Дженингс не си е тръгнал заедно с вас.

— Не... Беше странно. Браян пръв стана, Джералд донесе палтата и изглеждаше, че всички си тръгваме вкупом, когато неочаквано Макс Дженингс отново седна.

— Как ви се стори това — намеси се Трой, — приличаше ли на обмислен ход?

— Не мисля. Просто понякога се случват такива работи.

— Сигурно сте се прибрали вкъщи веднага? — предположи Барнаби. Тя не потвърди, само го гледаше с неестествено заострено

внимание като участник във викторина, който бе нащрек за следващия подвеждащ въпрос. — Излизахте ли пак след това?

— Не.

— И Браян ли?

Тя свъси вежди и покри очи с ръка, сякаш за да помисли. Движението бе бързо, но не достатъчно, за да скрие от Барнаби вълнението, проблеснало по лицето ѝ. По-силно от загриженост или мрачно предчувствие. Тревога може би. Дори страх.

— Беше малко късно за излизане.

— Не е, ако трябва да разходите кучето — наведе се Трой напред, защото и той бе усетил плодородна почва под краката си.

— Ние нямаме куче.

Тя ги затрупа с излишни подробности, редейки къси сковани изречения, вързани едно за друго. Браян веднага се качил в спалнята. Тя имала да приготви това-онова за детската градина. И да измие съдовете от вечерята на Манди. Браян отдавна спял, когато се качила да си легне и тя. Но дълго не могла да заспи. Била прекалено развълнувана от срещата. Браян само да помиришел възглавницата, заспивал. И така нататък, и така нататък.

Барнаби слушаше — влизаше ѝ в положението, защото знаеше какво ѝ е. Когато свити хора бяха принудени да крият нещо, не непременно престъпно деяние, те или замръзваха в защитно мълчание, или бърбеха непрекъснато, за каквото им дойде наум, само и само да не изтърсят нещо от онова, което крият. Имаше по-важни неща за обсъждане, затова главният инспектор я прекъсна:

— Като не сте могли да заспите, чухте ли колата на господин Дженингс да си тръгва?

— Да. — Дълга въздишка на облекчение. — Да, чух я.

— Случайно да забелязахте колко беше часът?

— Не, за съжаление. Нали знаете как е, като лежиш в тъмното. Времето тече по странен начин.

— А сигурна ли сте, че е била колата на господин Дженингс? — попита Трой.

— Че на кого друго би могла да бъде? Имаше много мощен двигател и сякаш ревеше точно под нашия прозорец.

— Но не станахте да погледнете?

— Не.

— Е, госпожо Клептън. — Тук Барнаби започна епичната си борба с фотъойла. — Не, не. Няма нужда. Ще се справя.

— Отбихме се у господин Сейнтджон — каза Трой и отмени поглед от шефа си от страх да не се размее, — но беше излязъл.

— Да. Днес е пазарен ден. Ходи да си взема пенсията, пазарува и после отива в библиотеката да си прави справки. Влиза там в девет и се прибира с автобуса в четири. И Лора няма да я намерите вкъщи. Тя отваря магазина си в десет, така че сигурно е излязла, преди всичко това да бъде разкрито.

— Кой е нейният магазин? — Сержант Трой затвори бележника си.

— „Чекръка“. За антики. На Хай Стрийт в Костън.

Барнаби най-сетне успя да стане от фотъойла. Познаваше този магазин. Миналата година беше купил оттам ужасно скъпа табуретка във викториански стил за рождения ден на Джойс.

— Ще се наложи да ви помоля да дадете пръстови отпечатьци, госпожо Клептън. Просто за да можем да ги различаваме от другите.

— О, боже! — Тревога засенчи погледа ѝ, а очите без огромните увеличителни стъкла на очилата ѝ изглеждаха малки, премигващи и слаби като на заек. — Мъжът ми няма да одобри това. Той много държи на гражданските права и свободи.

— Ще останат на парче хартия, няма да бъдат картотекирани. И ще ги унищожим веднага щом приключи следствието. Във ваше присъствие, ако искате.

— Разбирам.

— На Площада има подвижна лаборатория, вероятно сте забелязали — Барнаби говореше уверено, сякаш вече се бе съгласила да отиде там. — Или предпочитате да дойдете с господин Клептън в полицейския участък.

Вече бяха стигнали до входната врата. В горната ѝ част беше закрепена картина на дракон. Опашката му бе увита около тялото, а заостреният ѝ връх покриваше ноздрите. Над главата му имаше цветен надпис:

„Благодаря, че не пушихте в моя дом.“

Изражението на нарисуваното създание — едновременно гузно, немирно, неспокойно от възможността да разкрият белята му и надничашката весела увереност, че ще му бъде простено — толкова точно наподобяваше лицето на обичано дете, хванато да върши пакости, че Трой тихо се изкикоти, а Барнаби се засмя с глас.

— Кой го е рисувал?

— Аз. Това е Хектор.

— Много е симпатичен.

— Благодаря. — Сю се изчерви от удоволствие.

— Присъства във всичките ми разкази.

— Продавали ли сте свои рисунки досега, госпожо Клептън? — поинтересува се Трой.

— О... ами... — Лицето ѝ се преобрази. — Само дъщеря ми — тя го обожава. Украсява стаята си. Но бих могла... Предполагам... Да... Добре. Ще ви се обадя.

Вече стояха на прага. Щом Барнаби и Трой си тръгнаха, Кити Фос, заедно с още двама репортери, оператор с камера на рамо и една жена, размахваща дълъг микрофон, покрит с жълта пухкава материя, се втурнаха през портата и полетяха по алеята като рояк стършели. Полицаяте се отдръпнаха, правилно преценили, че целта на попълзновението е Сю.

— Такааа — проточи главният инспектор, докато се отдалечаваха. — Какви са твоите заключения, сержант?

— Прикрива го, нали?

— Така изглежда. Чудя се какво всъщност е правил снощи господин Клептън, докато уж бил „отдавна заспал“.

— Най-добре да говорим с него, преди тя да му разкаже за посещенията ни. — Барнаби хвърли още един поглед към „Тревилиън Вилас“. Журналистите бяха потънали вътре. — Ако до двайсет минути успееш да ни закараш до Костънската гимназия, имаме шанс да я изпреварим.

— По тези пътища? — Бяха стигнали до колата и Трой се мъчеше да отвори залепналата от студ врата. — Никакъв проблем — ухили се той.

В това време Браян организираше ученическата група. Всички, с изключение на Дензъл се бяха разположили на лъскавия жълтеникав паркет. Седяха с кръстосани крака, допрели гърбове двама по двама, или бяха полегнали. Дензъл висеше с главата надолу на въжетата, стиснал конвулсивно гумените халки. Вените на врата му се бяха издули, капчици пот блестяха като кристали по слепоочията му.

— Хайде, Дензъл — подвикна Браян. — Готови сме да започнем.

Дензъл не даде никакъв знак, че го е чул. Браян и не очакваше, защото от самото начало ясно им бе обяснил начина си на работа, който се подчиняваше на принципа на демократична откровеност. Знаеше, че за да се наложи диалектиката на принадлежност, трябваше да се заличи официалната академична атмосфера и да се наложи нова. Срещите им нямаше да представляват сблъсъци между класа и учителя, а периоди на смело изследване — учениците споделят и доброволно разкриват своите мечти, копнежи или изпитани чувства на безсилие, безизходност. А всичко това Браян оформяше и организираше в пълнометражна драма с работно заглавие „Словоблудство за пет неми гласа“.

Представлението бе обявено за края на пролетния срок — факт, който вече сериозно притесняваше Браян. Учениците от групата без съмнение изпитваха голямо удоволствие от овладяването на театралния изказ (само началото беше трудно) и се хвърляха с ентузиазъм и въображение във всички импровизации, но не полагаха никакви усилия да учат реплики. Напразно Браян носеше вкъщи записа на репетицията, премахваше неприличните изрази, придаваше на останалото по-ясна форма, набираще текста на компютъра на Манди и го разпечатваше. Учениците от групата вземаха тънките перфорирани листове, с обезсърчително равнодушие ги напъхваха в джобовете на джинсите си и после не им обръщаха никакво внимание.

Сега Браян попита дали някой е имал време да разгледа резултатите от работата през предишната седмица.

— Да — обади се Дензъл, спускайки се бавно надолу.

— Как ти се стори?

— Поглъщащо, човече. Поглъщащо.

Увисна на два сантиметра от пода, впечатляващи мускули се издуха като кокосови орехи под сивата, нездрава кожа на ръцете му, и се спусна на паркета. Безшумно. Другите изръкопляскаха. Дензъл

подигравателно сложи длан на гърдите си и се поклони — бръснатият му череп блесна. Точно в центъра имаше татуиран паяк, спотаил се сред тъмносините нишки на паяжината, която се спускаше назад към врата и изчезваше под тениска с „Гънс енд Роузис“. В основата на врата му бяха татуирани думите: РЕЖИ ТУК. Дензъл тръгна към групата, без да бърза.

— Струва ми се, че при малко късмет от мен щеше да излезе добър акробат на трапец.

— Така! Време за замявка, банда — викна Браян с фалшив ентузиазъм и гласът му прозвуча глуповато. После затича на място, размахвайки ръце и крака, като едновременно описваше и кръгове с глава.

Дензъл застана пред Еди Картър разкрячен, засвири на въображаема китара и с ритмично движение започна да навира слабините си в лицето ѝ. Други двама мудно се изправиха. Нашийника — така му викаха, защото не понасяше нищо около врата си — реши да боксира въздуха. Малкият Борам, без никакви надежди да достигне приличен ръст, но затова пък облечен като олимпийски атлет, направи едва-едва няколко несериозни и доста несигурни лицеви опори.

Еди и брат ѝ продължиха да си седят, оперели гръб о гръб, като две изящно изработени, изкусно украсени подпорки за книги. В профил лицата им изглеждаха почти еднакви (бяха родени в един и същи ден), но челюстта на Том бе малко по-издадена и по-тежка. Имаха дълги и гъсти къдрави коси с цвят на мармалад, красиво оформени носове и високи бели чела като децата от портретите на Тюдорите.

Браян всеки ден гореше от нетърпение да зърне близнаците Картър, защото постоянно променяха стила си и си измисляха ново амплоа до такава степен, че човек не можеше да ги види в един и същи вид два пъти. Ослепителната им кожа — мека и гладка като кадифе, приличаше на празно платно, което просто плачеше за четка. Обличаха се като малки деца, оставени сами да избират облеклото си — съчетаваха труфила, които изобщо не си отиваха. Днес Еди беше с яркочервена пола с воали, украсена с копринени нишки и дантели, и бананово жълт суичър, целия на дупки. Том носеше светлосиви разнищени дънки, късо платнено яке, нашарено с изображения на страшни вещици, горящи градове и реплики от комикси.

— Вие двамата няма ли да станете? — викна Браян.

Еди разтвори пицните си карминови устни, стрелна езика си навън, пак го прибра и се усмихна. Браян бързо се извърна и за неудоволствие на Нашийника започна да боксира въздуха срещу него.

След като се сформира групата, Браян, който тогава много харесваше безмълвното общуване, насърчаваше учениците да седат всички заедно в кръг и да се държат за ръце, затворили очи. След това ги караше да правят различни физически упражнения, превърнали се в тренировки за цялата група. Но тази практика бе преустановена, след като при борба с Нашийника Браян случайно докосна врата му и в резултат получи такъв удар в ухото, че след това дни наред му се виеше свят.

— Добре. Елате насам, земляни.

Браян седна, другите се присъединиха. Близнаците се обърнаха към него и се усмихнаха. Браян отмаля от възбуда и страст. Така и не можа да реши кой от двамата беше по-хубав, защото бе лудо влюбен и в двамата.

— Така — енергично отсече той, — докъде бяхме стигнали миналата седмица?

Никой не помнеше. Браян ги остави да мълчат, кимайки въпросително към всеки един, както каза после Нашийника, „досуц като тъпото куче в колата на майка ми“.

— Не беше ли — свъси вежди Борам — дотам, дето Дензъл отива на купона и се сбива с един пакистанец?

— Не — отрязва го Браян. Много добре съзнаваше липсата на Етническо равновесие в трупата и напразно се бе мъчил да намери разрешение на проблема. Само че нито един цветнокож не пожела да се включи, вероятно заради Дензъл, който всяка събота с ентузиазъм продаваше списанието на Британската националистическа партия на централната улица в Костън.

— Тая беше готина. Айде пак да я направим.

— Няма нужда. — Браян малко се бе отчаял. Всяка импровизация, колкото и миролюбива да бе първоначалната идея за нея, бързо ставаше конфликтна. Всички явно си падаха по скандалите. Трупата беше добра — нямаше никакво съмнение, но дори Браян, колкото и неопитен да бе като драматург и режисьор, разбираше, че всяка по-ярка сцена на насилие трябваше да се тушира с някакъв по-

спокоен нюанс, иначе накрая просто всичко щеше да гръмне в лицата им.

— Аз помня. — Еди се завъртя, за да го погледне в лицето, разтвори крака и облегна лакти на коленете си. — Моята част де. От миналата седмица.

— Тя помни, Брай — гордо подчерта Том и намигна. Клепачът му бе изящно украсен с червени и сини цветя. Браян отдавна се тревожеше за клепачите на Том. Доколкото можеше да прецени, рисуваните цветя изглеждаха все едни и същи. Ярките цветове никога не се размазваха. Веднъж му бе хрумнало, че Том е татуирал клепачите си — нещо като висш тест за доказване на мъжество, на който се подлагаха само най-смелите. Така и не се престраши да го попита.

— Чудесно. И каква беше ситуацията? Слушайте всички — плесна с ръце Браян.

— Бях жена, бясна на мъжа си.

— А помниш ли защо, Еди?

— Да. Щот' е женен за мен, а се чука с друга.

— Аха.

— И аз му викам: „Върви на майната си, задник нещастен. Разкарай се при твоята дебела дърта пачавра. Не ми пука. И си вземи смрадливия пес.“ Оня има питбул, ако сте забравили.

— Бор може да играе кучето — предложи Нашийника.

— Как ли пък не. — Синият анцуг се сви на топка като таралеж.

— На размери става — захили се Дензъл. — Ама не хапе. Щот' е бълзльо, нали. Бор?

— Не е вярно! — Борам завъртя очи към тавана и кръстоса ръце зад главата си.

— Бълзльо... бълзльо. Пиле разтреперано. Пи-пи-пи... — Дензъл и Нашийника се заразхождаха, разперили лакти встрани като крилца, с които прърхаха нагоре-надолу. Хвърляха изплашени погледи на всички страни. Бавно вдигаха стъпала — едните обути с боти, другите с гуменки, — държаха ги силно извити настрани. Беше смешна и невероятно точна имитация, като се има предвид, че единствените им лични срещи с истински пилета се осъществяваха във фризерите на магазините.

Браян се обгърна с ръце и се заклати напред-назад, седнал на несъществуващия си задник, очаквайки края на този изобретателен и

жизнерадостен танц. После Дензъл клъвна Нашийника, който запляска неистово с лакти и се защура насам-натам с пискливо пиукане.

Браян се изправи отегчено. Плесна пак с ръце и викна:

— Добре. Край на импровизацията. Достатъчно.

Но явно не беше. Птичият етюд продължаваше. Борам, като видя, че вниманието на двамата шегаджии вече не е насочено пряко към него, реши да се включи в играта, и то точно в ролята на питбул. Затича на четири крака към Браян и започна да напада крачолите му.

— Престани, Борам. — Но после се сети, че би могъл евентуално да възстанови статуквото, ако вмъкне някоя весела нотка, и изстреля кучешка команда: — Куш!

Дребният Бор вдигна крак.

Том и Еди седяха неестествено неподвижни и сдържани. Браян се почувства притеснен от вниманието, с което наблюдаваха затрудненото му положение. Долавяше у тях едновременно съжаление и удоволствие, но беше прав само наполовина.

— Ученици? Слушайте... — постара се да вложи приятелска весела нотка в думите си. Насърчен, Бор предприе допълнителна атака срещу крака му, бутна го по-рязко и Браян се срути на пода.

В този момент люлеещата се врата на салона се отвори и госпожица Пантър, секретарката на директора, се появи, придружена от двама мъже. Единият, висок и доста едър, носеше палто от туид. Вторият — слаб като вейка — беше от глава до пети в черна кожа. Само Браян не разбра що за хора се бяха появили в гимнастическия салон.

— Господин Клептън?

— Да.

По-възрастният мъж приближи и показа на Браян карта със снимка.

— Главен инспектор Барнаби от Криминалния отдел на Костънската полиция. Бихме искали да поговорим с вас.

— Разбира се. — Браян непохватно се изправи на крака. — За какво?

— Не тук.

По-младият отвори вратата, Браян ги последва, без да знае, че акциите му току-що се бяха вдигнали от безнадеждно ниски до стойности, доближаващи най-високите.

Тримата бързо вървяха към кабинета на директора. Браян случайно се бе озовал по средата и не можеше да се отърве от чувството, че го водят под стража към затвора.

Трой бе влязъл през портала на своето старо училище с доста наперена походка, но без капчица носталгия или гордост. Никога не го беше обичал. Ала тъй като от ранна възраст знаеше какъв иска да стане, като порасне, беше работил упорито както по предметите, които го отегчаваха, така и по онези, които донякъде успяваха да предизвикат интерес у него, колкото и малко да бяха (например социология, информатика). Освен това гледаше да не дружи с отявлени хулигани и кръшкачи. Дивата енергия, с която участваше в игрите, осигуряваше присъствието му на спортните площадки, а често и отсъствието му оттам, но във всеки случай го беше освободила от смехотворното боричкане за оценки, което неминуемо щяха да предизвикат опитите за сериозно учене. Сега, докато крачеше по лекьосаните кафяви пътеки, покриващи добре познатите му коридори, Трой измърмори:

— Боже, как го ненавиждам това място.

Барнаби бе завършил училище в началото на петдесетте, преди да построят местната гимназия, но дъщеря му беше минала през градската среднообразователна система и накрая спечели стипендия за Кеймбридж. Семейство Барнаби участваше в Родителското настоятелство по времето, когато дъщеря им учеше тук, и бяха впечатлени от самоотвержеността на учителите, често проявявана въпреки тежките условия.

— Къли е учила тук, нали, шефе?

— Да — отсече враждебно Барнаби. Така и не можа да свикне с похотливия копнеж, който се появяваше в гласа на всеки мъж, произнасящ името на дъщеря му.

Директорът, господин Харгрийв, бе предоставил кабинета си за нуждите на полицаите и госпожица Пантър ги въведе там. Браян седна на стола зад бюрото, макар че имаше и двойно канапе, и голям фотьойл. Барнаби си спомни унижителното преживяване отпреди няколко часа и сега благоразумно седна на ръба на канапето. Госпожица Пантър се върна с чай и бисквити. Трой наля в чашите, постави една от тях пред Браян.

— Заповядайте, господин Клептън.

— За какво става въпрос?

Барнаби бе склонен да приеме за искрено недоумението му. Убийството не бе разгласено от медиите, от секретариата го бяха информирали, че Браян не е бил търсен по телефона през деня. Трой се възползва от затишието да погълне колкото се може повече бисквити, без да изглежда, че се тъпче. Умираще от глад. И от жажда (надигна чашата с чая), а как му се пушеше... Забеляза погледа на шефа си и гузно върна номер пет в чинията.

— Страхотни са! — възкликна той и отвори бележника си. — Викахме им чаени бисквити навремето.

— За съжаление — започна Барнаби, след като Браян си изпи чая, — нося ви лоша новина.

— С Манди ли нещо?! — Чашата изтрака в линийката и утайката се разплиска.

— Не, не — побърза да го успокои Барнаби. — Дъщеря ви няма нищо общо.

Трой гледеше как мъртвешки бледото лице на Браян бавно възвръща донякъде цвета си. И аз ще съм такъв, помисли сержантът, когато Талиса Лийн тръгне на училище. Няма да имам нито миг покой. Чак стомахът го присви при това прозрение. Докато Трой се мъчеше да се отърве от неканените мисли, Барнаби бе започнал да обяснява причината за тяхното посещение.

— Джералд! — Изумлението почти моментално бе изместено от силно любопитство и едва ли не радостна възбуда. Изражението му доста точно можеше да се определи като „тържествуващо“.

— Аз лично бях с него вчера — съобщи той с ясен самодоволен тон.

— Знаем това, господин Клептън. — Барнаби нямаше желание да гледа фалшиви демонстрации на скръб, но още по-малко му се гледеше как някой изпитва неприкрито удоволствие пред лицето на жестоко убийство. — Бихте ли ни казали...

— Беше много странна вечер.

— Така ли? В какъв смисъл?

— Имаше напрежение. Скрито напрежение. — Браян отметна назад дългата си, ала рядка рижа коса. — Но въпреки това видимо за наблюдателен и схватлив човек. Какъвто би трябвало да е всеки писател.

Барнаби кимна насърчително и седна малко по-удобно на канапето. Този явно щеше дълго да дърдори.

— Аз отговарям за театралната дейност в училището...

Браян говори надълго и нашироко и беше съвсем откровен, както често става с хора, които крият нещо незначително. Трой се възползва от отклонението, остави химикалката и успя да мушне в устата си още две чаени бисквити, преди шефът да върне разговора към скритото напрежение. Дали не би могъл господин Клептън да обясни?

— Джералд се държеше много странно. Неестествено мълчалив. И нямаше търпение да се отърве от нас.

— А другите?

— През цялото време се превъзнасяха по гостуващата „знаменитост“. А той се оказа такава реакционна вкаменелост. Няма ни най-малка представа от съвременен театър. И нищо чудно, ако съдя по книгите, които фабрикува.

— Не се ли възхищавате от романите на господин Дженингс?

— Изобщо не съм ги чел. Знам по-добри начини да прекарвам времето си.

— Спомняте ли си кой пръв предложи да го поканите? — Барнаби следеше внимателно изражението на Браян, за да види реакцията му. Не знаеше. За нищо на света обаче не би признал. Ама ако си измисли някакъв отговор и той се окаже погрешен, щеше още повече да се изложи.

— Ще ми трябва време да се сетя, господин главен инспектор. — Браян поглади замислено брадата си. Беше я пуснал веднага щом бе станало физически възможно, за да скрие многобройните лъскави розови циреи по брадичката си.

Трой, който вече си бе създал мнение за Браян, презрително сви устни. Веднага си представи как нахаканият келеш обикаля и разпитва, и после, като разбере, ще им се обади уж току-що си е спомнил. Ама че нещастник.

— Вие разговаряхте ли с господин Хадли снощи? Нещо подсказа ли ви защо е така затворен?

— Ами не. Разговорът беше общ. Както вече обясних — добави троснато и погледна часовника си.

— Имате ли представа кой може да е отговорен за смъртта на господин Хадли?

— Аз ли? — В средата на рошавата брада устата на Браян очерта мокро розово „О“, досущ като уста на октопод или друго подобно морско същество. — Какво искате да кажете?

— Каквото ви питат — измърмори Трой, — според мен въпросът бе съвсем ясен.

— Не може да бъде... Имам предвид...

Хайде, пак се започна, помисли Трой, вземайки последната бисквита. Всички заедно: едно, две, три, сега: взлом, взлом. Не е било взлом? Браян не го разочарова.

— Няма никакви следи от насилствено проникване, сър — отвърна Барнаби, премълчавайки засега малката подробност, че задната врата не се заключваше. — Според вас господин Хадли предпазлив човек ли беше?

— В какъв смисъл?

— Ами например би ли отворил на непознат посред нощ?

— Съмнявам се. Знаете ги какви са хората от професионалните класи. Трупат, трупат вещи, които едва ли ще успеят да използват до края на живота си, а после се боят до смърт някой да не им захапне сливата.

Трой се изхили на неволното двусмислие, после се закашля, за да прикрие смеха си.

— Тоя човек има верига на вратата, катинари на прозорците, алармена система. Всички около Площада имат.

— Като се има предвид високата престъпност в наше време — вметна сухо Барнаби, — е напълно оправдано.

— Да, но цялата тази железария би могла само да предизвика някое наистина предприемчиво хлапе — викна Браян. — Опитвал съм се да им обясня, но няма кой да чуе — заяви той й въздъхна, разочарован от тесногърдието на буржоата. — Трябва да видите къщата на Лора Хътън. Бяхте ли там вече? — Барнаби поклати отрицателно глава. — Като в Бастилията.

— Сигурно има разни ценни неща — обади се Трой. — Нали се занимава с антики.

— Голямо занимание. Ограбва пенсионерите и после продава вещите им петдесет пъти по-скъпо.

— Красива жена все пак — измърмори Барнаби; беше му направила впечатление, когато купи от нея табуретката за Джойс.

— Ако си падате по червенокоси айсберги, дето имат толкова пари, че се чудят какво да ги правят.

Ако, помисли Трой. Ако! Тоя съвсем е превъртял.

— На мен лично винаги ми се е струвала абсолютно изкуствена.

— Вие сте най-близкият съсед на господин Хадли...

— Само географски. Не си общувахме.

— Бил е вдовец, разбрах. Случайно да знаете дали... Е, дали не е бил емоционално обвързан с някого в периода преди смъртта си.

— Ако искате да попитате дали е правил секс с някого — уточни Браян с открито презрение, — защо не го кажете без заобикалки? Отговорът е „не“. Във всеки случай не и с някого от Мидсъмър Уърти.

— Защо сте толкова сигурен, господин Клептън? — поинтересува се Трой.

— Личи, че не живеете на село. Половината от хората там, като свършат кръстословицата в „Таймс“ и проверят цените на акциите си, после няма какво друго да правят, освен да зяпат през прозореца. И не пропускат нищо, повярвайте ми.

— А дали бихте могли да ни кажете нещо за миналото на господин Хадли?

— Рано пенсионира се държавен служител. А знаем какво означава това: огромна сума на раздяла и тлъста пенсия — и всичко за сметка на данъкоплатеца. — Браян срещна погледа на главния инспектор и сякаш видя там нещо, което усмири езика му. Замълча за миг, после някак неловко добави: — Жалко, че е мъртъв, разбира се.

— Даа — провлече Барнаби. — Да се върнем към снощната ви сбирка. Кога точно си тръгнахте от „Плоувърс Рест“?

— В десет и петнайсет.

— И после?

— Вкъщи, разбира се, къде другаде? Проверих няколко съчинения и си легнах.

— Спахте ли добре?

— О, да. Човек, ако работи здраво, няма проблеми със заспиването.

Погледът, който им хвърли, подчерта намека в думите му. Барнаби, достигал през дългата си кариера до изтощение, при което и да спиш, и да си буден, все ти се струва, че вървиш с железни ботуши по безкраен тъмен коридор, без проблеми пропусна покрай ушите си

тази високомерна нападка. Трой обаче я прие лично (той всичко приемаше твърде лично) и подскочи като ужилен.

— Значи така, нека да обобщим — предложи Барнаби, — прибрахте се вкъщи, проверихте няколко съчинения и си легнахте.

— Да, да. — Браян дръпна нагоре ръкава си и погледна часовника. Успя да създаде впечатлението, че ако в стаята има хора, разполагащи с достатъчно време, него самия го чака много натоварена програма, пълна с вълнуващи събития и полет до Лос Анджелис, който ще изпусне, ако продължават да повтарят едно и също.

— С други думи, не сте излизали никъде?

— Не. — След дълга пауза Браян вдигна чашата си и пак я остави. Изкашля се. Издуха носа си и надникна в кърпичката, преди да я върне в джоба.

— Госпожа Клептън обаче — тихо заговори Трой (почти като да разсъждаваше на глас) — дълго не могла да заспи. Била будна до късно през нощта. Чула как си тръгва колата на Макс Дженингс.

— Така ли?

— Така.

Настъпи още по-дълга пауза. Двамата полицаи размениха уверени, почти дяволити погледи, забелязани (такава беше и целта им) от разпитвания. И двамата се наслаждаваха на затрудненото положение на Браян, но Трой злорадстваше повече, защото по природа беше лош човек.

Браян свали очилата си и ги избърса. Бяха малки и кръгли, с груби стоманени рамки. Такива очила биха загрозили и хубавец.

— Разбирате защо ви задаваме този въпрос, господин Клептън, нали? — запита накрая Барнаби.

— Хъмм...

— Убийството на господин Хадли е станало между единайсет и ранните часове на следващия ден.

Барнаби стана от канапето и се приближи до бюрото — едър и широкоплещест, той направо се извисяваше над седналия Браян. Изражението му беше бащинско. Усмихна му се добродушно и уверено и зачака. Не чака дълго.

— О! — удари се Браян по челото. — Наистина излязох за малко. На една бърза разходка около Площада. Да си разведря ума. — Той

погледна предпазливо нагоре, търсейки одобрение, и се усмихна доста детински.

— Видяхте ли някого?

— Не — отсече Браян и сякаш за да няма никакви съмнения, добави: — Абсолютно никого.

— Е, това е достатъчно. — След като постигна своето, Барнаби пусна широка усмивка. После вметна: — Засега.

— Благодаря — каза Браян.

Когато излизаха от кабинета, госпожица Пантър викна:

— Господин Клептън, жена ви телефонира, след като започнахте разговора. Спешно било. Ако искате да ѝ се обадите, можете да използвате моя телефон.

— Боже, колко съм гладен — заяви Трой, докато, заклещен в еднопосочната пътна система на Костън, пълзеше по кръговото платно около открития пазар, претъпкан със сергии, покрити с ярки тенти, а продавачите крещяха най-невероятни призови.

— Искаш да ме ограбиш ли, скъпа? — викаше мъж с глава карфиол в ръката. — Ела да ме ограбиш. Готов съм и изгарям от желание.

— Ти ли си гладен? — възмути се Барнаби. Способността на Трой да поглъща неимоверни количества висококалорични храни и да не наддава и грам отдавна му лазеше по нервите. — Току-що изяде половината от стоките в склад за сладкарски изделия. Как може да си гладен, по дяволите?

— Дали да не се отбием до кафенето и да хапнем набързо? — Трой зави надясно и нахално се включи в поредното задръстване, този път по Хай Стрийт. — След като разговаряме с госпожа Хътън. За вълка говорим...

Колата се беше изравнила с витрината на магазин „Чекръка“ и бе спряла с всички останали в задръстването. На вратата висеше надпис: ЗАТВОРЕНО. На витрината бе закачен огромен гоблен, изобразяващ разюздано веселие. Розовобузи граждани се чукаха с разпенени халби над грубо одялани дъски. Пищна плът преливаше от роклите на закръглени жени с белоснежни шапчици, деца с ръчно изработени

дървени обувки, тъпчеха хляб в устата си, а един мъж лежеше по очи в калта. Трой се загледа замислено в гоблена.

— Напомня ми на нашите коледни веселия.

Никакъв отговор. Защо ли си правя труда, запита се Трой. Аз се бяхтя да измисля нещо, за да внеса някаква весела нотка в живота на този нещастен негодник. И какво? По-добре да не се мъча. Ще си купя някой от драконите на госпожа Клептън и ще си го закача на задното стъкло. „Благодаря ви, че не се смяхте в нашата кола.“

— Затворено. В сряда. Странно. Би трябвало да има много работа.

— Навярно е чула за смъртта на Хадли. Голямо въртене на телефони ще да е било тази сутрин. Има вероятност още да е в сградата. Сега можеш да се промъкнеш...

Трой изви рязко волана.

— Да се промъкнеш, казах!

— Добре де — сопна се Трой, раздразнен както винаги при забележки, свързани с шофирането му. Пък и какво се е развикал, като в този случай наистина нямаше защо да се тревожи. Две бои място имаше. Най-малко. Добра се до асфалтирания паркинг зад магазин „Чекръка“ и съседната книжарница „Черен кос“. Там имаше две коли — микробус форд „Транзит“ и алено порше в чудесно състояние. Над масивната задна врата на магазина се виждаше алармена система. Самата врата бе обезопасена с две брави е бронирани шилдове, а прозорците от двете ѝ страни бяха защитени с дебели решетки. Барнаби почука веднъж, после още веднъж, по-настойтелно. Не се чуваше никакво кънтене. Все едно думкаше по бетон. Притисна ухо към страничната част на касата на вратата. Нищо.

Трой пъкна ръка между решетките и потропа по стъклото на прозореца.

— Има някой вътре, шефе. Идва, мисля. — Свали си шапката, приглади косата и отново сложи шапката, но я килна настрани. После вдигна яката на палтото си и довърши преобразяването си, като пушна една полуусмивка — топла и, както се надяваше, загадъчно приканваща. На прозореца се мярна сянка и се чу глас (обещаващо дрезгав според Трой):

— Какво има?

— Костънска криминална полиция, госпожо Хътън — обясни Барнаби. — Може ли да поговорим?

Дръпна се резе, после второ — по-тежко и отдавна несмазвано. Издрънча верига, завъртя се ключ в една от бравите. Трой бе задържал дъх и изведнъж осъзна, че си е загубил леката, но приканваща усмивка, та бързо я заформи пак.

— Не си прави труда, Гавин.

— Моля?

— Твърде стара е за теб.

Усмивката се изпари, заменена от смутено изражение. Смутът се дължеше не толкова на факта, че бяха прочели мислите му — шефът винаги е бил добър в това отношение (прекалено добър даже), а по-скоро на еретичното предположение, че някой с толкова пари, че не знае какво да ги прави, може да има дата на годност.

— Влезте.

Лора Хътън стоеше зад вратата, покрила лице с ръка. Барнаби показа картата си. Тя дори не я погледна. Поведе ги към малък офис, обособен с помощта на стъкло и дървени плоскости в ъгъла на просторно помещение с висок таван.

Барнаби се огледа. Сякаш беше в стаята с реквизити на аматьорската театрална трупа на Джойс. Мебели, подредени един върху друг, картини — по две, по три подпрени с лице към стената. Украшения. Кашони с партидни номера от търгове, препълнени със стар порцелан и други домакински боклуци.

В офиса имаше мъничко старинно бюро, чийто плот почти не се виждаше под разположените върху него компютър, телефон, факс и телефонен секретар. Въздухът миришеше на сапун. Сигурно беше чула първото му почукване, предположи Барнаби, и си бе измила лицето над красивата, декорирана с цветя мивчица, преди да отвори вратата. Ако това е било опит да скрие, че е плакала, опитът явно беше пълен провал.

Страданието бе изписано по лицето ѝ, дори докато Барнаби се извиняваше за безпокойството, очите ѝ заблещукаха и се изпълниха с нови сълзи. Най-сетне, помисли си той, някой да плаче за господин Джералд Хадли.

— Съжалявам. — Тя попи отронилите се сълзи с ярко оцветената кърпичка в ръката си. — От шока е...

Не е само шок. Главният инспектор забеляза как, щом спря да говори, устата ѝ увисна в краищата като на човек покрусен от скръб. Много повече от шок.

— Значи знаете защо сме тук, госпожо Хътън.

— Да. Не мога да повярвам. Не мога... — Тесните ѝ рамене се разтресоха и тя скри очите си с ръце. — Съжалявам — повтори. — Не трябваше да ви отварям. Мислех, че ще се стегна.

Барнаби се поколеба дали да продължи. Не от деликатност. Той беше деликатен и чувствителен човек, но това никога не му бе пречело да върши ужасно нетактични неща, ако се налага. Просто му се струваше твърде възможно жената да се срине и тогава нищо нямаше да постигне. А следващия път споменът за днешната среща може да направи разпита ѝ още по-труден.

— Ако искате, ще дойдем друг път.

— Не. Щом като вече сте тук. — Лора протегна ръка и изгаси настолната лампа на бюрото. В настъпилия сумрак сякаш се почувства по-удобно. Седна на тапициран въртящ се стол — единственият в офиса. Трой постави бележника си върху шкаф за фишове и се приготви с надеждата да си разбере после записките. Барнаби се облегна на вратата. — Макар да не ми е съвсем ясно какво искате.

— Само да поговорим за снощи, госпожо Хътън.

— Разбирам — заяви тя, но глухият ѝ безжизнен глас показваше, че нито разбира, нито иска да разбере.

— Как мина сбирката ви например?

— Сбирката ли? Но какво общо има това с... — замлъкна, сякаш неспособна да произнесе името му.

— Забелязахте ли нещо особено у господин Хадли?

— Да. Почти дума не обели с никого, което не е в характера му. Никога не е бил приказлив, но му харесваше да говори за литература. Очаквах да се възползва от възможността да зададе куп въпроси.

— Останахте ли с впечатление, че особеното поведение на господин Хадли е свързано по някакъв начин с вашия гост?

— Не. Макар че... странно е как ви хрумна да питате. Защото, когато за първи път бе споменато името на Макс Дженингс, той...

— Имате предвид господин Хадли?

— Да. Много се разстрои. Направо си изпусна кафето. Петното сигурно още си стои.

— Беше против идеята да го поканите ли?

— Не изглеждаше чак така. Просто сякаш си мислеше, че само ще си загубим времето. Все каним разни знаменитости да ни гостуват и те все ни отказват. Но накрая се съгласи да опита.

— Защо той, госпожо Хътън? — обади се сержант Трой.

— Беше секретар на групата.

— Писането е самотен занаят — замислено отбеляза главният инспектор, мнение, споделяно от хората, които никога не са писали. — Вие какво пишете?

— Преписвам едни документи, на които попаднах при разпродажба в Ейлсбъри. Много готварски рецепти, бележки за управлението на домакинство от времето на Тюдорите, животновъдство, лечение с билки... — Лора се поколеба, после окончателно млъкна, изведнъж осъзнала, че тази измислица повече никога няма да ѝ е необходима. Никога повече нямаше да ѝ потрябва.

— Поредният „Дневник на една дама“^[2], а? — Тя сви рамене. — Всички ли си тръгнахте заедно снощи?

— Без Рекс, което беше малко странно.

— И защо, госпожо Хътън? — попита Трой. Усмихна се без никакви задни мисли, защото сега, дори при тази светлина, ясно се виждаше, че наистина е твърде стара за него и освен това бе погълната от безкрайна скръб, така че всякакво флиртуване би било повече от неуместно.

— Обикновено веднага си тръгва. Дори понякога преди другите. Тревожи се за кучето.

Трой кимна с разбиране. Обичаше кучета и имаше великолепна немска овчарка, бежово — сива с кафяви ивици, бивше полицейско куче, ранено по време на акция, след което не било годно да служи в полицията. Трой попита госпожа Хътън дали се е прибрала веднага вкъщи след сбирката и тя потвърди.

— И в колко часа си бяхте у дома? — поиска да уточни Барнаби.

— Малко преди десет и половина. Живея съвсем наблизко.

— И не сте излизали след това пак? — Тя поклати отрицателно глава. — Според вас господин Хадли... беше ли обичан в селото?

— Нямам представа. Не съм много запозната с местните взаимоотношения.

— Бил вдовец, разбрах.

— Така е — опечален вдовец. — Дрезгавият ѝ глас потрепери. Барнаби забеляза как стисна юмруци в усилието си да се овладее и се втренчи в компютърния екран. — След половин час трябва да съм на Джерардс Крос да огледам едни мебели. За съжаление, налага се да ви помоля да си тръгнете.

— По-сложно е, отколкото изглежда — заяви Трой, който никога не си правеше труда да измисли нещо по-оригинално, като може да го каже и по-просто. — Майка ми е луда по тези женски дневници. Всяка Коледа, всеки рожден ден само „Дневникът на една дама“ ѝ е в главата. Кухненски кърпи, дъски за рязане на продукти, поставки за яйца, калпаци за чайник — толкова много неща е събрала с картинки от тая книга. Започваме да се отчайваме. Скоро, ще остане само книгата, да се чуди човек какво да ѝ подарява.

— То си е за отчайване — кимна Барнаби.

— Е, ще обядваме ли, шефе?

— Боже, да!

Беше почти три часът и кафенето в полицейския участък бе полупразно. С разрешените му петстотин калории на хранене, Барнаби си взе говежда пържола без тлъстина, сандвич със салата и диетична майонеза и седна сам на маса, за да не гледа как се тъпче сержант Трой.

После двамата се върнаха в Мидсъмър Уърти, изпреварвайки с пет минути автобуса в четири часа. Вече се мръкваше, когато за втори път паркираха пред портата на „Бородино“. Автобусът спря на няколко метра от къщата. Слязоха пет-шест души. Едни тръгнаха към Площада, Други в обратната посока. Само двама се насочиха към полицаите — млада жена с бебешка количка и невероятно висок, много слаб възрастен мъж, който крачеше като разглобен, без никаква координация на дългите си крака, сякаш единият нямаше никаква представа за съществуването на другия. Беше се натоварил с пазарски чанти, най-впечатляващата, от които бе старовремска мрежа, пълна с кървави пакети, увити във вестник. Носеше и няколко книги, здраво овързани с колан, чийто край бе прекаран няколко пъти през катарамата. Бялата коса на мъжа непрекъснато се движеше, носейки се около главата му като мека пухкава перушина. Като наближи,

полицаите забелязаха, че се усмихва щастливо на себе си, сякаш доволен от мислите, които се въртяха в ума му. Щом отвори портата, Барнаби и Трой излязоха от колата и тръгнаха към него.

— Господин Сейнтджон?

— Да. — Погледна единия, после другия. Усмивката му се изпълни с надежда и интерес. — Здравейте.

— Ние сме от полицията. — Барнаби му показва значката. — Може ли да поговорим?

— Разбира се. Влезте, влезте.

Бяха вече в двора, когато Рекс се обърна да затвори портата и забеляза подвижната лаборатория.

— Я, виж ти. Хонория ще побеснее. Тя мрази циганите. Лично аз съм на принципа „живей и остави другите да живеят“. Заради това ли сте тук?

Барнаби каза само „не“. Реши, че лошата новина ще почака поне докато влязат в къщата. Рекс извади голям железен ключ изпод протритата изтривалка и го пъкна в също толкова голямата ключалка. Керамична табелка с надпис CAVE CANEM беше закрепена с винтове за вратата. Рекс отвори, прекрачи прага и викна през рамо:

— Стойте зад мен.

Щом влязоха вътре, от горния етаж се разнесе дълбок гръмотевичен лай, разтърсващо бумтене като от удари на нещо тежко по пода над главите им. Последва силно трополене и по стълбите се запрепъва и затъркаля огромен сив звяр, който хукна в галоп към Рекс и се изправи на задните си крака, за да го прегърне.

Трой беше впечатлен. Бе виждал доста кучета. Освен това имаше домашен любимец — куче и половина, както си мислеше. Но това тук наистина беше куче и половина, ако не и повече. На размери беше като дребно магаре, само дето бе космато. Дълъг розов език висна от устата на животното и след като учтиво олигави цялото лице и дрехите на Рекс, спря върху истинската си цел — пазарската мрежа.

— Кокалите му — погледна ги Рекс, сякаш се извиняваше. — Ще трябва да му дам малко, иначе няма да ни остави на мира.

Трой кимна с разбиране. Барнаби — не. Както вече бе споменато, той не проявяваше никакъв интерес към животните, освен ако не бяха под формата на крехки, залети със сос пържолки, подредени в чинията му за вечеря.

Рекс отвори дълбоко надрана врата вляво, даде им знак да влязат и изчезна, следван по петите от кучето, на което вече му течеха лигите.

Барнаби се отпусна в стар кожен шезлонг, който го убиваше дори през дебелия палто. Трой обаче се заразхожда из стаята, която моментално събуди любопитството му. Три от стените бяха покрити с рафтове с наредени фигурки на войници, застанали мирно или демонстриращи уменията си с мускет или оръдие. Малки таблички преливаха от значки и копчета. На четвъртата стена имаше стъклени витрини, където бяха подредени медали, два противогаза и плакати за набиране на войници за Първата и Втората световна война. Барнаби беше седнал срещу изображение на гневен мъж с мустаци на морж, който строго сочеше към надпис:

„Фелдмаршалът те зове“!

На облегалката на стол висеше къса пелерина, украсена с ширит, и филцова шапка без периферия. Шапката беше като от униформа на пиколо с кожен ремък за под брадата.

На покритата със зелено сукно маса, заемаща по-голяма част от стаята, се разиграваше епична битка. Тъмнокожии войници с фесове и странни роби напредваха на вълни в сгъстени бойни редици към голяма сива стена, бутаха пред себе си оръдия, от чиито дула висяха малки топчици пухкав памук. Всичко беше доста прашно.

Рекс влезе с бутилка безалкохолно и три пластмасови чашки, пъхнати една в друга и захлупени върху гърлото на бутилката. Затвори вратата зад себе си с крак.

— Да заглушим шума малко — усмихна се той.

А шумът наистина беше страхотен — хрупане и трошене, придружено от сподавено ръмжене. Истинско кучешко пиршество. Със свободната си ръка Рекс отвори падащата вратичка на грозно лекьосано бюро. В шкафа имаше чипс, шоколадчета, бисквитки със сирене, курабии, дори буркан с туршия от лукчета. Домакинът наля безалкохолното и раздаде чашите.

— А отгук — посочи той съкровищата си в шкафа с трепереща ръка, покритата със старчески петна — какво да ви предложи?

— Нищо, благодаря — отклони поканата му главният инспектор.

— Подбрал съм все вкусни неща — махна отново с ръка към шкафа Рекс. — Сладко или пикантно. А може и сладолед, ако предпочитате. Хладилникът е пълен. Ягодов, ванилов. За съжаление, карамелизираните ядки свършиха.

— Не, благодаря, честно.

— Но пък имам други чудесни ядки.

След като и това предложение бе отхвърлено, Рекс се насочи към стар износен фотьойл, като пътем оправи гънките на пелеринката и кипна малката шапчица.

— На Монткам са. Носи ги в началото на всяка нова маневра. В качеството си на талисман на полка, нали.

Двамата полицаи се спогледаха.

— А това е обсадата на Константинопол. — Рекс махна към масата. — Невероятен сблъсък, макар и разrazil се между изключително неравностойни в числено отношение противници. Краят на Византийската империя. Само четири хиляди загинали, но петдесет хиляди били продадени в робство. Ах... — въздъхна той и дари със спокойната си симпатична усмивка двамата полицаи — знаели са как да воюват в онези славни времена. Питам ви, какво му е забавното на това да натиснеш някакво копче? Е — Рекс внимателно и много бавно седна във фотьойла, — вече ви се иска да ми кажете защо сте тук, предполагам.

Барнаби му съобщи защо бяха там. Седнал в стая, пълна с фигурки на войници, някои участващи в битка с експлозии, предизвикани от топчета памук, главният инспектор кратко и ясно описа реалната, съвсем истинска смърт на Джералд Хадли.

Реакцията на Рекс Сейнтджон беше неочаквано емоционална. Долната му челюст увисна и той дълго гледа с празен поглед в стената. После запуши ушите си с длани, сякаш можеше по този начин да заличи чутото. Заклати силно шава напред-назад и завика:

— Не е вярно, не е вярно... — Тресеше се като лист, подмятан от вятъра.

Барнаби прекоси стаята и докосна стария човек по рамото.

— Добре ли сте, господине?

— Аз го направих. О, боже... аз бях...

— Един момент, господин Сейнтджон. — Барнаби дръпна ръката си. Трой бързо се изправи. — Признавате, че сте убили Джералд Хадли

ли? Ако е така, длъжен съм да ви предупредя, че всичко, което...

— Много съм виновен. Той ме помоли да го защитя, а аз го изоставих. — Пръстите на Рекс се бяха преплели като решетка от клончета на петна. — Какво направих? О, Джералд...

Барнаби приближи до фотьойла един от дървените столове и седна до Рекс.

— По-добре ни разкажете всичко. Без да бързате, имаме време.

Но Рекс започна да говори веднага, сякаш нямаше търпение да се отърве от ужасните думи в устата си. Те се сипеха навън като злите духове от кутията на Пандора и разказваха за случилото се. Как Джералд го беше помолил да не го оставя сам с Макс Дженингс и Рекс му обещал да остане, докато си тръгне гостът, но бил измамен. Как си отишъл вкъщи, после отново излязъл, върнал се, обиколил няколко пъти „Плоувърс Рест“ в дъжда. Изплашил се, защото му се сторило, че го наблюдават, и пак се върнал у дома. Към края по лицето му вече се стичаха сълзи.

— Опитайте се да се успокоите, господине. Рано е да поемате всичко на плещите си. Може Макс Дженингс да няма нищо общо с убийството...

— О, ама как... — Рекс извади голяма зелена кърпа с щампована мечка и нескопосано нарисуван жезъл — емблемата на Роял Уоруикшир, и избърса очи.

— Кога проведохте разговора с господин Хадли, който току-що ни предадохте?

— Вчера сутринта. Беше много притеснен. Останах с впечатлението, че го е отлагал до последния момент.

— Спомена ли защо не иска да остава насаме с Дженингс?

— Не съвсем. Само, че се познавали навремето и се разделили в лоши отношения. Имали „известни неприятности“, както се изрази Джералд. Написал поканата с ясното намерение да убие у Дженингс всякакво желание да се отзове, сам го призна.

— Защо изобщо му е писал? — полюбопитства Трой.

— Когато Джералд се възпротиви на идеята, Браян се заинати и каза, че сам щял да му пише.

Предполагам, си е мислил — Джералд имам предвид, — че ако поеме нещата в свои ръце, ще може да ги контролира.

— Спомняте ли си кой първи предложи да поканите господин Дженингс?

— Не, съжالياвам.

— Как ви се стори — Хадли боеше ли се всъщност от тази среща?

Рекс свъси чело, все едно че го заболя нещо.

— Изкусително е, нали, да си мъдър след случилото се? Но, честно казано, макар и явно да му бе неприятна мисълта за срещата, не бих казал, че чак се е страхувал.

— А по време на сбирката стори ли ви се изплашен?

— Не. Мълчалив и много затворен. Да си призная, Макс ми се видя изключително приветлив и симпатичен човек. Е, може да е казал разни неща, неприятни имам предвид, които само Джералд е схванал.

— Описахте какво се случи, когато напуснахте къщата. Защо сте толкова сигурен, че Дженингс е сложил резето?

— Защото Джералд не би могъл да стигне до вратата толкова бързо. Беше в другия край на вестибюла.

— И после си отидохте у дома.

— Да — прошепна Рекс и побелялата му глава клюмна.

— Колко беше часът?

— Не забелязах. Но знам в колко часа се върнах. Дванайсети пет. Тогава видях Браян... господин Клептън.

— Така ли?

— Идваше откъм селото.

— Сигурен ли сте, господин Сейнтджон? — попита сержант Трой. — Че е идвал откъм селото. Може да се е връщал от разходка до Площада.

— Не, не, сигурен съм. После заобиколих къщата отзад...

— Където ви се стори, че ви наблюдават?

— Имаше някой, скрит зад дърветата в края на гората. Сякаш мравки ме полазиха по гърба, ужасно. Беше тъмно. Изплаших се и... напуснах поста си.

— Аз не бих бил толкова суров към себе си, господин Сейнтджон — опита се да го успокои Барнаби, макар да знаеше, че само си хаби думите на вятъра.

— Как можах... Като някоя жена.

Като някоя жена, помисли си Трой. Само да знаеш какви жени съм срещал. Ще те схрускат за закуска.

— Защо господин Хадли е решил да се обърне към вас с молбата си, как мислите? — попита сержантът.

— Не знам точно. — Все още мокрите бузи на Рекс почервеняха от срам, като си спомни вълнението и веселото любопитство, обзело го, след като Джералд си тръгна.

— Значи не сте били някакви по-близки приятели?

— Джералд май изобщо нямаше близки приятели. И аз нямам... вече. Всички станаха жертви на времето. Поканих го на гости, когато се нанесе. Беше през 1983 — когато бомба разруши едно посолство в Ливан. Просто от учтивост го поканих. Дойде, беше много вежлив, но нищо не излезе от това по-нататък. Сигурно съм го отегчил с моите военни игри.

— Да е говорил някога за миналото си?

— Ами, не. Каза ми все пак, че е вдовец и се е преместил, защото не можел да живее там, където умряла жена му.

— Спомена ли в коя част на света е било това?

— Някъде в Кент май. Пензионирал се рано от държавната си служба.

— Каква точно е била тази служба? Или къде?

— Останах с впечатлението, че е работил в Министерството на земеделието и риболова, макар май вече да не му викат така. А е работил в Лондон, това го знам, защото спомена, че пътуването било ужасно изморително.

— Имате ли представа кога е починала жена му?

— Точно преди да се премести тук — значи преди девет... не, преди десет години.

— А знаете ли дали Хадли е бил обвързан с някой друг?

— Обвързан ли? — по лицето на Рекс се четеше съвсем искрено недоумение.

— Връзка — обясни Трой. Горкият дядо. Човек, като е толкова стар, сигурно забравя за какво му служи оная работа. Бъди снизходителен. — С друга жена.

— О, не, убеден съм. Макар че...

В този момент разговорът бе прекъснат от свирепо драскане по вратата. Звукът бе толкова силен, че полицаите едва ли не очакваха да

видят ноктите на кучето през нацепената врата.

— Монткам. Свършил е следобедната си закуска. — Барнаби си представи кучето седнало на стол до масата със салфетка, вързана на врата, изиящо да посяга към чиния сандвичи с краставички. — Ще се наложи да го пусна тук.

— Почти свършихме, господин Сейнтджон.

— Но той не обича... — Рекс замълча и наклони глава настрани. Шумът отвън бе престанал. Монткам се отдалечи. След малко го чуха да се завръща в галоп, завършил с титаничен трясък. Вратата се разтнесе от удара.

— Извинете — надигна се Рекс и пусна кучето в стаята, като преди това благоразумно затвори шкафа с лакомствата. Монткам обиколи помещението два пъти, размахвайки весело косматата си опашка, при което събори няколко войничета на пода. После непохватно се качи на шезлонга до господаря си, премести предната част от тялото си върху коленете му и завря голямата си глава в бузата му.

— Та обсъждахме... — Барнаби замлъкна. Беше му странно. Говореше на два крака в панталони, рошава, дългокосместа сива хрътка с дължина метър и петдесет и две интелигентни лица; които го гледаха въпросително. Все едно да разпитваш някакво приказно чудовище от митологията.

— Любовните взаимоотношения — дойде му на помощ сержант Трой. — Май се замислихте дали пък не е имало такива, господин Сейнтджон?

— Аз ли?

— Казахте: „Въпреки че...“ — подсети го главният инспектор.

— Въпреки какво?

Барнаби се помоли да не губи търпение. Трой намигна на кучето. То раззина огромната си паст в прозявка, увисналият език и острите зъби бяха алени от кръвта на схрусканите кокали.

— А, да — сети се Рекс. — Навремето се чудех дали Лора не е хлътнала по него.

— Имахте ли основания за подобно предположение? — запита Барнаби, докато неговият сержант се наслаждаваше на термина „хлътнала“ и се опитваше да си го представи редом с името на Одри Бриърли.

— Тя все го гледаше с едно такова изражение. Като на Монткам, когато отварям любимата му консерва с кучешка храна.

Поговориха още малко, но Рекс явно нямаше какво ново да добави. Барнаби му благодари за съдействието, после му обясни, че ще се наложи да отиде в подвижната лаборатория или вдругиден в полицейското управление, за да свалят отпечатъците му. Рекс леко се оживи, сякаш посещението на подвижната лаборатория беше някаква неочаквана радост. Нещо, което ще чака с нетърпение. Може и така да беше. Горкият.

— Тъжно нещо е старостта — въздъхна Барнаби, крачейки по пътеката към портата.

— Добре си му е — произнесе се Трой. — Има си войничетата. Всички ония медали. Да не говорим за чудесните лакомства.

— Каква порода е това куче, по дяволите?

— Ирландска ловджийска хрътка.

— Чудесно килимче става от него.

Барнаби прекоси Площада (тревата изглеждаше сиво-оранжева под уличното осветление) и се качи в подвижната лаборатория. Вътре беше уютно, имаше и кафе. Семейство на средна възраст, без съмнение двама от многото минали оттук, даваше информация, която можеше и да се окаже полезна, но кой знае.

Барнаби се обади в полицейското управление в Амършам да ги помоли да открият в местните избирателни списъци адреса на Макс Дженингс. Наля си топло кафе и зачака. След по-малко от десет минути вече имаше адреса.

— Бедата е там — обади се сержант Трой, поемайки по шосе А413, — че след убийство хората описват нещата по-различно, отколкото биха ги описали иначе.

— Имаш предвид начина, по който говорят за жертвата ли?

— И това, да. Но и изобщо за преживяното от тях. Например Сейнтджон — мотал се в задния двор на Хадли, уж да бди. И сега разправя, че някой го бил гледал от гората. Но тогава наистина ли е смятал така?

— Може да се опитва сам себе си да убеди — предположи главният инспектор, — търси оправдание, защото си е тръгнал.

— Няма шанс да го докажем след тоя дъжд и тълпата, която утъпка всичко около къщата.

Барнаби не отговори. Беше се заел да четете кратко конско на злите орисници, организирали убийството на Джералд Хадли да бъде извършено точно в нощта срещу пазарния ден в Костън. Ако беше успял да говори по-рано с Рекс, ако беше разбрал за връзката между убийтия и гостуващия писател... Така или иначе, възнамеряваше да говори с Дженингс, естествено, но щеше да му зададе само няколко кратки въпроса, най-вече за да уточни в колко часа си е тръгнал. Глупости. С една дума.

Съжалението обаче е само губене на време и напълно безплодно занимание по убеждението на Барнаби, затова той реши да се съсредоточи върху Лора Хътън. Предвид показаната днес скръб, предположението на Рекс, че била „хлътнала“, изглеждаше дори меко казано. Жената си е била направо влюбена в Джералд, при това любовта ѝ е била несподелена, иначе как може да се обясни раздражението, което бе доловил в думите: „Точно така — опечален вдовец“?

После се беше опитала да се овладее, явно съжаляваше, задето забележката ѝ се беше изплъзнала от устата, и толкова ѝ се искаше да предотврати други нежелани разкрития, че реши да сложи край на разговора. При това забележката бе направена не само с раздражение, но и със сарказъм. Дали бе предизвикана само от гнева на отхвърлената жена? Или пък е разбрала нещо за личния живот на Хадли, превърнало публично демонстрираната тъга по смъртта на съпругата в обект на подигравки? Като се поуспокои, пак ще я разпита, ако се наложи. Заключение го накара да се върне към настоящето, където изведнъж осъзна, че шофирането се бе превърнало в летене.

— За бога, Трой! Да не искаш да разхвърляш телата ни по настилката?

— Пътищата са вече в отлично състояние, шефе — възрази сержантът, но все пак намали скоростта и преодоля изкушението да възроптае срещу поредната несправедлива критика на шофьорските му умения. Досега никога не беше катастрофирал, нито бе предизвиквал катастрофи. Взе си изпита за напреднали в полицията (няма по-труден от този изпит) сравнително лесно. Шофирането му доставяше огромно удоволствие. Плавната връзка между съединителя и смяната на скоростите, умелото боравене с кормилото, откритият пейзаж, прелитащ покрай теб, или постоянната бдителност и способността да

забеляваш подробностите и да избягваш опасностите, когато караш в града. Но му липсваше търпение, което му пречеше да бъде толкова добър, колкото си мислеше, че е. Най-вече не проявяваше търпение към онова, което наричаше „прекалената предпазливост на шефа“. Но какво може да очакваш от човек, който кара автоматична кола? Ако това въобще може да се нарече каране. Само седиш в колата и тя те вози насам-натам като стара конска каруца. Трой никога не беше чувал за французина, който решил, че слугите могат да му изкарват прехраната вместо него, но веднага би го разпознал в мързеливия нещастник, който предпочита да кара кола с автоматични скорости.

Поглед в огледалото, мигач, завой и фаровете им вече осветяваха пътя за Чалфонтс. Скоро в обсега им влязоха и красивите поляни на Уорън д'Евърси. Трой оглеждаше къщите отдясно, докато караше. Барнаби пое другата страна и пръв забеляза търсената порта. Висока и сложно изработена като портата на „Грешъм Хаус“, но много по-изящна. В центъра на всяко крило блестеше по едно златно „М“, около което се виеше венец от акантови листа. От двете страни на вратата имаше каменни стълбове, увенчани с обикновени грифони, с извити настрани глави. На по-близкия стълб дискретно бе монтиран домофон с бутон за позвъняване. Барнаби натисна и се представи. След кратък разговор с басов мъжки глас с чужд акцент, при непрекъснато пукаща връзка, портата се отвори.

Алеята беше доста дълга и ярко осветена с улични лампи, които приличаха на оригинални лампи от времето на кралица Виктория. От двете страни на алеята се виждаха цветни лехи, сега отрупани със зимни трицветни теменуги. Имаше и симетрично разположени декоративни храсти. Беше красиво, но безлично. Малко като в обществен парк.

Сградата, макар и величествена, също бе лишена от каквито и да било оригинални архитектурни хрумвания. Беше построена в стила на южняшката довоенна господарска къща и фасадата ѝ бе украсена с шест бели колони, към които водеха мраморни стъпала. Трой изсъска от възхищение, поемайки въздух през зъби. Барнаби не беше чак толкова впечатлен. Сградата му приличаше на омотан във фолио смален модел на Партенона, направен за някой филм на „Пърл енд Дийн“^[3].

Докато оглеждаше покритите с резба дървени трегери, търсейки звънец, една от вратите се отвори широко и на прага се появи нисък мургав мъж — бос, с прилепнали по тялото му бели дънки, широка риза на цветя и няколко позлатени ланеца. Черната му къдрава коса беше мокра.

Трой показва набързо полицейската си значка.

— Вие ли сте господин Дженингс?

— Аз съм Ставрос. Икономът.

— Ние сме от Криминалния отдел на Костънската полиция. Бихме искали да поговорим с вашия работодател.

Ставрос влезе обратно в къщата и ги покани с жест. Полицаяте се озоваха в просторен кръгъл вестибюл с куполообразен таван, от който висеше прекрасен венециански полилей.

Икономът пое по някакъв коридор, оставяйки след себе си мокри стъпки. Стените бяха тапицирани с кремави копринени тапети с воден знак, украсени с множество огледала в рамки от позлатен бронз и оригинални, но с нищо невпечатляващи картини. На равни интервали над главите им висяха още полилеи, малки копия от светлина, които потрепваха и звънтяха, когато мъжете минаваха под тях. Отминаха няколко врати, докато накрая Ставрос спря пред покрита с огледала стена с дължина около метър и петдесет. Натисна някакъв бутон и цялата стена с едва чуто нежно прищракване бавно започна да се издига като театрален декор.

Влязоха в нещо като голяма оранжерия с висок сводест покрив, направена със стоманени ребра и ябълковозелено стъкло. Пространството бе пълно с екзотична растителност — палмови дървета, засадени в огромни кашпи, растения с грамадни сочни листа и ярки цветове, големи колкото чинии за основно ядене, банани и ананаси, пълзящи растения с мъхести стъбла, дебели колкото едра морска змиорка, гигантски кактуси, окичени с гирлянди от ароматни орхидеи. Всички растения буквално се къпеха в наситения с водни изпарения въздух.

Ставрос изчезна нанякъде, затова Барнаби и Трой закрачиха сами по шумолящата под краката им трева, покрита с искряща смараглова роса, която бе твърде съвършена, за да е истинска. Тук-там през гъстата зеленина проблясваха лъскави спортни съоръжения, дискретно пръснати из цялото това изобилие от тучна растителност. Приличаха

на срамежливи създания на джунглата, които надничат иззад листака. От невидими тонколони се носеше изпълнение на „Тихуана Брас“ на Хърб Алпърт.

Барнаби и сержантът заобиколиха няколко изкуствено издигнати лехи, избягвайки (или спъвайки се, какъвто беше случаят с Трой) в плъзнали навсякъде маркучи, докато накрая стигнаха до обвита в мъгла завеса от нежна папрат. Щом я доближиха, дочуха ритмични пляскания във вода. Трой дръпна завесата настрани, направи крачка напред и зяпна.

Дълъг, тесен басейн, покрит с тюркоазени плочки, които придаваха на водата невероятен лазурносин цвят. Цветята и дърветата идваха до самия ръб на басейна и създаваха впечатлението, че жената, която бавно се плъзгаше ту на едната страна, ту на другата, не плува в изкуствено създадена от човека среда, а в някаква пещера, намираща се на тропически остров. На фона на белия бански загорелите ѝ крака изглеждаха още по-тъмни и сякаш сияеха. Тя се обърна по гръб и косата ѝ се разпиля като ореол около главата.

Трой стоеше и зяпаше като омагьосан. Беше попаднал в Холивуд. Холивуд и Бевърли Хилс, и Далас, Тексас. Изпусна дълга доволна въздишка. Жената излезе от басейна и спря за миг на ръба — водата се стичаше по широките ѝ бронзови рамене и невероятно дългите ѝ елегантни крака. Обърна се и закрачи, а по врата, китките и глезените сякаш заблещукаха фойерверки. Боже мой — помисли си Трой, — тя плува, покрита с бижута. Плува с бижута.

Избърса челото си, съблече сакото и го хвана така, че да скрие собствените си фойерверки. После последва шефа си, който внимателно подбираше пътя си по изкуствената трева.

Настигнаха жената на една полянка с няколко шезлонга и плетени фотьойли, на които никой не ги покани да седнат по време на последвалия разговор. Имаше и масичка на колелца, отрупана с напитки. Тя изсипа няколко кубчета лед в една чаша с помощта на малка сребърна лопатка, щедро ливна отгоре джин и пръсна символично количество лимонов сок от пластмасово шише.

— Госпожа Дженингс? — пожела да уточни Барнаби.

— Да.

— Надявахме се да поговорим със съпруга ви.

— О? — Гаврътна джина на една глътка и отново посегна към бутилката. — За какво? — попита тя и хлъцна. — Опаа. — Покатери се с мъка на високо столче и ги загледа с абсолютно безразличие.

— Той тук ли е? — поинтересува се главният инспектор. Чудеше се на колко ли години е тази жена. Кожата на лицето ѝ изглеждаше неестествено опъната в сравнение с кожата по прасците ѝ вътрешната част на бедрата. Вените по ръцете ѝ бяха издути, а очите, макар и без бръчки около тях, изглеждаха хитри и изморени.

— Не. — И никакви подробности, просто продължи да отпива от джина.

— Кога очаквате да се прибере съпругът ви, госпожо Дженингс?

Възбудата на Трой отшумя при вида на тлъстините, натрупали се около кръста на неговата богиня и на тези уморени, знаещи очи.

— Нямам ни най-малка представа.

— А дали не бихте могли да ни кажете в колко часа се прибра снощи господин Дженингс?

— Взех три хапчета за сън. Нямах да разбера дори да беше настъпил краят на света снощи.

— Нещо да знаете за сбирката, на която е присъствал в Мидсъмър Уърти? — Тя не отговори. Само се взря в Барнаби, сякаш той бавно изчезваше пред очите ѝ. — Говорил ли е с вас за това въобще?

— Не. — Нова порция лед издрънча в чашата ѝ, удавен в „Бийфийтърс“ със загатнат лимонов сок. Гъл-гъл-гъл.

— Не е настъпил, нали?

— Моля?

— Снощи.

— Какво?

— Краят на света.

— Не.

— Имала съм късмет, значи.

— Някаква представа къде можем да намерим съпруга ви? — попита Трой. Тя сякаш изобщо не разбра въпроса. Разочарованието му прерасна в раздражение — никога не се беше отличавал с голямо търпение. — Къде отиде? — опрости въпроса той с ненужно висок тон.

— Във Финландия.

— Финландия ли?

— Да дава автографи.

— За колко време?

— Питайте така наречената секретарка. Подскачащата Барбара. Те са неразделни.

— Знаете ли в колко часа замина?

— По-добре говорете със Ставрос. Той движи всичко. Топли закуски, чисти дрехи, отлична поддръжка на басейна. Жалко, че е такова скапано нищожество.

Тя им обърна гръб. Барнаби ѝ благодари, завъртя се кръгом (первайки алената главичка на някакво растение) и се отдалечи.

— Нищо чудно, че се е чупил — отбеляза Трой, последвал шефа си, за да търсят иконома. Сержантът нямаше желание да си губи времето с невротични жени. А честно казано, нямаше желание да си губи времето и с невротични мъже. Харесваше хората, които се държат просто и ясно, както смяташе, че се държи самият той.

— И що за глупава шега? — Имаше предвид даването на автографи. — Странен начин да се укриваш. Доста шумен, искам да кажа.

— Е, поне е отишъл в страна, откъдето можем да го екстрадираме. — Пот се лееше по лицето на Барнаби. Дрехите му лепнеха за тялото. — Боже, колко се радвам, че се махаме от това тресавище.

Намериха иконома в кухнята — смайващо изчерпателна изложба на необикновено и изобретателно оборудване и обзавеждане, чак да не повярва човек, че това място съществува само заради приготвянето на едната храна. Ставрос седеше на маса от неръждаема стомана и четеше „Тахитромос“.

— Господин Ставрос? — привлече вниманието му Трой.

— Ставро.

— Моля?

— Казвам се Ставрос Ставро.

— О. Добре. И така, господин Ставро, бихме искали да поговорим с вас.

— Всичките ми документи са наред. — Гъркът бързо скочи на крака и затвори списанието. — Виза, паспорт, всичко, за шест месеца. Покажа ви... — Тръгна да излиза, притеснен.

— Не сме тук за това — успокой го Барнаби. — Искаме да ви зададем само няколко въпроса за господин Дженингс. Например бяхте ли тук снощи, когато се прибра?

— Винаги стоя буден, докато се приберат. Портата се отваря отвътре.

— И в колко часа си дойде господин Дженингс?

— Към един.

— А в какво настроение беше според вас? — Ставрос го погледна с недоумение. — Радостен? Тъжен?

— А... Тъжен, да. Мълчалив и тъжен.

— Каза ли нещо за гостуването си? Как е минало?

Ставрос поклати глава.

— Ние не си говорим като... като...

— Приятели? — досети се Трой.

— Да... е филос, приятел. Той само казва в колко часа да го събудя, после ляга.

— Що за човек е? Приятно ли е да се работи за него?

Ставрос сви рамене.

— А за госпожа Дженингс?

Трой не можа да устои на изкушението да зададе този въпрос, нито успя да замаскира неволната нотка на раздразнение в гласа си. Макар увлечението му по госпожата да бе мимолетно, все пак ненавиждаше мисълта, че този мазен чекиджия би могъл да мотае атрибута си между кехлибарените ѝ бедра.

— Разкажете ни за тази сутрин, господин Ставро.

— Какво за тази сутрин?

— Всичко.

— Събуждам господин Дженингс в шест и половина с чай и приготвям вана. После му приготвям багажа...

— Какво сложихте?

— Като за провинцията — топли пуловери, ризи. Той беше с любимия си костюм.

— Да не би да е същият, с който е бил на сбирката снощи? — попита Барнаби.

— Да. — Ставрос сякаш се притесни под погледа, отправен му изпод внезапно свъсилите се вежди на главния инспектор. — Грешка ли има някаква?

— В колко часа замина?

— В девет и половина.

— Каза ли закъде?

— За „Хийтроу“.

— И какво всъщност взе със себе си?

— Два големи куфара и чантичка.

— Какво? — Очите на Трой се разшириха от изненада.

— Куфарче, сержант. Не бъди глупав. — С всяка изминала минута Барнаби ставаше все по-раздразнителен. — Господин Дженингс каза ли кога ще се върне?

— Не. Само, че щял да се обади по телефона.

— Къде са другите неща, които е носил снощи? Риза, чорапи, бельо?

— В машината.

— Пералнята?

— Да.

— Изпрани?

— Да.

— Страхотно.

С всеки изминал момент Ставрос ставаше все по-неспокоен.

— Господин Дженингс ли ви нареди да ги изперете веднага?

— Не. Винаги пера на сутринта.

— Имаше ли кръв по дрехите? — попита Трой.

— Кръв? Божичко...

— Хайде, господине, успокойте се. Успокойте се. — Проклети чужденци. Все едно слушаш опера. Ей сега някой ще запее „Несун дорма...“^[4].

— Ще се наложи да вземем изпраните дрехи, господин Ставро — уведоми го Барнаби. — Както и обувките, и вратовръзката, с които е бил господин Дженингс снощи, стига да са налице. Предполагам, не сте почистили обувките.

— Не. — Ставрос изглеждаше още по-неспокоен. — Не мисля да навличам си неприятности.

— Ще разбереш какво значи неприятности, слънчице, ако откажеш да съдействаш на полицията в разследването.

Трой се изкушаваше да внесе още по-голям смут в душата на иконома, като му обясни, че при отказ да сътрудничи може да види

скъпоценната си виза накъсана на парченца и пусната в тоалетната, но реши да си замълчи. Шефът беше твърдо против ненужните заплахи, предпочиташе да ги запази за някой подходящ момент, когато разпитваният е наистина в затруднено положение, и тогава да ги включи в действие — известно е, че това оръжие придобива силата на гаубица в неговите ръце.

— Утре ще изпратим криминалист да вземе нещата — обясни главният инспектор. — Само му ги покажете. Не пипайте нищо. Разбрахме ли се? А, и още нещо...

Трой записа подробно описание на мерцедеса на Макс Дженингс и регистрационния му номер.

Ставрос ги изпрати до портата и чак се изпоти от облекчение. Щом се качиха в колата, той се наклони напред, сякаш готов да хукне надалеч.

— Представи си да живееш в това нещо — погледна назад Барнаби. В тона му определено се долавяше презрение. Свали малко стъклото на прозореца и в колата нахлу леден въздух, готов да посее пневмония в първия срещнат бял дроб. — Само конте може да живее в такава къща.

Трой потрепери и замълча — какво да каже, като на него къщата и всичко в нея му беше харесало.

Някъде по времето, когато Барнаби и Трой летяха по шосето към Уорън д'Евърси, Сю Клептън изми чиниите, разтреби и започна да приготвя кутиите с обяд за следващия ден. Наряза целина и червено зеле за целулоза, плюс стафиди за енергия и орехови ядки (за омега-3 мастни киселини и витамин В). Добави и своя специален лимонов дресинг в мъничко стъклено бурканче. Полагаше много грижи, както винаги, без да знае, че Манди всеки ден заменяше прясната салата и домашно приготвената кифла за чипс, кока-кола и „Марс“.

И съпругът, и дъщерята на Сю тази вечер се бяха прибрали късно. Двама колеги поканили Браян да пийнат по едно питие след училище и имали неблагоприятното да го попитат как върви пиесата, той приел учтивия им въпрос буквално и безмилостно ги затрупал с всички подробности, свързани със „Словоблудство за пет неми гласа“, с което им досадил до смърт. След като Аманда нехайно спомена, че

проспала убийството на съседа, за първи път в живота си стана център на внимание. Най-големият ѝ триумф обаче настъпи, когато Хейз Стичли, която беше много гадна и си имаше собствена тайфа, я покани у тях след училище да хапнат пица и да изгледат един филм („Сексробини на вампири“).

Нито Аманда, нито Браян се сетиха да се обадят на Сю, която се побърка от тревога, докато ги дочака да се приберат. Набрала смелост от изпитото вино, на което миришеше отдалеч, Манди се държа много нагло. Браян, навярно спомняйки си изпитания в кабинета на директора страх, сега се почувства виновен, което го накара да вилнее и да крещи. Нито един от двамата не искаше да хапне от вечерята — великолепен лучен пудинг с джинджифилов сос, — затова Сю яде сама, едва преглъщайки храната през стегнатото си от гняв гърло. Сега сложи ябълка в кутията на Браян и намести един зрял банан около кутията със салатата на Манди.

В съседната стая гърмеше телевизор. Браян се смееше насила с неестествено висок смях, както обикновено, когато изобщо не му беше забавно, но отчаяно му се искаше да участва във веселието на Манди. Сю ги слушаше как се хият. Татко и малкото му момиченце. Как им дава сърце, чудеше се Сю, да се смеят, след като току-що е умрял човек, живял толкова близо до нас. При това загинал по такъв ужасен начин.

От този шум я зацепи главата. Странно как децата в детската градина никога не ѝ действаха така, каквато и дандания да вдигаха. Тя се уви в голям шал, излезе в задния двор и затвори вратата зад себе си. В безветрената тиха нощ чуруликаше кос, кацнал сякаш в старото ябълково дърво. От контраста между красотата на птичата песен и грозната какофония в хола ѝ се доплака.

Накрая изключиха телевизора и Манди дойде в банята да си измие зъбите. Сю виждаше безформения ѝ силует през дебелото релефно стъкло. След като изплю последната вода от устата си, Манди излезе, затръшна вратата и подир минута от прозореца на спалнята ѝ закънтя „Нирвана“. Косът се предаде. Браян се показва на вратата към задния двор.

— Трябва да поговорим — отсече той строго и задържа отворено, за да влезе жена му. Тя послушно тръгна, чувствайки се като дете, повикано за наказание.

Влезе и седна, а Браян бе навит като пружина, сякаш не знаеше как да започне. Побарабани малко по ръба на хладилника, поигра си с пластмасовите букви, като правеше от „Хотел“ — „Холет“. После засмука бузи и зарови пръсти в брадата си. Сю познаваше до болка това неспокойно поведение. Беше знак, че ще ѝ се нахвърли, но още не бе решил откъде да я подхване. Затова тя сплете ръце в скута си и започна своите упражнения за успокояване: вдишваш и броиш до десет, издишваш и броиш до дванайсет, като си представяш спокоен красив пейзаж, например някой остров.

— Не повярвах на ушите си. Просто Не Повярвах На Ушите Си.

— За какво говориш, Браян?

— Джералд беше открит тази сутрин? Поправи ме, ако греша.

— Да. Горката госпожа Бънди го намерила. — (Някой ден ще взема наистина да те поправа и ще умреш от шока.)

— Някъде към десет часа, нали?

— Към десет. — (А сигурно и аз.)

— И... И... — Но нищо не излизаше от устата на Браян — изумлението му беше дошло твърде много. Трябваше да млъкне, да тръсне глава, за да може да продължи: — А ти ме извести в ТРИ.

— Вече ти обясних... — Островът имаше бели плажове, океанът покриваше вълните си с бели шапчици и всичко това под лазурносиньо небе.

— Пет часа по-късно!

— Да. Бях... — Имаше и красива райска птица, опашката ѝ — с всички цветове на дъгата.

— А телефон тук няма ли? Не може да няма — съвсем ясно си спомням как платих няколко ужасно високи сметки.

И кой ги навъртя тези сметки?

— Върнах се от детската градина в един, Браян. Полицаите дойдоха и обясниха какво се е случило, после пристигнаха репортерите... — гласът ѝ потрепери. Над острова натежа облак. — Те просто нахлуха.

— Аз не бих им позволил да нахлуят! — викна Браян и гневно направи от „Холет“ — „Толех“. — Лицензирани манипулатори на популистка ненаситност.

— Позвъних ти веднага щом си отидоха, но...

— Но, но. Но дотогава онзи клонинг на Шерлок Холмс и онзи фашист — помощникът му, бяха вече цъфнали в училището и сякаш разиграваха кретенски телевизионен сериал. Мили боже... И насън щях да напиша по-добър диалог.

На мен пък не ми приличаше на фашист. Стори ми се сладък. Има дъщеричка, която много би се зарадвала на плакат с Хектор.

— Сигурно са си подпалили гумите от бързане. Само и само да се възползват от невъзможността да се свържем. Да ме изиграят.

— Да те изиграят ли, Браян? — Сю така се изненада, че забрави за своя остров. — Как така да те изиграят?

— Ами... — Браян се взря в жена си, сякаш проверяваше искреността ѝ. Последва дълга пауза. Налагаше се да реши сложен казус. Как да разбереш какво знае някой, без да го питаш, без много приказки. О, по дяволите! — Имам предвид... да вземем например тъпите им въпроси. В колко часа сме се прибрали и в колко сме си легнали? Излизали ли сме пак? Чули ли сме колата да си тръгва? Не знам какво си им казала ти.

— Че се качих в спалнята към единайсет без петнайсет, че не можах да заспя и че чух колата. — Сю отмести поглед от сплетените си ръце в скута и вдигна очи към мъжа си. — Ти какво им каза, Браян?

— Как така не си могла да заспиш? Ти отдавна спеше, когато аз се качих. Хъркаше до Бога.

Сю, която винаги се преструваше на заспала, когато Браян беше в спалнята, сви рамене някак смирено.

— Значи не си им казала, че съм излизал за малко?

— Не. А ти излиза ли?

— След като свърших с проверката на съчиненията. Обиколих Площада. Просто да се поразведря... — Браян възстанови реда на буквите върху хладилника в най-приемливата им конфигурация. — Боже... колко типично за теб.

Тя се разплака. Браян взе вестника, попадна на реклама със заглавие „Какво ще кажете тази година да се научите да пишете?“ и си изкара гнева на нея: хвана ножица и я изряза, за да я прати на Джефри Арчър.

Тази нощ Мидсъмър Уърти трудно намери покой. „При старата крава“ бе пълна с професионални журналисти и любопитни навлеци, които си съперничеха за вниманието на местните. Над общата глъч от време на време се чуваха по-отчетливо изрази като: „предполагам“; „щом живеете тук, сигурно сте го познавали“; „о, извинете“; „между другото, какво пиете“.

В селото не остана не почерпен мъж. Селяните светкавично поглъщаха двойни и тройни питиета, които им поднасяха, и разказваха каквото знаеха, а каквото не знаеха, си го измисляха. И макар всички до един да бяха далеч от истината за случилото се, мъртвият им съселанин би останал удивен от богатството на проявеното въображение и сложността на измислиците им. Когато дойде време кръчмата да затваря, всички си тръгнаха, изморени и превъзбудени, изпълнени с чувство на удовлетвореност от добре свършена работа.

Неколцина минаха с несигурни стъпки покрай „Плоувърс Рест“, където още личеше полицейско присъствие въпреки запечатаната врата. И подвижната лаборатория беше още там. Трой се беше прибрал къщи, но главният инспектор Барнаби беше вътре: четеше събраната през деня информация, пиеше кафе и чакаше да се обадят колегите от летище „Хийтроу“. Вече бе започнал да губи търпение и мислеше да си ходи, когато телефонът иззвъня.

Съжалявали за забавянето; имало няколко полета до Финландия на осми, но в този час съответните служби били затворени и затова се позабавили, докато открият исканата информация. Сега обаче били в състояние да го осведомят, че в нито един от въпросните самолети не е имало пътник на име Макс Дженингс.

[1] Стил, най-вече в архитектурата, характерен за Великобритания в началото на XIX век. — Бел.прев. ↑

[2] „The Country Diary of an Edwardian Lady“ на Идит Блекуел Холдън (1871–1920) — английска художничка и учителка. — Бел.прев. ↑

[3] Британска компания за филмова реклама. — Бел.прев. ↑

[4] Първите думи на известна ария от операта „Турандот“ на Дж. Пучини. — Бел.ред. ↑

ЖЕНАТА В ЧЕРНО

Рано на другата сутрин Барнаби отиде в заседателната зала — в лошо настроение, разстроен от собствените си проблеми и неотпочинал. Спа лошо и при това сънува лоши сънища. Не ги помнеше, но се събуди, останал без дъх в тежка схватка с юргана, който сякаш се опитваше да го удуши.

Стана в шест часа в тъмното зимно утро, изключи алармата и си направи чай. После, докато Джойс още спеше, реши да се поглезе с прекрасна и абсолютно нездравословна пържена закуска. Обърна бекона да се позапържи и от другата страна и се усмихна подигравателно на котето, което го гледаше лакомо. Седна да си изяде закуската, в това време дойде пощальонът с два градински каталога и сметката за телефона.

Барнаби сложи съдовете в мивката, направи нов чай и занесе една чаша на Джойс. На връщане към кухнята започна да го стяга между плешките — сигурен знак, че ще има киселини, а Килмовски седеше до хладилника и нетърпеливо мяукаше.

— Бързо се ориентира къде е кльопачката, а? — Навлече си палтото и омота шала около врата. — Не си прави труда да се приспособяваш. Твоите ще си дойдат след две седмици.

Трой се приближи на пръсти до шефа си — познаваше това настроение на стареца. Каквото и да каже сержантът, все ще сбърка. Ако само си стои и нищо не прави, ще го заяде на тема какво мисли. Или пък защо е избрал тези дрехи. Или защо си е сресал така косата. Или пък за формата на левия му крак. По-добре старецът да си завре тавата в някое ведро и да вземе да се разведри. Той остави чашката и чинийката изключително предпазливо.

— Ти какво му викаш на това?

— Кафе, шефе.

— Студено е.

— Но аз току-що...

— Недей да спориш с мен.

— Добре, шефе. — Трой се поколеба. — Да донеса ли друго? — На масата имаше отворено кафяво шишенце с хапчета, които му бяха познати. Две от тях бяха погълнати с горещото кафе. Очите на Барнаби изскочиха, по челото му изби пот.

— Искате ли вода? — предложи Трой. Главният инспектор му хвърли поглед, който би могъл да го лиши от всичкия емайл по зъбите.

— Шегички ли се опитващ да пускаш?

— Не, разбира се. Само... — Свитият юмрук на шефа гневно разцепи въздуха и сержантът излезе на пръсти.

Но в коридора потиснатото му настроение като по чудо изчезна за миг, защото човек можеше да желае много неща от живота в Костънския полицейски участък, но едно от тях, дето най-много би могъл да желае, сега вървеше право срещу него. Възхитителната руса Одри Бриърли. Източник на тежко телесно удоволствие, ако има такова нещо.

Трой посочи вратата, от която току-що бе излязъл, и направи предупредителен жест, прокарвайки нокътя на палеца си напреки на гърлото. Одри присви сините си като на бебе очи.

— Обещания, обещания! — И отмина.

Барнаби затвори очи и подпря глава на ръцете си, изключи се от дрънкащите ключове, пронизително звънящите телефони и приглушените разговори, скри се в тъмно тихо кътче вътре в себе си, за да подреди мислите си за предстоящото заседание, което беше насрочил за девет часа. Постоя така в продължение на десет минути, нахвърля някои бележки и стана от бюрото.

Главният инспектор се опитваше да въведе демократичен (предвид строгата полицейска йерархия) начин на водене на заседанията. Когато времето не го притискаше, той изслушваше хората си един по един и разговаряше спокойно, убеден, че всеки може да роди интелигентни прозрения, независимо от чина си. Чуеше ли такова прозрение, веднага отдаваше заслуженото, на когото трябва: Това отношение му бе спечелило уважението (макар и невинаги обичта) на по-голямата част от подчинените му.

Щеше да направи два разследващи екипа. Първият — от няколко цивилни лица със задача да обслужват телефоните и компютрите в заседателната зала, да търсят, сверяват и сортират информацията. Вторият екип — от оперативните работници, които ще обикалят, за да

гледат, слушат и задават въпроси. Щом Барнаби тръгна към далечния край на залата, трийсет души млъкнаха и съсредоточиха вниманието си върху шефа.

Той застана пред стена от олекотени панели, които удивително приличаха на филии ръжен хляб. На нея бяха закачени снимки и увеличени кадри от видеофилма, заснет на местопрестъплението, и когато Барнаби започна, описвайки случая като много заплетен, за всички стана съвсем ясно какво има предвид. Бе изложено и увеличено копие на сватбената снимка на Хадли, както и няколко снимки на оръжието, с което е било извършено убийството. Барнаби изложи накратко събраната до момента информация, защото всички разполагаха с писмени доклади за проведените вчера разпити.

— Сега знаем, че Дженингс не е излетял за Финландия или за, където и да било от летище „Хийтроу“. Днес ще проверим други летища. Пратихме телекси и до пристанищата, така че може да попаднем на нещо там. Очевидно фактът, че е изчезнал, след като е излъгал за мястото, където отива, е повод за известно безпокойство. От друга страна, не трябва да забравяме, че когато си е тръгнал от дома на Хадли, се е прибрал вкъщи, легнал си е и тази сутрин е наредил да му опаковат багажа, а преди да замине, е седнал да закусва. Явно не е бързал.

Ако той е убил Хадли, няма как да е разбрал, че тялото не е било намерено. Рекс Сейнтджон, изглежда, съвсем ясно е демонстрирал ролята си на пазач, следователно не е било далеч от ума на Дженингс да предположи, че щом Сейнтджон чуе колата му да се отдалечава, веднага ще се върне в къщата на Хадли, ще открие убийството и ще уведоми полицията. След разказа на Сейнтджон лесно можехме да арестуваме Дженингс. Освен това трябва да имаме предвид естеството на нападението. Подобен жесток побой насочва към мисълта, че извършителят е бил в пристъп на ярост, което поставя под съмнение хипотезата за предумисъл. Не ми се иска да отивам твърде далеч в тази посока. Едно убийство, разбира се, може да е планирано най-хладнокръвно и пак да е извършено с развихряне на страстите, но все пак искам да имате предвид и тази възможност.

Къщата не е била залостена отвсякъде, което означава, че не изключено скитник или крадец да се е възползвал от това, за да влезе. Случва се, както всички знаем, влизането с взлом да прерасне в по-

тежко престъпление, но според мен обстоятелствата говорят по-скоро против такава хипотеза. Чистачката е убедена, че от долния етаж нищо не е взето. За съжаление, отказва да се качи горе. Снощи поговорих още веднъж с нея и по всичко личи, както и подозирах, че е изчезнал голям кафяв куфар от малката спалня. Предишната седмица е бил там, когато е чистила стаята, и според мен имаме основание да предположим, че лицето, изпразнило чекмеджетата на скрина, е използвало куфара, за да изнесе съдържанието им. Надявам се криминалистите да ни подсказат какво е имало в тях.

— Значи ли това, че приемаме обира като мотив, сър? — попита млад полицай, съсредоточен и наконтен като гвардеец.

— На този етап е трудно да се каже, Уилоуби. Кражбата може да му е хрумнала впоследствие и все пак не ми излиза от ума фактът, че не е взет невероятно скъп часовник, което говори за доста конкретно ориентирана кражба. Госпожа Бънди твърди, че чекмеджетата били винаги заключени.

Инспектор Мередит, потънал досега в мълчание, прехвърляйки мислите си (както щеше да отбележи по-късно Барнаби „като недооценени бижута“), сега се обади:

— Употребата на куфара като подръчно средство определено показва, че нашето момче не е очаквало да намери каквото е търсело, иначе щеше да се подготви предварително и да вземе нещо, в което да отнесе партакешите. В края на краищата човек не може да скрие толкова много неща в себе си.

— Прав си, Иън — отвърна Барнаби и чу дълбока въздишка зад лявото си рамо, долавяйки в нея дълбоката неприязън, която Трой изпитваше към Мередит (и която определено беше споделена).

Инспектор Мередит, оглавяващ екипа на оперативните работници, от първия си ден в участъка бе станал трън в окото на Трой, който хем се възмущаваше от него, хем му завиждаше. Парашутист. Натегач от Брамшил. Дошъл направо от Оксбридж, окачил дипломата си на врата като олимпийски златен медал. Произведен в сержант още преди да свали академичната си шапчица, след четири години вече е инспектор, а най-дразнецото е, че има връзки някъде много високо. При това не притежава благородството да приема щедростта на съдбата с леко сърце.

— И все пак — продължи Барнаби — тази странна къща не съдържа няколко куфара и пътни чанти, затова си мисля, че не трябва да придаваме прекалено голяма тежест на факта, че е дошъл на пръв поглед неподготвен.

Дадох ли ти да се разбереш, викаше презрителното изражение на Трой. „Нашето момче“, как пък не! Мили боже. Той се захили самодоволно срещу инспектор Мередит и забеляза, че оня кима в знак на съгласие — това го изуми. Някои хора май просто не разбират кога са ги поставили на мястото им.

— Ще продължим издирването и на двете коли, макар да подозирам, че ще открием автомобила на Хадли, даден за поправка в някой местен автосервиз. Боя се, че ще имаме проблеми с намирането на мерцедеса.

— От кои мерцедеси е?

— Има го в записките пред вас, инспектор Мередит.

— А500 Ес Ел, сър — отговорът на полицай Уилоуби прозвуча едновременно с думите на главния инспектор.

— О, да — погледна в бележките Мередит, а в тона му имаше такова безразличие към марката мерцедес, сякаш всичките му приятели и роднини карат по един такъв автомобил. Проблемът е там, помисли си кисело Барнаби, че навярно е точно така.

— Искам да откриете всичко за Хадли. Ключки, слухове, официални данни — всичко. Разбрахме, че е бил женен за жена на име Грейс, фамилията ѝ не ни е известна, живели са в Кент, където тя починала от левкемия. Той работел на държавна служба, вероятно в Министерството на земеделието. След като всичко това бъде потвърдено, ще можем да разширяваме информацията. Видеозаписът от местопрестъплението вече е достъпен. Очаквам всички да се запознаете с него. Това е.

Екипът на оперативните работници изчезна. Останалите се пръснаха по въртящите се столове зад бюрата и се втренчиха в блещукащите екрани пред себе си. Барнаби отиде в кабинета си, където можеше да използва телефона в относително тиха и спокойна среда.

Имаше номера на издателите на Макс Дженингс и им беше звънял два пъти, но никой не вдигаше. Беше вече десет без петнайсет. Взе слушалката и отново опита. Нищо. Барнаби цъкна с език

раздразнено, защото като всеки ранобудник питаеше презрение към поспаливците. Накрая в слушалката прозвуча женски глас.

Той обясни за какво се обажда и го свързаха с Отдела за връзки с обществеността. След като възбуди любопитството им, главният инспектор попита дали наистина Макс Дженингс е заминал за Финландия да дава автографи. Въпросът му бе повторен на висок глас в другия край на линията, където предизвика всеобщо веселие.

— Ще ни уморите от смях — отбеляза гласът, макар да нямаше нужда. — Ние не можем да накараме Макс в книжарницата до дома си да дава автографи дори под прикритието на нощта, та ще иде във Финландия. Някой ви занася.

— Така изглежда — въздъхна Барнаби. В гласа му прозвуча съжаление. — А дали бихте могли да ми дадете някакви подробности за господин Дженингс? Рекламни брошури или нещо такова?

— Ами... — Гласът заглъхна, но се чуваше как обсъжда въпроса с другите там. — Има една биография, която разпрацаме. Доста е актуална. Мога да ви я изпратя по факса. — Барнаби продиктува телефонния си номер. Последва нова консултация и жената добави: — Според нас би било добре да поговорите с Талънт.

— Кой?

— „Талънт Ливайн“, фирмата на неговия агент. Имате ли нещо за писане? — Барнаби си записа данните. — Там ще ви помогнат много повече от нас. Занимават се с книгите му от самото начало.

Барнаби благодари, затвори телефона и се облегна назад. Напрежението от сутрешното заседание отшумя, болките в стомаха почти бяха утихнали и главният инспектор с изненада установи, че е гладен. Или поне (все пак бяха минали само два часа от закуската) че с удоволствие би хапнал нещичко. Оправдавайки се с мисълта, че винаги може да пропусне обяда, той излезе да види какво предлагаше автоматът в коридора.

Като повечето си събратя, и този предлагаше крещящо опаковани и висококалорични неща. Барнаби си избра датски кекс с череша и пусна монетите в процепа.

От мъжката тоалетна малко по-надолу по коридора излезе сержант Трой, смърдящ на цигари. От първи януари пушенето бе забранено в сградата на полицейския участък, с изключение на тоалетните. Към края на деня въпросните помещения вече приличаха

на Ада на Данте, където сред виещите се гъсти облаци дим се гмуркаха и изплуваха сенките на униформени и цивилно облечени грешници.

Трой стъпваше бързо и леко като на пружини. Предстояха вълнуващи дни. Случаят започваше да се разплита и по който и път да ги поведеше следствието, всичките изглеждаха многообещаващи със сравнително малко писане. После забеляза шефа и изтри доволството от физиономията си. Ей така, за всеки случай.

— Намери ми кафе за това — вдигна той целофанения пакет. И отмина.

— Добре, шефе.

Когато Трой се появи с кафето, Барнаби говореше по телефона. Сержантът остави чашата не толкова предпазливо като сутринта, защото старецът се беше поразведрил. Дори му благодари. Е, само вдигна пръст, но все пак.

Барнаби слушаше и се наслаждаваше на гласа. Свързваше го с качествена пура. С плодов аромат. Портвайн и ядки, арманяк, с бронзовия звън на пари в джоба на безскрупулен и амбициозен кариерист.

— Макс Дженингс подписва единствено договори — боботеше Талънт Ливайн. — Защо всъщност искате да разговаряте с него?

— Разследваме внезапна смърт. Господин Дженингс е един от неколцината, прекарали вечерта с починалия снощи. — Барнаби обясни за сбирката.

— Да разговаря с драскачи любители в някое затънтено място? Не ми се вярва.

Барнаби го увери, че случаят е точно такъв, и същевременно се замисли как ли биха реагирали жителите на Мидсъмър Уърти на тази представа за географското местоположение на селото им.

— Той не пожела да говори дори с Лин Барбър — продължи Талънт. — По мой съвет, имайте предвид.

— Господин Дженингс е познавал доста добре човека, изпратил му поканата. Да ви е споменавал някога името Джералд Хадли?

— Не, доколкото си спомням.

— Става въпрос за познанство от преди няколко години.

— Не. Съжалявам.

— Помолихме издателите на господин Дженингс за някои биографични данни.

— Защо? — прекъсна го безцеремонно Талънт Ливайн. — Искам да знам много повече, отколкото ми казвате, господин главен инспектор, преди да започна да отговарям на въпроси за моя клиент без негово разрешение.

— Добре. Ето фактите. Господин Хадли е бил убит късно снощи. Доколкото знаем, вашият клиент е бил последният, който го е видял жив. Сега, след като е дал лъжлива информация за местопребиваването си, господин Дженингс е изчезнал.

Настъпи пауза. Дълга пауза. Много дълга пауза. Накрая агентът на Макс отрони:

— Господи!

— Имате ли някаква представа къде би могъл да е?

— Абсолютно никаква.

— Ако се свърже с вас...

— Трябва да се посъветвам по този въпрос, господин главен инспектор. Ще ви се обадя. Може би по-късно днес.

— Ще ви бъда благодарен, господин Ливайн. — Прекъсна го сърдито ръмжене: — О, извинете, госпожо Ливайн.

Затвори телефона, мърморейки:

— Става все по-любопитно.

Трой си замълча. Не беше сега моментът да поправа граматиката на шефа, дори и да му стискаше. Барнаби отново се зае с кекса. Така примамливите лъскави черешки на опаковката в действителност бяха твърди като изсъхнали желатинови бонбони. Той отхапа и при първото стисване на челюстите остра болка прониза един от зъбите му. Кексът полетя към масата, хвърлен с отвращение.

— Има нещо гнило в Дания, Гавин.

— Навсякъде е така. — Трой изхвърли изпразнената чашка от кафето и кекса в кошчето за боклук. — Морийн отказва вече да слуша новини.

Той извади снежнобяла кърпичка, старателно събра трохите в шепа и ги изтърси в кошчето. След това внимателно почисти дланите й пръстите си.

— Като свършиш с оборката — подсмихна се Барнаби (отдавна свикнал с маниакално педантичното отношение на Трой към чистота и подреждане, но все още способен да вижда забавната му страна), — искам да отидеш пак при Клептън. Попритисни го. Разбери какво е

правил във вторник вечерта, когато уж бил излязъл за бърза разходка около Площада.

— Толкова се радвам, че успя да наминеш.

— Имахме късмет. Аз се оказах свободна точно когато ти си следобед на работа.

Тя сложи по едно пакетче чай в дебелостенните грамадни чаши — лайка за нея и черен чай за Ейми. Имаше домашно приготвен кекс от овесени ядки и рошкови. Отрязва по едно парче. Постави всичко на табличка, която внимателно закрепил на счупената стара табуретка пред камината.

— Ужасен ден — промърмори за пореден път Ейми и си взе чая.

— О, да — ужасен. Ужасен.

Говореха за случилото се, откакто се бяха събрали. Ейми беше подхванала темата още преди да си свали палтото.

Бяха минали двайсет и четири часа от посещението на полицаите в „Грешъм Хаус“. След като те си тръгнаха, Ейми, естествено, очакваше да седнат с Хонория и да обсъдят потресаващата новина. Да понамалят шока (както правеха сега със Сю) пред чаша топъл, успокояващ чай. Но Хонория се задоволи само да изнесе една посредствена реч за социалните фактори, довели до проникването и здравето окопаване на криминалния елемент в средата на порядъчните хора. Въпросните фактори, макар и разнообразни, не бяха нито всеобхватни, нито оригинални.

Невежи родители, които гледат децата си, немарливи учители, държава, която дава всичко наготово от люлката до гроба, и лесен достъп до покварата на телевизията. После идваше ред на презрението към властта, следвано по петите от премахването на телесното и смъртното наказание и целенасочено злонамерената политика на Градския съвет да разполага общински жилища на две крачки от домовете на порядъчните, редовно плащащи данъци граждани. Всички тези гнусни елементи или някой от тях е довел до убийството на Джералд Хадли — защото той без съмнение принадлежал към измета на обществото. Ейми има глупостта да ѝ възрази:

— Аристократите са убивали хора. Елизабет Първа непрекъснато режела глави.

— Кралете са друго нещо. — Хонория впи поглед в Ейми, изцъклила кръгли и твърди като камъчета очи. — Щом толкова те интересува, да беше попитала онзи полицай с лице на ряпа и дълъг като върлина дали можеш да отидеш да хвърлиш един поглед.

— Хонория! Що за ужасна... Сякаш бих могла...

Пръстите на Ейми отново се разтрепериха, докато разказваше на Сю, и едва отчупи парченце от кекса в чинийката си. Зълва ѝ я беше накарала да се почувства като една от онези отвратителни зяпачи, струпали се през деня на Площада. Никога не е искала да вижда нищо. Даже ѝ прилягаше при подобна мисъл. Но смяташе за съвсем естествено (и го беше споделила с Хонория), съвсем човешко да прояви желание да обсъди вкъщи един такъв потресаващ инцидент.

— В такъв случай — бе заявила Хонория, — радвам се, че в мен няма нищо човешко.

— Нищо ново не ти е казала — вметна Сю.

Двете поплакаха малко заедно, както бяха направили и поотделно предния ден. Сю бе дала воля на сълзите си веднага щом журналистите я бяха оставили на мира, а Ейми — в кратките мигове, които беше прекарала в църквата, след като бе ходила на гроба на Ралф.

Не знаеше дали Джералд е бил религиозен и тъй като самата тя не беше много вярваща, отправи една простичка молитва, колкото да помоли душата му да бъде приета в Рая и да намери там покой. Разбира се, за всички тези неща щяха да се погрижат както трябва и най-официално на погребението, но Ейми имаше неясното чувство, че времето е от значение и уреждането на подобни въпроси не бива да се протака твърде дълго.

Сю загреба от гъстия кехлибареножълт мед от полски цветя и пусна лъжичката в чая си.

— Като разбрах, че ще идваш, реших да поканя Лора и Рекс — съобщи тя, — ако искат да дойдат и те. Тя набързо ми отказа, а Рекс май беше излязъл, защото никой не ми отвори.

— Е, нищо. — Ейми никак не беше разочарована. Обичаше да седи със Сю в тази стая, докато огънят пука и хвърля сенки по тъмночервените стени. Все едно си в уютна, закътана пещера.

Приятелството им бе възникнало съвсем естествено — както биха се сприятелили двама англичани, принудени да живеят в чужда

страна, — самотните им сърца веднага бяха доловили трептенията на сродната душа. Всяка бе разбрала положението на другата без думи. Нямаше защо да се питат (както биха питали и често питаха чуждите хора): защо търпиш.

Вместо това двете си даваха утеха, вдъхваха си кураж, предлагаха съвет. Понякога изпускаха парата и гневно критикуваха поведението на своя потисник. Ала, общо взето, се стараеха да не губят чувството си за хумор и да не вземат неволите много присърце; Какво друго им оставаше?

Не си позволяваха да потъват в самосъжаление или да се самообвиняват без нужда. Отначало, когато започнаха да се събираш Сю често хвърляше върху себе си вината за отношението на Браян към нея, като обясняваше, че той се държал така само защото тя била мудна и не особено умна. Ейми разпалено бе скокнала срещу подобен начин на мислене.

Имаха си, разбира се, план за бягство. Сю щеше да стане известна илюстраторка на детски книги и да си купи малка къщичка, колкото само за нея и за Манди, ако пожелае да дойде. Ще има градина с патета и кокошки. Ейми ще продаде невероятния си романи ще си купи къща някъде наблизко — просторна, лека и модерна, защото ѝ беше дошло до гуша от дрънчащи радиатори, каменни подове и миризливи мухлясали шкафове.

А като си ходят на гости, ще си приказват спокойно и бавно, с колкото си искат паузи, а не както сега — говорят си, смеят се, прекъсват се една друга, но едното им око все в часовника. Ейми казваше, че са като монахини, дали обет да мълчат, с право да говорят само един ден в годината.

— Как ми се иска — въздъхна Сю (все още обсъждаха убийството) — да си бях погледнала часовника, когато чух колата на Макс да тръгва.

— Откъде да знаеш, че ще се окаже важно. Пък според мен едва ли щеше кой знае колко да помогнеш на полицията.

— Щяха да знаят до колко часа Джералд е бил още жив.

Изречените думи ги потресоха и те се спогледаха напрегнато.

— Сигурно ще се наложи да разговарят с него — с Макс имам предвид. Толкова е неприятно. Да го забъркаме в такава каша.

— Можеше и по-лошо да е.

— И как, моля ти се.

— Можеше на негово място да е Алън Бенет.

Двете избухнаха в нервен смях, после се засрамираха от проявената несериозност, но усетиха и облекчението, което им донесе шегата. Сю реши, че е време да престанат да мислят за смърт и убийства, и смени темата:

— Вчера се случи и нещо хубаво. При вас идва ли един полицаи с рижка коса?

— Да.

— Отначало го нарекох „лисицата“ — призна Сю, защото тя оприличаваше всеки човек на някакво животно. — Но после размислих. Имаше толкова тесни устни и остри зъби, че ми заприлича на порче. А едрият — на язовец.

— О, да, с „язовеца“ съм съгласна — усмихна се Ейми. И с „пора“ беше съгласна, защото Трой не ѝ бе харесал много. — Та какво за него?

— Иска да купи картина с Хектор. За дъщеричката си.

— Чудесно! Колко ще му вземеш?

— Божичко, не знам.

— Двайсет лири. — Сю хлъцна и я погледна с широко отворени очи. — Най-малко — продължи Ейми. — Човекът получава оригинална картина на Клептън. Кажи му, че някой ден ще струва цяло състояние.

Ейми само си губеше времето и го знаеше. Когато настъпи моментът, Сю сигурно щеше да измърмори; „О, няма нужда.“ Или плахо щеше да раздрънка касичката с помощи за „Грийн Пийс“ пред „пора“. Сега обаче казваше нещо друго:

— Още не съм получила отговор от „Метюън“.

— Ами това е добра новина. — Сю бе изпратила преди три месеца няколко свои рисунки и приказка до издателството. — Ако книжката ти не им е направила впечатление, досега да са ти я върнали.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Дават я на един, на друг, за да съберат повече мнения. Бъди сигурна.

— Ейми — усмихна се Сю на приятелката си, — какво щях да правя без теб?

— И аз мога да кажа същото за теб.

— Как върви романът ти? — поинтересува се Сю. — Успя ли да напишеш още нещо?

Не питаше само от учтивост. Невероятно причудливата постройка на замислената от Ейми книга дълбоко беше впечатлила Сю и тя с най-голям интерес следеше всеки неочакван обрат, всяка изненадваща стъпка в развитието на действието. Според нея сюжетът бе завладяващ, увлекателен и стига Ейми да успее да измисли достатъчно тайни моменти, за да го довърши, романът щеше да пожъне голям успех.

— Ами, макар и да не е за вярване, снощи, след тази разтърсваща новина, успях да напиша шест страници.

Тогавя, след като приключи, Ейми се бе замислила над един доста смущаващ въпрос — дали писането на книга при такива обстоятелства означава, че е истинска професионалистка или аматьор със сърце от камък.

— Роксби откри ли, че Араминта носи същата фамилия като херцога на Молина — продължи Сю да разпитва нетърпеливо, — защото е негова сестра, или продължава да смята, че му е жена, заради което отблъсна любовта ѝ?

— Откри, да.

— И?

— Твърде късно. Изпаднала в непоносима депресия, тя бяга в Корсика с Черния Руфус.

— Прословутият наркобарон!

— Тя вярва, че той членува в „Спасете децата“.

— А Бърго? — Бъргойн беше любимецът на Сю. С абаносовочерна коса, пъргав като пантера, говореше дванайсет езика, често всичките наведнъж. Имаше тъмосини очи и тъмна кожа, със зигзагообразен белег от дуел, който не го загрозяваше, а по-скоро подчертаваше красотата му, в света на международния шпионаж всички го уважаваха и се бояха от него.

— Виси, закачен за глезените, в пълна с плъхове фабрика за преработване на алуминиева руда някъде на Кайманите.

— О — блеснаха очите на Сю и тя изръкопляска, впечатлена от въображението на своята приятелка. — Прекрасно!

— Изобщо не е прекрасно. Това трябваше да се случи чак на триста и някоя страница.

— А ти на коя си сега?

— На четирийсет и втора. Имам един пищен сюжет и нищо друго.

— Но, Ейми, бестселърите са точно такива.

— Наистина ли?

— Нали няма да се откажеш?

— Господи, не. Ти също, надявам се.

Ейми стана и погледна през прозореца — беше го правила няколко пъти, откакто пристигна. Хонория беше отишла до пощата да си вземе колет с книги, изпратен от Лондонската библиотека. Беше отишла лично този път, защото според нея отново се налагаше да чете конско на господин и госпожа Сандел. Наскоро в „Грешъм Хаус“ беше получено писмо в леко закъсан, едва-едва залепен плик. Това би могло да струва на семейство Сандел десетминутна унищожителна критика или половинчасова лекция, в резултат на която зад Хонория ще се нареди опашка от хора, нямащи нищо общо с обсъжданата тема.

Ейми гледаше през прозореца и сама си нареждаше, че това бдение е пълна глупост. В края на краищата не беше затворничка. Дори напротив, доста често излизаше от къщата. Изпълняваше поръчки, предаваше съобщения (или по-скоро разпореждания), отнасяше, донасяше разни неща. Но винаги със съзнанието, че прекараното навън време не беше нейно, лично.

А Хонория сякаш имаше вграден радар, който съвсем точно следеше движението на своята раболепна слугиня. Когато Ейми си вършеше работата бързо и ефективно, без да се обръща нито наляво, нито надясно, лишавайки се нарочно от топлината, на какъвто и да е човешки контакт, всичко беше наред. Но само да спре, за да размени набързо няколко думи за времето или за да погали куче, или да се осведоми за здравето на някого, и още преди да е прекрачила прага на „Грешъм Хаус“, вече ехти въпросът: „Къде беше?“

Хонория не подозираше за посещенията на Ейми у Сю. Ако разбере, ще ги прекрати. Как — Ейми даже не можеше да си представи, но беше сигурна, че ще постъпи точно така. Дори да знаеше, че това приятелство е животоспасяващо за Ейми. Всъщност, ако знаеше, щеше да действа още по-решително и безмилостно.

— Ето я!

Ейми отскочи от прозореца, внезапно пребледняла. Сю с мъка се изправи, заразена от тревогата. Тя ненавиждаше моментите, когато Ейми така ясно демонстрираше раболепието си, съзнавайки, че бързите уплашени жестове са огледален образ на собственото ѝ поведение.

Ейми незабавно се отправи към вратата.

— Дървата! Дървата! — викна след нея Сю.

— Оле, забравих.

Сю изтича до задния двор, където винаги имаше готов наръч събрани в гората дърва — оправданието на Ейми за разходката. Двете се прегърнаха за довиждане на прага и Ейми хукна по пътеката, сякаш бе закачена за вятъра.

Сю влезе обратно в къщата. Едва когато се залови да приготвя кутията с обяда си за детската градина, се сети, че не е поговорила с Ейми за онова, което най-много я тревожеше. Как може да забрави за нещо, което не излизаше от ума ѝ? Ето сега пак започна да я тормози същият въпрос. Защо в нощта на убийството на Джералд Браян уж бил излязъл за една бърза обиколка на Площада, а се върна вкъщи след повече от четирийсет и пет минути?

Трупата за театрално майсторство на Браян отново се беше събрала, но работата не вървеше. Първите петнайсет минути отлетяха, докато той се опитваше да ги отклони от темата за убийството. Започнал с въпроси за Джералд, разговорът бе минал към серийните убийци, масовото избиване с резачка, вампирите и некрофилията — последната обявена от Нашийника за досадна до смърт.

Напразно ги ръчка да загряват, кара ги да се щипят по бузите, за да се съсредоточат, да описват кръгове с глава („потъркаляйте малко тези гюлета“) и да се правят на клоуни, каращи велосипед с едно колело, за да разпали въображението им. Ала щом приключи, на мига се върнаха на предишната тема.

— След като сте били приятели, ченгетата сигурно щяха да ви пуснат да го видите.

— Не исках да...

— Разправят, че главата му била бая очукана — блеснаха очите на Борам. — Сто процента мозъкът му се е разпилял.

— За разлика от твоя — обади се Нашийника. — Ако ще да те блъскат по тавата чак до Коледа, от нея мозък няма да изпадне.

— И защо така, Нашийник? — попита малкият Бор, който знаеше мястото си и репликите си, което му се случваше за първи път.

— Щот' си го държиш в гъза.

— Добре, група — обади се Браян с треперлив гласец. Плесна с ръце и изписа на лицето си изражението, наречено от него „потънал в магическия свят на театъра“. — Да минаваме нататък. Носите ли си сценариите?

Те го зяпнаха с пълно недоумение. Той въздъхна — познаваше вече тези моменти на разочарование — толкова много се бяха натрупали. А колко розово изглеждаше всичко в първия ден. Въобразяваше си, че е някой надарен Свенгали^[1], готов да отключи таланта и ентузиазма, стъпкан от тежката авторитарна образователна система. Под неговото сърцато ръководство те ще се развият и разцъфнат. Накрая техният живот, обогатен безмерно, ще се преплете с неговия и вече няма да са учител и ученици, а приятели. По-късно, тук въображението на Браян съвсем се бе развихрило, един от тях — за предпочитане Еди или Том — щеше да се прочуе в театралния свят и в знак на благодарност да приеме фамилията на своя наставник. Като Ричард Бъртън.

Браян отричаше да има някаква изгода от всичко това. Според него нещата стояха така: той даваше, те вземаха. Предпочиташе да си затваря очите пред удоволствието, което изпитваше от работата. От онези опияняващи, страшни моменти, когато импровизацията излизаше извън контрол и въздухът замирисваше на насилие. (Браян изпитваше топло сантиментално отношение към насилието, най-вече защото никога не се бе сблъсквал отблизо с него. Понякога го определяше като „благородство по принуда“, вмъквайки израза в разговор така естествено, сякаш сам го бе измислил^[2].)

Истината обаче беше, че тези мигове отразяваха за съжаление подобни вълнения, вихреци се в собственото му сърце. Потискани, те подклаждаха сънищата му, създаваха похотлив смут. Само снощи...

Браян се опита с неимоверно усилие да сподави тези пламенни спомени. Изведнъж в центъра на полезрението си откри близнаците Картър. Днес Том беше със сива куртка като на войник от армията на Конфедерацията и тесни панталони, прилепнали подобно на змийска

кожа. Имаше значка с полицейска каска, а под нея надпис: УНИЩОЖЕТЕ ГЪРБАВИТЕ ПРАСЕТА.

Еди бе разстлала около себе си пола от разръфан филц и приличаше на цветче, стърчащо от мърляво съцветие. Полата бе сцепена до талията и нахлузена върху чифт раирани кожени шорти. Кожата на Браян потъмня още повече при вида на тези разпуснати мъчители. Пое дълбоко въздух, седна на пода и заяви:

— Иска ми се в края на тази пиеса да има *Coup de theatre*^[3].

— Ние имахме едно такова, ама му падна колелото — подметна малкият Бор.

— Ослепителен ефект, който да смае и удиви публиката.

— Звучи прекрасно — обади се Еди.

— Но такова нещо се постига с труд, а честно казано, не съм сигурен, че сте в подходящо настроение за работа.

— Проблемът, Брай — намеси се Дензъл — „100% британска направа“, както гласеше надписът на челото му, — е там, че на нас ни се иска да направим нещо сами.

— Да — ентузиазизирано го подкрепи Нашийника. — Ще излезе страхотно, бас ловя.

— Едва ли. — Браян се почувства отхвърлен и наранен: как изобщо можа да им хрумне такова нещо. — На първо място нямате необходимата дисциплина.

Последва хор от възгласи: „Имаме, имаме.“

— Добре, къде са компютърните разпечатки, които на последната репетиция обещахте да научите КЛХ.

— Какво е КЛХ? — попита малкият Бор.

— Куролизец хахав — обясни Дензъл и веднага бе възнаграден с всеобщ кикот. Изплезе език колкото можа и го завъртя пръскайки слюнки наоколо.

— Все пак може да опитаме, Браян, а? — подкрепи идеята Еди.

— Ако настоявате. — Нищо не можеше да й откаже. — Но да ви напомня, че времето ни свършва. Прекъсването вчера не беше по ваша вина, знам, ама ние доникъде не бяхме стигнали и преди да дойдат полицаите. Пантомимите с кокошки не ни помагат да създаваме текст.

— Защо пък да няма кокошки в пиесата — рече Нашийника. — Хората трябва да ядат, нали?

— Какво мислиш за Гавин Трой, Брай? — попита Дензъл.

— Изглеждаше нормален.

— Той е копеле — заяви Нашийника.

— За малко да счупи ръката на Дензъл.

— Майко мила!

— Тоя те докопва, щом те погледне — увери го Дензъл, после добави не без известна гордост: — Изплъзнах му се на косъм миналата седмица.

— Какво си пра...

— Пипна обаче Дуейн — продължи разказа Нашийника. — А той нищо не правеше. Просто се озова близо до оная курва от пазара...

— Дебелата Лесли ли?

— Да... И почна нек'ъв бой. Дуейн се качи в микробуса да се опита да ги разтърве — да напра'и граждански арест или нещо такова, и точно тогава на сцената се появява тоя гъз, пазарувал с госпожата си. И се нахвърля, без никой да го е викал. Горкият Дуейн се озова с лице върху котлона в караваната.

Браян зяпаше, възбуден и отвратен в равни пропорции, и се чудеше каква част от това беше истина.

— Опита ли се да те накара да си признаеш, Брай?

— Не, разбира се. Аз нищо не съм направил.

— Това не им пречи — обади се Еди. Разтвори краката си, предоставяйки на Браян още по-ясна и по-унищожителна гледка към шортите си от тигрова кожа. Заби здраво в паркета кубинките си и отпусна ръце на коленете. — Вървят след, теб. Досаждат ти.

— Бяха съвсем възпитани.

— Да, към теб.

— Ела да ги видиш в нашия квартал — предложи Дензъл. — Измислят си нек'во извинение, спират и те претърсват.

— Половината време те опипват — добави Еди и сърцето на Браян подскочи от възбуда. Тя му намигна — клепачът ѝ бе с цвят на червена джанка, напръскана със сребро. — Трябва ли да ходиш в участъка?

— Не знам — вдигна рамене Браян. Той нямаше ни най-малка представа как действат в КАТ, та ще знае какво се очаква от него в Криминалния отдел. — Казват ли обикновено дали искат да отидеш при тях?

— Не — обясни Том. — Обикновено не. Просто цъфват пак.

И точно в този момент крилата на люлеещата се врата се разтвориха и на прага се появи сержант Трой.

Този път разговаряха без помощта на чай и бисквити в малка стаичка до лабораторията по химия. Помещението не беше отоплено, а от старовремския умивалник в далечния край се носеше слаба, но ясно доловима неприятна миризма. Браян моментално почувства студа въпреки дебелията си ватена риза, плетения пуловер и мрежестия потник.

Трой застана до прозореца, който беше много издаден навън. Беше оставил химикалката си на каменния перваз и сега спокойно извади бележника. Прелисти го до мястото, където искаше, и го подреди до химикалката. Разкопча катарамата на колана и остави палтото си да пада свободно. После свали шапката и косата му щръкна, чиста и блестяща като рунтава лисича опашка. И чак сега се обърна и заговори на Браян, седнал на висока лабораторна табуретка зад работен плот с инструменти и дестилати.

— Съжалявам, че за втори път ви прекъсвам репетицията, господин Клептън.

— Няма нищо.

— Добре ли върви?

— О, да — много добре.

— Как беше заглавието на пиесата, която поставяте?

— *Словоблудство за пет неми гласа.*

Трой изглеждаше силно заинтригуван, макар и без да го заявява на глас.

— Много амбициозен проект. Изисквам доста от тях. И от себе си, естествено. — Браян се поотпусна мъничко и размота краката си, които бе оплел около пречките на високия стол. — Страхотна група са. Особено близнаците Картър. — Трябваше да каже името й. Само веднъж. — Еди. И Том. Те са наистина забележителни.

— Напълно сте прав, господине — съгласи се Трой, който за първи път се бе сблъскал с Еди преди пет години. Бяха я довели в участъка, когато майка й, придружена от детето, бе хваната да краде от магазин. Еди носеше дълго дебело палто, цялото покрито отвътре с джобове, пълни с цигари и бонбони, в количества, достатъчни да заредят малко магазинче. Добър удар, меко казано.

— Толкова са талантиливи. А животът е така суров към тях, но не са от хората, които се предават.

— Тук съм напълно съгласен с вас, господин Клептън — обади се Трой. Как е възможно този тип да е толкова заваян! Хлапетата сигурно го въртят на малкия си пръст.

— Момичето ми се струва особено будно. — Това наистина трябва да е за последен път, каза си Браян. Съвсем последен. Вярно, не беше повторил името ѝ, но все пак. По-добре да спре, докато не си е навлякъл неприятности.

Трой само се усмихна, но забеляза подскачането на адамовата ябълка, леко учестеното дишане и веднага усети сексуалния му копнеж. О, да. Браян определено имаше мераци. Малък флирт. Ябълка за учителя. Непълнолетна при това. Виж го ти немирника.

Трой призна, че е млад баща, и зададе няколко въпроса за преподаването по принцип. Браян отговаряше, като през цялото време надълго и нашироко разправяше само за себе си и сержантът го остави да бърби. Така правеше шефът, когато криеше някоя гадна изненада. Наричаше го „гълтка въздух преди атаката“.

Първо, изолираш гризача. Оставяш го малко да се поуспокои, да стане обстоятелствен и да свали гарда. Показваш му първокачествена бучка сирене. Оставяш го да я подуши, да отхапе мъничко и после...

Браян, вече спокоен и отпуснат като у дома си, обясняваше как бил отказал да учи в Кеймбридж, защото бил твърде елитарен университет и предпочел да завърши Колежа за учители в Ютоксетър. Светлите му очи блестяха зад кръглите рамки на очилата, дори дрипавият му, подобен на четка за бутилки, мустак щръкна от задоволство и гордост по време на разказа.

Майката на Трой му беше набила в главата, че самохвалството не е положително качество, затова приказките на Браян го отегчаваха до сълзи.

— Всичко това е много интересно, господин Клептън — излъга той любезно, — но май вече е време да пристъпим към съществената част.

— О. — Браян почти беше забравил защо са там. — Да, добре.

— Един дребен въпрос. — Трой зашумоли с листовете на бележника, уж търсеше съответната бележка. — Казахте ни, че в нощта, когато е бил убит господин Хадли... — ново прелистване, този

път по-продължително — сте излезли от дома си някъде към... да видим... единайсет без петнайсет. Завили сте надясно, обиколили сте Площада, изразът ви беше „за да се поразведря“.

— Да — съгласи се Браян, макар и след известна пауза.

— Значи правилно съм ви разбрал?

— Точно така. При мен казаната дума е хвърлен камък, сержант, всички, които ме познават, ще го потвърдят.

— Добре, но имаме свидетел, господин Клептън, който ви е видял да се връщате малко след полунощ. При това сте се прибирали от тъкмо противоположната посока.

Изражението на Браян бе като на човек, който най-неочаквано е бил яростно нападнат от гугутка. Зяпаше с широко отворени очи мъжа, който само допреди секунди бе слушал историята на живота му с такъв вежлив интерес. Трой се усмихна. Или поне разтвори леко устни. Острите му зъби проблеснаха.

— А... така ли?... Не знам кой може да е бил този свидетел, но според мен е редно на него да зададете някой и друг въпрос. Като например какво е правил, скрит в храстите по това време на нощта, и защо му е трябвало да шпионира хората?

— Скрит в храстите ли?

— Е, аз не видях никого.

— Странно. Защото със сигурност щяхте да го срещнете, ако наистина се връщате от разходка около Площада.

Мълчание. По челото на Браян избиха малки перлички влага. Той затвори очи. За миг се върна трийсет години назад. Беше на три, взе една слива, паднала на поляната на съседите, и си я отнесе у дома. Родителите му, силно разтревожени от този ранен пример за склонността на сина им „да си навлича неприятности“, го завлякоха, потънал в сълзи, при съседа да се извини и да върне плячката. После, предупредени вече, неуморно се трудеха да предпазват Браян от низките му инстинкти.

Учеха го, че разговорите с непознати деца, дори споделянето на неговите лакомства с други ще му навлече беля, както и воденето на приятели у дома и ходенето на гости в техните къщи. Но повече от всяка друга простъпка, грубото отношение към възрастни, особено към имащите, макар и минимална власт, щяло да навлече нещастие на всички им. Браян ненавиждаше мазното им раболепие от дъното на

душата си. Бяха го изпразнили от съдържание. Бяха го лишили от смелост и го бяха оставили беззащитен.

— Няясно ли сте, господине, че става въпрос за разследване на убийство?

— О, да, да. Бих направил всичко, за да помогна. Всичко.

Трой стоеше неподвижно, сложил едната си ръка върху бележника на каменния перваз на прозореца, а другата бе отпуснал покрай тялото си. Слънцето зад него образуваше около рижата му шава ореол от огнена светлина. Имаше нещо скрито зад безизразния му поглед, загатващо за голяма твърдост. Приличаше на монах със сурова дисциплина. Или на всеотдаен инквизитор.

Браян съвсем лесно можеше да си го представи как притиска лицето на някой размирник върху някакъв котлон.

— И така. Онази нощ. Може и да е прав вашият свидетел. Или свидетелка, разбира се. Ако е била жена. Знае ли човек? Хюф-хюф!

— Продължавайте, господине. — Трой щракна химикалката и заглади листовите на бележника.

— Може и да съм отишъл до селото. Всъщност, сега като ми обърнахте внимание, си спомням как минах покрай пощенската кутия, значи сигурно съм ходил натам. Към селото де. — Пауза. — Нямам представа защо казах, че съм обиколил Площада. Мога само да предположа как съм направил подсъзнателна връзка с онова, което току-що ми бяхте казали тогава за Джералд, и представяйки си къщата му, съм се объркал.

— Напълно разбираемо, господин Клептън.

— Да, нали? — Лицето на Браян възвърна едва забележима частица от обичайния си цвят.

— Видяхте ли някого, докато се разхождахте?

— Нямаше жив човек. Беше ужасна нощ.

— И аз така разбрах. И доста бих се позамислил дали да изляза в такава нощ, или пък трябва да имам наистина сериозна причина.

— Ами аз обясних...

— Няколко минути в задния двор щяха, на мен лично, да са ми абсолютно достатъчни да се поразведря.

Трой записа нещо, после запита:

— И колко време бяхте навън, господин Клептън? Като цяло?

— О... около час.

— В този студ?

— Да.

— Без никаква причина?

Сержантът наведе глава и слънцето блесна с пълна сила в лицето на Браян, който се кипна от стола, кракът му се закачи в долната пречка и той повлече табуретката, като се опита, куцукайки, да се махне от заслепяващата го светлина.

— Да не сте били на нещо като сгледа — продължи да разпитва Трой. Радваше се, че му се отвори възможност да използва тази дума, която бе научил от реклама за шоколад по телевизията.

— Сгледа? — Едва забележимият цвят по бузите на Браян стана яркочервен и заприлича на грозно рождено петно. Невралгичен тик затанцува под лявото му око. — Не, разбира се — изграчи той.

— В такъв случай, господин Клептън, позволете да ви изложа моята собствена теория. Според мен сте излезли от вкъщи с намерението да завиете надясно — затова и първия път се изпуснахте, че сте тръгнали към Площада, — но сте забелязали, че някой ви наблюдава. Тогава сте завили наляво и сте поели към селото, за да се върнете, когато никой няма да ви пречи.

— Да ми пречи? За какво?

— Да влезете отново в „Плоувърс Рест“, разбира се.

— Истинска Джемайма Падълдък^[4] — заяви сержант Трой, който напоследък бе започнал да чете приказки на дъщеря си, при това с удоволствие. — Още пет минути и щеше да се наложи да забърша пода.

Седеше в заседателната зала и възстановяваше сценката в килера на лабораторията по химия, за да ѝ се наслади и Барнаби. Усмихнат и доволен, сержантът се въртеше на един от столовете, приятно натежал от спагетите болонезе, двойната порция пържени картофи, парче торта, крем карамел и няколко чаши чай. Всичко това тайно бе погълнал в стола на участъка, докато официално все още беше в Костънската гимназия.

— Призна, че ни е излъгал за посоката. Измисли някакви глупости, уж да обясни как се бил объркал. Продължава да твърди, че се е разхождал, за да разведри мислите си. аз изказах

предположението, че всъщност е излязъл с намерението да се върне в „Плоувърс Рест“, но след като забелязал някой да се мотае наоколо, бил принуден да поеме в друга посока, докато опустее улицата, а после се е върнал, явно, за да извърши мръсното си дело.

— Така ли го подреди? — засмя се Барнаби, представяйки си сцената. — И как реагира той?

— За малко да припадне.

— Сигурно много си се забавлявал, а, сержант.

— Просто си вършех работата, шефе.

— Да бе. Повярва ли на думите му?

— Всъщност да — кимна Трой. — Според мен той няма смелост да смачка бълха, камо ли главата на някого. Изглеждаше ужасно виновен, но е от хората, които биха изглеждали виновни дори ако някое ченге ги помоли за огънче.

— Направи си труда да излъже обаче, значи не му е чиста работата все пак.

— Ходил е да обикаля около „Куори Котиджис“ — убеден съм.

— Домът на семейство Картър?

Трой кимна.

— Целият се зачерви и напрегна, докато говореше за тях. А е точно от този тип жалки мръсници, дето надничат през прозорците в спалните на хората и лъскат бастуна.

— Прав си — съгласи се Барнаби, който също бе забелязал какво тъжно подобие на човек беше Браян Клептър — мъж, загубил всякаква индивидуалност още преди да изсъхне мастилото върху акта му за раждане. — Ще го посъветваме най-настоятелно да стои далеч от къщата им. Те биха пуснали топките му в машината за унищожаване на документи.

— Ще се наложи първо да ги намерят — уточни Трой, спомняйки си празните панталони на Браян. Човек трудно би могъл да си представи, че в тях има нещо повече от малка свирка, какво остава за две кайсии и един хотдог.

— Но това, което окончателно съсипа деня му — продължи сержантът с доволен кикот, — беше, като му казах, че според мен картините на жена му са много добри и дори съм решил да купя една. Това направо го довърши.

— Така вече знаем за двама души, присъствали на сбирката, които отново са излезли същата нощ. Сейнтджон според мен беше честен с нас. Угризенията му определено ми се струват абсолютно искрени. Клептън е нещо друго. Може и да си прав за Картърови, но на мен не ми се ще да оставя нещата така. Дай му време малко да подиша, да се поуспокои и опитай пак. Взехме ли му вече отпечатъците?

— Щял да се отбие днес на път за вкъщи — засмя се Трой. — Нямам търпение да изпълни дълга си. А тук какво научихте, докато ме нямаше?

— Няколко неща. Госпожа Ливайн ни се обади, за да съобщи, че не е в състояние да ни помага за в бъдеще, което не ме изненада. В Ъксбридж е регистрирано обаждане от Хадли в десет и половина вечерта преди убийството, в което той съобщава, че колата му е открадната. Била паркирана на Силвър Стрийт. Досега не сме я открили. Официалното изслушване по случая „Хадли“ е назначено за следващия вторник. Неговият личен лекар се съгласил да идентифицира тялото. Пристигна и докладът от аутопсията. За съжаление, в него няма нищо изненадващо, никакви нови разкрития. Бил е убит, както предположи Джордж Балард, с един-единствен силен удар по челото, вероятно първия. Дали убиецът е знаел това, но не е могъл да се спре, или не знаел и е продължил да удря, за по-сигурно — засега можем само да гадаем. Хадли не е ял почти нищо, но е изпил доста уиски, което съвпада с казаното от свидетелите. Убит е между единайсет вечерта и два през нощта, а в кръвта, освен слюз са установени и ясни следи от слъзна течност.

— Я пак?

— Плакал е, сержант.

— Какво... искате да кажете, че докато са го...

— Тогава или непосредствено преди това.

Трой се замисли над разкритието, втренчил поглед през прозореца. Няма какво да се тъжи за мъже, които плачат. Мъжете умират смело, а не циврейки и молейки за милост. Нали така? Тоя Хадли — защо не се е съпротивлявал? На негово място щях да се защитавам, помисли си Трой. Боже... щях да убия изрода. Неизвестно защо обаче не можа да събуди в душата си искрено презрение към мъртвия. Трой се размърда неспокойно на мястото си — винаги се чувстваше неловко, когато не бе наясно с чувствата си.

И Барнаби, подобно на Трой, се бе трогнал, като прочете тази подробност, безпристрастно описана с два реда в доклада. Колкото и да е странно, тя му беше подействала по-силно, отколкото галерията от ужасни снимки в заседателната зала, срещу които седеше в момента. За разлика от Трой обаче той нямаше проблеми с възприемането на този факт, нито с признаването и приемането на чувства като жал и гняв, предизвикали такава реакция.

Барнаби не се страхуваше от чувствата си и без колебание би разкрил всичко, което му е на душата или в ума, ако смяташе, че ситуацията го налага. Но като всички полицаи се опитваше да не се ангажира лично със следствието, съзнавайки необходимостта от ясен и безпристрастен поглед върху нещата. Понякога (когато жертвата е дете например) човек не може да не го вземе присърце. Никой не би могъл да остане безпристрастен.

Телефонът иззвъня и Барнаби забеляза как неговият сержант, за кратко затворил се в себе си, бързо се върна към реалността.

— Главен инспектор Барнаби — представи се той и се заслуша.
— Да, свържете ме.

— Вие ли се занимавате с горкия господин Хадли?

— Да, господине. Разбрах, че имате някаква информация за нас. Да започнем с името ви, ако не възразявате.

Трой грабна някакъв бележник и започна да пише, тъй като телефонът бе с опция за конферентен разговор и всичко се чуваше в стаята.

— Не бях сигурен дали да ви безпокоя, защото, като идвах у нас, ме питаха само за понеделник, а това стана предната вечер, но обсъдихме въпроса с Блей, жена ми, и тя рече: „Ако не го съобщиш, Харолд, все ще го мислиш и накрая ще си навлечеш някое от твоите главоболия.“ И ето на, реших да се обадя.

— Добре сте направили, господин Лили.

— Беше доста късно, някъде към полунощ, струва ми се, бях извел Бъфи, нашето коли, за последната му разходка. Като минавах покрай „Плоувърс Рест“, видях някого в градината отпред.

— Как... криеше ли се или какво?

— Не. Ония силни лампи, дето ги е монтирал в градината, светеха, тя беше застанала току до прозореца и надничаше вътре.

— Тя?

— Антикварката. Живее близо до кръчмата.

— Сигурен ли сте?

— Бих разпознал косата ѝ от километри. Тя май не ме забеляза. След като отминах, се обърнах пак да погледна. Тя беше, няма съмнение.

Барнаби почака, но господин Лили, изглежда, беше свършил. Главният инспектор му поблагодари и затвори телефона.

— Не се изненадахте от новината, шефе — забеляза Трой.

— Не много — съгласи се Барнаби. — От реакцията ѝ вчера беше повече от ясно, че изпитва силни чувства към него.

— А — почука носа си с пръст Трой, — а той дали е изпитвал някакви чувства към нея?

— Ако съдим по общото мнение на свидетелите — не. А несподелената любов...

— Може да се превърне в нещо невероятно отвратително.

— Ако го е следяла, какъвто, изглежда, е случаят, дали го е правила просто защото е бил обект на обожание, или защото се е надявала да го хване в нещо?

— А може и да го е била хванала вече и това да е причината за саркастичната ѝ забележка за скърбящия вдовец.

— Спомняш ли си какво каза Сейнтджон? — Трой свъси вежди. — Че в нощта на убийството някой го наблюдавал иззад дърветата край градината.

— О, да.

— Ако усещането му не е плод на въображение, имаме някаква представа кой може да е бил.

— Искате да кажете, че вероятно е била Лора Хътън?

— Да. И ако е било така, дали е чакала Дженингс да си тръгне? И след това да е влязла в къщата?

— Или ако не е, може да е видяла кой го е направил.

— Точно така. — Барнаби се изправи с усилие и се насочи към закачалката за шапки. — Днес следобед пак ще поговорим с нея.

— Да ѝ се обадя ли преди това?

— По-добре не. Е, аз отивам да обядвам. Ти идваш ли?

— Не. — Трой поизпъна рамене самопожертвувателно. — Ще остана тук. Ще дежуря на телефона.

Главният инспектор се загледа недоверчиво в помощника си, докато закопчаваше палтото си.

— Вече си ходил долу и си се натъпкал, нали?

— Аз? — зяпна Трой — самото изумление.

— Да, ти. Ненаситен лакомник. — Барнаби нахлузи ръкавиците.

— Ще ги питам там.

И щеше да го направи. Дяволът му с дявол.

— Хапнах само един сандвич набързо.

Барнаби затвори вратата зад себе си.

— Освен всички останало.

Лора наведе глава напред и внимателно издуха носа си. Синусите ѝ се бяха възпалили и гърлото я болеше. Като изключим няколкото кратки прекъсвания, вече дни наред ронеше сълзи. Отначало плачеше, терзана от вероломството на Джералд, после от скръб след смъртта му. А който разправя, че сълзите лекуват, просто е много далеч от истината. Сега се чувстваше още по-зле, отколкото когато започна.

Преметна крака през ръба на леглото и стана. Заглади ярката вълнена покривка с индиански мотиви. Всичките кости я боляха, сякаш ѝ ги бяха натрошили с чук и после ѝ ги бяха събрали надвнатри. Съзнанието, че няма никога повече да го види, отново пламна.

Никога повече. Нито да купува портокали на пазара в селото. Нито да заеква, четейки безличните си разкази. Нито да ѝ се усмихва, когато минава покрай нея и я поздравява, докосвайки сивата си шапка с пауново перо.

— Никога, ама никога вече — отрони тя на глас и усети как лицето ѝ се сгърчва като в очакване на удар.

Звънецът на вратата звънна. Лора изруга — беше оставила колата си отвън. Сутринта ходи до Костън — с кой акъл си бе въобразила, че ще е в състояние да свърши някоя работа, дори и само да прегледа няколко каталога. Само след час се бе върнала вкъщи, тътна приспивателно и легна. Вече вземаше приспивателно и денем, и нощем. Второ властно позвъняване.

Лора отиде до прозореца. Макар да се спускаше мрак, успя да различи непозната синя кола, паркирана между стълбовете на портата

пред алеята. Завлече се на долния етаж, сложи веригата на вратата и отвори.

— Добър ден, госпожо Хътън.

— О, вие ли сте?

— Ще си позволя да загубя малко от времето ви. Изникна нещо, което се надявам да изясним с ваша помощ.

— Тогава по-добре влезте.

Барнаби пръв последва поканата ѝ и се огледа. Къщата бе прелестна, като кутия за бижу. Всички врати, первази и перила блестяха благодарение на дебелия слой бяла боя. Меки мъхести килими покриваха подовете и стълбите. Лора ги въведе в мъничка всекидневна със скъпи копринени тапети по стените в жълт цвят. Светна лампа с форма на китайски дракон, която хвърляше странни сенки.

Поканен да седне, Барнаби изключително внимателно се отпусна върху камъшитено канапе в регентски стил. До него имаше маса за игра на карти от папиемаше, инкрустирана със седеф, върху която съзря пухена жилетка под стъклен купол и шах от яспис. Трой седна на нещо, което му приличаше на част от стара пейка за хористи в църква, и се зачуди дали ще оцелее до края.

Лора ги попита не искат ли нещо за пиене. Те ѝ отказаха и тя наля от григорианска гарафа само на себе си половин чаша. В стаята се разнесе топлата, торфена миризма на отлично уиски. Лора веднага го поднесе към устните си. Никакви небрежни малки глътки. Никакви преструвки, че пие само за да прави компания.

Барнаби си спомни госпожа Дженингс. Явно навсякъде беше на мода нещастieto да се дави в скъпи напитки в кристални чаши. В интерес на истината обаче в настоящата ситуация феноменът бе добре дошъл, защото нищо не отпускате така езика като капка твърд алкохол, а Лора вече си наливаше втора чаша.

— Чудя се как ли бих могла да ви помогна, господин главен инспектор. — Остави чашата на мраморната полица над камината, взе инкрустирано с емайл шишенце с парфюм и пръстите ѝ нервно заиграха с капачката и декоративната верижка, която висеше от нея. — Вчера вече чухте малкото, което знам.

— Може би не всичко.

— Какво искате да кажете?

В гласа ѝ прозвуча враждебност, което никак не бе желателно в толкова ранен стадий на разговора. Барнаби си представяше нехайно споделяне на спомени, изплували на повърхността с помощта на алкохола, а не пиянско упорство.

— Моля, не ме разбирайте погрешно, госпожо Хътън. Изобщо не намеквам, че сте скрили нещо, свързано със случая. Всъщност бих искал да ви попитам, ако разрешите, за връзката ви с Джералд Хадли.

— Не е имало никаква връзка! Казах ви го и вчера. Срецахме се единствено на сбирките на групата. Колко пъти искате да го чуете? — Тя грабна отново чашата и златистата течност се разплиска и затрептя.

— Навярно трябваше да се изразя по-точно — в тона на Барнаби прозвуча тиха нотка на извинение — и да попитам за вашите чувства към господин Хадли.

Пауза. Погледът ѝ зашари навсякъде, отбягвайки единствено очите на инспектора: прелетя като птичка от единия край на стаята до другия, докосна тавана.

— Видели са ви, госпожо Хътън — обади се Трой.

Усети почти недоловимото движение на главата на началника си, но твърде късно (макар и само със секунда), отдръпна се и потъна в сърдито мълчание. Все така правеше дъртакът му с дъртак. И вчера така направи при разпита на чистачката в кухнята. Малко прекали. Щом трябваше да се разговаря с изпаднали в депресия жени, Трой изведнъж се оказваше излишен. Беше му много обидно. Сякаш бе неспособен да проявява съчувствие. Сякаш качества като деликатност и чувствителност му бяха напълно чужди. Ама този път уцели право в десетката с намесата си. Лора гледаше като цапардосана с тухла по главата.

— О, боже! — Изражението ѝ, което и досега нямаше нищо общо със спокойствието, стана още по-тревожно. — Сега цялото село ще разбере. Добре че поне Хонория никога не клюкарства.

— Госпожица Лидиърд знае ли...

— Тя се дотътри тук в деня на убийството. Доста се отврати от мен, като ме завари по нощница в единайсет предобед. При това подута от плач. Кой е другият, който...

— Някой, излязъл да разходи кучето. Не си каза името — излъга Барнаби.

— Значи проверявате и анонимни слухове? Прекрасно. — Но в тона ѝ вече нямаше враждебност. Изглеждаше уморена, леко смутена и умираща за още една доза от зърнената напитка.

— Било е през нощта, преди да умре господин Хадли, госпожо Хътън. Доста късно.

— О, да.

Барнаби протегна крака върху синия килим. Още петдесет-шейсет сантиметра и обувките му щяха да докоснат отсрещната стена. Почувства се като Алиса в Страната на чудесата — ей сега ще порасне и ще му отеснее стаята.

— Аз съм разведена — заяви Лора, все едно я бяха обвинили в поведение, присъщо единствено на старите моми. — Омъжих се, поживях семейно, разведох се. И през всичко това съм преминала без особени проблеми. Не знаех какво е любов, докато не срещнах Джералд. Проклинам деня, когато дойдох да живея тук.

Отново си наля в чашата — този път по-малко. Барнаби, загрижен, изпълнен със съчувствие, не сваляше очи от лицето ѝ. Усещаше, че ѝ се иска да говори, и подозираше, че започне ли веднъж, нищо не може да я спре, но още не бе поела необратимо по този път. Улови погледа ѝ и се усмихна насърчително, ала тя сякаш бе забравила за присъствието му. И по-добре.

— Влюбих се безпаметно и всеотдайно. От пръв поглед като гимназистка. За нищо друго не мислех. Навсякъде виждах лицето му. Лягах си и го сънувах. Пиших дълги безумни писма, после ги изгарях. Веднъж каза, между другото, че харесвал жълтия цвят. Излязох и се върнах с купища жълти дрехи, които ми стояха ужасно. Дори смених тапетите в тази стая, ако случайно дойде на гости тук. Когато разбрах, че е вдовец, бях толкова щастлива. Вярно, беше резервиран, но си мислех, че лесно ще се справя с това. Не съм свикнала да се провалям в подобни начинания.

Барнаби не се съмняваше в това. Дори сега лицето ѝ, оградено от рошавата лъскава коса, макар и безкрайно нещастно и без грим, беше много привлекателно.

— Изпросих си покана за вечеря, за двама, както си мислех, у тях. Отидох накипrena и натъкмена, а там половината махала. — Тя се засмя — грозен, раздиращ се от болка смях. — Дори и тогава не се отказах. Виках си — за първи път му е, имал е нужда от хора около

себе си, сигурно е срамежлив. Затова след няколко седмици опитах пак. Беше споменал веднъж, че харесва картините от викторианската епоха. Имах едно малко маслено платно в магазина — доста сантиментално изображение на камина от края на деветнайсети век. Увих го и наминах у тях да му я покажа един следобед. Беше време за чай.

Още щом ми отвори, разбрах, че съм направила грешка. Въведе ме в кухнята, погледна картината и й се възхити, но нямал място, където да я окачи. Последва измъчен, доста изкуствено поддържан разговор, после някой звънна на вратата. Беше Хонория, искаше някакви декоративни растения за църквата. Джералд посрещна прекъсването с такова облекчение. Щеше да е смешно, ако не беше така болезнено. Той излезе с Хонория в градината и започна да реже зелени клонки. Изглежда, щяха да се забавят няколко минути навън.

Нямах намерение да се качвам на горния етаж, а изведнъж се озовах там. Сигурно съм се надявала да науча повече за него. Къде спи, какъв сапун използва — такива глупости. Спомням си как извадих пижамата му изпод възглавницата и заврях лице в нея. Отворих гардероба, прокарах ръце по дрехите му. И през цялото време ходех до прозореца да проверявам дали имат още работа в градината. В скрина открих кутия от обувки, пълна със снимки. Повдигнах ги и взех една. Най-отдолу — мислех, че така по няма да забележи. Докато я пъхах в сутиена си, чух гласовете им да приближават към къщата. Хукнах надолу по стълбите, увих набързо картината, викнах довиждане през вратата на кухнята и си тръгнах. — Лора замълча, завъртя чашата в дланите си и жадно погълна питието. — Тогава вече се отказах. Не от любовта си към него — не би било по силите ми! Отказах се от опитите да установя каквато и да е близост. Боях се да не напусне групата, ако прекаля, защото тогава нямаше да мога изобщо да го виждам. Минаха месеци. После постепенно надеждата започна да се възвръща — човешко е, предполагам. Знаех за Грейс, естествено, колко са били щастливи и така нататък, но никой не може вечно да скърби. Освен това имах една голяма утеха: явно не ме желаше, но поне не ме отблъскваше заради някоя друга. Така си мислех.

Лора замълча. Настъпилата тишина продължи дълго, но Барнаби не искаше да се намесва. Тя се беше затворила в себе си, втреничила поглед в покритото с петънца, но иначе разкошно венецианско

огледало над камината, намръщена и разтревожена, все едно оттам я гледаше напълно непознато лице. Барнаби се надяваше всички тези болезнени спомени да не са задействали някой защитен механизъм в мозъка ѝ, който да я направи недосегаема за въпросите му и глуха за всякакви доводи и увещания. Тъкмо се канеше да повтори последната ѝ фраза с въпросителен тон, когато тя отново заговори:

— Започнах често да навещавам къщата. Беше натрапчив импулс. Наркотик. Отивах, след като мръкнеше, с надеждата да го зърна през прозореца. Беше само въпрос на време някой да ме види, знаех, но не можех да спра. Исках да опозная другото му „аз“ — никой не може да бъде толкова скован и официален непрекъснато. Струваше ми се, че ако открия другото му лице, ще мога по-лесно да стигна до него. Е, открих повече, отколкото исках. — Близостта на разкритието обтегна равния ѝ безизразен глас като кожа на тъпан. — Надничах в кухнята, ненавиждайки сама себе си за недостойното си поведение, както обикновено, когато чух, че отпред спира кола. Скрих се бързо сред дърветата край къщата и видях една жена да излиза от такси. Плати на шофьора и почука на вратата. Отвориха ѝ и тя влезе. Щях да умра. Видях я през процеп на пердетата в хола. Много елегантен черен костюм, дълга руса коса. Беше ѝ дал вино и тя вдигна чаша към него, вдигна я...

Лора замахна нагоре със собствената си чаша и уискито изхвърча, оплиска огледалото. Няколко капчици паднаха и върху лицето ѝ. Тя обгърна стаята с мътен, угаснал поглед. Под очите ѝ имаше сини кръгове, сякаш някой наскоро я бе ударил. Барнаби забеляза, че е на ръба да припадне, бързо се изправи и я хвана под ръка.

— Елате да седнете, госпожо Хътън. — Наложил се да я обгърне през кръста, щом се пусна от мраморната полица над камината. Тежеше като труп. Завеле я до един нисък удобен стол. — Искате ли да ви направим кафе?

— ... кафе...

Барнаби даде знак на сержанта и Трой с нежелание тръгна да търси кухнята. Намери я и се разрови с надеждата да открие бурканче с нескафе, но напразно. Все пак видя кутия с индивидуални филтри с кафе. И слава богу. Никак не му се искаше да се бори с някоя сложна и

без съмнение скъпоструваща машина, което навярно щеше да доведе до катастрофални резултати.

В тази къща май нямаше обикновени чаши за чай, но пък в кухненския шкаф бяха наредени едни много красиви чаши. Трой ги извади свръхвнимателно. Дръжките им бяха с формата на арфи, а на дъното им бяха нарисувани кайсии, орехи и нежни светлозелени листа. Чашите бяха полупрозрачни и плитки, всъщност по-скоро приличаха на купи. Трой вдигна една срещу светлината и примижа със задоволство, после нежно я върна върху чинийка от същия сервиз и наля вода в електрическия чайник.

Лора Хътън се посъвзе още преди да дойде кафето. Барнаби я наблюдаваше как, седейки под светлината на лампата, събира малкото останала ѝ енергия, за да прочисти ума си и да съсредоточи вниманието си. Личеше, че вече съжالياва, задето бе прибързала да разголи душата си. Винаги така ставаше. При следващия въпрос на Барнаби: „Видяхте ли как си отива гостенката?“, тя троснато отговори:

— Вие как мислите? Не можах да се прибера вкъщи достатъчно бързо.

— А излизахте ли пак, госпожо Хътън?

— Не.

След този отговор Барнаби остави нещата малко да се поуспокоят, заоглежда стаята, книгите, украшенията. Всичко бе така съвършено, като изкусно подреден декор за телевизионен сериал. Само дрехите на Лора не бяха подходящи. Трябваше да е с високи ботуши и пухкави кожички по ръба на ръкавите, а той — с целулоидна яка по врата и бомбе, закрепено на коляното. Тя отново заговори:

— За кратко се утеших с мисълта, че е поканил професионалистка. Компаньонка, май така се наричат сега. Или масажистка? Така де — да се появи с такси в такъв час.

— Напълно възможно.

— О... така ли смятате? — Мрачният фатализъм в гласа ѝ изведнъж изчезна, заменен от надежда, дори вълнение. Все едно имаше някакво значение вече. — Ще ви прозвучи невероятно, знам, но... тя ми напомни на някого.

— О? — наостри уши Барнаби. — И на кого?

— Не можах да се сетя отначало. Толкова бях убедена, че съм права, но колкото и да се ровех в паметта си, отговорът все ми

убягваше. Върнах се тичешком у дома — за спане явно и дума не можеше да става, — седях тук и ревах, когато изведнъж ме осени. И изобщо не ставаше въпрос за човек. — Тя се усмихна за първи път и посочи над лявото рамо на Барнаби. — Беше ей това.

Той стана и се извърна. Зад него на стената висеше картина с красива рамка — голям портрет на момче, което, ако се съдеше по богатството на облеклото му, беше някакъв принц от петнайсети век. Тежко червеникавокафяво наметало от кадифе бе нагънато и праметнато през слабичкото му рамо, закрепено на място с лъскаво украшение. Жакетът му бе богато украсен с перли и златни нишки. На ушите му също имаше перлички, носеше и червеникавокафява шапка с пъстро извито перо, чийто край стигаше до бузата му.

До него имаше маса с астролаб и изящно изрисувана маска на пръчка. На заден план се виждаше тъмен пейзаж: гористи хълмове, разделени от красив водопад. Във въздуха в доста скована поза бе замръзнал ангел със сияйни крила, който гледаше надолу строго и началнически, както обикновено гледат ангелите. Лъч на милосърдие струеше от ръката му. Цялата сцена бе окъпана в мека светлина. В долния десен ъгъл бяха изписани инициалите „Х. К.“.

— Купих я преди дванайсет години в Дъблин — обясни Лора. — Разпродажба на мебели от селски къщи. Дадох всичките си пари, но си казах, че накрая ще я продам с печалба или поне ще си върна парите. Само че така и не можах да се разделя с него.

Беше дошла до Барнаби и сега се пресегна да докосне отрупаната с пръстени ръка на момчето. Цялата картина бе напукана и кожата с цвят на слонова кост бе покрита с подобни на паяжина цепнатинки.

— Изглежда тъжен.

— Ужасно тъжен, да.

Момчето носеше тежестта на пищните си дрехи с достойнство, мечтателните му зелени очи гледаха тъжно и красивата извивка на устните му по-скоро беше скръбна, отколкото радостна. На Барнаби изведнъж му хрумна, че е блед навярно защото наскоро е плакал.

— На колко години ви изглежда? — попита Лора.

— Бих казал на около петнайсет, ако не бяха ръцете му. — И Барнаби посочи деликатните, добре оформени ръце на момчето. — Сякаш са на млад мъж.

— Да. Гледам го и се чудя какъв ли е бил и понеже никога няма да узная истината, си измислям. Че родителите му са го принудили да приеме династичен брак с жена, която ненавижда. Че управлява кралство, покосено от чума. Че врачката в двореца му е направила магия. Каквато и да е причината, сърцето му е разбито, убедена съм.

И не само то, помисли главният инспектор, дочувайки тихо дрънчене като от смитане на множество порцеланови парченца. Госпожа Хътън явно не бе чула нищо. След секунди Трой отвори вратата с крак и влезе с поднос в ръце.

Кафето беше прекрасно, макар и поизстинало, тъй като филтрите не се хванаха в чашите и се наложи Трой да държи всеки поотделно над съответната чаша, докато се изкапе кафето. На госпожа Хътън подаде последното направено кафе.

Докато отпиваха от вълшебната течност, Барнаби се опита да върне разговора към онзи летен следобед, когато тя се бе отбила у Хадли и бе откраднала (макар, разбира се, да не го описа точно така) неговата снимка. Но тя се разстрои и се развика, че вече ѝ е дошло до гуша.

— Моля ви, почти свърших...

— Вие ли почти свършихте?

— Нима не искате да ни помогнете да открием...

— Как може да ми задавате този въпрос? Точно на мен.

Лицето ѝ побеля от гняв. Отметна назад гъстата си рошава коса и впи свиреп поглед в инспектора. Опита се да стане, но ѝ се зави свят и се строполи обратно на мястото си.

— Добре ли сте, госпожо Хътън?

— Бях взела сънотворно. Вие ме събудихте.

— Съжалявам.

— Имате ли право да постъпвате така? Да се изтърсвате в дома на някого и да го тероризирате.

— Не съм искал ни най-малко да ви измъчвам...

— Тогава си вървете. Ето ви прост и лесен за изпълнение съвет. Просто си вървете.

Лора скри лицето си с ръце. Макар в малката стаичка да имаше трима души, единият от които много едър, жената бе сякаш физически изолирана, като че ли скръбта ѝ бе спуснала невидим купол над нея.

— Работата е там — започна тихо да обяснява Барнаби, — че вие сте единственият човек, който е в състояние да ни помогне.

— О? — погледна го тя заинтригувана против волята си. — И как така?

— Скринът, където сте намерили снимката, е стоял винаги заключен. Убиецът е взел всичко оттам. Очевидно, за да открием човек, който е виждал какво има вътре...

— Но аз не видях. Едва го бях отворила, когато ми чух да се връщат в къщата. Грабнах снимката и побягнах.

— Нямаше ли нещо друго вътре, освен кутията за обувки?

— Някакви пластмасови кутии със затворени капаци. Като тези, в които държим салатата. Или останала от предния ден храна.

— Забелязахте ли какви бяха другите снимки? Например най-горната?

— Не.

— Може ли да видя снимката, която имате?

— Изгорих я на другата сутрин, след като видях... приятелката му. Хвърлих я в печката заедно с цяло кошче мокри носни кърпички. Сега съжалявам, разбира се. — Тя бавно остави чашата с кафе и примигна объркана. — Ужасно, но това бе единственото, което имах от него.

— Би ни било от помощ, ако можете да я опишете.

— Е, как да ви я опиша, изобщо не мога да си представя.

— Опитваме се да открием каквото можем за господин Хадли. И най-малката подробност би била от полза.

— Беше просто снимка от почивка, в някакъв ресторант или нощен клуб. Имаше трима-четирима мъже, които танцуваха, наредени един до друг, от ония гръцки танци. Имаше и една жена, но аз я отрязах.

— Жената от сватбената снимка ли беше?

— Не. Той беше по-млад на тази снимка... засмян, щастлив. Жалко, че не съм го познавала тогава.

Макар думите ѝ да бяха ясни и отчетливи, изражението на лицето ѝ ставаше все по-отнесено и объркано и тя се поклащаше от изтощение на ръба на стола, явно на края на силите си. Барнаби даде знак на своя сержант и двамата станаха да си вървят. Лора дори не направи опит да ги изпрати.

Докато пътуваха обратно към участъка, Барнаби отново и отново премисляше цялата сцена. Спомняше си сълзите ѝ и ни най-малко не се съмняваше, че бяха истински. Но сълзите може да са израз не само на скръб, а и на болка и гняв. Дори на най-ненужното и мъчително чувство — угризението.

Отново се зачуди дали, след като бе открила, че не само е пренебрегвана, а отблъсквана заради друга жена, Лора Хътън не се е върнала в „Плоувърс Рест“ след сбирката на писателите — поставила му е ребром въпроса за вероломството му и го е халосала по лицето с най-близкия попаднал ѝ подръка предмет?

Едва ли има полицай, който да не знае, че любовта може да се превърне в омраза, тъй като по-голямата част от разследваните убийства са домашни. А престъпленията от страст в момента на извършването им бяха прости, оголени до кост емоции. Едва по-късно жестокият спомен, а понякога угризението, можеше да предизвика появата на някаква аналитична мисъл.

До този момент Лора бе единственото лице с определен мотив, който инспекторът имаше подръка, защото Дженингс, безспорен лидер в кандидатите за основен заподозрян, все още беше неизвестна величина. Дори само по тази причина бе невъзможно госпожа Хътън да бъде изключена от списъка на заподозрените.

Щом се озова в заседателната зала, Барнаби моментално поиска да му намерят шофьора, откарал гостенката на Хадли до „Плоувърс Рест“. Тя наистина може да е била, както с надежда предположи Лора Хътън, жрица на любовта, но това не значи, че Хадли не е споделил с нея мислите и намеренията си. На самотните, затворени мъже често им е по-лесно да разговарят с непознати.

— Сега поне знаем защо ѝ се е наложило да вземе такси — заяви Трой, почуквайки с нокът по екрана на монитора, на който четеше доклада за откраднатата „Селика“.

— Не е сигурно, че е щял да я разкарва лично, дори да е разполагал с кола.

— Да бе. След като е бил толкова ултрагалантен. — Трой бавно и внимателно зачете подробностите. — Може да я е забърсал в новия

клуб — обади се той с трепет в гласа. — Не е далеч от мястото, където е била паркирана колата му.

— Какъв нов клуб? — Барнаби се приближи и се загледа в текста над рамото на сержанта.

— На Латимър Роуд. Момичетата там се разхождат с дълги уши и пухкави заешки опашки.

— Малко старомодно.

— Нарича се „Мъжкият заек спира тук“.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко.

— Е, това обяснява униформите — засмя се Барнаби и погледна отново в екрана. — Странно — промърмори той след миг.

— Кое, шефе?

— Открива, че колата му я няма в десет часа вечерта, а се обажда да съобщи в десет и половина.

— Е, и?

— Силвър Стрийт, където е била паркирана, се намира на не повече от две минути от участъка. Защо не е отишъл направо там? Може да са му я задигнали под носа. При бърза реакция има по-големи шансове да ги хванат, а той им е дал половин час повече.

— Сигурно се е разхождал да я търси.

— Не е имал време. Докато намери такси, докато си иде до къщи, откъдето се е обадил — Барнаби посочи сведението, проблясващо с изумрудени букви на екрана, — и ето ти половин час.

Трой свъси вежди, явно объркан. От десет години работеше в полицията, а все още се чувстваше неловко, когато се сблъскваше с непредсказуемо поведение. Злодеяния, агресия, откровени лъжи — никакви проблеми. Рутината. Но когато хората не правеха очевидно разумното, логически диктуваното от дадени обстоятелства, сержантът сякаш попадеше в плаващи пясъци.

И никак не му се нравеше. Замислен най-общо над проклетията на човешката природа, Трой се изключи за миг, а когато отново се върна към реалността, откри, че шефът го гледа втренчено.

— Да не изгуби слуховите си способности, сержант?

— Не, сър, надявам се.

— С мляко и без захар.

— Ясно. — Трой се завъртя леко на пета. — Ами тогава мога ли да взема пет захарчета за моето?

— Ти не пи ли преди малко?

Барнаби се съсредоточи върху съобщенията и разпечатките на бюрото си. Като на мнозина по-стари следователи, и на него му липсваха предишните картотеки с фишове и постоянният поток от формуляри. Но новите номера — трябваше да се усвоят, никой не може да отрече невероятната бързина и ефективност на компютрите. Информация, която навремето щеше да се чака с дни, сега се появяваше на екрана за минути. Само глупак би поискал да върне стрелките на часовника назад.

Мисълта за Дженингс, винаги там някъде непосредствено под повърхността, сега изплува. Барнаби се надяваше изчезналата рибка скоро да се улови в мрежите им. Искаше му се да избегне евентуалното съобщение в пресата, уведомяващо обществото за желанието на полицията да разпита... Не само защото щеше да се прости с предимството на изненадата. Много време щяха да загубят да отсеят качествените зрънца надеждна информация от плявата, изсипваща се в такива случаи върху тях: излиянията на разни откачалки, самовъзвеличаващи се малоумници и измамници, които с удоволствие пращаха полицейските коли, линейките и пожарните за зелен хайвер.

Прегледа набързо още няколко доклада. Проведените предната вечер разпити от къща на къща, както и очакваше, не се оказаха особено ползотворни. Малцина бяха хората, излизали навън в мразовитата февруарска нощ. Редовните клиенти на кръчмата си бяха отишли пеша или ги бяха откарали с кола до домовете им. А „завесната бригада“ — безценни любители на клюките, които надничат в живота на хората през процепите на пердетата, тази вечер сякаш всички до един бяха спуснали щорите и си бяха легнали. Може пък днес да попаднат на по-ценни сведения, като обхванат по-широк кръг хора.

Наближаваше вечерта на втория ден. Все още бяха съвсем в началото на случая. Времето, когато мястото на престъплението, защитено и обследвано както трябва, бе най-плодоносно, най-склонно да разкрие своите тайни. За съжаление, това обикновено бе и времето, когато просто не разполагаха с информацията, необходима за разгадаването им.

Барнаби се премести пред един от трите телевизора, монтирани зад преграда от шперплат, превъртя до началото видеозаписа от мястото на престъплението и пушна видеото. Трой се появи с кафето точно когато на екрана бавно изплува разбитият череп на Джералд Хадли.

— Тоя просто не е знаел кога да спре, а?

— Определено — съгласи се главният инспектор, пое чашата и отпи от кафето с удоволствие (отдавна бяха отминали дните, когато подобни гледки можеха да го откажат от ядене и пиене). — И да ти кажа, това малко ме притеснява.

— Защо?

— Да халосаш някого така, се иска или голяма пресметливост, или голяма ярост.

— Аз лично бих заложил на второто.

— Защо?

— Хъм... Не съм сигурен.

Трой си знаеше, че шефът не би одобрил подобен отговор, и беше прав. Да си признае искрено, че мнението му се дължеше на вътрешно чувство, също щеше да бъде сметнато за неприемливо. Не че и шефът не се водеше от вътрешното си чувство, само че при него това се наричаше „интуиция“ и се третираше с предпазлив респект. А когато Трой се вслушваше в интуицията си, му се казваше да не мързелува, а да премисли всичко отначало. Затова сега здраво напъна мозъчните си клетки и накрая измъдри:

— Ами единствената причина за пресметливост при удара, за която се сещам, е желанието да се скрие самоличността: А знаем, че в нашия случай това не е било необходимо.

— Но ако приемем временно, че е бил Дженингс, той не е изглеждал ядосан, когато Сейнтджон го е видял през прозореца на кухнята.

— Кавгите избухват за секунди. Тази сутрин например ме свари на вратата. — Трой присви очи при спомена. — Вече бях прекрачил прага с единия крак и жената като започна...

— Да не се отклоняваме от темата. Имам чувството — продължи Барнаби, — че Хадли не се е страхувал от този мъж физически, а по-скоро емоционално. Изпитвал е ужас навярно да не бъде заставен да се връща към мъчителни спомени.

Трой умираше от желание да запита началника си на какво се основава това негово „чувство“ и не е ли по-добре да обмисли нещата логически. После се зачуди дали някога ще събере нужната смелост да изкаже на глас подобни мисли. Мечтай си, Гавин.

— Ами ако е станало следното: Дженингс предизвиква Хадли, като му се подиграва за миналото, Хадли побеснява, грабва свещника и тръгва срещу него. Дженингс надделява и го удря при самоотбрана.

— Което превръща убийството в непредумишлено.

— Точно така.

— Тогава как ще обясниш очевидно предварително планираното бягство на Дженингс? И къде според теб са разговаряли, за да стигнат до боя?

— Няма значение. Където и да е.

— Хадли е бил убит на горния етаж.

— Но ако са се карали, може единият да е изхвърчал нагоре, а другият да го е последвал. Кавгите се движат от стая в стая. Или, да речем, Хадли се е качил горе да си вземе ключовете, за да заключи, след като Дженингс си тръгва, обаче точно тогава оня решава да използва банята.

— Не става. Хадли е бил съблечен.

— Добре. Тогава може въпросното „минало“ да има обратна резба. — Тук Трой изви китка в обиден жест. — И са решили да си ударят по един тек за последно заради доброто старо време.

— На какво се основава това твое предположение? — Барнаби забеляза как Трой упорито стисна челюсти и начупено се загледа в лъскавите си ботуши. — Не се опитвам да те хвана неподготвен, сержант.

— Да, сър. — (Само малко.)

— Но е важно да не правиш прибързани заключения. Нито да заставащ с лекота зад разни хипотези. Особено зад такива, които ти допадат.

Трой не отговори, но още по-здро стисна устни.

— Трябва да се научиш да спориш със самия себе си. Ако си прав, това само ще направи гледната ти точка по-убедителна. А ако грешиш, ще те спаси от възможността да изглеждаш глупаво след време.

— Да — вдигна очи Трой и лицето му се разведри. — Знам ги тия работи, но в случая с Дженингс... Признайте, че нещата изглеждат съвсем ясни.

— Може и така да е — отвърна главният инспектор. — Но аз всякога се отнасям подозрително към всичко, поднесено ми на тепсия. Какво трябва винаги да имаме, сержант?

— Резервни варианти — издекламира Трой, като се постара да придаде на лицето си израз на уважение, но успя само да разкрие отчаяното си желание да запали една цигара.

— Върнаха ли се всички оперативни?

— Онова нафукано конте и компания ли? Всички са на път за насам.

— За теб той е инспектор Мередит, сержант.

— Ще се опитам да запомня — ухили се Трой.

— Оперативка след половин час.

Рекс седеше пред бюрото си, загледан в празния шкаф, където допреди малко бяха неприкосновените му запаси от лакомства. Чипс, бисквити (сладки и солени), шоколад, курабии, кисели краставички и лукчета — всичко беше изял. Е, с помощта на Монткам де.

Бяха останали три опаковки с бонбони „Смартис“. Рекс извади малката бяла капачка с върха на пожълтелите си твърд нокът. Кучето, което отдавна точеше лиги, зяпна широко. Рекс изсипа шишенцето в зиналата паст. Рязко затваряне, едно-единствено хрусване, шумно преглъщане и отново зейване. Беше странно. Все едно си на работното си място в някоя фабрика и захранваш машина. Отваряне, хрус, глът, затваряне. Отваряне, хрус, глът, затваряне. Отваряне...

Рекс, чиито бели къдрици тъжно висяха около лицето, взе друго шишенце с бонбони. Празният му поглед разсеяно се спря на спуснатите завеси. Истината беше, че не знаеше какво да прави и къде да се дене. Нямаше желание да се занимава с упадъка на Византия. Нито да разглежда географски карти. Нито да пише мними поръчки за месни консерви и сухари в избелелия розов тефтер с интендантски формуляри, а още по-малко да лъска медалите. За първи път дори Справочникът за оръжия и военни термини не го привличаше. Защото

Рекс беше в лапите на най-унищожителната и безплодна човешка емоция: угризението.

Защо не затропах на входната врата в мига, когато се затвори, изпъшка той тихо. Или да бях заобиколил и да вляза през кухненската врата. Да бях направил каквото и да е, пак щеше да е по-добре, отколкото да бягам като подплашен заек. Десетгодишните барабанчици на фронта са показвали по-голяма смелост. Рекс засрамен си спомни чувството на неудобство, което му бе попречило да упорства в опитите си да се върне в къщата. Заради едната стеснителност беше загинал човек.

А като се прибра в „Бородино“, поне да бе поговорил с някого. Който и да е. Джералд със сигурност щеше да разбере, че Рекс е бил принуден да наруши обещанието си единствено от загриженост за безопасността му. Или да се беше обадил на самия Джералд от телефонната кабина. И защо, когато реши да се върне в „Плоувърс Рест“, не взе Монткам със себе си? По негова заповед кучето щеше да лае, да блъска и да драци по вратата, докато някой отвори. Нямаше да подвие опашка и да избяга на сигурно място вкъщи при първия въображаем шум.

Но най-острото копие в душата му, най-тягостният въпрос бе защо така бързо и лесно се беше оставил да го заблуди спокойният вид на усмихнатия Макс, отпиващ от питието си, разговарящ привидно най-приятелски с Джералд.

О! Тази дума „привидно“. Връщайки се мислено назад към онази нощ, Рекс започна да се съмнява, че Макс може да е усетил присъствието му и само се е преструвал на добронамерен. А горкият Джералд през това време сигурно е лежал някъде, ранен, овързан и с парцал в устата, извън полезрението на Рекс, и се е молел някой да нахлуе и да го спаси от последния смъртоносен удар.

Миналата нощ Рекс бе сънувал ужасен кошмар. Гледаше през кухненския прозорец на „Плоувърс Рест“, обхванат от страшното предчувствие, че ще се случи, нещо потресаващо. Вътре Джералд си правеше сандвич. Беше отрязал една филия бял хляб с размерите на голяма чиния. Извади чукало и хаванче и от едно огромно шише изсипа в хаванчето някакви кафяви таблетки. Рекс изведнъж разбра, че хапчетата са силно отровни. Джералд бавно ги счука на прах, поръси с тях хляба и прегъна филията на две. Закрачи насам-натам из стаята и

започна бързо да тъпче сандвича в устата си, едва набута краищата му в издутите си бузи. Рекс заудря по прозореца, но стъклото просто хлътваше под юмруците му, после отскачаше и отново се изпъваше, сякаш недокоснато, без никакъв звук. Постепенно, докато Джералд гълташе, кожата му стана червена и лъскава, като покрита с прясна боя.

Рекс потрепери. Стана му студено. Беше време за лягане, но той бе забравил да си напълни грейката с гореща вода или да включи мъничката електрическа печка в спалнята. Усети как главата на Монткам с все още мократа от лигави благодарности брада го буца по крака.

Той отвори последните две опаковки „Смартис“, остави половината за себе си, другата даде на кучето. Замисли се колко ли щеше да му олекне, ако беше споделил на глас всички тези мъчителни разсъждения и угризения. Но как да натовари с такова непосилно бреме простия кучешки ум. Монткам само щеше да се натъжи както от печалните факти, свързани със случилото се, така и от невъзможността да му бъде от реална полза.

Имаше и друга причина. (Тук Рекс бавно и сковано се изправи.) Всъщност най-важната: не би могъл да понесе Монткам да разбере, че има господар, от когото трябва да се срамува.

Ейми седеше до решетката на камина, в която нямаше нищо, освен прашна червена пергаментова духалка, надиплена в единия край като акордеон. Хонория седеше изправена, сякаш монтирана на стола зад бюрото, и на светлината на стара настолна лампа с бежов абажур разглеждаше страница с четири хералдични знака. Книгата беше дошла с колета, изпратен от Лондонската библиотека. Членството там беше скъпо, но поради важността на работата не се възприемаше като разточителство, за разлика от парите, похарчени от Ейми за химикалка и стек хартия за писане. Стектът струваше лира и шейсет и пет и щеше да ѝ стигне за цяла вечност (при малкото време, което можеше да отделя за писане).

Хонория използваше и литературата, събрана в библиотеката в Ъксбридж, но винаги въоръжена с бели памучни ръкавици, купени специално за целта от аптека. Никога не пипаше книга с голи ръце,

защото не знаеше къде е била преди това. (Идеята на Мари Корели да се забрани достъпът на работещите класи до подобни институции, за да не разнасят гадните си микроби, щеше да бъде радушно подкрепена от Хонория.) Ейми можеше да ползва своите замърсени книги само в стаята си.

— Погледни това — изсъска Хонория, оголвайки камилски зъби с цвят на стари клавиши за пиано.

Говореше сякаш на себе си, но Ейми за всеки случай, а и за да се възползва от възможността да се приближи до топлото, отиде до бюрото и застана зад резбования, подобен на трон, стол. В средата на страницата, която Хонория току-що беше плеснала гневно с ръка, имаше едва забележимо кафяво кръгче.

— Как е възможно? — викна зълва й.

— Възможно е — отвърна Ейми. — Веднъж взех роман на Айрис Мърдок и някой беше отделил със запетайки всичките й прилагателни, при това с мастило.

— Нищо повече не можеш да очакваш от хората, използващи обществените библиотеки.

Грешеше: много повече можеше да се очаква. Библиотекарят беше разказал на Ейми случай, при който книга била върната с пържено яйце между страниците, използвано като отметка. Когато укорили читателката, тя заявила, че била възпитана да не прегъва страници.

— Защо стоиш зад гърба ми?

Ейми се върна на мястото си. Тя също си правеше свои изследвания. Беше скрила зад кориците на „Изкуство и архитектура: провинциалните къщи в Англия през осемнайсети век“ романа на Пени Винченци „Стари грехове“. Докато четеше, обръщаше специално внимание къде се вмъкваха подвеждащите моменти и къде се сливаха различните сюжетни линии, и как диалогът се използваше едновременно, за да разказва събитията и да описва героите.

И понеже беше купила книгата за десет пени на благотворителна разпродажба в полза на църквата, Ейми си позволяваше дискретно да си води бележки в полето. Би предпочела, разбира се, да работи върху собствената си книга. Винаги с нетърпение очакваше мига, когато ще може пак да се залови с „Ританки“, и затова се изуми, когато Макс

Дженингс, помолен да даде определение на писането, бе казал: „Занимание за времето, когато нямаш какво друго да правиш.“

Проблемът (макар никога да не го бе обсъждала многословно) се състоеше в това, че тя всъщност не разполагаше с времето си, докато не се прибере в стаята си. А нямаше как да се качи там, преди да направи млякото с какао. Можеше цяла вечер да седи — по-точно в една стая — с Хонория или да се мотае в ледената кухня, без да я повикат за каквото и да било. Но качи ли се горе, само след минути става необходима, било за да провери някой факт или да наостри някой молив, или пък просто за да запари пакетче чай.

Ейми надникна иззад книгата към масивната фигура на зълва си. В погледа ѝ се набиха яките ѝ рамене и твърдят като скала бюст. Беше ѝ невъзможно да си представи нежната детска главичка на Ралф да почива удобно върху гърдите ѝ. Но фактът си е факт. Имаше една овална снимка на двамата, застанали до умивалника в стаята на Хонория. Тя беше облечена в ярка рокля, под която се подаваше къдрава фуста, с обувки на ниски токчета. Дори тогава е била доста едро момиче, с набити мускулести рамене и силна челюст. Но изглеждаше толкова щастлива, вдигнала бебето високо във въздуха, изпънала ръце, отметнала глава назад и радостно засмяна.

Ейми често се заглеждаше в тази снимка. Мисълта, че Хонория е обичала и се е грижила за Ралф всеки ден, докато е бил мъничък, ѝ помагаше да понася по-леко мизерното си съществуване в „Грешъм Хаус“. При това поемайки всеотдайно грижите за брат си, Хонория е правила не една и две жертви. Ралф бе споделил с Ейми, че когато родителите им били убити, се говорело за годещ на сестра му със земеделец от Хъртфорд. Той обаче отказал да приеме детето и оттеглил предложението си. Понякога Ейми се чудеше дали има нещо вярно в тази история. Не само защото мисълта, че някой може да е бил влюбен в Хонория, изглеждаше абсурдна. Ейми не би се учудила, ако зълва ѝ си е измислила всичко това в старанието си да вмени вина на Ралф и така да го върже за полата си.

И все пак Хонория едва ли е смятала, че брат ѝ никога няма да се ожени и че тя ще се грижи „майчински“ за него до края на живота му. Би било против природата. Ейми си представи как красивият и весел Ралф бавно се превръща в тъжен ерген на средна възраст, който се

грижи за седемнайсет години по-възрастна от него свадлива старица. Но ако беше останал у дома, тя навярно нямаше да стане свадлива.

Навремето Ейми с нетърпение бе очаквала да се запознае с единствената роднина на своя любим. Беше си представяла как щяха често да ѝ гостуват и да прекарват тихи и щастливи вечери над семейните албуми, докато Хонория разказва смешни случки и си спомня бебешките думи на Ралф — сцени, на които той се радваше, когато ходеха при родителите на Ейми. Но реалността се оказа много по-различна. Хонория винаги алчно обсебваше брат си в разговори от типа, а помниш ли и засмукваше вниманието му с неутолима жажда и според Ейми доста нездравово удоволствие. Напомняше ѝ за онези родители, които казваха за своето малко дете: „Просто да го изядеш.“

Ейми бързо разбра защо е било необходимо Ралф да се махне от нея. И да стои далеч, ако е искал да оцелее и да порасне. Преди да опознае Хонория, Ейми бе настоявала Ралф по-често да се вижда със сестра си. Да ѝ пише по-редовно. Но понякога, след като се връщаха в Англия, Ралф дори не искаше да уведоми Хонория, че са в страната. Ейми никога не бе споделяла това със зълва си. Никога не беше изпитвала желание да причинява болка, което според Хонория бе сигурен белег за слаб характер.

Пружините на огромния часовник тихо се закашляха и върнаха Ейми в тъжното настояще. Беше десет часът — време за новините.

Хонория се изправи непохватно, като блъсна стола назад и насмалко да събори настолната лампа, и включи уред, който само носеше името радиоапарат. Дървена кутия с бакелитови копчета, проядена бежова коприна върху говорителите и бавно загряващи електронни лампи. Хонория винаги се втрещаваше напрегнато в апарата, щом заговореше, сякаш само със слушане не бе в състояние да извлече пълна полза. Ейми затвори „Стари грехове“, пхна книгата под пуловера си и отиде да приготви млякото с какао.

Измери две чаши течност и включи котлона. Налагаше се да смеси млякото с равни части вода, защото им се полагаше само по половин литър мляко на ден, а тази сутрин бе направила кексчета. Хонория беше толкова стисната. Вчера, след като Ейми остърга старателно остатъците фъстъчено масло, за да направи сандвичи за обяд, Хонория сипа гореща вода в бурканчето, затвори капака, раздруса го и остави течността за заливка на печено месо.

Ралф я оправдаваше с обяснението, че помнела войната, но Ейми не вярваше. Майка ѝ също бе живяла по време на войната, а бе такава прахосница — щедро слагаше масло и сметана в гозбите, оставяше сапунът да се разめква във ваната и изхвърляше остатъците от храна в кофата за боклук.

В „Грешъм Хаус“ дори изостанала главичка брюкселско зеле се слагаше в хладилника, покрита с купичка, за да се оползотвори в някоя бъдеща манджа. После се появяваше, понякога след няколко дни, кацнала върху печен сандвич с кашкавал или щръкнала сред омлет със сардели.

Ейми вдигна джезвето точно навреме, преди да изкипи млякото, и направи какаото. Изкушаваше се да вземе от кексчетата, но не посмя — Хонория навярно ги беше преброила като курабийките миналата седмица.

Пръстите на Ейми се плъзнаха към медальона със снимката на Ралф, който винаги носеше на врата си. Прииска ѝ се безнадеждно и безутешно сега да е до нея. Тогава скъперничеството на Хонория щеше да изглежда забавно, а този леден каменен хамбар щеше да е наистина дом, пълен с топлина, светлина и слънце. Но Ралф лежеше в гроба под тисовите дървета и... о, как би си поплакала, ако не си бе втълпила мисълта, че със сълзи няма да го върне.

Барнаби за втори път се отправи към масата в другия край на заседателната зала, привличайки вниманието на всички. Седналите пред компютрите зарязаха мониторите, раздвижиха вратове и рамене, за да премахнат напрежението. Оперативните, кацнали по ръбовете на бюрата или облеgnати на стените, отваряха кутии с напитки, купени от автомата. Инспектор Мередит, наконтил се с панталон от туид и жилетка от молескин, си беше намерил приличен стол и го бе сложил на видно място в залата.

Барнаби започна с резюме на доклада от аутопсията, разказа накратко за разговора си с Лора, а Трой обобщи своя с Браян Клептън. После Барнаби отново взе думата:

— Преди малко получихме информация за колата на Хадли. Нищо неочаквано. Типична кражба за забавление. Намерена е потопена в реката. Утре рано сутринта ще получим доклада на криминалистите за откритото в „Плоувърс Рест“. Пристигна факс от издателите на Дженингс, който съм съкратил, за да се запознаете набързо с биографията му. Сержант?

Трой прочисти гърло.

— Роден и отраснал в Шотландия в началото на петдесетте. Държавно обучение. Завършва англ... хъм... англ...

— „Англ. лит.“ е следващото съкращение, предполагам — обади се Мередит.

— Да. Точно така. — Почти прозрачната кожа на Трой почервения. — Английска литература в Бирмингам. Връща се у дома, намира си работа в местния вестник. Премества се в Лондон, пише дописки за разни рекламни агенции, докато работи над първия си роман „Далечни хълмове“. След успеха му се занимава единствено с писане на книги. Жени се за танцьорката Ава Джун. Едно дете, починало в ранна детска възраст.

— Досега нямаме никакъв късмет — Барнаби забеляза, че инспектор Мередит се кани да се обади, и затова бързо продължи: — в усилията ни да открием брачното свидетелство на Хадли, дори не знаем номера на застраховката му, но пък намерихме брокера, който му е продал къщата, и се надяваме до утре да установим името на адвоката, извършил прехвърлянето на имота. Има шанс същият човек да се е занимавал и с други дела на Хадли. И така... — Барнаби обходи с въпросителен поглед оперативните работници.

Младши детектив Уилоуби, за завист на всички все още с вид на току-що излязъл от химическо чистене въпреки десетте часа бродене по улиците, вдигна ръка.

— Тази руса жена, за която споменава госпожа Хътън, сър. Не се връзва изобщо с онова, което научаваме от хората...

— Да. Благодаря, младши детектив Уилоуби — прекъсна го инспектор Меридит. След като повелително огледа залата, за да се увери, че всички го слушат, продължи: — Въпреки старателните и добре обмислени разговори с множество жители на селото успяхме по-скоро да установим какво не е правил господин Хадли, отколкото какво е правил. Като се изключи Писателският кръжец, той не е

участвал в нито един аспект от живота на селото, дори не е ходил на църква. Никой не подши у тях да са преспивали приятели, нито дори да са идвали за по цял ден, а къщата е на изключително удобно място за наблюдаване. Колата му е била обслужвана в сервиза „Корс Кийс“ в Чарлкоут Луси. Плащал незабавно с чек и макар и учтив, никога не бил особено разговорлив. Не посещавал кръчмата, но често ходел в местния магазин. Собственичката госпожа Мигс все си мислела, че е бивш военен, защото понякога носел син блейзър с медени копчета. — Тук инспектор Мередит даде глас на веселото си снизхождение към слабостите на невежите и тихият му смях доста приличаше на нелепото „хюф-хюф“ на Браян. — Хадли винаги давал по нещо на хората, дошли пред вратата му да искат помощи, но не бил особено щедър, макар да бил доста заможен по всеобщо мнение. Използвал услугите на домашна прислужница, но градината обработвал сам. Нанесъл се в „Плоувърс Рест“ през 1983 година и се говори, че малко преди това бил овдовял. Селото уважавало желанието му да живее в уединение и тъй като той с нищо не привличал вниманието върху себе си, хората повече или по-малко загубили интерес към него.

Барнаби посрещна с безразлично внимание поднесения с голяма важност доклад. И ако беше разочарован от факта, че не чу нищо, което вече не знаеше, то изобщо не му пролича. Но инспектор Мередит не беше свършил:

— По време на моите странствания, Том — (Том! Трой не беше единственият, изпитал злорадство при мисълта за реакцията на шефа по отношение на тази непредизвикана с нищо фамилиарност.) — дълго разсъждавах над връзката, съществувала между Дженингс и Хадли.

— Така ли, Иън? И до какви заключения достигна?

— Ами ако — предположи инспекторът — неприятностите в миналото, за които ни казаха, не са били плод на незначително спречкване, а нещо наистина сериозно. Да речем, някой от двамата да е извършил криминално деяние.

— И?

— Налице е идеална възможност за изнудване. — „Разбира се“, макар и произнесено, се чу от всички в залата.

— Защо чак сега?

— Защото сега Дженингс е богат и преуспяващ.

— Той е богат и преуспяващ от десет години.

— Какво ви кара, инспекторе, да мислите — намеси се Трой, — че именно Хадли е бил изнудвачът?

— Той е организиран срещата.

— Под натиск.

— О, не вярвам. Спокойно е можел да не изпраща поканата, ако наистина не е искал.

Тук Барнаби избоботи одобрително, защото бе напълно съгласен с казаното. От самото начало му се струваше, че чувствата на убития по отношение на срещата сигурно са били много по-противоречиви, отколкото си е признал пред Сейнтджон и дори пред самия себе си.

— Дженингс е имал страшно много за губене... — започна отново Меридит.

— Зависи от престъплението — уточни Барнаби. — В днешно време почти всичко, с изключение на сексуалното насилие над деца, животни или, да речем, музикални инструменти, може да повиши рейтинга на един писател и вероятно продажбата на книгите му.

— Значи смятате — обърна се Трой към инспектор Меридит, — че Хадли се е опитал да изнудва Дженингс, който е предпочел да го убие от страх да не бъде разкрит, така ли?

— Смятам, че е възможно, сержант, да.

— Тогава защо — продължи Трой, гледайки да не показва ликуването си, макар че не успя да скрие напълно триумфалните нотки в гласа си — е помолил Сейнтджон в никакъв случай да не го оставя насаме с Дженингс?

— За да го подведе. — Отново неизреченото „разбира се“. — Пратил го е за зелен хайвер.

— За какво? — засмя се скептично Барнаби. Всички в залата, получили разрешение най-отгоре, тихо се разсмяха. — Ти май си прекалил с четенето на криминални романи. Или си гледал Поаро по телевизията? Така... — Главният инспектор огледа присъстващите. — Ако няма други чудновати или забавни прозрения, можем да приключваме. Оперативка утре в девет сутринта, освен ако не изникне нещо непредвидено. Преди да си тръгнеш, Меридит, ела за малко при мен.

Залата се изпразни и нощната смяна зае местата си. Трой се качи в кабинета на шефа да си вземе палтото. След няколко минути се появи и Барнаби, все още доволно захилен от изнесената лекция. Двамата се

закопчаха старателно, за да се предпазят от студа навън, и тръгнаха към паркинга.

— Половината време не знаех за какво говори — сподели Трой.

— А си мислех, че странстванията са само за пътешественици.

— Затова пък звучи академично.

— Защо трябва да звучи академично, като е неразбираемо?

— За да изпиташ сладостта на висшето си образование, сержант.

Един висшист никога не използва прости думи, когато може да ги замени с нещо далеч по-сложно.

— Всъщност какво е завършил?

— Геология, мисля.

— О, добре — Трой изпита странно облекчение от тази новина, — геология. — Отвори вратата пред началника и Барнаби излезе навън. — Знаете ли какво, шефе?

— Какво?

— Този човек има ужасен цирей на тила.

— Така ли? — Барнаби и неговият помощник се спогледаха съучастнически.

— Лека нощ, шефе.

— Лека нощ, Гавин.

Барнаби спря за миг пред вратата на колата си и се загледа в небето, пълно със студени ярки звезди, от онези, дето един поглед е достатъчен, за да ги сънуваш цяла нощ. Докато стигна до „Арбъри Кресънт“, заваяля сняг.

[1] Хипнотизатор, герой от романа на Жорж дьо Мюрие „Трилби“ (1894). — Бел.прев. ↑

[2] Оригиналният израз на английски е „grace under pressure“. Има филм и музикален албум с такова заглавие. — Бел.прев. ↑

[3] *Coup de theatre* (фр.) — неочаквана развръзка, сценичен ефект. — Бел.прев. ↑

[4] Патица, героиня от детска приказка, олицетворение на наивността и глупостта. — Бел.прев. ↑

МЕЖДУ РЕДОВЕТЕ

Добре увита в дебел памучен пенъоар, Джойс Барнаби стоеше до газовата готварска печка над тиган с яйца, което заливаше с гореща мазнина и наблюдаваше как яркооранжевият жълтък се покрива с тънки бели нишки. Правеше грешка, разбира се — трябваше да свари яйцето и да го обели, но снощи Том не можа да вечеря, толкова беше уморен, затова сега ѝ се струваше, че има право да се поглези. Печеният бекон беше почти без никаква сланина, а пък Том вече бе изял овесената каша с трици, предназначена да намали холестерола и да го зареди с витамин В.

— О, коте!

Привлечен от миризмата, Килмовски, макар и порядъчно закусил вече, се бе изтърколил по кухненския под и сега, забил нокти в пенъоара на Джойс, се закатери към източника на въпросната миризма.

— Слизай долу... Ох! Боли. — Тя откачи котето от себе си, нареди храната в затоплена чиния и я занесе на мъжа си.

— Вече ни няма на първа страница, слава богу — обяви Барнаби, сгъна „Индипендънт“ и го остави настрана. — Изобщо нямаше да се появим там, ако не беше Дженингс.

— Сигурно вече е видял някой вестник. Току-виж, ви се обадил днес.

Барнаби не отговори, втренчил объркан поглед в закуската си.

— Не трябваше ли да е наденичка тази сутрин?

— Наденичката е в неделя — уточни Джойс и почука с пръст по менюто, закачено на дъската за бележки. — И тогава не ти се полага дори.

— Една!

— Ако имаш късмет.

Той я погледна строго.

— Никой не е незаменим, Джойс.

— О, така ли? — Жена му взе каната с кафе.

— В древна Гърция човек можел да си вземе жена за робиня само срещу две копия.

— А на „Арбъри Кресънт“ съпругите, които не намират нужното уважение вкъщи, се записват в Свободния университет. И забягват с някой от професорите си.

— Мразя го това. — Том размазваше белезникава като суроватка паста върху препечената си филийка. — „Без мазнини“, ами то му личи. Човек се чувства като светец, ако успее да го глътне.

— Престани да мрънкаш.

— Смес от сироп за кашлица, смазочно масло и пастет от риба.

— Кики? — Джойс издаде някакви звуци с езика си и разклати топчето за пинг-понг, вързано за облегалката на нейния стол. — Кики...

— Преди пет минути му се караше, а сега... — Виж го, Том — плесна ръце Джойс от удоволствие. — Виж го как си играе.

— Само го дръж далеч от бекона ми.

— И мърка.

— Ще мърка ами — нали е котка. Ти какво очакваш? Да ти изпее ария от „Риголето“ ли? — Барнаби гледаше жена си кисело. — Щом се върнат, си го вземат, да не си правиш други сметки.

— Разбира се. — Джойс наля кафе. — Защо си толкова гаден? Да не би аз да съм виновна, че ти не можеше да спреш да ядеш?

— Благодаря — пое чашата си Барнаби. — А твоята закуска къде е?

— Ще хапна нещо по-късно — отвърна тя, разбърквайки непохватно кафето си, хванала лъжичката с лявата ръка, защото Килмовски се бе вкопчил в дясната като разтревожен пухкав маншон. Коприненото му сиво коремче се бе подуло от погълнатото мляко.

— Погледни го. Натъпкал се е до шията.

— Том?

— Ммм — измънка той, мрачно задъвкал последната си коричка.

— Спазваш си диетата, нали?

— Да.

— Докато си на работа, имам предвид.

— О, боже, Джойс, стига си ми опявала.

— Важно е. Знаеш какво ти казаха на последния преглед.

— Ммм. — Барнаби изпи до капка кафето и с хриптене си пое дъх чак до петите. — Какво каза, че ще вечеряме довечера?

— Агнешки дроб с билки и гъби.

— Не забравяй да купиш пресен риган.

Във вестибюла Барнаби срещна погледа на дъщеря си, която го съзерцаваше от пода — мрачно красива, с бяло боне и строга рокля. Той се наведе да вземе вестника, този път „Рейдио Таймс“. Отнесе го на жена си в кухнята и я целуна за довиждане.

— Внимавай как караш, скъпи.

— Да. Май ще сложа веригите.

— Гледай да се облечеш добре. Вали сняг.

Сю се въртеше около дъщеря си като квачка с едно-единствено пиленце. Аманда, облегната на мивката, с нежелание дъвчеше курабийка от трици и орехи — майка ѝ ги бе изпекла — и си мислеше колко по-различно би било, ако държеше „Марс“, да речем. Днес всичко по нея беше черно — пола, чорапогащи, маратонки, очната линия, ноктите. Косата ѝ, немита от дълги дни, бе вдигната нагоре като пирамида.

— Не вали. Тия неща са толкова гнусни. — Аманда отиде до кошчето за боклук и изплю курабийката. — Защо никога не ядем нормален кейк като всички останали?

По две причини всъщност. Първо: кейкът, който се продава, е пълен с подозрителни вещества, много от които изброени в книгата на Сю „Е — добавени вещества“. Второ: пари. Никога не стигаха. Браян беше много стиснат, когато даваше средства за домакинството, макар винаги да намираше начин да заделя пари за своите собствени прищевки (последната бе президентски стол, на облегалката, на който с шаблон бе изписал името си). Очакваше всяка вечер да има топло ядене и печено в неделя на обяд, а парите, които предоставяше на Сю, не стигаха за една седмица готвени закуски.

Всички надници на Сю от детската градина, в пълния си размер, постъпваха в семейния бюджет и той пак не стигаше. Тя, естествено, искаше допълнителни средства, но Браян отказваше. Обвини я, че харчи некомпетентно неговата изработена с труд заплата, защото купува какво ли не, така че, дори да увеличи делът, внасян в семейния бюджет, това щели да бъдат пари, хвърлени на вятъра. Последния път,

когато беше поискала още пари, той побесня и се закле да разреши проблема „веднъж завинаги“.

В края на седмицата тя му даде своите трийсет лири и Браян отиде на пазар заедно с нея. Ходи нагоре-надолу из главния супермаркет в Костън, хвърля продукти в количката и през цялото време надут ѝ обясняваше как се пазарува.

— Виждаш ли колко е изгодно — три на цената на две. А тук пържолите от бут са със специално намаление — защо не ядем пържоли, щом са толкова евтини? Пъпешите също са намалени. И гроздето. И виж — българско „Мерло“ само за два и четирийсет и пет...

На касата сметката им излезе петдесет и три лири. Уверен в способността си да пресмята, Браян не си бе взел кредитната карта и трябваше да чака, почервенял от гняв и унижение, докато извикат управителя на магазина. Докараха втора количка, в която прехвърлиха всичко, което Браян не бе в състояние да плати, за да върнат стоките по щандовете. Дългата опашка не прояви никакво съчувствие. Щом излязоха на паркинга, Браян даде воля на гнева си:

— Защо не ми каза? Ти знаеш колко струват нещата. — Подреди кашоните в багажника на колата и го затвори с трясък. — Един господ знае как хората на социални помощи успяват да се хранят, че и да пушат.

— Живеят на картонени пици, печени картофи и консерви с изтекъл срок на годност — обясни Сю, неспособна напълно да скрие задоволството в гласа си, за което щяха да я накарат да съжалява по целия път до вкъщи.

— Манди? Манд? — викаше сега мъжът ѝ от най-горното стъпало. Вратата зееше широко отворена, превръщайки уютната кухня в хладилник. — Автобусът идва.

— Ура. — Манди се загърна с някакъв погребален конски чул, поприбра тъмните печални гънки към тялото си и взе кутията с обяда.

— Вземи си нещо топло за пиене, като обядваш. Да не е все газирано.

— Може да отида при баба след училище.

— О. Благодаря за уведомлението. — Сю изпъна устни в усмивка, която от постоянните прояви на пренебрежително отношение бе започнала да изглежда глуповата. — Чао тогава.

Вратата се затръшна и Сю остана сама. Винаги в такива моменти усещаше огромно облекчение, леко примесено с чувство за вина. Сложи няколко бучки въглища в ненаситната печка (заварена тук още като купиха къщата и оттогава все на прага да ги изостави) и придърпа стария фотьойл по-близо до нея.

Най-сетне настъпи мир и спокойствие. Сю започна бавно да вдишва и да издишва, за да се успокои, да забрави злощастното усещане за угнетеност, което никога не я напускаше в присъствието на семейството ѝ.

Семейство! Това нейното семейство ли беше? Сю не беше толкова глупава да приема за чиста монета сладникавата лъчезарност на преживящите корнфлейкс глупаци от телевизионните реклами, но бе убедена, че някъде между тяхната престорена веселост и лишената от любов, безутешна самота, просмукала се дори в стените на „Тревилиън Вилас“, съществуваше златна среда. Майки, бащи и деца, които се караха, но и се подкрепяха един друг, обичаха се и се мразеха, помагаха си в трудни минути и ставаха като един при най-малката проява на критика от външни хора.

Сю се зачуди, както често ѝ се случваше, дори когато си налагаше да не го прави, дали някъде в миналото ѝ е имало момент, в който е можела да избере друг път, друга съдба. Беше забременяла — и какво от това? Случи се през 1982 година, а не през трийсетте, когато самотните майки са били замеряни с камъни по улицата. Можеше да устои на натиска на родителите си и на семейство Клептън, ужасени да не би съседите да разберат, че техният син е създал неприятности на „годеницата“ си. Браян, познал отскоро страстта (защото Сю бе забременяла с Аманда още първия път), като че ли гореше от желание да се ожени, а абортът, разбира се, бе изключен.

Винаги бе обичала децата и се бе надявала някой ден да има поне четири. Когато Аманда беше бебе, Сю бе изпитала най-голямото щастие в живота си. Колко бе хубаво да къпе и облича дъщеричката си, да играе с нея, да я учи да ходи! Или просто да я обича. Дори бързо влошаващото се отношение на Браян, който бе започнал да ѝ натяква, че нарочно го е вързала да се ожени за нея, тогава ѝ се струваше безобидно.

Но постепенно всичко се промени. Родителите на Браян, които живееха само на седем-осем километра и бяха луди по единствената си

внучка, настояваха да прекарват все повече и повече време с нея. Браян я водеше там всяка събота, понякога я оставяше за целия уикенд. Аманда винаги се връщаше, пълна е подаръци, уморена и капризна и вечно ѝ беше лошо от изядените количества бонбони.

Отначало, водена от любовта си към детето, тя преодоляваше страха да не разсърди мъжа си и спореше с него за продължителността и честотата на тези посещения. Много по-добре щеше да бъде Аманда да ходи у баба си веднъж месечно, само за следобеда. А и какво пречеше да ходят тримата заедно?

Предложенията ѝ предизвикаха безкрайни кавги с госпожа Клептън, която твърдеше, че Съюзън се опитва да настрои малката Аманда срещу тях, а господин Клептън умоляваше всички да не викат толкова, защото през лятото всичко се чувало надалеч, дори и когато работят косачките на съседите. Аманда пищя и рита, за да демонстрира своите предпочитанията, когато се научи да използва телефона, започна да крещи и да хленчи и по жицата, разбивайки сърцето на всеотдайната си баба с оплаквания за жестоките лишения, които е принудена да търпи.

Накрая Сю, разбира се, отстъпи. Но какво можеше да направи — тримата така здраво бяха обсебили детето, че битката бе загубена още преди да се е разразила с пълна сила. Точно тогава обаче Сю вече бе започнала работа в детската градина и всеки ден бе заобиколена от фарфалачета, чиито сълзи трябваше да бърше, да целува драскотините им, да укротява изблиците им на раздражителност и — това бе най-хубавото — да им разказва приказки, на които децата нямаха насита.

При тази мисъл Сю стреснато се върна към настоящето. Скочи да погледне часовника, но всичко беше наред — имаше още половин час. Отвори шкафа под стълбите, където държеше боите, платнените изрезки, ватата и лепилото. Предната вечер бе завършила десет куклички за пръстите на ръцете, направени от картонените цилиндърчета на „Тампакс“ — ярко оцветени маймунки и дяволчета, вещици и динозаври. Закрепи на малкия си пръст един мравояд, нахално засмян, увесил безкрайно дългата си зурла, размърда кутрето и си представи лицата на дечицата, когато и десетте фигурки се появят като по магия, кимайки и бърбейки весело с тях.

Сю приготви кутията си, седна пак и отново провери какво има да прави според списъка с днешните си задачи. Да купи тиква от

магазина в селото. Да напомни на госпожа Харис, че е на бисквити следващата седмица. Да попита Мери Бенет дали съпругът ѝ ще погледне електрическия чайник. Да се обади на Рекс.

Беше ходила до къщата предишната вечер и бе убедена, че той си беше у дома, защото чу Монткам да лае, но никой не отвори. Това не беше типично за Рекс, като изключим времето, което педантично отделяше за писане, винаги с удоволствие посрещаше гости, понякога даже човек не можеше да си тръгне.

Пощата!

— „Метюън“! „Метюън“! Дано да е от „Метюън“! — примоли се тя на глас и изтича към вестибюла. Но беше само известие за предстояща разпродажба в магазина, където Браян си беше купил видеокамерата.

В девет и половина, вече разучил доклада на криминалистите, Барнаби отново бе в заседателната зала и запознаваше своя екип със заключенията, които за съжаление не им помагаха с нищо ново.

— Единствените отпечатъци по оръжието, с което е извършено убийството, са от чистачката госпожа Бънди. Единият доста ясен, останалите размазани, вероятно от човека, който го е използвал, за да разбие главата на Хадли. Носел е ръкавици, по-скоро кожени, отколкото плетени. Криминалистите засега не са установили непознати отпечатъци. Все още елиминират познатите. Имаме отпечатъците на всички, с изключение на госпожа Лидиърд, която е твърде напласена, за да се противопостави на зълва си; и на Хонория, която категорично отказа.

— Някой трябва да ѝ каже колко е важно — обади се инспектор Мередит и благоразумно побърза да добави „сър“.

— Наистина — отзова се Барнаби и пусна ледена усмивка. — И понеже ще ходите в селото, май е най-добре вие да поемете тази задача, инспекторе.

— С удоволствие, господин главен инспектор.

— За съжаление — върна се към основната тема Барнаби, чиято усмивка вече бе доста по-доволна, — под ноктите на Хадли не е открито абсолютно нищо. Нито кожа, нито коса, нито нишки, което означава, че не е оказал никаква съпротива. Трудно ми е да повярвам,

че по своя воля не се е опитал да се защити, следователно бихме могли да приемем, че доктор Балард е прав и първият удар, нанесен вероятно напълно неочаквано, или го е убил веднага, или го е оставил в безпомощно състояние.

Малко повече късмет извадихме със скрина. Дъната на чекмеджетата са били покрити с восъчна хартия, което не ни помага особено, но е имало малко прах, съдържаща частици от кашмир, бледосини на цвят. Следователно скринът е бил използван за пуловери. Нищо вълнуващо в това разкритие, за съжаление. Отрицателни са резултатите от обувките на Хадли. Липсват отпечатащи от стъпки в градината. Дори онези, които би трябвало да е оставила Лора Хътън, са били заличени от лошото време.

Нямаме късмет и с телексите до пристанищата. Човек на име Дженингс не е напуснал страната през нито едно от тях нито със, нито без мерцедес. Но пък успяхме да издирим таксито. Някой си господин... — Барнаби хвърли поглед към бележките си — Уинстън Могани чакал на стоянка вечерта на шести, когато малко преди десет и половина една жена се качила и го помолила да го откара до Мидсъмър Уърти. Не му казала адрес, просто, като влезли в селото, го насочвала накъде да кара. Не разговаряли по пътя. Тя си мълчала, той си бил пуснал радиовръзката. Помолили господин Могани да опише жената, но той обяснил, че през колата му минавали толкова много хора, че би забелязал някого само ако прилича на Уитни Хюстън. Жената била руса и на средна възраст, но имайте предвид, че господин Могани е все още тийнейджър и следователно „средната възраст“ може да е всяка от трийсет нагоре.

Досега не сме успели да открием шофьора, който я е върнал. Ще се наложи да обходите селата между Ъксбридж и Мидсъмър. Най-вероятно е Хадли да е позвънил на най-близката таксиметрова служба. Проверете телефоните в „Жълти страници“. И понеже има малък шанс жената да е била проститутка, бих искал да обходите улиците и бордеите. Клубове, ателиета за масаж, малки обяви и така нататък. Освен това бих искал да разпитате из селото дали някой помни името на фирмата, пренесла покъщнината на Хадли при преместването му. Вероятността за успех е много малка, но си струва. Знае ли човек?

— Едва ли е била местна фирма, господин главен инспектор — обади се младши детектив Уилоуби, още по-стегнат от вчера. Дори

усмивката му бе току-що изгладена. — По-вероятно е да е някоя от Кент.

— Както казах, детектив Уилоуби, нямаме големи шансове да разберем. Надявам се днес да открием, ако избирателният регистър изплюе някаква информация къде точно е живял, преди да се засели в Мидсъмър Уърти. И за да завърша с малко по-весела нотка — късметът ни проработи с адвоката, извършил прехвърлянето на къщата: правил и други услуги на убития. Тази сутрин ще се видя с него — господин Джослин. Може да са му поверили документите, които нормално би трябвало да открием в „Плоувърс Рест“, и при повечко шанс сред тях може да е и брачното свидетелство на Хадли.

— Защо мислите, че това е важно за случая, сър? — попита полицай Бриърли. — Виждате ли някаква връзка между смъртта на двамата?

— На този етап нямам представа — отвърна Барнаби. — Но разсъжденията над неизвестни връзки и възможности са важна част от процеса на разследване. Или поне би трябвало да бъдат.

— О, разбира се, сър.

— А смъртта на Грейс ни дава възможност да разгледаме поведението на Хадли под необичаен ъгъл. — Барнаби замълча и свъси рунтавите си вежди в очакване на реакцията на хората около себе си.

Сержант Трой, преценявайки с точност, родена от дълъг опит, шансовете си да открие отговора на този сложен въпрос, се отказа още преди да е започнал и реши да се забавлява, като наблюдава другите. Особено Мередит, който яростно гризеше устните си и бърчеше чело. Барнаби насочи въпросителен поглед именно към инспектора и зачака — доста дълго време, би могло да се каже обидно дълго, преди да продължи:

— Всички, с които разговаряхме, до един, го описаха като много резервирана личност. Рекс Сейнтджон обясни колко неудобно се чувствал Хадли, когато бил принуден да поиска помощ във връзка с посещението на Дженингс. Тогава защо този саможив, изключително затворен и сдържан човек разправя на толкова много хора за най-болезненото и лично събитие в живота си. Събитие толкова потресаващо, че е направило непоносим живота в онази част от страната, където се е случило.

— Имате предвид смъртта на съпругата му ли? — попита Трой.

— Да. Това имам предвид.

— Ами — започна инспектор Мередит, твърдо решен да не губи два пъти — защото е искал да знаят, предполагам.

— Нещо повече — отвърна Барнаби. — Ако вземем предвид какво е струвало подобно разкритие на човек с неговия характер, бих казал, че не просто е искал да знаят, било му е необходимо да знаят. И сега трябва да се запитаме, инспектор Мередит, защо?

Докато Сю купуваше намислената тиква, а Барнаби и Трой се канеха да тръгнат към офиса на адвокатата, Лора хвърли унил поглед към своя бележник и забеляза, че след по-малко от час трябва да отвори „Чекръка“, за да приеме един двукрил ирландски шкаф. Беше го купила преди няколко дни, но се бе оказал твърде широк за нейния микробус. Предишният му собственик щеше да ѝ го докара от Лейси Грийн с неговия „Ленд Роувър“. Все още имаше време да отложи уговорката. Без да мисли, посегна към телефона, навъртя до половина номера, после се отказа.

Ако не отиде, какво ще прави? Ще обикаля из кукленската си къща, неспособна да седи на едно място повече от пет минути, неспособна да чете. Определено нямаше да пусне телевизора, защото гледането на телевизия през деня винаги ѝ се бе струвало много депресиращо. Нямаше никакво желание да става част от аудитория, която винаги бе свързвала с възрастни, затворени вкъщи, майки или живеещи на социални помощи безработни.

Досега десетки пъти бе включвала и изключвала транзистора. Музиката по Радио Три беше или ужасно скучна, или толкова шумна, че я заболяваше главата. Радио Четири предлагаше речи на изгряващи млади лунатици, които се кълняха във вечна вярност на електората с ръка върху портфейла. После пък започнаха мазните проповеди на предаването „Размисли за деня“ и Лора за малко да метне транзистора в отсрещната стена.

Преди никога не би допускала, че е възможно едновременно да вярваш и да не вярваш в едно и също нещо. Знаеше, че Джералд е мъртъв. Полицаяте ѝ го бяха казали. Щеше да има разследване. Погребението, макар и още неуредено, със сигурност щеше да бъде

организирано в недалечно бъдеще. Ето вчера самата тя бе приела с голяма скръб този факт.

Тогава защо бе така убедена, че ако отиде до „Плоувърс Рест“, той ще е там, ще ѝ отвори вратата и както винаги ще я поздрави тъжно, сковано и прекалено учтиво. Лора се запита, и не за първи път, дали щеше да го обича толкова много и толкова дълго, ако той не си бе поставил от самото начало надписа „Не газете тревата.“ Безсмислено е да разсъждава над това.

Застави се да отиде в банята. Взе душ, уви се в хавлия и се замисли какво да облече, но без особен ентузиазъм. Увиснали шалварести панталони, жълтеникава копринена риза, широко вълнено палто с подплънки на раменете, с цвят слонова кост. Високи до коленете кафяви ботуши, кехлибарени мъниста, вдигна косата си на кок и го покри с черен кадифен шиньон. Бързо и умело си сложи грим, пръсна се с парфюм. И през цялото време се чудеше на себе си, на това колко неизкореними бяха навиците.

Закуси с леденостуден ликьор. Още не бе гладна, но започна да ѝ се мотае главата. Запита се дали в кръвта ѝ няма твърде много алкохол и дали е безопасно да шофира. Не беше яла твърда храна от три дни, убедена, че дори и да си приготви нещо, няма да е в състояние да го преглътне. Гърлото ѝ бе така стиснато, че само течности от четирийсет градуса нагоре минаваха през него.

Остави празната чаша до няколко парченца фин китайски порцелан, внимателно изсипани в мивката от онзи селяндур полица. Какво ли си е мислил, че трябва да направи тя с тия парчета? Да извади лепилото ли? Един господ знае защо бе решил да прави кафе в купи за супа. При това севърски порцелан.

Вече на прага на входната врата Лора внезапно се върна обратно и отвори вратата на жълтата си всекидневна. Беше пълна със зимен цвят, тъмносива и студена. За първи път видя помещението с очите на другите — както би я погледнал Барнаби например. Мъничка, толкова спретнато подредена, дори превзето подредена стая. Само в портрета имаше искрица живот. Тежките кадифени дипли около кръста на момчето сияеха дори без помощта на позлатената рамка. Подтикната от импулс, който не можа да разбере, Лора се наведе напред и положи ръка върху тъжните зелени очи.

Телефонът иззвъня. Тя го остави да си звъни. Сигурно беше Сю. Звънеше ѝ всеки ден от убийството насам да я кани на кафе. Опитваше се да бъде мила, без съмнение, но възискателната природа на Лора не ѝ позволяваше да се изложи на опасността да участва в обсъждането на крайно емоционални за нея въпроси. Предъвкването на събитията от вечерта, завършила със смъртта на Джералд, тревожните „защо“ и „с каква цел“. Освен това се боеше, че няма да успее да контролира чувствата си и ще започне да рече за него пред очите на други хора.

Сети се изведнъж, че вече няма нужда да ходи на сбирката на Писателския кръжец. Преди от сбирка до сбирка все забравяше какво бе казала за работата си и винаги очакваше някой да я хване и да я уличи, но така и не се случи, защото всички бяха погълнати от собствените си писания.

Лора излезе навън и потръпна, кожата на лицето ѝ се сви от студения въздух. В басейнчето за птички едно мушитрънче, преценило напълно погрешно температурата, беше скочило да се поизкъпе набързо и сега изплашено се плъзгаше в кръгове по леда. Лора си каза, че трябва да разтопи леда, като се върне, и закрачи през скърцащите под краката ѝ замръзнали локви към гаража.

Адвокатската фирма „Джослин, Тибълс и Дилейни“ заемаше приземния етаж на елегантна градска къща от осемнайсети век почти в центъра на града и заедно с още пет други сгради като нея опираше гръб в енорийската църква „Свети Вартоломей“. Лакираната врата блестеше като черно стъкло. От двете ѝ страни имаше сандъчета с кърпикожух. Някой маниак на тема културно наследство бе родил великата идея да се реставрира оригиналната калдъръмена алея пред къщата. Изпъкналите от цимента камъни бяха ужасно неудобни за стъпване и сигурно бяха станали причина за множество изкълчвания на глезени. Или поне така си мислеше главният инспектор, докато се препъваше по тях, за да стигне до ужасно излъсканите и не по-малко опасни стъпала пред входната врата.

Очакваха ги. Пълна жена на средна възраст, доста ръбата на вид, но с топла и малко разсеяна усмивка, ги покани в чакалнята. Стаята вдъхваше доверие с красивата си ламперия, тежката си мебел и ниските масички с големи стъклени пепелници и броеве на списание

„Общество и право“. На един от покритите с възглавници столове свита на кълбо раирана котка спеше дълбоко и от време на време потрепваше с уши.

— Това сигурно е Тибълс — врътна брадичка към котката Трой.

— Не ми говори за котки.

— Мислите ли, че ще имам време за една цигарка?

— Не.

Барнаби беше прав. Още не си бе затворил устата и една от секциите на ламперията потъна навътре и пусна господин Джослин в чакалнята. Той беше нисък мъж с ужасно хлътнал гръден кош, мънички длани с къси пръсти и също толкова малки стъпала. Барнаби си помисли, че му прилича на гълъб. Всичко по адвоката беше сиво: ръцете и краката, меките, редички къдри на главата и по-гъстите кичури, стърчащи от ушите му. Дори ноктите му имаха сивосинкав цвят. Изглеждаше много мършав и сух, сякаш наскоро бяха източили всичките му течности, чак шумолеше, като ходеше.

— А, ето ви! — викна той, сякаш бяха закъснели и го бяха накарали да ги чака. — Влизайте. Влизайте.

Кабинетът му бе почти толкова задушен и безинтересен, колкото и чакалнята. Господин Джослин се настани зад бюро с размерите на игрище за ръгби и почти се скри от погледа на полицаите.

— Ужасно, ужасно.

Барнаби негласно се помоли този човек да не повтаря всичко по два пъти, защото щяха да си осъмнат тук. Предположи, че последният дубъл на господин Джослин се отнася до убийството на клиента му.

— Благодаря ви, че ни спестихте формалностите, господин Джослин.

— Става въпрос за убийство, господин главен инспектор. Става въпрос за убийство.

Господин Джослин придърпа към себе си шарена кутия за документи, която предварително бе поставил горе-долу в центъра на игрището за ръгби. Отвори я и извади плика със завещанието. Разгъна листовите от дебела хартия и те зашумоляха като подпалени. Адвокатът ги заглади и започна да чете:

— Според разпорежданията на господин Хадли цялото имущество, е, което разполага към момента на смъртта си, плюс всички други средства, които се съберат от къщата му, трябва да бъдат

разпределени по равно между колежа „Емануел“ в Кеймбридж и Централната художествена гимназия „Сейнт Мартин“, за учредяването на две стипендии за литература и изкуство за млади хора с изключителен талант, но с ограничени финансови възможности. В завещанието ясно се казва, че учебните заведения са били уведомени за въпросните разпореждания.

— Значи става дума за доста пари, а?

— Така е. Господин Хадли инвестираше много разумно. В „Глоубъл Юнит Тръст“, „Фиделите Кеш Акаунтс“, „Уолуич Теса“ и в държавни ценни книжа. Всичко на всичко към осемстотин хиляди лири. Без стойността на къщата, разбира се.

Барнаби прикри изненадата си и попита за датата на завещанието.

— Тринайсети февруари 1982. Единствената поправка е промяната на изпълнителя на завещанието. Когато господин Хадли се премести в Мидсъмър Уърти, имаше нужда от местен адвокат, който да прехвърли собствеността на къщата, и ни попита дали можем да поемем неговите дела след смъртта му.

— Кои са били предишните изпълнители?

— Фирмата, изготвила завещанието.

— Бихте ли ми дали името и адреса им? Както и адреса, даден от господин Хадли по онова време.

Господин Джослин извади от вътрешния си джоб кафеникава писалка. Развъртя капачката, намести я внимателно, но здраво върху другия край на писалката и измъкна лист хартия от спретнатата папка. След като се увери, че вече е използван от едната страна, той прочисти гърло, сякаш се канеше да заговори, а не да пише, и надраска няколко реда. След това сгъна листа на две, после още на две и подаде малкото квадратче на Барнаби.

— Мога ли да ви попитам, господин Джослин, доколко познавахте вашия клиент?

— Не го познавах. Дойде тук по работа, която току-що ви описах, и оттогава не съм го виждал.

— Разбирам. Инвестициите му изискват доста познания. Случайно да знаете дали е ползвал услугите на финансов съветник?

— Нямам представа. — Господин Джослин мило изгледа и двамата, явно доволен, че не е в състояние да им помогне.

— Господин Хадли споделял пред съселяни, че преди това е живял в Кент...

— Едва ли е моя работа да знам откъде е, господин главен инспектор — усмихна се весело адвокатът. После добави, да не би да е оставил, макар и минимално съмнение: — Никак не ми е работа.

Колкото по-малко можеше да им е от полза, толкова по-топло се държеше с тях. Принуден да отговори на още няколко въпроса с кратки отрицания, господин Джослин направо засия. Когато дойде време да се сбогуват, вече бе толкова щастлив, че между устните му блесна ивица — сребриста, светла, но все пак напълно съответстваща на предпочитания от адвокатата цвят.

Барнаби тъкмо отваряше вратата на кабинета, когато забележа голяма снимка, поставена в рамка: три деца — две момчета и едно момиче, облечени в пъстри дрехи, весело се смееха. Момичето се люлееше с главата надолу. Очевидно се забавляваха чудесно и главният инспектор се загледа в снимката за миг просто заради удоволствието да сподели щастливия им миг.

— Внуците ви ли са това, господин Джослин?

— Не. — Най-сетне някакъв цвят, по-различен от сивото, се появи по безкръвните му бузи. — Това е семейството ми. На петия рожден ден на дъщеря ми. Миналия месец.

— Ама че тип — изхили се Трой, когато двамата закривиха крака по калдъръма навън. — Нищо чудно, че изглежда на сто години. Към колата ли, сър?

— Бих пил нещо топло. Да се отбием в „Бънтърс“.

— В „Бънтърс“ ли? — зяпна изненадано Трой.

— Защо не?

Знаеше защо не, но все пак реши да отидат. Седнаха в уютното аристократично кафене, заобиколени от бакърени чайници и ловни рогове, пиринчени конски украшения, закачени на стената с кожени каиши. Сервитьорките бяха облечени в черни рокли, дълги до средата на прасеца, престилки, подобни на бели удивителни знаци, и плисирани ленти за глава, нахлупени ниско на челото. Но лицата им бяха млади и умело гримирани, а момичетата работеха толкова бързо и ефективно, както и колегите им в „Макдоналдс“.

Помещението бе претъпкано и много топло, с дъх на мокри дрехи, препечен хляб и прясно смляно кафе. В „Бънтърс“ нямаше

колички, отрупани с разни бухнали глупости, поръсени с настърган шоколад. Тук използваша красиви съдове от алпака, канички за мляко, захарници и чаши с чинийки на цветя, и красиво изработени лъжички. Трой наля и на двамата от горещото кафе, добави три бучки захар в своята чаша и я обгърна с длани, да стопли пръстите си. Облегна се назад и с дълбоко задоволство хвърли поглед към наполовина закритите от надиплени крепонени завеси прозорци с изглед към улицата. Какво по-хубаво от това да си седиш на топло и сухо и да наблюдаваш как другите трамбоват навън, сгърчени и треперещи. Малко са нещата, които ми доставят такова удоволствие, реши Трой, макар че минаването с кола покрай тълпа, чакаща на автобусна спирка в проливен дъжд, донякъде отговаряше на завишените му изисквания.

Сервитьорката дойде, каза: „Уф“, остави старомоден триетажен поднос на масата им и изчезна. Барнаби затвори очи, но веднага осъзна, че няма да може да стои така до края на пребиваването си в заведението, затова отново ги отвори, като се закле да не поглежда към подноса.

Тортички. Големи кръгли еклери, целите в сметана. Парчета чудесен шоколад, бял и черен, слети в едно с карамелизирани ядки с дъх на бадемов ликьор. Зелчици от зелен марципан, покрит с глазура от смлени бадеми, мед и розова вода. Квадратни сладкиши от маслено тесто, осеяни с печени бадеми и лакта, волованчета, намазани с пюре от пресни малини вместо със сладко и бита сметана. Лимонови и портокалови курабийки, покрити със захар. Страхотни ванилови целувки, от вътрешността, на които се подаваха капчици пюре от кестени. Бадемови сладкиши.

— Ммм — премляска сержант Трой и си взе нещо, което приличаше на лъскава пастичка с кафеена глазура и две големи розички от мека нуга. — Искате ли още кафе, шефе?

— Хъм... — Барнаби разглеждаше най-горния етаж на подноса, най-малкия кръг от този своеобразен храм от божествени изкушения. Реши, че нещата на това ниво сигурно са по-диетични. Трябваше например да са... ами, да речем... по-малки. Важното беше да не поглежда по-надолу.

Трой предположи, че това „хъм“ означава „да“ и му наля още кафе. Барнаби си взе две тънички бисквитки, слепени от бежова паста.

— Това не изглежда много интересно.

— На мен пък ми е интересно — заяви главният инспектор и отхапа. О, боже — чисто масло. И чист пралин. Е, както и да е — твърде късно е да го оставя. Винаги можеше да намали обяда. Пък и да не би да не знаеше какво се кани да направи, когато предложи да дойдат в това кафене.

— Погледнахте ли вече оня адрес, шефе?

Барнаби разгърна здраво нагънатото листче и го подаде на Трой.

— „Кавендиш Билдингс“ трийсет и две, Саут Уест Уан. Това е във Виктория, нали?

— Да — кимна Барнаби. — Вероятно някой голям блок.

— Значи, ако е живял там през 1982 и се е преместил в Мидсъмър Уърти през 1983, кога е живял в Кент?

— А де?

— Поне вече знаем, че Грейс е починала преди февруари 1982.

— Не е задължително. Хората и преди са правели завещания, от които изключват най-скъпите си близки. Бързо... — Барнаби грабна подноса със сладкишите. — Онези две жени стават. Сложи това на тяхната маса.

— Ами ако поискаме...

— Няма да поискаме.

— Аз бих могъл.

— Прави каквото ти се казва.

Трой се захили, премести подноса и като се завърна, завари Барнаби да гони с огромния си пръст последната троха в чинията и да си мърмори нещо.

— Какво казахте, сър?

— Мислех за парите. Дяволски много са. Като добавиш и къщата — тя колко ли ще струва? Сто и петдесет?

— Най-малко. Много е шикозна. При това на половин час от Лондон.

— Значи говорим за близо един милион лири — вдигна вежди Барнаби. Стори му се доста трогателно, че човек, който е копнеел да пише, но не можел, и който, ако се съди по картините в хола му, нищо не е разбирал от изобразително изкуство, е решил да дари парите си така щедро.

— Да. Какъв късметлия. Е — добави сержантът, защото беше честен човек, — поне до известно време.

— Хадли очевидно е заемал много по-висока длъжност в държавния апарат, отколкото си представяхме.

— Не е задължително. Може да е имал късмет с инвестициите. Ако проявиш смелост да поемаш рискове от време на време, може наистина да се замогнеш. — Трой говореше с авторитета на акционер в „Бригиш Газ енд Телеком“.

В този момент се появи тяхната келнерка.

— Искате ли още кафе, господа?

— Не — отвърна бързо Барнаби. — Благодаря.

Той описа какво са яли, а тя измъкна малко тефтерче, завързано с връвчица за колана ѝ.

— Това е „бискит дю бьор дьо пралин“ — усмихна се момичето на Трой — и една „дьо жон фий сюр ла бато“.

— Какво значи това, когато сме си у дома? — попита сержантът широко усмихнат.

— Две млади момичета на лодка.

— Днес ми е щастливият ден, а?

— Седем и двайсет. — Тя откъсна листчето и главният инспектор посегна към портфейла си. — Платете на касата, моля.

Почисти масата, струпа всичко върху табла, вдигна я като перце и се отдалечи грациозна като лебед. Барнаби се загледа след нея. Имаше прекрасна коса, дълга, лъскава, падаща на вълни почти до кръста. Замисли се за Къли — как ли е, дали ще се сети да изпрати някоя картичка, преди да свърши турнето. Вероятно не.

Пресегна се да вземе сметката, която сержантът гледаше недоверчиво, увесил челюст срещу изписаната сума.

— Какво ти става, за бога?

— За тези пари в кафенето на управлението щяхме да изядем две порции наденички, яйце и пържени картофки, две тарталети, супа и чай.

— Да, ама нямаше да можеш да ги ядеш на френски — заяви Барнаби, навличайки палтото.

Наредиха се на опашката пред касата — огромно съоръжение, направено от ковано желязо, която викаше „дрън!“, когато сметката изскачаше, изписана старомодно на въртящи се на цилиндри цифри — на столетие от модерните дигитални каси. Трой все още изглеждаше много загрижен.

— Заведението черпи, Гавин.
— Много мило от ваша страна, шефе.
— Не е от моя страна. Ще използвам осемте лири, дето ни ги отпускат дневно за напитки.

— Отсега нататък — заяви малкият Бор — искам всичките ми приятели да ме наричат „Бунтовника“.

— Ти нямаш приятели.

— Имам. — Гласът на Боръм беше уверен, но по лицето му се изписа смущение. — Просто не ги познавам още.

— Тъп си като задник на монахиня — произнесе се Дензъл.

В този момент пролича, че Дензъл бе узурпирал завинаги отнетия от Браян авторитет. Групата разпалено разискваше идеята за отношението между силата и популярността, последната нямаше никакви шансове, защо ли никой не се изненадваше от това заключение?

— Първо трябва да използваш силата, за да се наложиш — обясняваше Нашийника във връзка с наложилата се гледна точка.

— Бързина плюс изненада и нито една от дупките не е забранена — добави Том и направи бързо движение от карате. — Но най-вече бързина.

— Точно така — съгласи се Дензъл. — Никога не отлагай да прецакаш някого утре, ако можеш да го прецакаш днес.

— И тогава — обади се Еди, отмятайки рижата си грива назад — печелиш уважение.

Браян потрепери и почувства сладостен страх от мисълта за цялата тази развихрила се около него варварска енергия — бърза и безразсъдна, ревяща из квартала в събота вечер — трошат бутилки, пръскат със спрейове коли, ритат с подкованите със стомана ботуши мека незащитена плът. А през това време той си лежи на топло и сигурно у дома.

— Да мразиш хората, е добре за теб — продължи с поученията Дензъл с усмивка, която така и не стигаше до устните му. — Дава ти цел в живота.

— Да — подкрепи го Нашийника. — Аз мога да мразя векове наред.

Браян знаеше, че в ролята си на учител бе морално задължен да реагира срещу тази изява на деструктивно и неетично поведение, да предложи някаква проповед в полза на доброто: човек само си вреди с подобно отношение. (Абсолютно невярно.) Какво ще стане, ако правим каквото ни скимне? (Светът щеше да стане много по-интересен, ето какво.) В крайна сметка нищо не каза.

— Чудя се какво ли е да убиеш някого?

— Аз за малко да разбера. Много за малко.

— И аз. — Малкият Бор бързо отбягна удара, който Дензъл се опита да му нанесе с опакото на ръката си.

— Братът на баща ми видя сметката на букмейкър, който не искал да се издължи. Сега е на топло. Задържан по волята на Нейно височество. Страхотно готино значи. — Нашийника обясни защо е страхотно готино.

— Говориш глупости — обади се Браян, най-сетне решил да реагира. — Затворниците изобщо не се срещат с кралицата. А сега вече определено трябва да продължим с репетицията. Останаха по-малко от десет минути.

— Откриха ли нещо около твоето убийство, Браян? — поинтересува се Еди.

— Не, доколкото знам.

— Питаха ли те какво си правил, когато е било извършено? За алиби де.

— Питаха всички ни.

— Представяш ли си — в съседната къща?

— Чу ли го да пици?

— Не!

Браян, пребледнял от гнусните картини, които си представи изведнъж, се опита да си върне контрола над групата. За малко да ги заплаши, че си тръгва, после си спомни последния път, когато го направи — вместо да си излезе той, те излязоха още преди да беше довършил изречението. Три седмици не можа да ги събере после за репетиции.

— А ти какво правеше тогава?

Браян се втренчи в Еди. Въпреки скоковете в разговора разбра съвсем точно какво го питаше тя. Съвси вежди, сякаш наистина не може да си спомни. Сякаш не бе жигосано върху сърцето му.

— Проверявах домашни. Или спях дълбоко. Едно от двете.
— Надявам се, можеш да го докажеш — обади се Дензъл.
— Жена му ще го подкрепи. Нали?
— Двамата ще се подкрепят.
— Не бих се изненадал — Том наплюнчи пръсти и заглади надолу копрения си бретон, — ако и двамата имат пръст.
— Защо го направи, Брай? — попита Дензъл. — За пари ли?
— От любов — намеси се Еди, прегърна коленете си, усмихна се, после се нацупи. — Бас лоя, че го е направил от любов.
— Да. Оня тип и жената са си правили врътки, нали?
— Добре. Стига шеги. — Когато тя се усмихваше, дори злонамерено, запяваха ангели. Браян показва часовника на стената в салона. — Както виждате, времето ни пак изтече. Няма да се събираме в петък, така че разполагате с цели три дни да научите ролите си.
Всички се изкикотиха. Излязоха накуп, но люлеещите се врати едва се бяха затворили и ето че Еди се върна. Изглеждаше потисната и загрижена. Не си спомняше да я бе виждал насаме досега. Изглеждаше по-малка, леко бе събрала колене и петите на тежките ѝ ботуши стърчаха настрани.
— Браян... Ужасно съм притеснена.
— И защо, Еди? — Сърцето му задумка в гърдите. Как можеше да е толкова сладка! И толкова уязвима... като непослушно малко момиченце.
— Мога ли да говоря с теб?
— Аз затова съм тук.
— Много съм загазила, Браян. Трябва да ми помогнеш. Не знам какво да правя.

Сю стоеше с ръка на градинската порта, загледана неспокойно в къщата на Рекс. Всички завеси бяха спуснати. Онези отляво особено я тревожеха, защото знаеше, че нищо не можеше да попречи на Рекс да седне в единайсет часа да работи над своя *magnum opus*, а вече беше почти един. От комина не се издигаше дим, а на стъпалото имаше две бутилки мляко — от вчера и от днес. Под червените им сребристи капачки бе избил каймак.

Това бе достатъчно да разтревожи някой загрижен съсед, но Рекс нямаше късмет в това отношение, защото къщата от едната му страна се ползваше за вила само през лятото, а от другата страна живееха двама младежи, които по цял ден работеха в града, а през уикенда посрещаха гости денонощно. Надали бяха разменили повече от две думи с Рекс, откакто се бяха нанесли.

Сю бутна желязната порта и тръгна по пътеката. Сабото ѝ вдигаше ужасен шум. Обикновено и най-тихите стъпки предизвикваха моментална реакция от страна на Монткам, но днес цареше пълна тишина. Потропа тихо с медното чукало и зачака.

След няколко минути, без да потропа втори път, тръгна към задната част на къщата. Градината на Рекс — две тесни ивици неравномерно израсла трева, някакви стари рози, отдавна превърнали се в шипки, и няколко храста малини зад потрошена телена ограда — тук-там бе маркирана наскоро от Монткам. Сю си спомни, че не бе виждала кучето да се разхожда със своя господар около Площада от два... не, от три дни. Дишането ѝ се учести от притеснение.

Вдигна резето и влезе в кухнята, където я блъсна силна миризма на развалено месо. През мръсните прозорци влизаше достатъчно светлина, за да различи купите и чиниите, пръснати по покрития с лепкав линолеум под. Множество бутилки от мляко бяха оставени до мивката, пълна с мръсни съдове. Бутилките също бяха мръсни. Една от тях бе до половината пълна, а течността вътре бе зеленикавосива и пресечена. Сушилката не се виждаше от натрупаната върху нея планина от празни консерви от кучешка храна. Сю направи крачка-две и нещо бързо се стрелна от ъгъла към печката и изчезна зад нея.

— Ехо! — извика тя.

Монткам се появи в другия край на вестибюла. Тя запъна крака и стегна рамене, защото отдавна бе свикнала с обичайния поздрав на кучето и нямаше желание да се озове по гръб на мръсния под. Но кучето изобщо не се затича към нея. Приближаваше с равномерна крачка, потропвайки тихо с нокти по линолеума.

Влезе в кухнята и се втрени в нея напрегнат и смръщен. После се обърна и тръгна обратно, спирайки да я погледне от време на време, за да се увери, че го следва.

Във „военната стая“ бе още по-сумрачно — единствената светлина влизаше през тесния процеп между пердетата, където не

прилепваха плътно едно към друго. Сю усети, че газии по нещо. Наведе се и вдигна картонено дуло. Имаше май няколко на пода, както и няколко празни прозрачни торби и откъснати парчета лъскава хартия.

Беше влизала само няколко пъти тук и не си спомняше къде бе ключът за лампата. Вървеше опипам и без да иска, събори някакъв съд с медали. И изведнъж последва вик, доста ядосан, току в ухото ѝ. Сю подскочи и на свой ред извика.

Тогава видя някакво загърнато тяло, сгушено във фотьойла, обърнат към празната камина. Две тела всъщност, защото сега и Монткам клекна до стола.

— Рекс?

— Кой е?

— Аз съм. Сю.

— Върви си. Върви си.

Сю направи още няколко крачки към фотьойла и веднага усети ужасно неприятна спареност, сякаш въздухът беше изсмукан и заместен с непоносимо зловоние като в бърлога без изход.

Имаше стара армейска лампа от метал и дърво с картонен абажур. Сю я включи и безкрайно дългите крака на Рекс силно подскочиха като ударени с ток. Той скри главата си и потъна още по-дълбоко във фотьойла. Въпреки това част от лицето му остана открита и беше тъжна гледка. Всяка гънка и всяка бръчка на сухата като хартия кожа бе пълна с мръсотия и блестеше, залята със смес от сълзи и сополи. Челюстта и страните му бяха покрити с прораснала бяла брада.

Косата на Рекс — лъскавата снежнобяла коприна, която политваше във въздуха при всяка негова крачка, сякаш се наслаждаваше на свой собствен динамичен живот — сега бе залепнала за черепа, загубила блясък и потъмняла. Сю не вярваше на очите си — как е възможна такава противна промяна.

— Рекс? — повтори тя.

— Остави ме на мира.

— Какво има? Какво се е случило?

— Нищо.

— Болен ли си?

— Върви си.

— О, не ставай глупав — от тревогата тонът на Сю излезе по-остър, отколкото ѝ се искаше, и тя добави по-нежно: — Как да си отида и да те оставя в това състояние?

Клекна и колебливо докосна коляното му, но усетила, че това малко минава границите, отново се изправи, непохватно се наведе над стола и се опита да го прегърне с ръка през раменете. Все едно докосна мрамор. Започна да се обезсърчава. Ако Рекс беше дете, щеше хубаво да го гушне и да го държи в обятията си, докато се успокои. Кучето подсмръкна, послуша се и зачака.

Постояха така няколко минути, започна да я боли ръката. После се чу тих стържещ звук — Рекс скърцаше със зъби. След миг Монткам също започна несръчно да мести челюсти наляво — надясно, все едно дъвче някой голям кокал.

Сю се изправи и негласно си занарежда — навик, който ѝ помагаше, когато се чувстваше застрашена или когато светът се отнасяше с нея враждебно или необяснимо.

Хайде сега. Ти си способен човек. Така, никога не си се сблъсквала с такава ситуация, но това не значи, че няма да се справиш. Хайде, едно по едно.

Поне нямаше съмнение кое трябваше да бъде първото, с което да се залови. Внесе млякото отвън и се върна в кухнята. Намери огромен железен чайник, напълни го до половината с вода, за да измие съдовете, и включи котлона. За чай можеше да използва и малка тенджерка. През цялото време Сю вдигаше много шум. Пускаше крановете с пълна струя, сложи чайника с трясък върху газовия котлон — все с надеждата да изплаши онова, дете бе пробягало през кухнята и се бе скрило зад печката, та дано никога да не излезе пак.

Чаят — евтин и почти на прах — беше в метална кутия, прославяща коронацията на Джордж Шести. Процесията бе изобразена по всички стени на кутията — златна карета, открита каляска, фигурки на войници с вдървени крака и конници с червени куртки и червени кофи върху главите си.

Докато чаят се запарваше, Сю се наведе да подуши съдините по пода, за да види кои да остави и кои да изхвърли в кофата за боклук. Накрая реши да изхвърли всичките, заедно с празните консерви. Винаги можеше да изтича до магазина да купи кучешка храна.

Малкото прибори на Рекс бяха наредени в спретнатата редичка върху стари вестници. Костените дръжки бяха пожълтели от старост, остриетата на ножовете тракаха разхлабени. Сю избра най-прилично изглеждащата чаена лъжичка, намери едно канче в шкафа, отдели парче от замразената сметана, постави я в канчето, наля чай. Сложи захар, чинийка, лъжичката и канчето върху поднос и го занесе в съседната стая.

Рекс не бе помръднал. Сю седна срещу него.

— Колко захар искаш?

Той не отговори и тя се опита да си спомни сбирките на Писателския кръжец. Май слагаше доста захар. Загреба три лъжици, разбърка и подаде канчето. Държа ръката си протегната, докато металът започна да пари пръстите ѝ. После остави канчето на плочата пред камината. Сипа малко чай в чинийката и също я остави пред камината. Монткам приближи, наведе грубата си сива муцуна към съдинката, подуши, но не посегна да пие.

— Хайде, пийни малко чай, Рекс — подкани го Сю. — Моля те. — После изведнъж разбра. — Той няма да пие, докато ти не започнеш.

Рекс се извърна и зяпна от упор. Сю и преди бе разтревожена от външния му вид, но сега още повече се притесни. Защото погледът му бе доста безумен, при това я гледаше като напълно непозната.

Тя отново му подаде канчето, този път го сложи между ръцете му и го побутна към напуканите му устни.

— Моля те. Хайде, за Сю — уговаряше го тя, както правеше с малките деца. Рекс отпи малко и Монткам веднага залочи, огромният му език разпръска течността във всички посоки. Чинийката бе пресушена за миг. Рекс пое още две глътки и остави канчето.

Сю отново го попита дали е болен. Той не отговори.

— Да се обадя ли на лекаря?

Рекс енергично заклати глава, за да я откаже от тази идея.

— Все пак трябва да направя нещо.

— Добре съм.

— Ами Монткам? — напомни му Сю. — Той хич не е добре.

Рекс се размърда, старият фотьойл, покрит с червено кадифе, се разклати в ритъма на нервното движение на стареца, който, притиснал длани към гърдите си, се залюля напред-назад.

— Знаеш, че изобщо не е ял от храната, която си му оставил.

Тогава Рекс извика, празнотата в погледа му бе заменена от пламъка на непоносимо нещастие, породено от осъзнаването на реалността. Той опита да стане, вкопчвайки се за полицата над камината. Но щом се изправи, политна напред и щеше да падне, ако Сю не бе поела тежестта на тялото му върху себе си. Макар и слаб, Рекс бе доста тежък за нея. Тя се олюля и се помъчи, сложила едната си ръка около кръста му, а другата на гърдите, да го накара да седне обратно във фотьойла.

Големият железен чайник завря в кухнята. Чуваше се как капакът подскача и тропа, а водата съска и напират под него. Сигурно вече бе загасила пламъка на газта.

— О, боже... Рекс... моля те, седни... — Тя го побутна още една стъпчица назад към фотьойла. — Моля те. Седни...

Монткам седна. Рекс се отскубна, тръгна към вратата, спъна се и се спаси от падане, вкопчвайки се за края на масата. Сю го остави да се крепи там и изтича в кухнята.

Намери парцал, толкова втвърден от мръсотия, че беше като колосан. Избърса печката от изкипялата вода. Изстиска парцала в мърлявата мивка и си рече: не мога да се справя с това. Колкото и да се убеждавам. Просто не мога. Щом се прибера у дома, ще звънна на „Социални грижи“.

На прага се появи силует и се облегна на касата. Дишането ѝ секна. Потънала в тревожните си мисли, не го бе чула да прекосява вестибюла, нито потропването на Монткам, който го бе придружил.

— Сю. Толкова съжалявам. Да ти създам такива неприятности.

— О... — Тя се втурна към него. — Не говори така, Рекс. Не си ми създал никакви неприятности. Просто не знам какво да правя.

— Много си мила.

— Не, не съм — възпротиви се Сю и при това си вярваше, че не е, както често се случва с истински добрите хора.

Двамата се погледнаха и Сю усети как я залива вълна на огромно облекчение, защото, макар и замъглен от тъжни сълзи, погледът на Рекс бе съзнателен и интелигентен. Отиде до масата, без да се подпира почти никъде, седна и се огледа.

— Къде е храната му? Съдовете?

— В умивалника са.

Тя изсипа върху тях каквото бе останало от горещата вода и напразно се огледа за препарат за миене. Откри мъничка телена кошничка, прикрепена към дълга дръжка. В нея имаше останки от сапуни. Потопи я във водата, раздруса я енергично и успя да изкара няколко мехурчета.

— Изхвърлих месото. Беше замирисало. Не се притеснявай, ако нямаш друго. Колко му е да донеса.

— Нима нужда. Имам още в шкафа.

Сю изми набързо съдовете, като непрекъснато поглеждаше през рамо към Рекс и се усмихваше, боеше се да прекъсне контакта с него за по-дълго време. После избърса всичко с една почти прозрачна от употреба кърпа. Намери храната за кучето и една-единствена консерва зеленчукова супа, доста ръждясала и с избелял етикет. Стопли съдържанието ѝ в тенджерката, която бе използвала за чая. И все си мърмореше нещо, уж на себе си, но достатъчно високо, за да чува и Рекс. От време на време, за да подсили връзката, го питаше нещо, без да настоява за отговор или да се тревожи, ако не го получи.

Супата се стопли и тя се огледа за купа, която да не е на Монткам, но напразно. Накрая изсипа супата в тенджерка от йенаглас и я сложи на масата заедно с една лъжица.

— Чувствам се странно — сподели Рекс.

— Сигурно. Не си ял от дни.

— Не съм. — Рекс избягваше да гледа към Монткам. Поднесе няколко лъжици супа към устата си.

Кучето моментално излая — дълбоко и гърлено „ууф“ — и хукна в галоп към Сю, която вадеше месо за него. Вдигна се на задните си крака и без проблем стигна до кухненския плот, на който опря грамадните си лапи и зачака, пуснало лиги от вълнение, докато тя изсипваше кучешки бисквити върху месото. Сю остави купата му на пода и само след миг в нея нямаше вече нищо. Процедурата се повтори два пъти.

На перилата във вестибюла висеше каишка и Сю я взе. Полудялото от радост куче, което веднага разбра накъде духа вятърът, за малко да я събори от въодушевление. Тя едва успя да закачи каишката на нашийника му.

— Отивам да го поразходя. — Още докато изговаряше изречението, ѝ хрумна, че май обърка подлога и допълнението или

просто прояви безкраен оптимизъм.

— Да, о, да! — викна Рекс. — Благодаря ти. Много ти благодаря, Сю.

— Опитай да изядеш супата — подкани го тя. Уви повода на кучето няколко пъти около китката си, отвори задната врата и добави: — А като се върна, ще поговорим.

Ейми простираше посивели чаршафи на стара сушилня в нужника на двора. Тъкмо ги бе минала през гумените валяци, които бяха изстискали голяма част от водата, но в никакъв случай всичката. Хонория не ѝ позволяваше да простира на открито в градината дори в хубав слънчев ден. Било просташко.

Ейми изпъна втория чаршаф колкото можа — иначе се гладеха ужасно трудно, защото бяха стари, смес от лен и памук. После занесе овехтелият плетен кош обратно в кухнята и се замисли какво да стотви, защото вече беше близо един без петнайсет. Имаше една неотворена консерва със свинско месо и малко сготвен карфиол в хладилника, както и парче твърд чедър. Свали пакет с ориз — можеше да направи ризото. Щеше да залее ориза с водния разтвор в бурканчето от фъстъчено масло и да добави едно кубче сух бульон. Ако можеше да намери и главичка лук... Боже, колко беше потискащо.

Странно е как, ако човек е на топло и е щастлив, му стига и съвсем малко храна. Двамата с Ралф седяха заедно на окъпаните от горещото слънце стъпала пред мъничката си къщичка някъде в планините на Испания, ядяха хляб и маслини, пиеха евтино червено вино и им беше достатъчно.

Понякога Ейми още чувстваше топлата му ръка около кръста си. Тежестта ѝ; китката му, подпряна на хълбока ѝ, лекия натиск на дланта му. И си спомняше колко кръгло и силно бе рамото му, когато полагаше глава върху него. И колко нежна бе извивката на врата му, преди плътта му да се стопи и да остави само кожа и кости.

Намери тавичка лук, увита в парче вестник. Малко поомекнала и прорасла — от средата ѝ стърчаха лъскави зелени перца, — но ставаше. Ейми взе дъската за рязане и се залови с лука. Сокът му я разплака. Ако влезе зълва ѝ, поне ще си има оправдание за сълзите.

Хонория мразеше някой да циври. Мразеше всяка проява на слабост. В ужасните дни, когато Ралф умираше, а Ейми се бе побъркала от скръб и отчаяние и се наложи временно да живее на успокоителни, Хонория не бе трепнала. Денонощно седеше край своя умиращ брат и безсмислено наливаше с лъжица нещо в устата му, затваряше очи само когато той спеше и като по магия се събуждаше в мига, когато Ралф отваряше очи.

Хонория разговаряше с лекарите, тя уреди транспортирането на тялото, тя организира погребението, избра надгробния паметник. Ейми само се влачеше след нея, упоена, с неясно съзнание за безмерната скръб, натежала в душата ѝ. Ако не беше така неспособна да се грижи за себе си, сигурно нямаше сега да е в „Грешъм Хаус“. Навярно именно тогава, замисли се Ейми, докато изсипваше лука в тенджерата, Хонория беше започнала да я презира истински. Всъщност Хонория никога не се е показвала ни най-малко изненадана от слабостта и липсата на морални устои у снаха си. Сякаш безмълвно заявяваше, че друго не е и очаквала от човек с по-низш произход, тъй като единственото истинско благородство бе благородството по кръв. Когато се запозна с Ейми, Хонория се държа като херцогиня от времето на крал Едуард, чийто син тайно се бе сгодил за незаконородена танцорка.

Баща им, изглежда, е бил още по-лош (или поне така твърдеше Ралф) — и той като други англичани от висшата класа през трийсетте години бил голям почитател на Адолф Хитлер и стремежът към расова чистота. Преди да бе разбрала истинската сила на най-голямата страст на Хонория, Ейми бе сглупила да спори с нея в един разговор, в който тя хулеше идеята за брак между хора от различни раси. Ейми заговори за стопяването на разликите, за хармония в света, твърдейки, че каквото и да е цветът на кожата или религията ни, всички сме човешки същества.

Хонория обясни надълго и нашироко, с ледено търпение, че подобно гледище е не само сантиментално и плод на невежество, но и изцяло против волята Божия. Орлите, щраусите и врабците са все птици, но никога не биха проявили глупостта да се чифтосват помежду си. Природата бе организирила всичко до съвършенство така, че всяко

перо, око, клон и нокът да се повтаря перфектно до безкрай. Само човекът е решил, че може да доразвие тази безупречна система. Това просто е най-краткият път да достигнеш до прозрението колко безпощадно ефикасна е Природата, когато трябва да се отърве от слабите, сакатите, куците и онези, които не са успели да повторят себе си до съвършенство. В този момент Ейми се отказа от спора.

— Какво правиш?

— О! — подскочи Ейми и за малко да изпусне тигана. — Стресна ме. — Никак не й хареса колко притеснена и неуверена изглежда. В душата й се надигна негодувание. — Не те чух да приближаваш.

Хонория стоеше на прага. И всъщност запълваше цялата каса. Гледаше Ейми, без да мига, и отново повтори въпроса си.

— Обяд — отвърна Ейми. Мразеше да я гледат втренчено. — Правя обяд. — Стисна дървената лъжица и разбърка лука. — Ей сега ще стане.

— Вече е един и петнайсет — заяви Хонория. — Закъсняваш.

Ейми така и не разбра какво я накара точно в този момент да се разбунтува. По-късно реши, че по-скоро моментът бе избрал нея; че всичките тези месеци на слугуване и безкрайни, дребнави унижения бяха натрупали раздражение, което се бе нагнетило и в този миг просто е избило навън, отваряйки устата й, за да излее в думи насъбралото се в душата й.

— Закъснявам, Хонория, защото прах. А това отнема много време, защото няма пералня. Преди да изпера, почистих спалните. Между тези две задачи, ако си спомняш, трябваше да проверя няколко факта в твоята картотека и да отида до пощата да пусна писмата ти. Според мен, Хонория, чудото е не че обядят закъснява, а че изобщо имам сили да го стотвя.

Докато държеше тази реч, Ейми нито веднъж не погледна към зълва си. А като свърши, си наложи да не посяга към дървената лъжица, да не пали загасналия пламък на газта, нито да прави каквото и да било от нещата, свързвани със слугинските задължения. В кухнята бе настъпила гробна тишина. В този вакуум, след като бе казала каквото имаше да казва, Ейми усети как започва да я обзема страх.

Ама в края на краищата какво можеше да й направи Хонория? Да ме изхвърли навън — ето какво, отговори си Ейми. И какво от това?

Толкова ли ще е ужасно? Едва ли ще ѝ е по-зле, отколкото сега. Винаги има хора, нуждаещи се от помощ. Веднъж в библиотеката бе попаднала на модно списание, пълно с обяви. Някой от тези хора със сигурност щеше да се окаже по-добър от Хонория, с по-топъл дом и по-щедра ръка.

Какво ѝ беше казал Ралф, когато за първи път разбраха за болестта му и стиснали ръце с ужас и неверие, се вгледаха един в друг? „Кураж, смело мое момиче.“ Няма съмнение, че неизвестното бъдеще е нищо в сравнение с онзи ужас. Мислите, препускащи в главата ѝ, породиха копнеж за свобода, който я опияни.

Примигна и се върна към настоящето, съзнавайки изведнъж, че Хонория говори нещо, и хвана думите:

— ... ако не беше толкова бавна...

— Ако съм бавна, то е, защото ми е студено. Половината време пръстите ми са вкочанени от студ. — Ейми се обърна към мивката и хвърли вътре дървената лъжица. — Не мога да живея повече тук.

— Какво казваш?

— Мисля, че бях достатъчно ясна, Хонория. — Стомахът на Ейми се сви. Призля ѝ. — Искам да... Ще... си тръгна.

— Не можеш да си тръгнеш.

— И защо? — Косата на Ейми овлажня от пот въпреки студа. Възправайки се с мъка срещу тиранията от миналото, тя бавно вдигна очи.

Хонория изглеждаше слисана. Студените ѝ сиви очи, в които Ейми не си спомняше някога да е виждала искрица емоция, блестяха с нещо, много наподобяващо паника.

— Трябва да останеш тук. Където ще мога да...

Дар-словото ѝ изневери. Още един прецедент.

— Където ще можеш да ме мориш от работа, без да ти струва нищо — каза Ейми, предпазливо проверявайки температурата на тази непозната атмосфера.

— Не, не — бързо възрази Хонория. — Където ще мога... да те наглеждам. Обещах на Ралф.

Последните думи толкова приличаха на импровизация, че Ейми изобщо не им повярва. Ала все пак не е ли съвсем естествено Ралф да повери своята бедна съпруга на грижите на единствената си жива

роднина? Ейми опита да се самоубеди, искаше ѝ се да повярва на Хонория. Но откри, че желанието не е достатъчно.

— Надявам се да размислиш — добави Хонория. Устата ѝ се изкриви в странен спазъм. Сякаш в нея имаше някакъв квадратен предмет, който тя се опитваше да прекара през здраво стиснатото „О“ на тънките си устни. Накрая успя: — Моля те.

В душата на Ейми настана голям смут. Беше събрала всичката си смелост за този бунт. Бе видяла как се открява вратата, която водеше към свободата. Трябваше ли сега да я затръшне завинаги?

— Постъпих безразсъдно — заоправдава се Хонория. — Толкова съм свикнала със студа, че не го усещам. Трябва да палим огън. И ще оправя котлето. Ще поръчам кокс и ще започнем да го палим.

Отдалечаваше се, сякаш въпросът беше уреден. Ейми не можеше да допусне това. Искеше ѝ се да я спре. Да ѝ извика, че тук не става дума за котлето или за огъня. Че е твърде късно и вече е решила. Утре си събира багажа и вдругиден си заминава.

Но докато извика: „Хонория“, вратата на библиотеката се затвори и тя отново беше сама.

Барнаби седеше зад бюрото си и червата му къркореха. Заради бисквитката в „Бънтърс“ за обяд в стола си беше взел само салатата с шунка. Наряза розовото месо (макар да беше на тънки като хартия парченца) на още по-малки късчета, доматиците — също, и, общо взето, бе изпаднал в нелепата, ситуация да яде нещо, което всъщност не иска, като същевременно се опитва да удължи процеса.

Седналият срещу него Трой бе омел един пай с грах, двойна порция пържени картофи, кайсиев сладкиш от ронливо тесто, два „Кити Кат“ и огромна чаша с кола, която навярно бе направила пребиваването на двете девойки в лодката доста лепкаво.

— Не знам къде побра всичко това. Сигурно краката ти са кухи.

Трой изгледа огромната фигура срещу себе си с известно съчувствие. Всичко бе започнало с готвенето. Сержантът доста се бе разтревожил, когато за първи път чу за новото хоби на шефа, защото му замириса на обратна резба. Но после откри, благодарение на един комедиен сериал, че най-големите майстор-готвачи по света са мъже,

което поуспокои тревогите му. Ясно е, че не може толкова народ да е с омекнали китки.

Сега Трой наблюдаваше как шефът му стана и се заразхожда наоколо: надничаше в екраните над раменете на служителите, грабваше всеки звъннал телефон, ако му е подръка, разговаряше с полицаи, взел показания, разпитваше проучватели. Намираше си работа не само защото беше такъв по природа, но и защото се надяваше по този начин да не мисли за пълния с калорични закуски автомат на няколко метра от него.

— Водата върши работа — обади се Трой.

— Какво?

— Морийн пие много вода. Когато се опитва да отслабне.

— Защо не си гледаш работата, Гавин?

Барнаби се завъртя кръгом и тръгна обратно към бюрото си, последван от Трой, който ни най-малко не се бе засегнал. Сержантът кацна на ръба на плота и заяви:

— Дойде ми една мисъл.

— Хубаво, дръж се мило с нея. Попаднала е на необичайно място.

— За гостуването на Макс Дженингс. Питам се дали е било съвпадение споменаването на името му на сбирката на писателите. Вече знаем за чувствата на Лора Хътън. Ами ако се е вбесила, че я отблъсква — още преди да е разбрала, че той не е света вода ненапита, и е поканила Макс Дженингс просто от злоба.

— Това би означавало, че го е познавала. Или поне е знаела какъв ефект би имало посещението му върху Хадли.

— И по-странни неща са се случвали. Вие самият казвате, че ако запишем в книга всички съвпадения, на които се натъкваме, никой няма да повярва.

— Така е.

— Като например факта, че всички до един са писатели.

— Не съвсем. Лора Хътън само се е преструвала, за да го вижда поне веднъж на месец.

— Мен ако питате, всички се преструват, защото нито един не е продал нещо свое.

— Май трябва да сме благодарни, че не пишат криминални романи. Помниш ли Луси Белрингър?

— Коя?

— Онази старица от Беджър Дрифт, чиято приятелка беше убита.

— Боже, да — засмя се Трой. — Беше абсолютно побъркана.

— Какво има, Оуен? — въпросът бе зададен на униформения полицаи, който се приближи до бюрото.

— За съжаление, не открихме сведения за брака на Хадли в регистъра за 1979 година, сър. — Замълча, после, забелязвайки объркването по лицето на Барнаби, предложи: — Искате ли да проверим за 1978 или 1980?

— Засега не.

Полицаят бе освободен да се върне пред компютъра си. Барнаби се облегна и затвори очи. Трой го гледаше мълчаливо и си мислеше, че шефът изглежда много изморен. Клепачите му бяха увиснали и сбръчкани, а кожата на лицето му бе нееластична и бледа. Накрая сержантът каза:

— Аз не бих се косил толкова, шефе. В края на краищата не бяхме сигурни, че се е оженил през седемдесет и девета. Така решихме, съдейки по приказките на Хадли. Защо не поискате да проверят предната година?

— Няма да прехосваме повече пари и време, за да проверяваме нещо, което, както започвам да подозирам, е било чисто и просто фалшива информация. Вече знаем, че далеч не е бил съсипаният от скръб мъж, обрекъл се на безбрачие, за какъвто се е представял. И че по времето, когато уж трябва да е живял в Кент, всъщност се е подвизавал във Виктория. — Барнаби се изправи и се обърна към географската карта, закачена на стената зад него. Увеличен топографски план на Мидсъмър Уърти, направен от птичи поглед.

— Боя се, че всички хора, които разпитваме сега, знаят само онова, което Хадли е искал да знаят. За да открием нещо наистина полезно, трябва да разговаряме с човек от миналото.

Барнаби докосна с върха на пръста си кабарчето, бележещо „Плоувърс Рест“, и си представи как именитият гост пали колата и напуска селото в нощта на убийството. Къде ли беше сега?

Макар полицията да не го бе призовала официално чрез медиите, все пак бе оповестила новината за посещението на писателя в Мидсъмър Уърти онази фатална вечер. И тъй като тя бе достатъчно интересна и бе привлякла вниманието на множество вестници,

Дженингс няма как да не е видял или да не е разбрал по някакъв начин за случилото се след гостуването му.

В такъв случай защо не се беше обадил? Очевидният отговор бе: „Защото е виновен.“ Но имаше и друга, много тревожна възможност. Дали пък Дженингс не се е свързал с полицията, защото не бе в състояние да го направи? С други думи, дали не трябваше да търсят не главен заподозрян, а втора жертва?

Сю седеше и си гризеше ноктите в тясната разхвърлена всекидневна, чиито лъскави теракотени плочки още вибрираха от затръшването на входната врата. Оставиха я сама, изгаряща от желание да поговори с някого, с когото и да е, за посещенията си при Рекс и за последвалия невероятен разговор с него.

Безброй пъти се опита да каже на Браян, но той се държеше така странно от мига, в който се прибра от училище, че накрая я вбеси и тя се отказа.

— А, следобедна закуска! — викна той от вратата и се втурна към масата, ада след това само разбутваше насам-натам храната и изобщо не яде. Току поглеждаше часовника и барабанеше с нокти.

След закуската си изми зъбите, половин час по-късно Сю го чу да ги четка отново, плакна ги и плю сякаш цяла вечност. Появи се, сложил длани пред устата си — дъхаше в тях и после, намръщен подозрително, душеше дъха в шепите си.

Качи се горе, чуваше се как отваря и затваря чекмеджета, трака със закачалки. Слезе и отново потъна в банята, понесъл куп ризи, преметнати през ръката му. После се появи с мокра зализана коса и кожа, порозовяла от търкане. Хвърли за пореден път поглед към часовника, седна на канапето и зачете пиесата си.

През цялото време Сю се носеше около него, подавайки му реплики като „познай какво...“, „най-изумителната новина...“, на които тя никога не би могла да устои. Браян обаче се държеше така, сякаш нея я нямаше, с едно изключение: преди да излезе, се наложи да я отмести от пътя си, за да си вземе шала, при това я бутна доста грубо.

Тя го попита за какво е цялата тази суетня и получи следния рязък отговор:

— Наложих се да организирам извънредна репетиция. Остават ни само две седмици.

Навремето Сю щеше да намери утеха в подобно изявление. Щеше да се вкопчи в него като оправдание за просташкото поведение на мъжа си. Не е виновен той. Упорен е, разтревожен, под напрежение. Сега не само изпитваше презрение към този род утешения, ами започваше да разпознава в този процес на отхвърляне чувството на безмилостно задоволство. Нямахше да ѝ хрумне да определи осъзнаването си като поява на самоуважение. Но си беше точно това.

След като Браян излезе, Сю се обади набързо у родителите му, за да каже лека нощ на дъщеря си, която щеше да преспи там. Манди често нощуваше у баба си — имаше си своя стая, която постоянно пребоядисваха, — като си лягаше в колкото си иска и гледаше по телевизията каквото си иска.

Госпожа Клептън поздрави Сю студено и повика Аманда на телефона. Чу се шумна препирня. Госпожа Клептън не бе закрила слушалката с ръка, както обикновено правят хората в такива случаи. После весело каза:

— Ние сме много непослушни, мамо. Много непослушно момиченце. Но няма да ни се размине току-така.

Остави слушалката и затропа с тежките си токчета нанякъде. Сю чуваше в далечината весел разговор, смеха на Аманда. Токчетата триумфално затропаха обратно към телефона. Стъпките на Аманда не се чуваха и Сю тресна слушалката, преди госпожа Клептън да успее да си отвори устата.

Не можеше да си намери място и затова започна да подрежда неразборията, оставена от Браян. Навсякъде по пода в спалнята имаше разхвърлени дрехи, купчина пуловери на леглото. Сгъна ги бързо и красиво един по един. Едно време, когато беше на петнайсет, се бе хванала да работи в събота и неделя в магазин за мъжко облекло и оттогава не бе загубила сръчността си.

Слезе на долния етаж да забърше банята, в която вонеше на коледния парфюм на Браян, и да хвърли в пералнята три подгизнали хавлиени кърпи. После пусна водата да измие космите, понеже си бе подрязвал брадата, почисти остатъците от паста за зъби и хрочки от умивалника. Мина с парцал по плочките и стъкленото рафтче — също щедро олети с вода, пръсна малко от ароматизатора за тоалетни и се

върна в кухнята, оглеждайки се разсеяно за още някоя работа за довършване.

Не приличаше на себе си. Обикновено, когато оставаше сама в къщата, изваждаше рисунките си и се захващаше с Хектор, но тази вечер знаеше, че няма да може да се съсредоточи. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за случилото се днес.

Точно в такива моменти най-много ѝ липсваше Ейми, защото тя бе единствената ѝ приятелка в селото. Вярно, познаваше доста добре майките на всички деца от нейната група в детската градина, но това бяха обикновени съседски отношения. На нито една от тях не би се обадила да сподели онова, което така ѝ се искаше да обсъди — щеше да им се стори твърде странно.

За миг Сю се изкуши да звънне все пак на Ейми, да измисли някакъв претекст и просто да се изприкаже. Ала щеше да е много нечестно. Беше се обаждала така един-два пъти, наскоро, след като се бяха сприятелили, но Хонория или ги прекъсваше, настоявайки Ейми да намери и да донесе нещо „веднага“, или след края на разговора надълго и нашироко критикувала Ейми с леден глас.

Както и да е. Рано или късно щеше да ѝ се отвори възможност и Сю реши да подреди мислите си, за да е готова, когато настъпи моментът. Затвори очи и си припомни всички събития от следобеда, започвайки от мига, когато, вкопчена в каишката на Монткам, влетя през кухненската врата в къщата на Рекс.

Завари Рекс там, където го бе оставила — захлупен върху кухненската маса. Тя приближи и за свое нещастие установи, че той е плакал. Тънката, крехка кожа на лицето му бе съвсем мокра и сякаш щеше всеки миг да се разпадне. Преди Сю да успее да каже нещо, той викна:

— Аз го убих, Сю! Аз бях. Аз го направих... Аз...

Сю седна внимателно и напълно спокойно. Много добре разбра, естествено, за какво говореше Рекс — знаеше, че не описва някоя въображаема битка от любимите му военни игри, нито възпроизвеждаше с разстроената си фантазия славна историческа битка на живот и смърт.

Изобщо не ѝ хрумна да се плаши, най-вече защото бе напълно убедена, че е станала някаква глупава грешка. Ставаше дума за Рекс в края на краищата — той имаше енциклопедични познания за най-

унищожителните оръжия на света, но не би могъл и муха да убие. Нямахме обаче никакво съмнение, че искрено вярва в твърдението си — личеше си по мъката, изписана на лицето му, горещите сълзи в очите.

— Неразбирам, Рекс — прошепна Сю. — Моля те, разкажи ми по-подробно.

И той ѝ разказа, като започна от посещението на Джералд и свърши с описание на собственото си позорно поведение.

Сю слушаше и макар случаят да бе сериозен, тя усети как въображението ѝ литва и я понася на крилете си. Видя Джералд, зачервен и смутен, седнал на дъската пред прозореца в кабинета, и Рекс, изгарящ от желание да помогне, как ръкомаха, за да вдъхне увереност на своя гост. Чу вятъра в тъмните дървета, прощаващи се с деня, и усети как по гърба ѝ шарят очите на невидим наблюдател.

Рекс завърши с някакво объркано заключение, в което вплете изрази като „военен съд“ и „разстрел призори“, и замълча потънал в неутешима скръб, впил поглед в опърпаните си кариани чехли.

Сю не допусна грешката да подцени силата на отчаянието му. От дни бе затънал в тази тъмна бездна и още щеше да е там, ако не се бе отбила да го види. Усети бремето на своята отговорност и за миг ѝ се прииска да се беше обадила на „Социални грижи“, за да остави всичко в техни ръце.

Прехвърли в ума си различни реплики, но всяка ѝ се струваше все по-неуместна от предишната. Нормалната ѝ реакция при безбройните редовни кризи, възникващи в детската градина, винаги бе една и съща — да се държи като добра, но строга детегледачка, което тук изобщо нямаше да помогне. Сю неволно въздъхна, вбесена от собствената си некадърност, и пулсът ѝ изведнъж се ускори от страх, че може да сбърка, да избере безнадеждно тъпи думи, които, вместо да спасят Рекс, ще го тласнат още по-надълбоко в бездната. Но все пак бе длъжна да каже нещо, защото Рекс бе на прага отново да заплаче.

— Рекс — започна тя решително, — аз съм абсолютно убедена, че си схванал всичко погрешно.

Убедителният ѝ тон определено го впечатли. Рекс се поизправи на стола си, едва ли не разтревожен.

— Погрешно ли?

— Да.

— Откъде си толкова сигурна?

— Ами защото е съвсем невъзможно. — (Защо ли наистина съм толкова сигурна? О, небеса, подскажете ми причина. Моля ви. Каквата и да е. Поне Рекс да не ме гледа с такава надежда.) — Защото... Защото той е известен писател.

— Не виждам...

— Известните писатели не убиват хора. Просто не правят такива неща.

— ... Ами...

— Каж ми един. Назови един известен писател убиец. — Сю почака, не много. Защо да предизвиква съдбата. — Не можеш, нали?

— Не се сещам в момента — призна Рекс.

— Така е, защото убийците винаги са неизвестни. Затова и убиват. За да пишат за тях по вестниците и да станат известни.

— Но всичко, което се случи. Джералд...

— Не казвам, че не си разбрал това. Грешката ти се крие в заключенията, които си извлякъл.

— О?

— До които си достигнал не воден от логика, а от чувството си за вина.

— Боже, така е. Да.

— И затова не разсъждаваш разумно. Например не си ли се питал защо му е трябвало на някого да се спотайва в гората в този късен час, при това ужасно време и да наблюдава къщата на Джералд?

— Искаш да кажеш... че този човек може да е убиецът?

— Убедена съм. Нещо повече — Сю скришом стисна палци, — и в полицията така мислят. Даже вчера пак бяха тук. Проверяха за отпечатъци от стъпки и... мереха. Щеше да ги видиш, ако не се беше затворил тук.

Сю се надяваше да не е прекалила с вдъхването на увереност. Едва ли. Рекс вече не изглеждаше, сякаш ще се разпадне всеки миг, но се беше отдалечил от тази възможност само на йота, което пролича и от следващите му думи:

— Но никой не може да отрече факта, че Джералд се страхуваше да остане насаме с Дженингс.

— И за това мога да предложа някои обяснения — заяви Сю и напрегна мозъка си, за да не се окаже, че току-що бе изрекла една гола

лъжа. — Чудя се дали не сме приели твърде буквално думите на Джералд.

— Не те разбирам.

— Да не искаш да останеш насаме с някого, не означава непременно да те е страх физически от този човек. Джералд може да е искал да избегне компанията на Макс по най-различни причини.

— Какви например? — Рекс изглеждаше искрено заинтригуван.

Сю трескаво се заоглежда за разумно звучащи причини, запазвайки спокойно изражение на лицето и уверена усмивка. Накрая на помощ ѝ дойде един от най-витиеватите обрати в романа на Ейми.

— Бих искала да насоча мисълта ти — започна тя малко наперено, наподобявайки самомнителността, която адвокатите смятаха за задължително встъпление, преди да пъхнат палци в жилетката си и да промълвят „Ваша чест“ — към възможността случаят да е свързан с разузнаването. Според мен би трябвало да се запитаме защо Джералд е бил толкова потаен по отношение на миналото си.

— Но той не беше...

— Извинявай, Рекс — (възражението отхвърлено), — но определено беше потаен. Как, за бога, би могъл един незначителен служител в Министерството на земеделието да се пенсионира едва навършил четирийсет, да си купи къща като „Плоувърс Рест“ и скъпа кола, и да живее явно заможно, без да си мръдне пръста да работи?

— Мили боже! — Рекс беше зяпнал Сю с отворена уста. — Стига бе.

— Аз бих казала, че държавната служба, на която е бил Джералд, не е била в Министерството на земеделието, а в МИ-5. И че Макс е бил или негов колега, или, което е по-вероятно, негов шеф. Минали са заедно през какви ли не ужаси — навярно са си спасявали живота, — но накрая Джералд просто не е издържал. Станал е бита карта. Безполезен за правителството. И го изхвърлят от играта.

— Ама че гадове.

— Такива са правилата, Рекс.

— Горкичкият!

— Нещастен завинаги, след като изживял позора си.

— И как не.

— Естествено, от всичко на света най-малко му се е искало някой да съживи тези болезнени спомени.

— Но защо не ми каза? Щях да го разбера. В моя ресор е все пак.
— Полагат клетва.
— А, да.
— Така че, както виждаш...
— Почакай. Дженингс. Това не е ли ирландско име?
— Мисля, че е от...
— Триста дяволи! — Последва тихо измърморена войнишка ругатня. — Според мен ние тук говорим за ИРА.
— Не бих прибързвала със...
— Трябва да се обадим на полицията. — За миг адвокатката му се хвана за главата. — Отрядът за борба с тероризма. Новият Скотланд Ярд.

Наложи се петнайсет минути Сю да го разубеждава да не предприема незабавни действия, докато накрая ѝ се стори, че вече може да прехвърли вниманието си върху по-практични въпроси. Като например да го накара да си измие лицето и ръцете, да го убеди да се обръсне. Направи още чай и нахвърля кратък списък с нещата, които трябваше да се купят.

— Утре сутрин ще ти ги напазарувам.

— Благодаря ти.

— Сега ще пусна водата във ваната. Обещай да се накиснеш хубаво и добре да си починеш.

Рекс обеща, и то съвсем искрено, защото комбинацията от умора и нещастие го бе изтощила до краен предел и той имаше чувството, че може да спи вечно.

— Утре си облечи нещо чистичко, а тези мърлявите ще ги извъртя в моята пералня. Така. — Тя се наведе и целуна дълбоките бразди по бялото му сухо чело. — Вече си добре, нали?

Рекс само сподави една прозявка, а Монткам, който през цялото време бе седял в краката на господаря си, се усмихна, както само кучетата могат, разтегли сиво-черната си горна устна, сбръчка черните си ноздри и леко отвори уста.

Този положителен момент ѝ се видя подходящ да ги остави, седнали един до друг в мрачната занемарена кухня, далеч по-малко объркани, отколкото ги бе заварила, но въпреки това Сю все още се опасяваше, че Рекс може лесно и бързо да се поддаде на мъкмата и угризенията.

Сега, в собствената си всекидневна, Сю престана да си гризе ноктите, скочи от канапето и закричи напред-назад. Налагаше се да измисли начин да поддържа настроението им. И освен това да открие как да спре Рекс да не търчи из селото и да разправя разни небивалици за републикански хаос.

О, това бе непосилно само за един човек. Думаше нужда да сподели новите си задължения, някой да я увери, че постъпва правилно. Да я посъветва може би как да действа занапред.

После застина едва ли не с крак във въздуха — сети се на кого може да се обади. Не че бяха никакви близки приятелки, нито имаха много общо помежду си, но все пак и тя беше член на Писателския кръжец. И следователно би трябвало да прояви интерес към откровенията на Рекс.

Сю отново седна, придърпа телефона в скута си и набра номера на Лора.

В крайна сметка Лора се радваше, че бе отишла на работа. Бяха се случили няколко приятни неща, които преди миналия понеделник едва ли щеше да оцени подобаващо, днес, взети заедно, успяха поне малко да я разведрят. Бе решила да възприема хубавите събития като предзнаменования: малки знаци на съдбата, показващи възможен изход от тресавището на мъката, в което бе затънала.

Първо, в пощата имаше два чека. Един за над три хиляди лири от семейство, което дълго време не отговаряше на писмата и фактурите, изпращани от Лора, и не вдигаха телефона. Накрая Лора се видя принудена да ги заплаши със съд.

После Ейдриън Макларън, мъжът, докарал със своя „Ленд Роувър“ големия шкаф, я покани да излязат да пийнат по нещо. Тя бе отказала, естествено, но бе усетила едва доловимо, но определено здравословно чувство на задоволство.

Най-хубавото за деня обаче беше обядът. Лора винаги бе поддържала приятелски отношения със собствениците на книжарница „Блекбърд“. От време на време приемаха един на друг пратките си, наглеждаха магазина на съседа, когато го няма. Ейвъри Филипс често я канеше, както казваше той, „да хапнат по нещо“ и тя винаги приемаше, защото беше страхотен готвач.

Днес бе признала, че няма никакво желание да обядва, което си беше самата истина, защото към един часа и без това слабото вълнение, предизвикано от поканата на Макларън, отдавна бе изчезнало и тя отново се чувстваше безкрайно нещастна. Но Ейвъри настоя и тя прие, защото нямаше нито желание, нито сила да спори.

И защо да не отида, мислеше си тя, докато изкачваше стръмните nelaкирани стъпала. Никой нямаше да я кара да поддържа разговори. Ейвъри можеше да дърдори безспир, без да чака отговор и без да чува, ако някой реши да му отговаря.

Малко прашната стая над книжарницата се използваше главно за склад и повече от половината пространство бе заето от кутии и увити в кафява хартия пакети с книги. По стените бяха залепени стари плакати, които рекламираха най-настоятелно някогашни бестселъри. В единия ъгъл имаше малка мивка и мъничка печица. В нишата пред френския прозорец стоеше кръгла маса, подредена за трима с много вкус. Колосана бяла покривка и салфетки, винени чаши и прибори без никакви декорации, но много елегантни. Бутилката вино — каберне совиньон „Уолф Блас“ — бе отворена, за да диша.

Тим Йънг, приятелят на Ейвъри, помогна на Лора да седне, а Ейвъри започна да сервира в бял китайски порцелан гъста супа от пащърнак с арабски питки, тънки резенчета топящо се козе сирене и стръкчета маринован копър. Наля виното и ароматът му се сля божествено с пикантната храна.

Лора поднесе супа до устните си, но я върна отново в чинията. На стената точно срещу нея имаше невероятно отвратителен плакат. От зейнал гроб, заобиколен от гниещи, покрити с мухи черепи, излизаше призрак под формата на огромно люспесто същество с две глави, всяка с по едно грамадно пламнало око. Вътре в тези червени пещи изгаряха и ставаха на прах множество дребни същества.

— Боя се, че... — заекна Лора, извъръщайки шава, и направи недвусмислен жест. Ейвъри погледна през рамото си и веднага стана.

— О, скъпа, толкова съжалявам. — Засуети се около масата и смени мястото си с нейното. После изръмжа на Тим: — Къде ти беше акълът?

— Където е винаги — отвърна Тим. — Мислех си за страстните си нощи със Саймън Калоу.

— Не му обръщай внимание — намести се по-удобно Ейвъри. — Изобщо не се познава със Саймън Калоу. А това ужасно нещо ще го сваля след обяда.

— О, недей — запротестира Тим. — На мен ми харесва. Напомня ми за твоя бивш приятел.

Лора ги слушаше как бърбят весело. Отначало се хранеше механично, отдадена на меланхолията си, но никой не бе в състояние дълго време да яде храната на Ейвъри механично. Рецепторите в носа и устата ѝ бързо изпаднаха във възторг от мекото, но пълно с енергия въздействие на виното и на пикантната, ухаеща на масло супа и се отдаде изцяло на насладата от обяда.

Когато отново се заслуша в разговора, обсъждаха връщането на ДДС, пазара на недвижими имоти и жестокостта на банковите директори.

— И дори не става въпрос за техни собствени пари — оплака се Ейвъри високо.

— Успокой се — посъветва го Тим.

— Че аз съм напълно спокоен!

— Крещиш.

— Не крещя. Крещя ли, Лора? Ама честно кажи.

Лора гризеше голяма гръцка маслина, която миришеше на кориандър, и не отговори. Обядът беше към своя край и тя усети как отново по тялото ѝ плъзва парализата на самотата и неволно се затвори в черупката си, пресушавайки на един дъх чашата.

— Какво има, слънчице? — попита я Тим. — Какво се е случило?

Тя погледна слабо то тъмно лице, внимателно взряно в нея. За разлика от очите на Ейвъри, които винаги блестяха от любопитство, готови да споделят и най-малката тъга на човека срещу тях, очите на Тим бяха сериозни и загрижени. Навярно точно това накара Лора да отговори откровено. А може да беше и от виното.

— Умря един човек. Приятел.

— О, Лора! — Тим хвана ръката ѝ. — Толкова съжалявам.

— Хайде пак заговори безсмислици — намеси се Ейвъри. Напълни чашата на Лора и ѝ я подаде. — Пий на екс, сърчице мое.

— Искаш ли да споделиш?

За своя изненада Лора си даде сметка, че всъщност иска, макар вече да бе говорила за това, и то толкова подробно, че после се чувстваше като изцедена. Само че тогава се бе изповядала пред главния инспектор — изтерзано, гневно излияние, което не ѝ бе донесло капчица облекчение, а само скръб и болка. Бе станало някак насилствено, провокирано не от вътрешна необходимост да сподели, а от настойчивите въпроси на непознат полицаи.

— Човекът, който умря — той всъщност беше убит, — живееше в нашето село.

— Да не е този, за когото писаха по вестниците? — зяпна Ейвъри. Последва рязко движение под масата. Той трепна и каза: — Извинявай.

— Да. Аз го обичах — призна протичко Лора. После беше лесно. Започна от самото начало, когато настъпи Джералд в селския магазин, и стигна до самия край, когато го целуна за лека нощ (и без да знае, за сбогом) последната вечер от живота му.

— Преди бях убедена — тъжно завърши тя, — че ако обичаш някого достатъчно силно и достатъчно дълго, накрая и той ще те заобича. Много... много глупаво...

— О, скъпа, не започвай пак със сълзите. — Ейвъри извади с превзет жест голяма копринена кърпа от джоба на гърдите си. — Ето, издухай си нослето. — Лора послушно се издуха. — При цялото ми уважение, но този мъж сигурно е бил сляп като прилеп. Небеса... ако не бях гей, щях да прекарам целия си живот задъхан, с изплезен език пред процепа на пощенската ти кутия. Ти също, нали, Тим?

— Без съмнение. — Тим стана и леко положи ръка на рамото на Лора. — Искаш ли кафе?

— Да, благодаря. — Главата ѝ бе натежала от виното. Погледна си часовника. — И таз хубава — вече е три и половина.

— Е, и? — Тим включи кафемелачката.

— Ще си изпуснете клиентите.

— В ден като този? — сви рамене Ейвъри. По прозореца трополяха едри зърна град. Щом пристигна кафето, Ейвъри се зачуди на глас дали случайно не са им останали някакви шоколадови бонбони. Тим донесе кутия „Гъдайва Манон Бланк“ и Ейвъри изви: — Ооо... ама ще ми развалят диетата.

— Защо питаш тогава, глупчо?

Разговорът отново се върна към трагедията. Тим напомни на Лора да не забравя къде са и ако има нужда от нещо, каквото и да е... Ейвъри настоя съвсем скоро да се видят на обяд в апартамента, после попита как всъщност изглежда този Макс Дженингс. Тим отново взе думата и попита Лора дали не е мислила да се мести.

— Да се мества ли? Магазинът ли?

— Не, не. Да напуснеш селото. Явно си била ужасно нещастна там, откакто си се влюбила в онзи тип. И ако останеш, обстановката непрекъснато ще ти напомня неприятните мигове.

Пет часа по-късно Лора седеше на красивото си малко канапенце, разхвърляла около себе си книжа с данните и офертите на множество брокери на недвижими имоти от Костън, един, от които щеше да дойде в десет следващата сутрин, за да оцени къщата. Бързината, с която бе приела предложението на Тим, остави у Лора убеждението, че рано или късно и сама щеше да стигне до тази идея.

Имаше чувството — е, не че ѝ беше олекнало, това щеше да е твърде далеч от истината, — че бе преодоляла кризата в известен смисъл. След като Джералд вече го нямаше и никога нямаше да го има, щеше да се опита да го обича по не толкова мъчителен начин. Щеше да скърби като за стар приятел. И навярно, накрая, примирението със загубата щеше да ѝ донесе покой и свобода.

Браян наближи ръждивите релси, ограждащи „Куори Котиджис“ 13, и въпреки че отвътре всичко му вреше и кипеше, намери миг да се зачуди на странното название и номерация на къщата^[1], защото тук имаше всичко на всичко две сгради, при това доста отдалечени от най-близката каменоломна.

Стоеше неподвижен под покритите със скреж клони на крехко дръвче, двойно изцедено от цвят — веднъж от сланата и втори път от лунната светлина. Студът загриза откритите части на тялото му. Той не спираше бързо-бързо да преглъща в напразни опити да забави побеснелия си пулс и да се успокои. И преди беше стоял тук, многократно, включително и в нощта, когато Джералд бе убит, но сега за пръв път бе поканен.

За да минава времето, прехвърли през паметта си трите сцени, които бе завършил след дълго писане и драскане. Не беше много

доволен. Диалогът бе треперлив като желе, а съдържанието едва-едва се разбираше.

Проблемът се състоеше в това, че Браян, принуден да избира между свободата на израза, плод на нецензурираното въображение на неговите актьори, и бъдещето си като учител, бе предпочел второто, при това без никакви колебания. Ясно му беше, разбира се, че всичко, изрязано от него, можеше отново да се появи в деня на представлението и дори да бъде допълнително разкрасено (призля му при тази мисъл). Оставаше му единствено да се уповава на късмета си.

Всичко щеше да е наред. Всъщност те бяха добри деца. На негова страна. Като всички пренебрегвани, изоставени младежи — и възрастни впрочем — единственото, от което имаха нужда, бе възхищение и уважение. Да бъдат някой. Разбираше ги напълно. С цялото си сърце и душа.

Браян повдигна ръкава си и погледна своя „Кронограф Космоподлитън“. Цифрите с цвят на флуоресцентни кашави грахчета засияха пред очите му. Часовникът му показваше времето в Лондон, Париж и Ню Йорк и беше водоустойчив на дълбочина сто метра. Браян потърка с възхищение стъклото с опакото на ръкавицата си и смело надникна отблизо в циферблата, рискувайки отравяне с радон. Хубаво беше да знаеш, че независимо дали се разхождаш по булевард „Хусман“, или се гмуркаш в залива Хъдсън, ако някой те пита за часа, няма да си хаби въпроса на вятъра.

Браян усети, че върхът на носа му е замръзнал. Явно ризата, която беше избрал накрая, не бе достатъчно топла, въпреки дебелията жилетка, плетена от майка му. Май сгрещи, че не облече дантеления си потник.

Бейзболната шапка му беше удобна, защото провираше в процепа отзад опашката си, но никак не топлеше.

Еди беше казала: в девет часа. Оставаше още една минута. Възпитан още от люлката на абсолютна точност, Браян за нищо на света не можеше да почука на вратата и секунда по-рано.

Когато след репетицията се бе върнала да го помоли да ѝ помогне със сценария, изпитаното трепетно вълнение бе примесено с известен скептицизъм. Всъщност доста голяма доза скептицизъм, след като дори отиде да надникне в коридора, очаквайки да види другите от групата да пръхтят и да се кискат зад вратата. Но нямаше никой. А

подозренията му окончателно се изпариха, когато на раздяла тя го помоли да не казва на другите.

При тези думи Браян усети обезпокоен как през тялото му като ток премина лека тръпка. Приятна, но тревожна. Защото му се стори, че в молбата на Еди определено има още нещо, скрито, недоизказано. Нещо, което я извеждаше от простата категория на взаимоотношенията учител/ученик и загатваше за друго, съвсем различно. Затова, когато тя добави: „Те само ще ми се смеят“, Браян изпита едновременно облекчение и разочарование.

И въпреки това самият факт, че щеше да бъде с нея насаме (вероятно), бе разпалил похотливото му въображение. Напразно се бе убеждавал, че целта на посещението му е съвсем благопристойна. В съзнанието му продължаваха да се вихрят пикантни сцени.

Тя седеше, сложила ръце на широко разтворените си колене, разкривайки ония ми ти абсурдно къси, ужасно впити, пухкави шорти. Том им викаше „пискюлени гащи“. Или пък пред очите му в едър план се появяваха ушите ѝ. Едното прозрачно, изящно, нежно, без ни най-малко петънце, а другото брутално надупчено и окичено с бронзови и какви ли не метални дрънкулки — халки, кабари, пирони, трепкащи висулки. Той свали шнола от косата ѝ и тя се разсипа като сияеща лава по голите ѝ рамене.

Избуха бухал. Отново хвърли поглед на часовника. Половин минута след девет. Цели трийсет безценни секунди бяха пропилены! Потърси порта, не откри и прескочи през оградата.

На светлината на един чисто нов фенер различи разхвърлени по тревата боклуци. Ръждясал хладилник, част от бюфет, смачкани кутии за чай и изтърбушен фотьойл, върху който бяха натрупани стари автомобилни гуми. До фотьойла имаше полегнал варел от бира.

Браян приближи къщата и зад него се чу тропот и трясък, от варела изскочи куче и с ръмжене и страшен лай се втурна озъбено насреща му. Браян изкрещя изплашен и се изстреля във въздуха като ракета. Кучето веднага удвои децибелите на гласа си и изпънало до краен предел металната си верига, свирепо заръмжа.

— Сейбър! — Еди се появи в очертания от рамката на вратата светъл четириъгълник. — Я си затваряй плювалника. — Отвори пошироко и се усмихна на Браян, стигнал до нея с възхитителна бързина. — Нищо няма да ти направи.

— О, боже! — Браян се насили да се изсмее. — Не ме е страх от кучета. Напротив всъщност. — И смело тръгна към озъбения пес. — Ела тук, кученце...

— Все пак по-добре да не го галиш.

— О. Добре.

Не му направи път да мине и Браян трябваше да се промъкне покрай нея, задържал дъх с извинение в очите, докато съзнанието му замаяно отчете близостта на красивото ѝ лице, само на целувка от устните му.

Озоваха се в помещение, което Браян предположи, че е всекидневна, само дето почти нямаше къде да се седне. Една от стените бе, кажи-речи, закрыта от купчини кашони с надписи „Sharp“ и „Hitachi“. Канапето, тапицирано с черна изкуствена кожа, зееше сцепено и проядено на сто места, от които стърчаха пружини и парчета дунапрен, и изглеждаше така, сякаш бе дъвкано от палав питбул. В ъгъла имаше огромен телевизор, Браян за първи път в живота си виждаше такова грамадно чудо. Матовочерен „Technic“ — последна дума на техниката. Върху него се мъдреше плетена кошница с изкуствени цветя във всички нюанси на червеното и оранжевото, а под телевизора надничаше видео. Красив касетофон, пуснат много високо, огласяше стаята с ритмите на поп музиката. Навсякъде бяха разхвърлени купища дрехи, висяха и няколко рокли на телени закачалки.

Еди не спомена и дума за състоянието на стаята, камо ли да се извини и това страшно впечатли Браян. Майка му щеше да започне да се извинява за бъркотията дори ако една от велурените ѝ декоративни възглавнички бе на половин сантиметър от определеното ѝ място върху облегалката на канапето.

— Чувствай се като у дома си.

— Благодаря. — Беше ужасно топло. Браян свали якето си, сгъна го внимателно, остави го на дивана и седна върху него. Трогна се, като видя една от своите разпечатки, осеяна с множество бележки с химикалка. Изкашля се нервно и се огледа, чудейки се какво да каже. Погледът му попадна на кашоните.

— Много ли сте... запалени по тази техника, Еди?

— Събираме ги. За мултиплената скролоза.

— Браво. — Браян се опита да скрие изненадата си. — Добрите дела никога не са излишни. — Хюф-хюф!

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да, благодаря.

Тя отиде до стар резбован бюфет от петдесетте години на двайсети век, отрупан с украшения, чаши, още изкуствени цветя и поздравителни картички за рожден ден, и го отвори. Извади някаква напълно непозната на Браян бутилка.

— На кого да пожелаеш честит рожден ден, Еди?

— На мама. Вчера направи трийсет и една.

— Мили боже! — (По-млада е от мен.) — Тя тук ли е по това време на деня?

— Не. На тренировка е — вдига тежести.

Искаше му се да попита къде е Том, но се боеше да не стане твърде очевидно накъде бие. За баща ѝ знаеше. Излежаваше десет години за въръжен грабеж в Олбани.

— Затвори вратата, Брай.

Озадачен, Браян се огледа и забеляза отворена врата в далечния ъгъл на стаята, която водеше към някакви стълби. Затвори я, облегна се на нея и насмешливо вдигна вежди. После реши, че тази поза може да изглежда малко заплашителна, така че се върна в средата на помещението, където получи питието си.

— Хайде до дъно — насърчи го Еди, като го видя да стои, стиснал неловко чашата.

— Какво е това?

— „Тандърбърдс“, плодово вино — захили се тя. — От ябълки, лимони и такива разни.

— Ти няма ли да си сипеш?

— Нали ще работим?

— Разбира се. Извинявай.

— Подтикваш ме към лоши работи, Браян.

По-скоро за да задуши тази чудна идея още при раждането ѝ, отколкото от жажда, Браян отпи голяма глътка, която избухна между ушите му.

— Как е?

— Страхотно. — Той стисна здраво облегалката на стола. — „Тъндърбърдс Ар Гоу“^[2].

— Какво?

Естествено, беше твърде млада, за да е гледала първите телевизионни сериали, и твърде голяма, за да е гледала по-късните им повторения. Как можа да изтърси тая глупост. Сега ще си помисли, че е пълен кретен.

Затворила очи, Еди се поклащаше в такт с музиката, извила гръб като стоманена пружина — здрава, тънка и еластична, тя грациозно балансираше на високите остри токчета на кожени обувки, които сякаш ѝ бяха малко големи. Браян се зачуди дали не са на майка ѝ и при тази мисъл го заля вълна от гореща нежност. Смело реши да ѝ прави компания и непохватно запремества тежестта си от единия на другия крак, щракайки с пръсти (съвсем не в такт с музиката, защото чувството му за ритъм бе дори по-лошо от усета му към диалозите).

— Искаш ли още вино? — Беше спряла да танцува.

— По-добре не. Благодаря.

— Седни тогава.

Браян се огледа. Единственият фотьойл бе затрупан с видео и аудиокасети, безплатни вестници, чорапогачи, даже и чиния, оплескана с доматиен сос и засъхнал жълтък. Той се насочи отново към канапето.

И по него имаше разни боклуци. Еди изхвърли всичко зад облегалката. При тази операция бе коленичила и се протягаше наляво и надясно, при което тънката лента от ликра, изпълняваща ролята на пола, така се разтегна, че се виждаше цепката на дупето ѝ. Лицето на Браян лумна, пот изби по челото му, което той отдаде на горещината, излъчвана от електрическата печка с троен реотан.

— И така, малка Еди. — (Давай го така леко и шеговито.) — С какво мога да ти помогна?

Тя се тръшна до него.

Е, да. Какво толкова? Всъщност, ако го погледнеш от чисто практическа гледна точка, това бе най-разумният избор на място. Нямаше да има много смисъл, ако седне на километри от него в оня разпадащ се фотьойл. Ако ще работят заедно — а по всичко личеше, че е така, — налагаше се да седят един до друг. Само се надяваше да е в състояние да чува какво му говори на фона на тази музика, която му цепеше черепа. С удоволствие би я помолил да я намали и дори да я спре, но се боеше да не го помисли за старомоден и застаряващ.

Еди се намести, сядайки удобно върху краката си. Лъскавите ѝ черни чорапогащи бяха пуснали една-единствена бримка, която започваше от лявото коляно и изчезваше под леопардовата ѝ пола. Браян с усилие откъсна поглед от миниатюрната стълбичка и нареди на обезумялото си въображение да престане да си представя къде е другият ѝ край. И пак попита как би могъл да разсее тревогите ѝ.

Говореше тихо, знаейки, че Еди няма да го чуе. Слава богу, замисълът му успя. Тя стана и изтегли щепсела на касетофона. Огнените цветове на телевизионния екран спряха лудия си танц и моментално увехнаха, превръщайки се в куп прашна сива пластмаса.

— Работата е там, Браян — седна тя отново и определено сантиметър-два по-близо отпреди или... — Никога няма да мога да застана пред толкова народ.

— Ще можеш, разбира се. Стъпиш ли веднъж на сцената, цялото ти притеснение ще изчезне. Повярвай ми, знам го.

— Ами начинът ми на говорене. Тя не трябва ли да говори по-добре? Повече като някоя от хотелска рецепция?

— Начинът ти на говорене е идеален за ролята.

Още докато го произнасяше, Браян се сети, че можеше и по-добре да се изрази, защото въпросната героиня бе една цапната в устата размъкната чистачка, пристрастена към наркотици, която или беше на социални помощи, или живееше от измами, или се изхранваше с проституция. Образ, доста близък всъщност до починалата леля на Дензъл, която според нейния племенник записала името си в историята на медицината, като изхъркала предсмъртно с вагината си.

— Всъщност — пръстите на дясната ѝ ръка, почиващи на ръба на полата, се пъхнаха под плата и изчезнаха — затруднява ме характерът ѝ като цяло. Направо ми лази по нервите. Разбираш ли ме?

— Хъммм... — Браян, омагьосан от помръдването под полата ѝ (галеше ли се, чешеше ли се?), изграчи: — Хайде да поразсъждаваме над това, Еди. Нали? Сега — без да се замисляме, — едно, две, три: защо?

— Ами например задето все се прави, че не харесва Мик, а то от километър ѝ личи, че умира за него. Аз ако бях... щях да му го кажа веднага и направо.

— А... но точно това е забавното, когато играеш роли — успя да изкара думите от устата си, макар гласът му да го издаваше. — За малко живееш живота на някой друг, съвсем различен от теб. Разбираш ли, това е смисълът на изкуството. Идеализира грубите факти.

— О, Браян, ти си невероятен.

Браян, който беше толкова невероятен, колкото прозрачното фолио, когато се появило за първи път, но далеч не толкова полезен като него, вдигна рамене с фалшива скромност.

— Да, но — продължи Еди — като спреш да идеализираш, не се ли връщаш пак там, откъдето си тръгнал?

Изправен пред това разтърсващо прозрение, Браян загуби ума и дума. Еди го погледна очаквателно, после тъжно се извърна, явно разочарована.

Не оправдах очакванията ѝ, пулсираше в ума на Браян, който с ненаситен поглед изучаваше изящния ѝ профил. Мънички папагалчета, кацнали на златни пръчици, висяха от ушите ѝ, дървени, прекрасно изработени птички. Над едната се извиваше въпросителен знак, изписан от дупките, в които обикновено пъхаше всички ония метални джунджурии.

Докато наблюдаваше розовата мида, Браян усети тревожен копнеж. Подтик да погали, да хапе, да целува надупченото ушенце. Пъхна ръце под коленете си и здраво ги притисна.

— Жена ти знае ли, че си тук, Браян?

— Не. — Той изобрази крайно учудване на лицето си, с което искаше ясно да покаже колко му е непонятен подобен въпрос. — Не си беше вкъщи, когато излязох. Но аз често излизам по работа. И невинаги давам обяснения.

— Сигурно е прекрасно да си женен. Да си имаш своя къщичка и семейство.

— Не вярвай на такива приказки — Браян се усмихна кисело и доста анемично изкашля своето подобие на смях, — хюф-хюф! Семейният живот може да умори човек.

— Но теб не те е уморил.

— Отвътре съм мъртъв.

Моментално съжали за признанието си. Едно беше той и Еди да са като равни по време на репетициите. Тогава може да са сто процента откровени един с друг и така нататък. Съвсем друго е да разкрива

интимни и което е по-лошо, крайно нелицеприятни аспекти от личния си живот. На Браян никога не би хрумнало, че проявите на недоволство и завист щяха много по-бързо да го сблизят с децата от неговата група, отколкото покровителственото и весело отношение, което той обикновено демонстрираше.

— О, Брай... — Еди въздъхна и съчувствено положи отрупаната си с пръстени ръка върху коляното му. — Толкова съжалявам.

Браян потръпна. Устата му пресъхна като пустиня. Сведе очи към изпочупените лилави нокти, почти кръстосал поглед от напрежение.

— Но всичко това да си остане *entre nous*^[3], Еди.

— Къде?

— Между нас. Не бих искал да го разправяш на друг.

— Ти за каква ме мислиш? — отскочи тя от него и го изглежда студено. — Имаш странна представа за приятелството.

— О, прости ми. Не исках... Еди? Не си отивай...

Ала тя вече се отдалечаваше. Гледаше я как се полюлява, крачейки по лилавите завъртулки на килима, гледаше високите прекрасно закръглени леопардови задни части как се побутват нежно, буза до буза, търкат се една в друга и си помисли, че всеки миг ще припадне. Тя застана до бюфета и издърпа запушалката на бутилката с вино.

— Искаш ли още?

— Да! Да. Благодаря ти. — Всъщност не искаше, но ако това щеше да я върне при него, тогава би могъл... Какво би могъл?

— И после ще поговорим за моите реплики, ако искаш.

Тя май наля и на себе си този път, поглеждайки към него приятелски усмихната, сякаш никога не му се беше сърдила. Тази бърза и привидно нелогична смяна на настроенията, характерна за всички тях, най-много объркваше Браян. Той самият бе склонен да се сърди и много трудно прощаваше, направо беше безмилостен.

— Трябва да ги науча КЛХ — усмихна се Еди. — Нали така?

— Точно.

— Помниш ли как го разбра Дензъл това?

— Не. — Пълна лъжа, още на мига си представи как тя притиска устни и шари с език вътре в дънките му.

Тя смени касетката и този път изключи цветомузиката. Песента беше бавна, нежна и тиха.

— Харесва ли ти?

— Много.

— И така... — Подаде му чашата и седна до него. — Хайде сплетени.

— Моля?

— Както пият приятелите.

Пъхна ръка в свивката над лакътя му и вдигна чашата до устните си. Движението сближи лицата им. Дъхът ѝ лъхаше на цигари, кисел чипс и на още нещо, което му напомни за миризмата в лабораторията по химия, а по-късно се сети, че така миришеха бонбоните с аромат на круша. Преплели ръце и развеселени, двамата се опитаха да пият, кикотейки се. Браян обаче, развълнуван и нервен, успя единствено да разлее виното си.

— Мамка му! — изруга Еди. — Оля ми пуловера.

— Извинявай.

— Ще изсъхне.

Тя се отдръпна и лицето ѝ отново му дойде на фокус. Устни с цвят на манго, влажни и бляскави от виното, огромни тъмносини очи, миглите така бяха наплескани с грим, че стърчаха като трънчета. Красивата ѝ червеникава коса бе събрана нехайно и няколко немирни кичура се бяха изплъзнали на свобода. Момичето седна с кръстосани крака срещу него и допи виното си на големи глътки явно с удоволствие, но някак апатично.

Браян не можеше да откъсне очи от нея. Помъчи се да измисли някаква невинна реплика, която да неутрализира разговора и недвусмислено да го вкара в строго платонично русло. Но единственото, което му хрумна (и постоянно му се въртеше в ума), бе безнадеждно неподходящо за целта и по-скоро щеше да добави масло в огъня, отколкото да го угаси. Ала накрая го изтърси, неспособен да издържа на напрежението, от което главата му тракаше като въртележка.

— Все ми се струва, че момиче като теб би пожелало да репетира с приятеля си.

— С него? — сви презрително устни Еди. Жегна го разочарование, задето се бе оказал прав, компенсирано донякъде от

задоволството, предизвикано от презрението в гласа ѝ. — Той не става за нищо.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Истински нискокалоричен бонбон. Ако разбираш какво имам предвид.

Браян се опули глуповато. Имаше чувството, че започва да се напива. Много му дойде: това вино, горещината, която изгаряше тялото му, неудържимата възбуда. Мозъкът му сигурно се бе размътил, защото, колкото и да се напъваше, не намираше никаква връзка между неудовлетворението от някого и нискокалоричните бонбони. Освен ако само такива ѝ е носел.

— Бас ловя, че жена ти няма такива проблеми.

Еди му намигна, но Браян не видя — погледът му следваше извивката на корема ѝ, после скокна, привлечен от стълбичката на чорапогащите, която му изглеждаше непоносимо секси, и накрая се закова върху тънката блузка, която обвиваше гърдите ѝ и се връзваше отзад, мокрите петна от виното бяха толкова близо до него.

— Тази дрешка май не е много удобна.

Едва успя да го произнесе с вцепенените си устни. И макар изражението ѝ да остана непроменено, той бе готов да се закълне, че в този миг изчезна някаква невидима бариера; че вече няма да може да стане и да си тръгне. Въпреки това се оказа напълно неподготвен за бързината, с която се развиха нещата.

— Прав си — измърмори Еди. — Направо ще ме умори.

Без да сваля очи от лицето му, тя дръпна връвчиците на гърба и блузката се свлече, разгалвайки красиви перленобели гърди с малинови зърна. Браян зяпна, загубил ума и дума от възбуда и страх. Тя се наведе към него, изплезил тъничко остро езиче и го плъзна в ухото му.

Браян изпъшка, дъхът му секна. Зави му се свят, помисли, че ще припадне.

— Пипни ме, Брай... хайде... бързо...

— О... Еди...

— Дай си ръцете...

— Толкова са красиви.

— По-силно, стисни ги с върха на пръстите... разтрий...

— Толкова съм си мечтал за това.

— Да. И аз.
— Винаги си ми пред очите в такива моменти, Еди.
— Ах, ти!
— Караш ме да... Нали се сещаш...
— Вече целият си натопорчен, а, Браян?
— Да — викна Браян. Не знаеше какво значи това, но беше убеден, че отговорът е „да“.
— Искаш ли да се придвижиш по-надолу?
— Ммм.
— Видях те. Как ми гледаш краката.
— Толкова са красиви.
— Искат ли да се изкачиш по малката ми стълбичка, а?
— Да, да...
— Ами хайде де.
— Дай ми, бабо, огънче. Качи се...
— Ти май си много добър в ръцете, а, Браян?
— Не съм имал оплаквания досега.
— Сигурно майсторски пъхаш свещички и разни такива.
— Ммм!
— Та стигна до „качи се по-нагоре“, нали?
— О, Еди! — Внезапно чорапогащите ѝ се озоваха смъкнати около глезените, а пръстите ѝ задърпаха ризата му. — Какво правиш?
— Събличам те. Иначе не е честно.
— Аз... съм малко слаб. Така и не намерих време да трупам мускули...
— Тук не си слаб, нали, Браян?
— Оле.
— Където трябва, не си слаб.
— Ох, така боли.
— Сега дънките.
— Сигурна ли си, че вратата е...
— Не можеш да се чукаш с дънки, нали? — Еди вдигна полата на кръста, после се протегна и завря пръсти в брадата му.
— Не прави така.
— Какви са всички тия издатини?
— Не може ли да загасим лампата?
— На светло е по-забавно.

— Моля ти се.

— Хич не ми се иска, Браян.

— Хъм... Аз никога не съм... Не съм...

— Е, сега е моментът да го направиш. И толкова. Ооо... хубаво. Давай сега.

Е, „давай“, ама едва започнал, и свърши. „Заешка му работа“, ако използваме речника на Дензъл. Тъжно джвак — и телата им се разделиха. Еди спусна крака на пода и остана седнала на ръба на канапето. Браян се заклати гузно. Лампата очертаваше силуетите им на стената.

— Съжалявам — отрони Браян. — От вълнение.

— Какво вълнение?

Еди нахлузи чорапогащите със същата бързина, с която се бе измъкнала от тях, и отново облечена се отдалечи от канапето. Браян седеше върху лепкавата изкуствена кожа и мрачно гледаше как Еди вдигна изцапаната с жълтък чиния от фотьойла, извади смачкан пакет „Ротманс Кинг Сайз“ и кибрит. Сложи цигара в устата си и запали клечка върху нокътя на палеца си.

— Ти искаш ли?

— Не, Еди, благодаря.

Счупена пружина стърчеше под задника на Браян и му убиваше. Едната му страна бе приятно нагрята от надутата до последно електрическа печка, а другата бързо настръхна. Продължаваше скришом да наблюдава Еди. Бузите ѝ хлътнаха от дълбокото засмукване на цигарен дим, който после изригна от ноздрите ѝ. Бе така отдалечена от него, сякаш никога не се бяха сливали в едно. Ужасно го болеше тавата от виното и се чудеше дали да не я помоли за чаша чай. Тъкмо да отвори уста и си даде сметка, че тя му говори нещо.

— Извинявай... Не те чух.

— Викам, майка ми ще си дойде всеки момент.

— Да го вземат мътните! — Браян за малко да падне от канапето. Скочи, сграбчи дрехите си. — Защо не ми каза?

— Нали сега ти казвам.

— Хайде... Хайде... — Оплете се в ризата си, най-сетне намери дупките на ръкавите и припряно напъха ръцете си.

— Наопаки е.

— Дяволска работа.

— Колкото по-бързаш, толкова по-бавно става, а, Браян?

Той бясно мушна ръце в ръкавите да ги обърне, но имаше чувството, че вместо пръсти има огромни потни наденици. Най-сетне я оправи, облече я и трескаво я закопча. Накриво.

— Накриво си се...

— Да. Знам. Благодаря.

Тя сви рамене. Измъкна чифт чорапогащи от купчината дрехи на фотьойла и отиде да забърше канапето.

— Къде ми е бельото? — викна Браян повече на себе си.

— Че откъде да знам? — Тя захвърли чорапогащите зад облегалката на канапето.

Браян се отказа да си търси гащите. Нахлузи дънките и напъха хлъзгавите си гениталии вътре. Успя да ги прекара без инциденти покрай ципа, но ги одра в щръкналите задни части на медните нитове, поставени в долния край на джобовете. Сълзи изскочиха от очите му и той изви от гняв и болка.

— Днес май не ти е ден, а?

Най-сетне стигна до якето. Но въображението му вече го тормозеше със страшни гигантски образи. Виждаше госпожа Картър, напомпала прясна кръв в огромните си мускули, да застава като колос на прага, препречвайки му пътя за бягство. После почва да го мята из стаята като парцалена кукла. И накрая го изяжда жив.

Еди държеше вратата отворена. Ужасен от кошмарните си видения, Браян се изстреля навън в мразовитата нощ.

Към десет часа вечерта всички оперативни работници успяха да се завърнат в полицейския участък и екипът започна поредното заседание. Както често се случва на сутринта след Коледа, когато чорапът ти е пълен с разни неща, дете не знаеш какво да ги правиш, така и тази оперативка бе пълна с неочаквани изненади, които да се чудиш как да тълкуваш.

Досега не бяха успели да открият нищо за блондинката от таксито въпреки многобройните и старателни разпити на проститутки по улиците и около заведенията в Ъксбридж. Все пак много от момичетата се появяваха късно вечер, така че разпитите щяха да продължат през цялата нощ, а ако се наложи, и на следващия ден.

Не бяха извадили късмет и в търсенето на шофьора, взел жената от „Плоувърс Рест“, за да я откара, където му е казала. Бяха открити и разпитани собствениците на всички частни таксита в радиус двайсет километра от селото, както и всички таксиметрови шофьори в Костън. Късметът им обаче бе проработил, е, поне донякъде, във връзка с камиона, пренесъл покъщнината на Хадли.

— Попаднах на една стара чистачка — съобщи Мередит, — която не само си спомняше деня, но и името на фирмата. — Прелисти страниците на бележника си и продължи, зарязвайки обичайния си провлечен говор, за да го замени с характерния според него диалект, на който говорят работниците от Южен Бъкс. — „Повна го я, оти се викаше «Бич хам», а макя ми едно време ни даваше лекарство, дека се викаше така.“ — Мередит се закиска, развеселен без съмнение от старинността на простия селски говор по принцип и от настоящия пикантен пример в частност.

Никой не се засмя. Барнаби гледаше инспектора с кисела физиономия. Мередит затвори бележника си, след като прочете още веднъж фолклорния бисер, за да го запомни и да забавлява с него приятелите си. Щяха да се попикаят от смях в „Атенеума“^[4].

— Жената се казва госпожа Стагълс — завърши Мередит.

— Е, това е много хубаво — обади се главният инспектор, — но етнографският възторг, надявам се, не е отклонил вниманието ви... — Останалите в залата се разсмяха, отчасти от удоволствието да видят Мередит поставен на място, отчасти развеселени от остроумието на шефа, предположи суетно Барнаби и бързо довърши мисълта си — от крайната цел на разговора с тази госпожа.

— Не, естествено — присви очи Мередит. — Преди година фирмата е била погълната от друга много по-голяма компания. „Коксис ъф Слоу“. Новите собственици не задържали на работа нито един от работниците — били само шест, — но взели имената и адресите им, за да ги повикат, ако им се освободят работни места в бъдеще. Възнамерявам утре да разговарям с онези, които все още живеят в района.

— Любопитен съм какво ще научите — отбеляза Барнаби. — Има голяма вероятност да установите, че не са пренесли Хадли от Кент, както ни разправят свидетелите досега.

— Наистина ли, сър? Какво ви кара да мислите така?

Барнаби описа накратко посещението си при адвоката и съдържанието на завещанието, което предизвика изненада в залата и няколко завистливи подсвирквания.

— Колкото повече научаваме за Хадли, толкова повече сякаш затъваме в плаващи пясъци — продължи главният инспектор. — Не открихме никакъв официален документ, потвърждаващ, че той е сключил брак в годината, в която е намекнал, че се е оженил. Опитваме се да установим номера на осигуровката му, но името е доста разпространено, а нямаме дата на раждане, която да ни помогне. В Министерството на земеделието проверяват архивите си, но честно казано, не тая големи надежди, даже никакви. Става ясно, за съжаление, че Хадли е човек, поставил си за цел да заличи следите към миналото си. Засега можем само да предполагаме дали старанията му в тази насока са били свързани с неговата смърт.

Барнаби седна и се облегна, наблюдавайки реакцията на екипа. На него лично тези разкрития му действаха потискащо. Не беше от хората, които изпитват удоволствие от усложненията, ей така, заради самото усложнение — Никълъс лично се убеди в това, когато се опита да учи тъста си да играе шах.

Полицай Одри Бриърли започна да приглажда лъскавата си коса — нервен навик, който предхождаше изказването ѝ пред хора.

— Но защо му е на човек да измисля куп лъжи за себе си, сър?

— Добър въпрос.

— Проверихме ли в данъчните регистри? — попита инспектор Мередит.

— Да — отвърна Барнаби с леден поглед. — Няма го там.

— Не и с това име — добави Одри.

— Именно, фактът, че се оказва толкова трудно да го засечем, подсказва, че името е фалшиво. И може да не е единственият му псевдоним.

— Ами ако е решил да зареже всичко и да се покрие — предположи Трой. — Да му е дотежало от жена и деца и да се е чупил. Или да е двуженец.

— А дали сте се замисляли над...

Инспектор Мередит, който не бе изчакал Трой да се доизкаже, се облегна в стола си. Кръстоса крака, облечени в елегантни панталони, и наведе глава, сякаш благодареше на музата си за последното си

вдъхновение. Ако сега събере върховете на пръстите си, помисли Барнаби, и облегне брадичка на тях, лично ще ида и ще заблъскам главата му в пода, докато му разбия черепа.

— Възможността — продължи инспекторът — да сме попаднали на официална промяна на самоличността. Ако Хадли е бил някакъв важен информатор, може пълната промяна на местоживеенето, абсолютно ново минало и самоличност да са били част от сделката. Имам връзки в Министерството на вътрешните работи и с удоволствие бих...

— Ще го имам предвид.

Барнаби имаше бегла представа колко скъпо струваха подобни начинания и подозираше, че бяха много рядка практика. Освен това знаеше, че Министерството на вътрешните работи ревниво пази подобни сведения в тайна. Все пак тази хипотеза не можеше да бъде напълно изключена. Само дето му се искаше някой друг да се беше сетил за нея.

— Навярно Дженингс ще може да запълни някои празноти в информацията, сър — обади се младши детектив Уилоуби. — Възнамерявате ли скоро да го обявите за издирване чрез медиите?

— Мисля да изчакаме още двайсет и четири часа, но ако дотогава не открием някаква следа от него или колата му, ще трябва да го обявим. — Барнаби се изправи. — Така. Ако това е всичко...

Оглеждайки хората си, главният инспектор забеляза как инспектор Мередит внезапно се намръщи и погледът му стана напрегнат, сякаш му бе хрумнала идея.

— Е, инспекторе? — подкани го Барнаби.

— Моля?

— Малките сиви клетчици май пак работят извънредно? — Един-двама подмазвачи изхихикаха и Барнаби се укори за дребнавия начин, по който се заяждаше с инспектора. Какво беше виновен Мередит, че системата произвеждаше в чин инспектор завършилите виеше образование само след четири години служба, а скъсващите се от работа, интелигентни полицаи трябваше да чакат петнайсет години, докато стигнат до този чин. Той изцеди язвителността от гласа си, преди да продължи:

— Нещо ви хрумна, струва ми се?

— Не, сър.

В този момент в залата влезе нощната смяна. Барнаби огледа бюрото си и тръгна към вратата, а мислите му вече се насочиха към предстоящите удоволствия в кухнята у дома. Ще наситни подправките и гъбите, тъничко ще нареже и дробчето. Чаша вино, докато работи. Какво по-хубаво от това?

Пое към паркинга покрай прозорците на заседателната зала и надникна вътре. Инспектор Мередит още беше там, напълно погълнат от заниманието си. Пръстите му бързо се движеха по клавиатурата, а змийската му глава не помръдваше, докато напрегнато и внимателно се взираше в монитора пред себе си.

[1] Quarry Cottages (англ.) — къщи при каменоломната. — Бел.прев. ↑

[2] „Thunderbirds Are Go“ — заглавие на епизод от детски сериал, излъчван по британската телевизия през 60-те години на двайсети век. — Бел.прев. ↑

[3] Между нас (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] „The Athenaeum“ — луксозен хотел в Лондон. — Бел.прев. ↑

ХЕКТОР В ДЕЙСТВИЕ

Браян нацупено побутваше мюслито и настърганата ябълка в чинията си. Беше прекарал отвратителна нощ и сега му предстоеше също толкова отвратителен и гаден ден. По прозорците на кухнята яростно плющеше дъжд, а в градината дървета и храсти се огъваха под напора на силния вятър.

Уморен от безсъние и кошмари, Браян седеше на пейката, прикрепена за масата. Всъщност не седеше като хората, ами се бе отпуснал изгърбен — поза, която моментално би предизвикала конско на тема правилен седеж, ако някой друг от семейството се бе разплул така на масата.

За кой ли път прехвърляше през ума си всичко станало в „Куори Котиджис“, преди да си тръгне оттам, куцайки. Въображението му отдавна бе пренаписало някои от най-важните моменти, но останалите недокоснати бяха достатъчни, за да вгорчат до известна степен спомените му.

Но той се опита да не мисли постоянно за тях. Пък и нещата можеха да се оправят. Все пак им беше за първи път. Съвсем нормално бе да има известна несръчност. Ама сега, като знаеше вече какво иска Еди, какво я възбужда, всичко ще се промени. Загледан в потъмнелите вече резенчета плод в чинията пред себе си, Браян мислено възстанови ябълката. И тя моментално се преобрази в млечнобяла гърда с малиново зърно.

Пламнал от похот, той нервно се размърда напред-назад и кисело се вгледа в жена си в другия край на стаята — сериозна и развлечена. Как му се искаше да не вижда подпухналото ѝ лице. И увисналите ѝ цици с ръждивокафяви ореоли, и големите ѝ стъпала. Мили боже! Как беше възможно жена с крака като на Олив Ойл да носи четирийсети номер обувки? Съсипа се с този брак, ей богу, погуби се с тази жена. Обрече се да хвърля бисерите на своя интелект и талант пред такава неопитна и проста особа.

Браян изобщо не се съмняваше в кого се крие главната вина за неудачите му предната вечер. Ясно му беше защо бе реагирал като ученик от пуританско семейство, когато най-сетне бе усетил в обятията си толкова дълго бленуваното момиче, запалило най-горещите му фантазии.

Една по-чувствителна жена, по-отзивчива грижовна съпруга щеше да намери начин да развие сексуалността на съпруга си. Щеше да му разкрие тайните на плътското познание, та нали всяка жена носи в кръвта си уменията от харема?

О! Защо се остави родителите му да го убедят да постъпи „правилно“? Защо не намери смелост да изчезне и да зарече Сю и детето ѝ да се оправят сами? Други мъже как го правят? Том Картър сигурно така щеше да постъпи. А за Нашийника и Дензъл да не говорим.

Поне да оценяваха саможертвата му. А то? Сю го възприемаше, като че ѝ е вързан в кърпа, и харчеше пари, сякаш той ги печаташе в бараката на двора. Манд, която беше доста сладка като малка, сега почти не му говореше, а ако случайно си отвореше устата, беше, за да му мрънка, че не бил като някой си, наречен „бащата на Трикси“, който я пускал навън по всяко време, карал ягуар кабрио и изглеждал като Джейсън Пристли.

Браян пъкна възглавничка в празнотата под дъното на панталоните си и се опита да се намести по-удобно. Мисълта за следващата среща с Еди го изпълваше с мъчително безпокойство. Нямаха репетиция, нямаха и час по английски днес, така че, ако не я потърси или ако, чудо на чудесата, тя не го потърси, щяха да се видят чак другата седмица. Не можеше да издържи дотогава.

Недоумяваше какво ли ще стане, като се видят. Тя навярно ще е малко притеснена и ще се срамува да говори за станалото. Или пък ще изгаря от желание, като снощи, и няма да има търпение да си уговорят нова среща. Следващия път ще я заведе на някое наистина луксозно място. В хотел край реката например. Ще пият по нещо, после ще хапнат...

Вече започваха да избледняват неприятните аспекти от първата им среща (мизерната обстановка, неудържимото разпиляване на Клептъново семе, гениталиите му, опаковани сякаш с бодлива тел). И студенината на Еди, след като свършиха, която тогава го бе наранила,

всъщност беше съвсем разбираема. Колко ли е чакала това първо сливане. Естествено е да се затвори в черупката си след неговото неадекватно представяне, да се предпази от нова болка и унижение.

Как можа да му пипне брадата!

Браян излезе от унеса си и се видя втрещен в някаква черна утайка на дъното на чашата си.

— Какво, по дяволите, е това?

— Кое?

— Тая мътилка.

— Преминало е през филтъра.

— Но ние не правим кафе с филтър — бавно и високо занарежда той. — Използваме кафемашина с цедка. Кафемашина. С цедка. — И за да подчертае казаното, повдигна машинката във въздуха.

— Ами ти нали пиеш само костариканско. А в магазина имаше само ситно смляно.

Спокойно, Браян, спокойно. Тя е просто неспасяема. Брой до десет.

— Не пречи, ако не го разбъркваш.

— Как, за бога, успя да завършиш учителския колеж, умът ми не го побира. — Той изля гъстата тъмна течност върху мюслито и бутна всичко настрана.

Чу се тракане откъм входната врата.

— Сигурно е пощата — предположи Сю. Браян не помръдна. Сю се поколеба. Като глава на семейството той винаги вземаше лично пощата. Можеше да е нещо важно. Но за нейна изненада Браян изтърси:

— Е, хайде, отивай де. Поредните сметки сигурно. Вие двете ще ме изядете с парцалите с вашите широки пръсти.

Сю реши да не споменава, че фактурите за хранителни стоки рядко се пращат с въздушна поща, и отиде във вестибюла. Имаше едно писмо — в дълъг бял илик и напечатан безупречно адрес. Отнесе го в кухнята и Браян посегна към него.

— Дай да го видим — отегчено измърмори той. — Защо да не чуя най-лошото.

— За мен е.

— Какво?

— От Лондон.

Сю държеше плика и вече ѝ прилошаваше от напрежение. Не беше достатъчно голям, за да ѝ връщат в него рисунките и ръкописа. Отвори го с треперещи пръсти, извади един лист с лого и зачете, свъсила вежди. И отново го прочете. После краката ѝ се подкосиха и тя рухна във фотьойла.

— Сега пък какво?

— От „Метюън“ е.

— От кого?

— „Метюън“ — издателство за детски книги. — Браян я гледаше сърдит и недоумяващ. — Изпратих им разказ и рисунки — „Новото пони на Хектор“.

— Не си ми казала.

— Искат да го публикуват. О, Браян...

— Дай да видим.

Сю неохотно му подаде писмото, сякаш, ако се разделеше дори за миг с листа хартия, това моментално щеше да обезцени съдържанието му или, още по-лошо, да го анулира.

След бърз и внимателен прочит Браян ѝ го върна.

— Както и очаквах. Знаех си, че не си доразбрала нещо. Изобщо никъде не се споменава за публикуване.

— Какво? — Жена му се втренчи в писмото, сякаш не беше същото, сякаш някаква магия внезапно го бе лишила от скритите в него надежди. — Но редакторката казва...

— Просто ти предлага да се срещнете.

— За обяд. — Сю го изненада с твърдостта в гласа си.

— Добре де, за обяд — озъби ѝ се Браян. — Явно са видели някакви едва забележими достойнства в скиците и искат да те насърчат. Много ще сглупиш, ако се надяваш на нещо повече.

Сю прочете писмото за четвърти път. Думата „публикация“ наистина не се споменаваше никъде. И въпреки това...

— Предупреждавам те — продължи Браян, — защото много мразя да си навиваш нещо на пръста, а после да се разочароваш.

Сю си замълча.

— Сигурно редовно ги правят тия работи. Опитват се да държат под око хората, които според тях може би имат някакъв талантец.

— Разбирам.

И то съвсем ясно. Сведе очи, блеснали от вълнение, за да не го дразни повече, но беше безсилна да скрие веселото изражение на лицето си.

— Ето защо къщата е заприличала на кочина. — Браян едва се измъкна от тесния процеп между пейката и масата. — Нищо чудно, ако по цял ден нищо друго не пипваш и само плескащ наоколо с боите и четките.

Сю го гледаше как се бори с ръкавите на карираното яке, проверява съдържанието на чантата си и тръгва към входната врата.

— Браян?

Изсумтяване.

— Защо ходиш така?

— Как?

— Все едно са ти вързали краката в коленете.

— Как може да си толкова нетактична. — Браян се извърна и погледна жена си кръвнишки. Върховете на ушите му горяха.

— Е, да, ама ходиш странно.

— Ударих си коляното с вратата на колата, щом толкова искаш да знаеш.

Излезе и затръшна вратата. Сю седя неподвижно, докато чу колата му да се отдалечава. После скокна, разпери ръце и нададе вик. Захвърли тежките си дървени обувки и затанцува. Из цялата кухня, из всекидневната — от ъгъл до ъгъл, нагоре-надолу по стълбите и напред-назад между спалните.

Танцуваше и пееше. Безсмислени думи, стари песни, нови песни, части от разказа за Хектор, песнички от реклами, запомнени донякъде стихотворения, детски римушки, откъси от оперни арии. Изпя писмото от „Метюън“ и заглавията от „Гардиън“, и всички съставки на картофената яхния с праз.

Вехтата ѝ кафява пола се развяваше около нея, косата ѝ летеше и когато се изтощи физически, Сю се строполи в стария фотьойл в кухнята и продължи да танцува мислено.

Какво да правя сега? В ден като този не мога да си седя тук, не ме сдържа на едно място. Не и днес. След минути, заредена отново с енергия, тя скочи и се загледа през прозореца.

През целия си живот не бе виждала по-красив ден. Дъждовните капки барабаняха по стъклото като стрелички от сребърна светлина.

Слънцето бе успяло да пробие облаците. Имаше дори няколко облака, излезли сякаш изпод четката на Вато^[1] — като снежнобели сочни цветове с формата на раковини. Сю се отдалечи от прозореца, зърна образа си, минавайки пред огледалото, и замръзна на място.

Бузите ѝ сияеха като току-що откъснати праскови, очите ѝ блестяха. Дългата ѝ коса с цвят на млечен шоколад, обикновено сплъстена и запусната, сега бе като завеса от лъскава коприна.

— Що за глупости — засмя се Сю. — Пълни глупости.

Заряза лъжливото огледало и тихо седна, опитвайки се да бъде разумна. Беше обзета от странната увереност, че в нея бе настъпила много важна промяна. Каква точно, не можеше да проумее, защото бе загубила всякаква способност да анализира. Но не изпитваше ни най-малко съмнение, че промяната е факт.

Оперативката в девет сутринта, макар и кратка, се оказа много интересна. Оперативните работници от втора смяна, които пиеха кафе на големи глътки и прикриваха задоволството от добре свършената работа, бяха попаднали на следа.

Няколко скъпоплатени нощни компаньонки, които работеха единствено от жилищата си („Специално се уверих в това“ — съобщи детектив сержант Джонсън), се отзоваваха на покани по телефона, отправени от самотни бизнесмени, и посещаваха клиентите си в техните престъпно скъпи апартаменти в хотел „Голдън Флийс“, предлагайки им развлечение и утеха.

Тези изкусни професионалистки, общо взето, се познаваха помежду си, най-малкото по физиономии, и внимателно следяха за появата на нова конкуренция. Две от тях на няколко пъти бяха виждали жената, описана от разпитващите ги полицаи.

— Откъде сте сигурни, че става въпрос за същата жена? — попита Барнаби.

— Много точно отговаря на описанието, сър — отвърна Джонсън и извади тънък свитък навити на руло формуляри за разпити от джоба на якето си. — Чак до шапчицата с воала. Винаги се облича в черно, изглежда. Някоя си госпожа... — разви формуляр — Фионула Добс съобщава, че я видяла поне шест пъти за последните няколко месеца.

И всеки път е била във фоайето на хотела. Не знам ходили ли сте в „Голдън Флийс“, сър?

— Само ако някой друг плаща.

— И с право. Е, фоайето е много шикозно. Множество дълбоки канапета и фотьойли, маси с вестници и списания и луксозен бар. Дамата обикновено си седяла тихо, четяла нещо и пиела кафе. С други думи, гледала си работата, би казал човек.

— Пушела ли е?

— Хъм — изчерви се Джонсън. — Не се сетих да попитам за това, сър.

— Продължавай.

— Момичетата, изглежда, смятали, че е малко старичка, за да им е сериозна конкуренция, макар да била доста привлекателна. Във всеки случай управата на хотела следи много строго да не се допускат проститутки да се мотаят из сградата. Барманът е убеден, че блондинката не е от занаята. Не заговаряла никого, а ако някой мъж се опитал да завърже разговор, учтиво го отрязвала. Персоналът се сменя в десет тази сутрин — завърши сержантът, — макар да се съмнявам, че новите ще ни кажат нещо интересно.

— Нито една от жените, които си разпитвал, ли не е разговаряла с нея?

— Нито една. В хотела има много строги правила, свързани с посещенията им. Щом влезе в хотела, момичето отива директно в стаите на клиента си и напуска сградата веднага след като си свърши работата. Всеки опит за общуване с други хора там може да доведе до забрана на достъпа им.

Приключил с доклада си, сержант Джонсън подреди формулярите в спретнатата купчинка и ги остави до най-близкия компютър.

— Това ли е всичко? — попита Барнаби. Явно да. — И никой не знае нищо за нея. Откъде е? Къде ходи?

— За съжаление, не, сър.

— Не можем да спрем дотук. Ще се наложи да разпиташ персонала на бара. Не се отказвай. Хората винаги знаят повече, отколкото предполагат. Така — Барнаби огледа залата, — нещо друго?

И да е бил разочарован от последвалото мълчание, не му пролича. Ала тъкмо пое дъх, готов да обсъдят задачите за деня, и ето

че се инспектор Мередит се обади:

— Всъщност, сър...

Барнаби го изгледа остро. Този младок не можеше да го излъже със скромно сведените рамене и уж колебливия си тон, нито със скромно наведената си гущероподобна глава. Главният инспектор изгледа с отвращение безупречния път в зализаната коса на Мередит. Така я бе намазал с гел, че приличаше на жиголо от трийсетте.

— Да — подкани го троснато Барнаби. — За какво става въпрос?

— Просто една идея...

— Да не е онази идея, която ти хрумна снощи, а когато те попитах дали ти е хрумнала идея, ти каза: „Не, сър“?

— Ами... — Мередит се усмихна и вдигна елегантните си рамене. — Реших, че ще е по-добре, ако първо проверя фактите. Налагаше се да прочета отново показанията на госпожа Дженингс. И да го обмисля.

— Да го обмислиш? — Барнаби говореше тихо, но само малцина от присъстващите не доловиха настъпилата промяна в настроението. Зловещо натягане на атмосферата. Инспектор Мередит бе един от тези малцина.

Блажен в незнанието си, той продължи:

— Да. Недоволствахте от изчезването на Дженингс и от факта, че информацията за него непрекъснато ни води в задънена улица. И тогава ме загложди чувството, че някъде бе излязло име, което пропускаме. Показах се прав. Името е... Барбара! — завърши той с триумфална нотка в гласа и самодоволно огледа присъстващите, сякаш очакваше бурни ръкопляскания. После, решил, че мълчанието се дължи на неразбиране, добави: — Секретарката. За съжаление, разполагам само с първото ѝ име. Опитах се да открия фамилията ѝ: попитах госпожа Дженингс — тя не прояви никакво желание да ни сътрудничи, питах и слугата — той пък не знаеше. Тогава се сетих за издателката. Няма начин да не са имали вземане-даване. Късметът ми проработи. Беше късно, но те бяха организирали тържествено представяне на нова книга и хората още не се бяха разотишли, фамилията ѝ име — Кокейн, беше необичайно, казаха ми и къде живее — в Северен Лондон. После беше лесно. Позвъних и попаднах на телефонен секретар. И сега вече става интересно...

— Да не вземете да ни кажете направо края, инспектор Мередит — гласът на Барнаби кълтеше като чук, блъскащ по замръзнала стомана.

В залата вече започнаха да нахлузват дебелиите си ботуши и ушанките. Трой, облеган на преградната стена, затвори доволно очи, когато Мередит продължи с надутото си многословие, и си помисли: какво лайно!

— Записите на телефонния секретар показват, че я няма от пет дни. И не вярвам да е просто съвпадение. Сигурно е оставила адрес на някой приятел или съсед — за в случай на нужда. Винаги така се прави. Намерите ли нея, господин главен инспектор, мисля, ще намерите и Дженингс.

Тишината, последвала тази импровизация, натеза в залата. Барнаби изглеждаше едва ли не шашнат. Съвсил вежди, преместваше разни книжа напред-назад, подреждайки ги безцелно на купчина. Накрая най-делово заяви:

— Нека се опитам да ви обясня, инспекторе, как работим тук. — Барнаби стрелна леден поглед към Мередит. — Работим в екип. Няма по-важно нещо от това. И то е обща черта на работата във всяко звено на полицията. Дори съм изумен, че в Брамшил не са ви обърнали внимание върху този факт. Съвместната работа е гаранция за бързина и ефективност. Често спасява човешки живот. Ние всички сме индивидуалисти, разбира се, някои повече, други по-малко, но когато имаме някакви дребни прозрения, не се скатаваме да си ги пазим само за себе си и да си ги анализираме, без да казваме на никого, за да може после да ги поднесем с гръм и трясък под светлината на прожекторите като някое разглежено хлапе на тържество.

— Аз само се опитвах да...

— Не съм свършил!

— О.

— Споделянето на информация на всяко ниво и между всички работещи по случая е от жизненоважно значение. Достатъчно е да си спомниш кашата в Сътклиф, за да разбереш какво става, когато някои хора с чин, предполагащ проява на по-голям разум, решат да играят за себе си вместо за общото благо. — Барнаби замълча за миг. — Изглеждате озадачен, Мередит. Не сте ли чували за Йоркширския

изнасилвач във вашата кула от слонова кост? Вашето интелектуално орлово гнездо в небето.

— Чувал съм, разбира се.

— Тогава знаете, че няколко жени загинаха поради задържане и неправилно предаване на информация.

— Аз пък мислех, че е техническа грешка. Несъвместими компютри.

— Не съвсем, далече сте от истината.

— Е, все пак не е чак... — гласът на Мередит заглъхна, той сви рамене. — Те са били пачаври, нали?

Барнаби се втренчи в него, лицето му за миг се изкриви от отвращение. И от изумление, сякаш не вярваше на ушите си.

— Правилно ли ви чух, инспекторе.

— Проститутки. — Мередит се огледа за потвърждение. — Не съм ли прав?

Голямата прошарена глава на главния инспектор леко потъна между тежките му рамене. Вратът му почти изчезна.

— Просто запомнете каквото ви казах. Цялата информация, всички идеи и хрумвания, колкото и незначителни или абсурдни да изглеждат, ще се споделят пред всички. Това е именно целта на оперативките.

— Щом казвате, сър.

— Да, казвам го, инспекторе. И ви съветвам да повярвате на думите ми, ако не искате да изхвърчите от разследването и да бъдете вдворен на някое бюро до края на престоя си тук, който, уверявам ви, всички ние се надяваме да бъде изключително кратък. — Барнаби се изправи — много рязко за човек с неговите размери — и тласкан от бушуващия в гърдите му гняв и погнуса, напусна бързо залата.

Трой тръгна след шефа си и го настигна в коридора.

— Проклет фашист.

Сержантът малко се поколеба, преди да отговори:

— Той е племенник на началника на управлението, сър.

— Не ми пука, ако ще да е усмивка на задника на кралицата. Започне ли с тия глупости тук, ще му подпаля чергата под краката.

Барнаби затръшна вратата на кабинета си в лицето на Трой. Сержантът усмири треперещото стъкло с длан, после влезе дискретно, както си знаеше. Изброи до петстотин, преди да прочисти гърло:

— Искате ли да отида пак при Клептън тази сутрин, сър?

— Не. Той не е спешен. Още не сме говорили с Ейми Лидиърд. Няма смисъл да се мъчим в къщата в присъствието на оня доберман зълва й. Иди я вземи, ако обичаш. Бъди внимателен. Кажй й, че е за отпечатъците.

Трой излезе, а Барнаби седна и се втренчи в стената. Беше разочарован от себе си. Как можа да пропусне Барбара. Навремето нищо не му убягваше. Определено започваше да недовижда. Само че не беше и въпрос на некадърно четене. Боже! Та нали самият той бе водил разговора, в който изникна името й. „Те са неразделни“, беше казала Ава Дженингс. Спомняше си точно думите й. „Те са неразделни.“

Барнаби изруга Мередит за острия му поглед, острия му ум и високопоставените му връзки, после изруга себе си за проявената низост. Почувства се стар, натежал и уморен. А колко беше гладен...

Сю, все още на крилете на радостната си възбуда, прелетя покрай двете колони пред „Грешъм Хаус“ и се понесе по алеята към слугинския вход. Във вълнението си дръпна старомодния звънец ужасно силно и измъкна доста шнур, който не пожела да се прибере, след като тя пусна гравираната метална дръжка.

Сю го остави да си виси. Чакаше усмихната, а мокрите листа на близкото дърво капеха върху непокритата й глава. Ръцете още я наболяваха от тежките пазарски чанти, които бе замъкнала у Рекс, пълни с хранителни продукти и множество консерви. Олекна й на душата, като го видя в по-добро разположение на духа. Все още измъчван от вероятността неволно да е допринесъл за смъртта на Джералд, но решен да не допусне тази мисъл да го съкруши. Дори започна да говори отново за работа.

Ейми, с гумени ръкавици и с шал, покриващ къдриците й, се появи на вратата. Сю влезе. Двете жени се спогледаха.

— Какво има? — викна Ейми. — Какво има? — После сграбчи ръцете на приятелката си. — Имаш вест от „Метюън“!

— Да.

— Сю... това е чудесно!

— Канят ме на обяд.

— На обяд! Ооо...

— Цяла сутрин танцувам. Нагоре-надолу по стълбите, из цялата къща, по улицата.

— А как иначе. — Ейми грееше. — О! — възкликна тя пак, стисна Сю в прегръдките си и после я повлече за ръката към кухнята. — Влизай.

— Ами ако...

— Отиде до Лора да ѝ върне един каталог.

Ейми се беше заела да лъска сребърни прибори. Бе извадила на старата маса тежката им кутия, тапицирана с протрито зелено сукно. До нея имаше чинийка с розова паста и няколко оцапани с черни петна парцала. Миришеше на препарат.

Сю седна и започна да се смее доста истерично, спирайки от време на време колкото да каже: „Място не мога да си намеря“ и „Мисля, че полудявам“.

Заразена от вълнението ѝ, Ейми викна:

— Не размивай и мен сега. — Но малко ѝ трябваше и тя избухна в смях. Едва си поемаше дъх. После сложи ръка на устата и успя да изпръхти: — Ако не ме гледаш... Ще се спра...

Накрая се успокоиха точно така — като старателно избягваха да се гледат в очите. Ейми избърса потеклите от смях сълзи.

— Трябва да го отпразнуваме. Ама в тази къща няма нищо за пиене. Няма дори вино за готвене.

— Какво съвпадение! — възкликна Сю и извади от пазарската си торба бяла картонена кутия, пристегнатата с ластик; бутилка, увита в хартия с цвят на денатуриран спирт, и тирбушон. — Хопала!

Свали ластика от кутията и вдигна капака, отвътре надникна голяма лепкава шоколадова торта. В бутилката имаше бяло вино „Кот дьо Гаскон“. Сю разкъса с върха на тирбушона твърдата зелена обвивка върху гърлото на бутилката.

— Купих го всъщност да почерпя в детската градина. В края на краищата, ако не бяха те, Хектор нямаше да го има.

— Горките дребосъчета. Ще се отрежат.

— Майките им, глупи. За децата има тиква. — Сю посегна към един нож.

— Не с този. Още има препарат по него.

Ейми донесе нож за хляб, две чинии и две вилници, после отиде до гостната да извади от шкафа две чаши за вино. Бяха покрити с дебел слой прах и тя ги изплакна с хладка вода на чешмата.

В селския магазин не докарваха изискани сладкарски произведения. Вкусът на тортата бе доста далеч от вкуса на натуралните продукти, виното бе възтопличко, и въпреки това всяка хапка и всяка глътка бяха като амброзия.

— Беше чудесно! — възкликна Ейми, преследвайки по ръба на чинията си единствената останала бадемова люспа. — Дано да не си се охарчила твърде много.

— Близо шест лири.

— Сю! — ужаси се Ейми и остави вилницата на масата. Беше съвсем наясно каква дупка е зейнала в и без това ограничения им семеен бюджет с изразходването на такава сума. — Как ще изкараш до края на месеца?

— Не знам. И не ме интересува.

— Но утре ти е ден за пазаруване. Виж какво — докосна тя ръката на приятелката си с леко изцапани с шоколад пръсти. — Нека аз да черпя. Останали са ми още пари от...

— Не, Ейми. От къде на къде?

— Просто защото съм ти приятелка. — Сю упорито заклати шава. — Тогава да ти дам заем. И когато можеш, ще ми ги върнеш.

— Не смятам, че съм се изхвърлила с тази сума. Още повече, за да отбележим такава невероятна новина.

— Не си, разбира се.

— Някои мъже биха завели жените си в първокласен ресторант да го полаят с шампанско и тържествена вечеря.

— Вярно. — Ейми се зачуди как да продължи. Не й се искаше да насочва разговора към неприятни теми. От друга страна, Сю изглеждаше някак огорчена (и с пълно право, ако питате Ейми). Освен това тя долови у приятелката си желание да поразсъждават върху несправедливостите у дома.

— Какво каза Браян, като му съобщи?

— Че нямали намерение да ме публикуват. Сигурно били видели някакви едва забележими достойнства в скиците ми и искали да установят връзка за евентуални контакти в бъдеще, ако се появи нещо наистина стойностно.

— Какви абсолютни и пълни глупости! — ядоса се Ейми и лицето ѝ стана яркочервено.

— Абсолютни — съгласи се Сю и след миг пауза добави: — Нали?

— Ама че долно същество.

— Изобщо не му се вързах.

— Надявам се. Как ще му се вържеш? Ако беше така, щяха да ти върнат рисунките, придружени от някое окуражително писмо, в което щяха да те помолят да им се обаждаш и друг път. — Долавяйки лек спад на настроението на Сю, Ейми добави насърчителния въпрос: — Нали така?

— Да.

— Е, с това свършихме. Сега — какво ще облечеш?

— Един бог знае. Всичко, което имам, се крепи с тиксо и на добра воля.

— Ще обиколим благотворителния магазин. Понякога има чудесни неща. И този път ще вземеш заем от мен. Никакви спорове. Трябва да изглеждаш добре.

— Благодаря ти.

— Току-виж, решила да те заведе в „Риц“.

— Ами! — Сю нямаше никакъв опит с разни литературни обеда, но това все пак ѝ се стори малко пресилено. — Навярно няма да е още първия път.

— После ще ми разкажеш всичко до най-малки подробности. От мига, в който стъпиш в ресторанта, до мига, в който си тръгнеш. Как е изглеждало заведението, какво сте яли и пили, какви бяха келнерите и другите клиенти.

Сю отново започна да се смее.

— Как ще запомня всичко?

— Всичко! Чак докато ѝ помогнеш да се качи в таксито.

— Защо пък ще ѝ помагам?

— О, защото ще се е напила дотогава здравата — обясни безгрижно Ейми. — Те всички пият като смокове.

Сю гледаше лицето на Ейми — въодушевено, усмихнато и искрено съпричастно, — гледаше топлите ѝ кафяви очи и се изпълваше с дълбока привързаност и гореща благодарност. Какво ѝ е толкова мъдро на поговорката „Приятел в нужда се познава“? В беда хората,

естествено, се сплотяват понякога от искрена загриженост, но по-често навярно привлечени от възможността да станат за кратко част от нечий живот, изпълнен с по-драматични събития от техния собствен. Но колко по-трудно е истински да се зарадваш на добрия късмет на някой друг, особено когато си така жестоко онеправдан от съдбата.

— Следващия път ще си ти. — Сю хвана Ейми за ръка. — Като напишеш книгата, ще се избият за нея.

Ейми не отговори, сякаш се затвори в себе си за миг и през лицето ѝ пробяга тъга. Сю се зачуди дали не се е сетила за Ралф, колко би бил доволен, ако знаеше, че пише книга.

— И аз ще мога да ти помогна — бързо продължи Сю. — Ще си взема агент — винаги можеш да си вземеш агент, подпишеш ли веднъж договор с тях — и ще настоявам да те поеме и теб.

— О, Сю...

И двете замълчаха, наслаждавайки се на съзнанието за новосъздалото се положение. На възхитителната разлика между вчера и днес. И утре, като се събудя — мислеше Сю, — пак ще бъде така. И никой няма да може да ми го отнеме.

— Боже мой, толкова бях развълнувана, че не ти казах какво друго се случи.

— И тук се случи нещо.

— Така ли? Какво?

— Първо ти.

— Добре. Много се тревожих за Рекс. Звънях му два-три пъти, никой не отговаряше, затова реших да вляза у тях през задната врата и го намерих в ужасно състояние.

Сю описа посещението си. Ейми слушаше внимателно до последната дума.

— Но това не може да е вярно. Имам предвид Макс Дженингс да е убил Джералд.

— И аз така му казах. Известните хора не правят такива неща.

— Досега полицията да го е арестувала. Вестниците щяха да гръмнат.

— Опитах се да убедя Рекс да потърсим разумно обяснение. Беше страшно, Ейми. Той... умираше. Буквално умираше от срам.

— Сигурно си направила чудо. Тази сутрин го видях да разхожда Монткам на Площада.

— Да. И дори ще се опита да пише пак, което много ще му помогне. Но няма да е предишният Рекс, докато не се разбере кой го е направил.

— Госпожа Бънди каза вчера, че полицаите търсели куфар.

— Някой от куфарите на Джералд ли?

— Да. Кожен, кафяв. Явно убиецът го е взел.

— Това определено говори за кражба с взлом. Трябва да кажа на Рекс. Новината ще го разведри.

Сю затвори кутията на тортата и надяна ластика. Ейми се опита да запуши отново бутилката с корковата тапа.

— Знаят ли какво е имало в куфара?

— Цялото съдържание на един скрин — отвърна Ейми, — поне така твърди госпожа Бънди. Разправя надълго и нашироко за този куфар.

— И Хонория как така не ѝ затвори устата?

— Четеше си йероглифите в друга стая. Успях! — зарадва се Ейми, но твърде рано. Тапата изхвърча от гърлото, прелетя през кухнята и се изтърколи под печката. Тя се наведе да я измъкне оттам и така прегъната, заговори, гласът ѝ едва излизаше през устата: — Аз ще ти помагам за Рекс. Ще ходя у тях, имам предвид. А може да помолим и Лора.

— А... Това е другото нещо, дето имах да ти казвам. Тя напуска селото.

— Напуска ли? — Ейми миеше тапата под струята на чешмата. — И къде отива?

— И тя не знае още. Ходих у тях снощи. Много се тревожих за Рекс и ужасно ми се искаше да поговоря с някого. Хич да не си бях правила труда. Беше в едно странно настроение. Да ти кажа правичката, мисля, че беше пила.

— Не се изненадвам. От тоя ужас всеки може да се пропие.

— Не се тревожи за това, Ейми. — Ейми продължаваше безуспешно да се бори с тапата. — Кажи ми сега какво се е случило с теб, че след малко трябва да тръгвам.

— Ами стана вчера. Тъкмо минаваше един. — Ейми заговори толкова сериозно и изглеждаше толкова разтревожена, че Сю, както бе станала да си събира багажа, отново седна. — Хонория влезе тук и се заоплакваше, че обядът закъснявал. Не знам дали бях насъбрала повече

студ, или се чувствах по-самотна и нещастна от обикновено, или просто защото бях гладна и потисната, но най-сетне ѝ казах, че повече не мога да живея така.

— Ейми!

— И че напускам къщата.

— Сериозно? — Сю я гледаше така смаяно, сякаш се чудеше как е жива още. — И тя какво каза?

— Беше ужасно. Започна да разправя как щяла да оправи парното и да ми дава повече пари за храна. После ми заяви, че не мога да си тръгна, защото била обещала на Ралф да се грижи за мен.

— Леле, колко е гадна.

— Нали? И беше толкова странно, защото ми бе ясно, че лъже. Не знам за какво съм ѝ тук.

— Безплатна слугиня...

— Не. Е, може би, но това не е главната причина. Струва ми се, че имам нещо, което тя иска. Усещам я как ме наблюдава. Понякога, като работя в къщата или в градината, тя идва тихо-тихо, като вчера, без изобщо да я усетя. Направо ме плаши. Чака нещо, Сю. И не иска да си тръгна, докато това нещо не се случи.

— Но ти трябва да я напуснеш.

— Да. Имам планове. Помниш ли ония обяви, за които ти споменах... в „Лейди“? Ще започна да отговарям. Само че мога ли да давам твоя адрес? Не искам Хонория да разбере.

— Можеш, разбира се. — Сю изведнъж си представи самотното бъдеще и безутешна тъга засенчи лицето ѝ.

— Не гледай така тъжно, миличка. Ще си пишем. Непрекъснато.

— Да.

— А и често ще се връщам. Да навестявам Ралф.

Няколко часа по-късно, докато чакаше госпожа Лидиърд да пристигне в кабинета му, Барнаби реши да нахвърли някои бележки във връзка с предстоящия разговор. Не да формулира самите въпроси, а по-скоро само да ги набележи. Можеше да бъде безмилостно настъпателен, когато се налагаше спешно да притисне някого, но предпочиташе да работи без предварителни ограничения, дори да минава по леко заобиколил пътища, хвърляйки мрежите си нашироко.

Посетителите му често напускаха кабинета след доста умел разпит с чувството, че просто са си поговорили с приятен събеседник.

В работата си Барнаби проявяваше търпение, напомнящо търпението, с което хищниците дебнат пред бърлогата на своята плячка. Освен това имаше вродено любопитство към хората, за разлика от Трой, който се интересуваше от даден човек не заради самия него, а единствено заради ползата, която можеше да извлече за постигане на целите си. Методът на Барнаби даваше резултати. Хората споделяха неща, които не са имали намерение да му казват. Понякога даваха сведения, които не са подозирали, че знаят.

Одри Бриърли надникна през вратата да го попита дали иска нещо за пиене. Почти в същия момент се появи сержант Трой с госпожа Лидиърд. Барнаби поръча две чаши чай и изключи звука на телефона. Трой бързо схвана, че е излишен, и отиде в заседателната зала.

Главният инспектор закачи палтото на Ейми и ѝ предложи най-удобния стол. После, вместо да отиде зад бюрото си, седна на канапето. Дватама разбъркаха мълчаливо захарта в чашите. Ейми оглеждаше наоколо със срамежливо любопитство.

— Това е само един неофициален разговор, госпожо Лидиърд. Понеже онзи ден не можахме да поговорим.

— Да, за съжаление, Хонория... — Ейми замлъкна, съзнавайки, че щеше да прояви нелоялност пред непознати. Отпи от чая. — Превъзходен е. Благодаря.

— Всъщност исках да ви попитам — продължи разговора Барнаби, след като и двамата изпиха чая си — за вашите впечатления от онази последна вечер в „Плоувърс Рест“. Приятно ли прекарахте например.

— О, да! — възкликна Ейми. — Беше невероятно да се запозная с истински писател.

Тя разпалено възхваляваше (също като госпожа Клептън, спомни си Барнаби) любезността на Дженингс, желанието му да помогне и очевидния искрен интерес, които проявил към постигнатото от членовете на кръжеца.

— Не ми се искаше да свършва. Мисля, че на всички ни подейства въодушевяващо.

— Забелязахте ли дали господин Хадли бе доволен от вечерта?

— Трудно е да се каже. Той беше доста мълчалив. — Ейми внимателно остави чашата с чинийката на килима. — Горкият човек.

— Знаете ли, че двамата с Макс Дженингс са се познавали отпреди?

— Да. Рекс казал на Сю. Бил смазан от случилото се. Изпитвал чувство за вина. Вие... Такова... Оневинихте ли вече Макс... Ако е невинен, Рекс би се почувствал много по-добре. Да знае, че... имам предвид... — гласът на Ейми заглъхна. Надяваше се да не е извършила някоя наказуема простъпка, задавайки този въпрос.

— Проблемът ще се реши, убеден съм. — Барнаби се усмихна, за да успокои страховете ѝ. — След сбирката, доколкото разбрах, вие и госпожица Лидиърд сте се прибрали направо вкъщи.

— Да. Аз направих по едно мляко с какао, после се качих горе да поработя над книгата си. Хонория отнесе нейната в кабинета.

— Вашата книга за какво е?

— Ами... — Ейми се изчерви от притеснение и същевременно от удоволствие от проявения интерес. — За какво ли не? Висши финанси, наркотрафик, любовни драми, безценна черна руска перла, отвлечено подхвърлено дете.

— Звучи завладяващо.

— На това разчитам.

Вече поуспокоена, Ейми се облегна по-удобно на стола си. Барнаби забеляза, че носи същите протъркани панталони и жилетка на пеперуди, с които бе облечена и онзи ден. Ботушите ѝ бяха доста износени и един от шевовете бе тръгнал да се разшива. Зачуди се какво ли е финансовото ѝ положение. Доста рисковано, щом е готова да живее в „Грешъм Хаус“.

— Смятате ли, че имате някаква полза от тези срещи?

— До известна степен. Четем на глас каквото сме написали, но след това, тъй като никой от нас няма голям опит, общо взето, не знаем какво да правим.

— Какво ви е мнението за разказите на Хадли?

— Малко безсъдържателни. Работеше много упорито, но колкото и да ги пренаписваше, все си оставаха малко безлични.

— А впечатленията ви от него като човек?

— Не мога да ви кажа нищо определено, инспекторе. Просто не го познавах достатъчно.

— Нещо неопределено също ще свърши работа.

Този път Ейми мълча толкова дълго, че Барнаби се запита дали не беше решила да не отговаря. Накрая все пак заговори, но явно с голямо нежелание:

— Напомняше ми за един герой от филм, който гледах преди години. Възрастен мъж — филмът беше в ретроспективен план, — който преживява тежък шок като момче. Бил използван от двама влюбени, които принадлежали към твърде различни социални класи и пазели отношенията си в тайна — било по времето на крал Едуард, — а момчето разнасяло любовните писма помежду им, но любовта им била разкрита, ролята на момчето — също, и последствията били ужасни за него, направо съсипали живота му. В лицето, във всичките му движения имаше ледена скованост и никакъв живец. Сякаш всяка частица от тялото му бе поразена от смъртоносна болест. — Ейми се намръщи и хубавичкото ѝ лице се натъжи. — Джералд беше същият.

— Колко тъжно — каза главният инспектор и беше съвсем искрен. После, рискувайки да предизвика отдръпване, добави: — Но и интересно.

— Да — съгласи се Ейми и сякаш се засрами. — Доста съм се чудила що за живот е живял, преди да дойде в Мидсъмър Уорти. Писателите са ужасни хора. Толкова са любопитни. Измислях си разни истории за миналото му. Какви ли не варианти.

— Но доколкото разбирам, той е бил доста словоохотлив по отношение на миналото си.

— О, изобщо не вярвах на приказките му.

— Така ли? — заинтригуван, Барнаби леко се наведе напред.

— Всичко беше толкова постно. Като разказите му. Истинският живот е пълна бъркотия и безпорядък. Човек не може просто да изброи няколко спретнато подредени неща и да заяви: „Ето, това съм аз.“ Имах чувството — Ейми отново сбърчи вежди, — че слушам заучени реплики.

Барнаби кимна усмихнат, чудейки се защо му е толкова приятно да води този разговор, след като нищо ново не научаваше от него. Навярно, реши той накрая, защото му бе приятно да гледа и слуша госпожа Лидиърд. Миловидното ѝ кръгло лице и непокорната къдрава коса му напомняше за неговата съпруга, само дето Ейми беше простодушно симпатична, а Джойс — язвително изтънчена.

Ейми стана да остави чашата и линейката на бюрото и забележа голяма снимка в кожена рамка, обърната с гръб към нея.

— Може ли да...

— Заповядайте, вижте я — отвърна Барнаби.

Тя обърна снимката към себе си и като всички други преди нея без изключение възкликна:

— Боже господи! Какво невероятно красиво дете.

— Вече е голяма.

— А това жена ви ли е?

— Да.

— Е, ясно на кого прили... — Ейми покри уста с ръка и почервения като домати. — О, боже, колко нетактично. Простете ми. Какво ли ви... О, господи! Не знам къде да се...

Барнаби избухна в смях. Не можа да се сдържи. Толкова смешно се вайкаше. После спря, защото тя явно съвсем искрено се беше притеснила.

— Моля ви, госпожо Лидиърд, не го вземайте толкова навътре. Ако бях пестил по петаче всеки път, когато съм чувал тази забележка, още утре щях да мога да се пенсионирам.

— Казвате го само за да ме успокоите.

— Не, така си е. Акушерката беше първият човек, от когото я чух.

Ейми почти се усмихна, поуспокои се и се върна на стола си. По-скоро за да разведри атмосферата, отколкото от интерес, Барнаби я попита дали има деца. Ейми поклати отрицателно глава.

— Известно време не ни се струваше чак толкова важно. Бяхме много щастливи и това ни беше достатъчно. После, като прехвърлих трийсетте, взех да се замислям. Но Ралф ме разубеди. — Тя притисна ръце една в друга, преплете пръсти и напрегнато ги задържа напред-назад. — После си мислех, че сигурно е имал някакво предчувствие. Навярно още тогава е знаел колко е болен и не е искал да ме остави сама с малко дете. Защо ли го послушах? Сега бих дала всичко — абсолютно всичко, — за да имам частица от него край себе си.

Барнаби кимна съчувствено и въобще не играеше роля. Не можеше да си представи, бе му непоносимо даже да си помисли какъв ли би бил животът му без Къли. Може да не се виждаха, може дори да

не се чуваха по цели седмици, но той знаеше, че я има. Живее, диша, разбива сърца.

— Беше болен от рак — замислено отрони Ейми толкова тихо, сякаш говореше на себе си. — По-точно имаше хроничен хепатит, който не бе открит и лекуван навреме. Живеехме далече от всякакви болници. Нямахме един свестен лекар наоколо.

— Съжалявам.

— Колко ужасни хора живеят по сто години. Разни убийци и терористи. Генерали, забранявали преминаването на камиони с храна, а Ралф... — От очите ѝ рукнаха сълзи и тя гневно ги избърса. — Най-добрият човек. Не е честно. Хонория обвинява мен.

Барнаби измърмори някакво възмущение и завъртя глава недоверчиво.

— Да. Такива ужасни неща ми наговори. Жестоки думи. На никого не съм го казвала досега — дори на Сю. Дни наред лежа в безсъзнание в оная болница в Испания и ние двете се редувахме да седим край него. Бях ходила да си почина и вървах по коридора обратно към стаята му, Хонория изхвъркна от кабинета на лекаря. Сграбчи ме за ръцете — имах синини дълго време след това — и изкрещя в лицето ми: „Ако го беше обичала достатъчно, нямаше да умре.“ По-голям шок през живота си не съм преживявала. Разбирате ли, още не знаех, че си е отишъл. Станало е, докато съм спала. Тогава за първи и единствен път я видях да показва някакви чувства.

Сега си го върна. На надгробния му камък под неговото име има място само за нейното. Стаята с всичките му детски неща е постоянно заключена. Все там седи. Понякога я чувам как чете писмата му или отзивите на учителите му. Но всичко това е без значение. Аз седя край гроба му, говоря му и сме толкова близки, колкото и преди. Никой не може да ми отнеме това.

Ейми млъкна и за известно време в стаята се възцари тишина. Голямата стрелка на стенния часовник подскочи напред с почти недоловимо щракване, чуваше се лекото бръмчене на неоновите лампи над главите им. Но въпреки яркото осветление, постоянното звънене на телефони и гласовете, които жужаха през тънките стени, Ейми се чувстваше доста спокойна.

— Нямам представа защо ви казах всичко това.

— Понякога е по-лесно да споделиш с непознат.

— Зависи от непознатия, без съмнение. Бие май имате дар в това отношение, инспекторе. Защо не станете самарянин.

— Нямам търпение. Ще се хвърлят на тумби, на тумби от високите сгради.

Ейми се изненада. На нея пък ѝ изглеждаше безкрайно търпелив и внимателен. Ала вероятно това просто беше част от метода му на работа. Налага си да запази спокойствие, за да предразположи разпитвания към откровения. Сигурно доста бележки си беше взел. Изведнъж ѝ стана нервно и затова облекчено въздъхна, когато той позвъни да повика жената полицај с лъскавата коса.

— Бихме искали, госпожо Лидиърд — започна Барнаби, докато откачаше палтото ѝ от закачалката, — да ви вземем отпечатъци. Само за да можем да ги изключим, ако ги намерим на местопрестъплението. Няма да ви завеждаме досие, нито ще пазим отпечатъците повече от абсолютно необходимото.

— Добре — кимна Ейми.

— Как мислите, какви са шансовете ни да вземем отпечатъците на зълва ви?

— Абсолютно никакви. Тя си има свои закони.

Барнаби ѝ подаде ръка.

— Полицај Бриърли, минете с госпожа Лидиърд през заседателната зала — нареди той, когато двете тръгнаха да излизат от кабинета му. — Сигурно ще ви е интересно да надникнете в кухнята на нещата — усмихна се той на Ейми.

— И още как — светна тя.

Ейми тръгна след своята придружителка, твърдо решена да запомни всичко, което види. Ще си купи папка и ще я озаглави „Полицейско разследване“. Читателите обожавали автентичния детайл, разправят. Ейми вече си представяше сцена, в която след множество премеждия и лутане Арамента най-накрая се добира до полицейски участък, който много прилича на Костънския криминален отдел, и се срутва на стъпалата пред вратата. Там я приемат топло, утешават я, предлагат ѝ чаша чай и тя им разказва своята невероятна история. Седнала, да речем, пред едър широкоплещест мъж, който я слуша мълчаливо, но с искрен интерес и съпричастност.

Барманът от дневната смяна в „Голдън Флийс“ се обади малко след като Том Барнаби се бе върнал от обяд. То пък един обяд! Ама какво ли не прави страхът. Беше му омръзнало да чака асансьора и реши да се качи пеша до кафенето на горния етаж. Един-единствен ред стъпала. Но когато стигна до последното, сякаш някой го хвана за гърлото и го стисна. Ужас! Ушите му писнаха, а ръката, сграбчила парапета, не само бе странно безчувствена, но и — той примига да я докара на фокус — се движеше някак странно.

И макар тези необичайни физически усещания да преминаха само след секунди, това беше достатъчно да го накара като по чудо да се съсредоточи върху целомъдрената част от менюто. В резултат сега в стомаха му нашироко се бе разположила яйчена салата, порция диетично кисело мляко и парченце обезмаслен кашкавал, който и на вид, и на вкус наподобяваше жълт каучук. (Сега поне знаеше какво няма да яде през Великите пости.) С това бе хапнал и две филийки хрупкав черен хляб, който не беше нито хрупкав, нито приличаше на хляб. По-скоро на подгизнали трици, слепени с мехурчета въздух. Производителят му спокойно можеше да бъде даден под съд за нарушаване Закона за защита на потребителя.

— Добре ли сте, шефе? — Трой се отлепи от бюрото на Одри Бриърли и бавно се приближи. Бе вдигнал леко вежди в израз на умерен интерес към очаквания отговор — всъщност проява на загриженост, колкото и да не личеше, но на повече от това не бе и способен.

— Не ставай глупав.

— Лошо храносмилане ли пак?

— Човек трябва да е ял нещо, за да има проблеми с храносмилането, сержант.

Трой се засмя с безгрижието, характерно за младите, здрави и стройни хора.

— Много хитро. Дано да не го забравя. Ще го кажа на Морийн.

— Сигурно всяка вечер с нетърпение те чака да се прибереш, а, Гавин?

— Да, мисля, че да. Макар че обикновено ме подхваща от вратата, задето не се връщам от работа направо у дома.

И Трой като повечето си колеги разпускате, след като свърши смяната му, на по няколко бири в Полицейския клуб.

— А би трябвало да ми е благодарна. Толкова пъти съм се опитвал да ѝ обясня. Ако отнеса всичкия стрес и напрежението от работата вкъщи, бързо-бързо ще започне да се оплаква. Не знам... — Завъртя един стол и се настани удобно. — Жени. Още не съм влязъл и тя започва. Обикновено ме юрка да свърша нещо. Кога най-сетне ще оправя кранчето в банята или кухненския шкаф, или лампата на стълбището? Направо ме побърква през почивния ми ден. А на мен ми се иска само да се наспя. След като съм измил и лъснал колата де. Човек не смее да си отвори очите. Щом помръдна с клепачи и тя започва. Последният хит е на тема защо никога не разговарям с нея. Викам ѝ: никога не разговарям с теб, Морийн, защото изобщо не мога да взема думата.

Усетил липсата на интерес от другата страна на бюрото, Трой попита дали е изникнало нещо интересно от разговора с госпожа Лидиърд.

— Тогава нищо не ми направи впечатление. Но след като тя си тръгна, останах с чувството, че бе казала нещо, което прозвуча фалшиво. Не твърдя непременно, че е излъгала, а само че имаше някакво разминаване. И сега се каня да си прочета бележките.

Едва бе затворил уста след последната си дума, телефонът иззвъня и последвалият разговор заличи всички мисли за казаното от Ейми.

Барманът Гари Бригс не беше сигурен дали си струва да го безпокои с информацията, която може да добави към споделеното от колегите му, но все пак решил, че би могло и да е важно — видял интересуващата ги жена на няколко пъти да напуска паркинга на хотела с черна „Селика“. Барнаби го попита дали е забелязал кой е бил зад волана тогава.

— Тя.

— Сигурен ли сте? Ако става въпрос за същата кола, за която си мисля, би трябвало да е била с тъмни стъкла.

— Точно така. Виждал съм я да влиза и да излиза. Винаги сама. — Думите му бяха посрещнати с мълчание и човекът добави със съжаление:

— Казах ви, че не е кой знае какво.

Главният инспектор му поблагодари и затвори телефона. Сержант Трой го бе слушал внимателно, наведен леко напред с ръце

върху коленете.

— Значи е използвала колата му — заключи той. — Което значи, че не е била случайно срещнатата куртизанка.

— Намери ми, ако обичаш, показанията на Лора Хътън.

Леко озадачен, Трой извади искания документ. Барнаби бързо го прочете и набра телефонния ѝ номер. Тя вдигна моментално и помоли да му се обади след малко.

— В момента имам посещение на брокер.

— Ще ви отнема само секунда, госпожо Хътън. Става дума за вечерта, когато сте видели онази жена в „Плоувърс Рест“. Помните ли?

— Господи, човече, помня, разбира се.

— Исках да ви питам — започна Барнаби и хвърли поглед на показанията пред себе си, — сигурна ли сте, че е почукала на вратата?

— Точно така.

— Видяхте ли някой да ѝ отваря?

— Ами... Джералд.

— Ама вие видяхте ли го?

— Не. Верандата пречеше.

— А чухте ли шум от сваляне на веригата, да речем?

— Нне. Двигателят на таксито работеше.

— Само една дума още. Като погледнахте през прозореца...

— Не желая да обсъждам тази тема повече. Казах ви — заета съм. — И тръшна телефона.

Нямаше значение. Барнаби мислено се пренесе на мястото, застана точно там, където е стояла Лора Хътън — в меката пръст на цветната леха, и надникна през въображаемия процеп в кадифените завеси. Припомни си разположението и мебелите в стаята.

— Какво целите с всичко това, шефе?

Барнаби не отговори веднага. Само седеше с отнесен в миналото поглед, разсеяно потрепвайки с пръсти върху показанията.

— Приемали сме нещата откъм привидната им страна, сержант.

— Как така?

— Очевидно няма друг начин в началото на едно разследване, но аз допуснах глупостта да оставя нещата да продължат в тази насока.

— Имате предвид, по отношение на тази жена ли?

— Да.

— Не бих казал, шефе. Направихме всичко, което се предприема обикновено, и вече знаем малко повече за нея. Въпрос на време е да я открием, убеден съм.

— Съмнявам се дали изобщо може да бъде „открита“, Гавин. Съмнявам се всъщност дали изобщо съществува такава жена.

— Но всички тези хора са я виждали.

— Според мен са виждали Джералд Хадли.

— Хадли?

— Точно така.

Настъпи тишина. Трой се опитваше да намери подходящ отговор. Или поне реплика, с която да не изглежда пълен кретен. Но истината беше, че подобна странна възможност изобщо не му бе хрумвала и още му изглеждаше малко вероятна, дори колкото повече разсъждаваше над нея, толкова по-смахната му се виждаше. Накрая просто запита:

— Какво ви кара да мислите така, сър?

— Различни неща, но най-вече характерът на Хадли. Тази безмерна сдържаност например, коментирана от всеки, запознал се с него. Неговата потайност. Просто налучквам на сляпо, но той вероятно е възприемал тази жена като своето истинско „аз“, а учтивия пенсионирани държавен служител — като фалшива личност. Това би обяснило всичките лъжи, които е разпространявал.

— Ама че смахнато. — Трой поблагодари на съдбата, че си е нормален. — Значи е бил просто проституиращ мъж в женски дрехи.

— Аз си мислех за травестизъм, което е по-сложна работа. Повечето травестити са хетеросексуални, често женени, с деца. Заболяването е психическо и може изобщо да не оказва влияние върху сексуалния им живот.

— На моя би оказало, и още как — призна Трой. — Ако Морийн дойде в леглото с мъжки ботуши, културистки потник и жокейски мустаци, изхвърквам през прозореца моментално. — Млъкна, шокиран от самата мисъл. — И за какво го правят тогава? Имам предвид — педерастите да се обличат в женски дрехи, добре, извратено е — той направи отвратена физиономия, — но ако играе женската роля в техните гнусни взаимоотношения... все пак е разбираемо. Ама нормален мъж да го прави само за да седи във фоайето на някакъв си хотел — какъв е смисълът?

— Просто да бъде възприеман като жена на обществено място.

Просто? Какво му беше простото на това да си зацепеш топките една за друга и да се наречеш Дорис?

— Имат си и свои клубове. Места, където да се срещат. Но истинското предизвикателство е да вървиш по улицата и никой да не разбере, че не си такъв, какъвто изглеждаш.

— Нещо много сте осведомен, шефе — изтърси Трой. После, загледан в гърба му, добави: — Без да се обиждате.

— Къли имаше приятел с такива наклонности в Кеймбридж. Много говореше за него.

— Аха. — Сержантът изтри с усилие едно красиво лице в ума си. — Сигурно затова е носел онази странна черна шапчица, за да си крие физиономията. Трудна задача, ако живееш в Мидсъмър Уърти.

— Предполагам, че се е издокарвал, после е влизал в гаража през кухнята, скривал се е в колата и отпрашвал.

— Преди това е отварял вратата на гаража.

— Е, тъй като идеята е била да не привлича вниманието към себе си, можем със сигурност да приемем, че първо е отварял вратите на гаража, да, прав си, Гавин.

— Затова, когато колата му е била открадната, се е оказал в доста затруднено положение.

— И затова не е отишъл в участъка в Ъксбридж да докладва за кражбата.

— Но Лора Хътън не каза ли, че жената почукала на вратата и някой ѝ отворил?

— Според мен това е допълнителна предпазна мярка. Макар да е било късно и таксито да го е оставило направо пред къщата, щом е слязъл от колата, сигурно се е почувствал безкрайно уязвим. Халогенните лампи там са ужасно силни. Ами ако точно тогава някой е решил да се поразходи? Или пък наднича през дантелените си завеси?

— Или пък, както се оказва накрая, го дебне иззад храстите.

— Като видиш човек да чука на входната врата на някоя къща и после влиза вътре, нормално е да си помислиш, че са му отворили. Но сега знаем, че госпожа Хътън всъщност не е видяла кой е отворил вратата.

— Чакайте малко... — Трой отново изкриви лице, този път в опит да се съсредоточи. — Тя не каза ли, че видяла жената и Хадли през прозореца? Да пият вино или нещо такова?

— Не. Видяла е само жената.

— Но Хадли едва ли е вдигал поздравница сам със себе си.

— Аз пък мисля, че точно това е направил. Над камината има огледало. Защо да не е вдигнал чаша, за да се поздрави за успешното си прибиране вкъщи?

— Да бе. Всъщност... — Трой се отказа от изречението, но кимна в знак, че му е станало ясно. В интерес на истината и на него, като си купи на старо своя форд „Сиера Коси“, му се беше случвало неведнъж, докато го маже с паста и го лъска, да вдига леденостудена бира и да намига на скапания от умора тип в страничното огледало. Друга мисъл измести приятния спомен.

— Нищо чудно, че жената напомняла на Лора Хътън за някого. Приличала е на Хадли, а не на рисунката. Но ако всичко това се е случило вечерта преди убийството, къде са се дянали смахнатите дрехи?

— Вероятно в куфара.

— Опа! — тихо възкликна Трой. Мозъкът му заработи на пълни обороти. — Ето защо скринът е бил винаги заключен.

— Предполагам.

— Но... не и когато е бил убит?

— Едно от нещата, които открих при разговорите с Къли, е, че нуждата да се обличаш в женски дрехи се засилва в периоди на силен стрес. А Хадли, както знаем, е изживял точно такава криза непосредствено преди да умре.

— Значи... тъкмо се е канел да си навлече труфилата и са го прекъснали... — Думите се сипеха една след друга. Трой се изправи и се заразхожда толкова въодушевен от новия сценарий, колкото беше скептичен преди минути към него. — Което обяснява защо е бил съблечен, но не си е сложил пижамата. Един момент обаче — дали би му дошло наум изобщо да го направи, докато все още има някой у тях?

— Бих казал, не. Но да не забравяме, че двамата с Дженингс се познават от много отдавна. Може пък тези неприятности в миналото, за които е споменал Хадли, да са свързани именно с това нещо.

— Ами ако Дженингс го е заплашвал да го издаде?

— Едва ли. Какво би постигнал? Хадли не върши нищо противозаконно.

— Вярно. Най-много да започнат да го гледат странно в селото и той да се върне в Лондон. Там, ако ще да чукаш златната си рибка, на никого не му пука. Дори и така да е — Трой престана да се разхожда и отново седна, — тия партакеша трябва да са свързани по някакъв начин със станалото. Иначе защо убиецът ще си прави труда да ги взема?

— Ами ако не ги е изнесъл убиецът?

Трой зяпна към шефа си озадачен.

— Че кой би могъл да е, дявол да го вземе?

— Ами, да речем, някой, който го е обичал.

— Не ви разбирам.

— И не е искал да му се подиграват и да му се присмиват дори след смъртта.

— Лора?

— Това е единственото име, което ми идва наум. Не е изключено, въпреки че тя отрича, след като е видяла как странно се държи през цялата вечер, да се е върнала в къщата да провери дали е добре.

— И го е намерила мъртъв, дрехите пръснати наоколо... Възможно е. Господи!

Трой прокара пръсти през косата си няколко пъти, и то толкова енергично, че тя щръкна наелектризирана.

— Всеки път, щом открием нещо по този случай, става по-лошо вместо обратното. Сега имаме поне двама Хадлиевци, като и двамата изглеждат абсолютно нереални. Дали не е бил душевноболен, как мислите?

— Не знам.

— Случва се. Гледах един филм за жена, която се изживяваше като три отделни личности. Нито една от трите нямаше представа какво правят другите.

— Знам точно как са се чувствали — заяви Барнаби.

Сю се върна вкъщи след работа и на черджето пред прага намери писмо. Пликът не беше много чист, капакът му беше скъсан и залепен с тиксо. Отпред с молив бе написано „За Браян“.

Сю го остави на кухненската маса, облегал на бутилката със сос, където нямаше как мъжът ѝ да не го види.

Манди се прибра първа. Някога, в дните, когато бе на татко любимката, тя винаги го изчакваше и двамата се прибираха заедно с колата. Сега, макар никак да не ѝ беше приятна ролята на грозното пате, предпочиташе да пътува с училищния автобус. Натъпкани вътре като сардели, въртят се, пищят, кикотят се, пушат и седят един друг в скутовете си; Манди, винаги изтласкана встрани, се смее на всички шеги най-силно, докато я заболи устата, независимо дали е схванала хумора, или не. Понякога дори започваше да се смее предварително и всички разбираха, че само се преструва.

Днес обаче вместо тя да се смее с тях, по-скоро те ѝ се смееха на нея. Три-четири от по-големите момичета, седнали някъде по средата на автобуса, все се обръщаха и я зяпаха, шушукаха си нещо и избухваха в смях. Еди им беше тарторът.

Манди ненавиждаше Еди. Мразеше лукавото ѝ триъгълно лице, събраната на чорлава топка на върха на главата ѝ огнена коса, полегатите ѝ очи. А Том беше още по-противен. Непрекъснато пускаше разни мръсни забележки с много тих ромолящ глас, от който ставаха още по-мръсни, отколкото си бяха.

Статуквото по отношение мястото на Манди в класа бе възстановено. Връзката ѝ с убийството бе проучена, изцедена до капка и повече никой не се интересуваше от нея. И най-смотаните момичета от класа едва разменяха по някоя дума с нея, а Хейз Стичли отново бе започнала да не я забелязва въобще.

Десетина ученици слязоха на Площада и по двама, по трима забързаха в различни посоки. Макар и само четири следобед, вече беше почти тъмно, а и духаше режещ вятър. Манди премина тичешком през градината, влезе вкъщи и затръшна вратата зад себе си. Захвърли чантата и палтото на пода във всекидневната и пусна телевизора. Огънят беше в плачевно състояние — някаква хартия пушеше под тънки съчки, затрупани с неустойчива пирамида от въглища.

Манди си спомни как вчера по същото време седеше в големия мек фотьойл в уютния хол на баба си. Едва бе потънала в нежната му прегръдка и веднага ѝ поднесоха табла с огромна ледена кола, препечена питка с масло и шоколадов кекс, а до него дистанционното на телевизора.

Баба и дядо не ѝ мрънкаха за училище, не задаваха досадни въпроси от рода „как мина денят ти“ или „как беше в училище“.

Просто я оставяха да яде, да пие и да гледа каквото и колкото си иска по телевизията. За разлика от родителите ѝ, те наистина искаха да е щастлива. Ех, да беше отишла при тях сега.

Нахлу в кухнята.

— Какво му е на този огън? — изръмжа тя.

— Цупи се.

— Но нали знаеш, че се прибирам в четири?

— Аз знам, Аманда — надникна Сю над вестника, — но огънят май не е много наясно.

Манди гледаше майка си с ококорени очи. Вместо да снове непрекъснато между печката, мивката и масата, както правеше обикновено, щом някой влезеше в кухнята, Сю седеше до акумулиращата печка, вдигнала върху нея крака, кръстосани в глезените, обути в дебели плъстени рибарски чорапи.

Манди отиде до масата. На, нейното място имаше чиния с обичайните домашни овесени сладки с меласа и плод и разреден ябълков сироп.

— Вчера ядох шоколадов кекс — заяви Манди.

— Аз пък ядох шоколадова торта тази сутрин.

— Страхотно! Къде е?

— Изядохме я. Купих я да почерпя в детската градина. Имахме повод да празнуваме.

Сю почака да чуе: „О, така ли, мамо? Боже, колко интересно. И какво празнувахте? Хайде, разкажи ми подробно, имаме много време за сладки приказки.“ После си свали краката и се обърна с лице към дъщеря си.

— Получих писмо от „Метюън“ тази сутрин.

— От кой?

— Издателство за детски книги. Изпратих им моята приказка за Хектор. Редакторката иска да обядвам с нея. В Лондон.

— Голяма работа! — тросна се Аманда.

— И аз така мисля — отвърна майка ѝ.

Сю стана, отвори хладилника и извади бутилка с вино. Не беше останало много. Тя го изсипа в чашата на пода до стола ѝ и хвърли шишето в кофата за боклук. Върна се на мястото си и изчезна зад вестника, отворен на страниците за култура.

Очите я засмъдяха, буквите пред нея заплуваха. Даже едно от заглавията („Сто и един далматинци, или влиянието на поантилизма върху Доуди Смит“) направо сякаш се разтапяше. Но Сю стисна клепачи и с усилие на волята върна обратно сълзите в главата си. Беше глупаво да си разваля настроението. Да не би да бе очаквала някаква по-различна реакция от страна на дъщеря си?

Сю докосна за миг гърдите си, там, където бе скрила скъпоценното писмо, сгънато на малко четириъгълниче и пъхнато в сутиена. Преди около час позвъни в „Метюън“. Отначало от притеснение и под влияние на виното се разбъбри твърде много, но после, изплашена да не я помислят за ненормална и да променят решението си за книгата, съвсем замлъкна. Едва успя да изрази съгласието си с първата предложена дата и час за срещата. А като се опита да си го запише, писалката на два пъти ѝ се изплъзна от пръстите и се наложи да остави слушалката, докато лази по пода да я търси. Редакторката, която изглеждаше много мила и нито прояви нетърпение, нито се развесели от несръчността на Сю, ѝ обясни на коя метростанция да слезе и как да стигне до сградата. Едва когато остави с трепереща ръка слушалката върху телефона, Сю си даде сметка, че тринайсети е само след четири дни.

— Снощи ядох и печена питка с масло. — Аманда се престори, че ѝ се повдига от сладките. — Баба казва, че имам нужда от...

— Изобщо не ме интересува какво казва баба ти. Тя иска да наложи своите правила в моето домакинство. Е, няма да стане. Може да се наложи да се задоволиш с чаша вода и солена бисквита, да не говорим за печени питки с масло.

Настана тишина. И двете не вярваха на ушите си. Манди зина и остана с отворена уста, в която ясно се виждаше лепкавият кафяв език. Сю отново се скри зад вестника и макар сърцето ѝ да биеше до пръсване, тя с гордост установи, че страниците в ръцете ѝ са съвсем неподвижни. Сигурно съм пияна, помисли си. Възможно ли е изразът „In vino veititas“^[2] да не е просто пиянско бръщолевене на някой наквасил се преди векове пияница, а мъдра истина? И ако да, това означава ли, че под защитните пластове хрисимо покорство дреме личност с буен нрав. О, боже, дано, помоли се Сю.

Пусна вестника на скута си. Аманда я нямаше. Беше започнал „Скуби Ду“. Но ето че Браян се прибра — риташе шумно с ботуши по

горното стъпало, продължително и старателно с единствената цел да привлече вниманието на целия свят, сякаш току-що си бе взел довиждане със сър Ранулф Фиенс^[3].

Влезе във всекидневната, измърмори, задето Манди си е хвърлила нещата на пода, смя се от сърце на Скуби Ду, после мина през кухнята, за да отиде в тоалетната. Там много внимателно извади пениса си, който гореше и изглеждаше така, сякаш предишните двайсет и четири часа е киснал в марината с лют червен пипер. Уринира, нежно прибра карантиите си и много бавно вдигна ципа. Излезе от банята и зяпна, досущ като Аманда, като видя съпругата си седнала (или по-скоро излегнала се) с вдигнати крака.

Браян хвърли внимателен поглед на помещението, но всичко изглеждаше чисто и подредено, и следобедната закуска беше на масата както обикновено. Срещу чашата му за чай бе подпрян плик. Браян го погледна. Щом видя почерка, веднага разбра, че е от Еди. Стомахът му се сви. Едновременно развълнуван и изплашен, той се свря в тясната ниша и се насили да седи спокойно и да се прави, че яде.

Храната едва не го задави. Храната и опасенията. Да дойде пред къщата му! Ще трябва да сложи край на това. Подобни работи могат да им навлекат неприятности. Тя явно няма търпение да го види отново. Разбираемо е. И на него много му се искаше да я види. Всъщност през целия ден, докато преподаваше на автопилот (не че в класа забелязаха някаква разлика), бе мечтал за бъдещето. Вече беше решил — получи ли си веднъж свободата, ще се оженят. Родителите му ще негодуват, разбира се, заради разликата в социалното положение, но ще им мине. А накрая ще поиска да имат и деца, макар че отначало дълго време двамата с Еди ще си бъдат всичко един за друг.

— Има писмо за теб.

— Имам очи, благодаря. — Той го взе, сви устни и зададе напълно благоразумен въпрос: — Имаш ли представа кой го е донесъл?

— Не. Беше пред вратата, когато се върнах.

Браян беше доста горд с хладнокръвието, с което пусна дебелия плик в джоба на жилетката си, и продължи да дъвче банановия десерт с орехи, докато писмото изгаряше тялото му.

— Сигурно някой предупреждава, че няма да дойде на репетиция.

— Как върви? Пиесата ти?

— Добре.

Сю го гледаше как пъха храна в розовото отворстие наред брадата, превзето вдига устни и с малкия си пръст опипва в угълчетата за трохи.

— Следващия вторник отивам в Лондон.

— В Лондон ли? — Взря се в нея с невиждащ поглед. — За какво?

— За моя обяд. С редакторката.

— О, да. — Не издържаше повече. Не можеше да чака. Нито секунда. Нито миг. Нямах да издържи дори докато се измъкне иззад масата и се скрие някъде. — Ще ми направиш ли услуга, Сю? Моля те.

Жена му не успя да скрие смайването си.

— Добре ли си?

— Имаш ли нещо против да ми донесеш сухи чорапи? Тези са подгизнали.

Отне ѝ цяла вечност. Двайсет и четири часа, докато се изтътрузи до ръба на стола. Една седмица да се изправи. Цял месец, докато стигне до вратата. Още шест да прекоси всекидневната. Година да изкачи — не може да бъде! — връща се.

— Някакви предпочитания?

— Не, не, не. Не. Каквито избереш.

Някак си успя да дочака със стиснати юмруци, стегнал тялото си на топка. Задържал дъха си като удавник, който се опитва да пести енергия. После, като чу да трака с дървените си обувки по пода над главата му, скъса плика — всичките му пръсти се бяха превърнали в палци. И извади съдържанието му.

Барнаби се прибра вкъщи, където го чакаше картичка от Къли — в черно и бяло, с изглед от Радзивилския дворец във Варшава. Поздравът бе както обикновено сух и делови. Израели в страхотни театри, канели ги навсякъде. Времето било хубаво. Никълъс бил добре, тя била добре. „Не забравяйте да ми запишете «Тежко изпитание». С обич, Къли. Целувки.“

Барнаби се запита, и не за първи път, що за обич изпитваше дъщеря им към тях. И дори дали изобщо ги обичаше. Би трябвало. Не

може да посветиш години наред на едно дете, да го обграждаш с нежност и грижи, да се тревожиш за него, да го подкрепяш и да му се възхищаваш и накрая да не ти отвърне с някаква взаимност, макар и до известна степен, и в някакъв смисъл.

Може, и още как. Обичаните деца нехайно заемаха своето място в сърцето ти, без изобщо да се съмнявате правото си да го притежават, убедени, че напълно заслужават твоята всеотдайност. Не възприемат действията ти каквито са: като най-доброто, на което си способен, а като най-малкото, което можеш да направиш за тях. Само самотните и онеправданите, наранените деца, с които Барнаби толкова често се сблъскваше, само те бяха в състояние да видят истинското величие на този дар.

Джойс гледаше как мъжът ѝ се мръщи, взрян в картичката. На лицето му бе изписано „по-добре от нищо“. Донякъде недоволство, донякъде облекчение. Светлината играеше по рошавите му бакенбарди и все още гъстата му прошарена коса. Тринайсет часа откакто бе тръгнал сутринта на работа, а по разсеяния му вид и отнесените движения личеше, че духом е все още там.

Някои случаи го поглъщаха изцяло. И тогава Джойс просто го загубваше за известно време. Гледаше как потъва в някакъв друг свят, където тя не можеше да играе никаква смислена роля. Не че не споделяше с нея какво му ангажира вниманието, напротив — споделяше, и то доста често. Но това не бяха разговори, а монолози.

Легнал по гръб на канапето със затворени очи, Том скачаше от мисъл на мисъл, повтаряше се, сякаш говореше на принципа „Откъде да знам какво мисля, докато не го кажа на глас“. А Джойс слушаше с интерес и съпричастност, макар да знаеше, че понякога той съвсем забравяше за нея.

Още от самото начало на техния брак бе разбрала на какво е обречена жената на полицаия. На самота, странен режим на живот, напрегнати периоди на изолация и постоянен страх, че всеки ден могат да ѝ го върнат въкъщи като римски войник, положен на щита му.

Полицейските съпруги намираха различни начини да се справят (или не) с незавидната си съдба. Джойс избра този, който ѝ се струваше най-сигурен, най-приятен и най-разумен. Още от първите дни на семейния си живот гледаше да компенсира тревогите, свързани с Том, а по-късно и с Къли, с познанства и занимания извън

семейството. Затова създаваше и поддържаше приятелства (почти нямаше приятели полицаи) и работеше върху второто най-важно нещо в живота си — музиката. Имаше прекрасен мек глас — мецосопран, и все още често пееше пред публика. После започна и да преподава.

Том остави картичката от дъщеря им на телевизора и мрачно се загледа в огледалото над камината.

— По какво личи, когато един полицай започне да остарява?

— По това, че жена му започва да умира от глад.

— Наистина ли? — Той се усмихна на отражението ѝ в огледалото, обърна се и тръгна към кухнята. — Набави ли всичко?

— Почти. Купих обезмаслен кашкавал вместо пълномаслен.

Очакваше укор, но вместо това с изненада чу:

— Добре. И масло няма да използвам.

— Том? — Той завързваше престилка на сини и бели райета на кръста си. Едва успя да събере връзките ѝ отзад. — Какво има?

— Нищо.

— Кажы де.

— Какво?

— Нещо се е случило.

— Не.

Барнаби подреди продуктите и необходимите му прибори и съдове. Медна купа и тиган. Тел за разбиване на яйца, кухненски ножици. Кафяви яйца, пушена съомга, поизсъхнало парче франзела, буркан с дребни главички лук.

Най-добре беше да не ѝ казва. Щеше да се разтревожи, да се засуети, пък и вече бе поел нещата в ръцете си. Щом приключи следствието, ще отиде пак на лекар. Ще се остави да го наблюдават. Ще се грижи както трябва за себе си. Може дори да започне да прави упражнения.

— Да измия ли кресона?

— Първо ми налей чаша вино, Джойси.

— Ако го изпиеш сега, после ще вечеряш без вино.

— Знам, знам.

Тя отвори хладилника, който беше пълен с празни чаши. Том предпочиташе да е студена чашата му, а не виното — нямал търпение да чака, докато виното се затопли достатъчно, за да пусне аромата си, а иначе ставало идеално само за секунди.

Джойс отвори бутилка „Гран Вина Сол’91“.

— Като ще пия само една чаша, поне ми я напълни догоре — измърмори Барнаби, докато отваряше с ножицата опаковката на съомгата.

— Ако сипя още, ще я разлееш, като я вдигаш.

— Тогава ще лоча. Като казах „лоча“, та се сетих — къде е оня грозен малък боклук?

— Том! — Джойс сложи филийки в тостера и пусна чешмата да измие кресона. — Защо не си признаеш, че го харесваш?

— Изобщо не го харесвам. — Постави парченца кашкавал върху ивиците риба. — Искам да си опакова партакешите в носна кърпичка на червени точки, да надене бохчичката на тояга и да го няма. — Барнаби отпи голяма глътка вино. Само една, но с върховно удоволствие. — О... чудесно. Чудесно е. Опитай.

— Ей сега. — Тя изтръска водата от кресона и вкуси виното. — Ммм... наистина. Все пак предпочитам от онова другото. Дето мирише на бъз.

Барнаби разби яйцата и ги изсипа в тигана.

— Да не изгорят филийките в тостера — напомни той на жена си.

Щом станаха хрупкави и леко златисти, Джойс ги извади, намаза ги тъничко с нискомаслен маргарин.

— Ти няма ли да си намажеш с масло? — попита Барнаби и изсипа съомгата и лука в тигана, разбърка ги с дървена лъжица, остъргвайки залепналите по дъното яйчени къдрици.

— Няма да е честно, след като ти не можеш.

— Не ставай глупава. Няма смисъл и двамата да залинеем.

Мога да се справя с тая тъпа калорийна диета, реши Барнаби, вече седнал на масата, с уста, пълна с подлютен кресон, сочни яйца и златно вино. Въпрос на нагласа. Просто досега гледах на това под неправилен ъгъл. Като затворник, изправен пред доживотна присъда, фактически единственото ядене, от което трябва да се ограничаваш, е това, което ядеш в момента. Всичко останало може да е колкото си иска калорично. Докато стигна до десерта — огромна круша и мъничко резенче долчелате^[4], — не усещаше просто примирение, а бе почти доволен от вечерята си.

Джойс направи чудесно кафе и след като го сипа в чашите, застана зад стола на мъжа си, плъзна гладките си нежни ръце около врата му и сведе буза до неговата.

Барнаби извърна глава, с изписано по лицето му удоволствие, топлота и лека изненада. Целунаха се като скъпи стари приятели, влюбени един в друг — каквито и бяха.

— Откъде се взе това?

— И таз хубава, Том. Казваш го, сякаш се случва веднъж на шест месеца.

Откъде се взе ли? От онова бързо „не“, последвало загрижения ѝ въпрос. Излъга. Бе убедена, че се е случило нещо, накарало го да се замисли за преходността на собствения си живот. Накрая ще ѝ каже, когато реши, че опасността е отминала. Винаги така правеше.

В съзнанието ѝ нахлу ярък спомен. Беше на деветнайсет. За първи път щеше да има концерт в Гилдхол. След това, встрани от струпаните около нея ученици, учители, горди родители и приятели, строен млад полицаи стиска букет и макар безкрайно притеснен, с непоклатимо търпение чака да бъде забелязан.

Сега Том ставаше от стола си. Обърна се и я прегърна. Очите му внимателно обиколиха лицето ѝ, сякаш се опитваха да запечатат всяка нейна черта в паметта му и накрая с мълчалив въпрос спряха на сините ѝ очи.

— Ако бяхме закърмени с авантюристичен дух — засмя се Джойс, — щяхме да го направим още тук и сега на кухненската маса.

— Ммм?

— Четох статия, която обясняваше как се прави спонтанен секс. Във фризьорския салон.

— Че на кого му е притрябвало да прави спонтанен секс във фризьорски салон?

— Статията се казваше „Как да запазим брака си жив“.

— На мен ми звучи по-скоро като „Как да си сецнем гърба“. Не — двамата сплетоха ръце и тръгнаха към вестибюла, — боя се, че отново ще бъде в скучното брачно ложе, слънчице.

— И с добрата стара мисионерска.

— Предупредих те каква вяра изповядвам още като ти предложих да се омъжиш за мен.

Любиха се и Джойс бързо заспа, отпуснала глава на гърдите на мъжа си, сгушена в обятията му. Внимателно, да не я разбуди, Том пхна още една възглавница под главата си и полуседнал, полулегнал, запрехвърля през ума си събитията от деня, от вчера, от онзи ден. Взираше се за незабелязани връзки и обяснения, скрито значение, невярно тълкувание.

Не отдели много време на тазвечерната оперативка, защото се бе оказала доста безполезна, меко казано. Едно-единствено ново нещо излезе — в резултат от работата на оперативните. През 1983 хамалите от „Бичам Римувалс“ взели мебелите на Джералд Хадли и личните му вещи от склад, който не е нито в Кент, нито в Югозападен Лондон, а в Стейнс.

И тъй като повече никой нищо не предложи на вниманието им, Барнаби им прочете бележките от разговора с госпожа Лидиърд и сподели идеите си за женското его на Хадли, приети без особен ентузиазъм, по-скоро с предпазливост и учтиво недоверие. И той сам, като описа психологическия портрет на този Хадли, който преди това му се бе видял доста убедителен, сега започна да се чуди дали не бе вложил повечко въображение от необходимото.

Накрая заспа, но често се събуждаше от воя на вятъра в дърветата и от потропването на един клон по прозореца: По някое време в тъмната зона между съня и будуването се видя да върви по тясна калдъръмена улица, чиито кръгли изпъкнали камъни тук-там бяха осветени от жълта светлина. Носеше нещо тежко. Ръцете му висяха опънати надолу, хванали предмета напърно, а той тежеше като мъртвец. Не беше мъртвец всъщност, защото се чуваше плитко бързо дишане.

Спря под желязна конзола със закрепена на нея лампа, от която идваше странната жълта светлина, за да види какво държи. Беше тюлен. Тромав и недодялан на суша, острата му сиво-кафява козина бе суха, загубила блясъка си. Главата висеше отпуснато. Около врата имаше странно петно — пръстен по-тъмна козина, като нашийник или примка. Докато го гледаше загрижен и объркан, животното обърна острата си кучешка муцунка към него и се взря в очите му. Зениците му също бяха помътнели, покрити с лепкава слуз. С ужас осъзна, че тюленът умира.

Трябваше да намери вода. Спусна се напред, бързаше колкото му позволяваха силите. В съзнанието му изникна картина — след завоя на улицата имаше река. Спомни си моста, хората, застанали на него с въдици. Продължи да върви, залитайки под тежестта, коленете му подгъваха, пот струеше от главата му. Ала когато най-сетне стигна до завоя — реката и мостът бяха изчезнали. На тяхно място се бе ширнала открита пясъчна равнина, по която бродеха странни животни.

Барнаби погледна в замъглените очи на тюлена. Не видя укор за проявената от него глупост, а само тиха покъртителна тъга. Сърцето му преля от мъка и той отново впрегна всичките си сили, за да продължи напред. Светът е пълен с вода. Все някъде щеше да намери.

Повърхността, по която вървеше, се бе променила. Усещаше я пореста и податлива и с всяка стъпка краката му затъваха все по-дълбоко. При това беше и студена. Ледената влага проникваше в обувките му. Ръцете му овлажняха. Сведе поглед надолу и видя, че около устата на животното се бе появила сребриста пяна. Светлината от жълтите лампи започна да намалява.

И точно когато си мислеше, че ще се срути от изнемога, в краката му проблесна локва. Положи тюлена в нея, мускулите му се свиха и затрептяха, усетили облекчението. Тюленът се завъртя във водата, и още веднъж, и още веднъж. Козината му заблестя, очите и мустаците му искряха. Барнаби гледаше блестящите капчици по тялото му и отразената от локвата светлина, които постепенно се сляха в едно, докато тюленът и водата се превърнаха в сияеща сребриста маса със странна форма. Наоколо наизскачаха дървета, високи като телеграфни стълбове. В клоните им тракаха факс машини и се вееха топове хартия. Жена, облечена цялата в черно и с черен воал, се мярна и изчезна, седнала на високо вързана люлка, порейки въздуха, развяла поли. Загадъчната сребриста форма се преобразяваше в нещо издължено и аеродинамично.

Докато гледаше странния процес, развиващ се изцяло извън неговия контрол, Барнаби бе обзет от непреодолимо усещане за опасност. Ала когато метаморфозата приключи, не се появи нищо страшно, нито необикновено. А само един автомобил. С перлен цвят и мрак зад стъклата. Барнаби се наведе да надникне вътре и от мрака изплува едно усмихнато лице. Веднага разбра, че е открил Макс Дженингс. А когато се събуди след часове, със съвсем изтръпнала лява

ръка, пухкава топка на гърдите и телефон, който се опитваше да му спуска тъпанчетата, установи, че е имал пророчески сън.

[1] Жан-Антоан Вато (1684–1721) — френски художник. — Бел.прев. ↑

[2] Във виното е истината. — Бел.прев. ↑

[3] Сър Ранулф Фиенс (роден в 1944 г.) — английски благородник и пътешественик, участвал в експедиции по целия свят, включително и до двата полюса. — Бел.прев. ↑

[4] Dolcelatte (итал.) — „сладко мляко“, а всъщност е вид италианско сирене със сладък вкус. — Бел.прев. ↑

ИСТОРИЯТА НА ЛИЪМ

Накрая се оказа просто въпрос на късмет. Моторизиран полицај, горещ почитател на мерцедесите и горд собственик на един от моделите, обърнал специално внимание на задачата за издирване на изчезналата кола, когато за първи път чул за нея. Докато обикалял по осветените улици на град Сейнт Джъст, забелязал колата, която се движела в насрещното платно. Шофирал мъж, до него седяла жена.

При първата възможност патрулиращият полицај направил обратен завој и поел след тях на достатъчно разстояние, за да не ги подплаши. Искал да провери дали са в града по работа, или просто минават. Колата свила по пътя за Боталак. Полицаят тъкмо щял да съобщи по радиото точните си координати, когато мерцедесът внезапно завил наляво и се спуснал по тясна странична уличка. Мотористът изключил двигателя си и тихо ги последвал.

Били паркирали пред малка къщичка, съвсем близо до брега, в който бясно се разбивали вълните на морето. Разтоварвали кашони от багажника. Вятърът развявал шала на жената и тя все го отмествала от лицето си.

Макс Дженингс се изненадал от неочакваната поява на полицията, смаян от причината за посещението им и определено недоволен от настояването да даде показания в Костън, вместо да бъде разпитан в Корнуол.

— Нима не можеше — възмущаваше се той сега в стаята за разпити в Костънския криминален отдел — да отида в полицейския участък в Сейнт Джъст. Или пък, ако не става, можехме да говорим по телефона.

— За съжаление това е невъзможно, господин Дженингс — обясни главен инспектор Барнаби. — Следствието се води тук.

— Още не мога да повярвам. Ужасно!

Дженингс посегна към пластмасовата чашка с кафе от машината в участъка и отпи с явно неодобрение. Пое дълбоко дъх, сякаш се

готви да заговори, вдигна дори ръка за по-голяма изразителност, после се поколеба, накрая повтори:

— Ужасно. Господи — какъв начин да си отидеш!

— Сигурен ли сте, че не сте знаели нищо по този въпрос до днес?

— Вече ви казах. В къщата няма телефон, нито радио, нито телевизор. Само най-необходимите неща.

— В колата обаче имате радио, нали?

— Днес за първи път използвахме колата. Бяхме се заредили с всичко по пътя. И ни стигна до тази сутрин, когато ни свършиха млякото и хлябът.

Всичко е предвидил. И би трябвало — разполагал е с шест часа, докато е пътувал по магистралата. Не че е невъзможно да е станало и точно така, както казва. Ако е пристигнал в Корнуол преди първата вечер след убийството и от тогава не си е купувал вестник, изненадата му може да е съвсем искрена. Освен ако не е виновен — в такъв случай е разполагал с много повече време да предвиди всичко.

Дженингс отвори тъмнозелена кожена табакера, пълна със светлокафяви тънки пури със златен бандерол. Съобщиха му, че в залата не се пуши, и той моментално остави настрана табакерата без коментар, но с явно недоволство. Трой бе впечатлен от елегантността както на табакерата, така и на пурите. Но много повече се впечатли от приятелката на Дженингс, която в момента накъсваше хартиена кърпичка на малки парченца в приемната. Права кестенява коса, старомодно палто от камилска вълна, без почти никакъв грим. Човек очаква по-голяма придирчивост от един известен писател. Всъщност единственото хубаво нещо при нея беше, че се казваше Линдзи, а не Барбара.

— И какво искате от мен? — Макс Дженингс хвърли поглед към часовника си — елегантен като всичко по него, — започваше да проявява нетърпение.

— Бих искал да ни разкажете подробно каквото знаете по този въпрос.

— Е, това няма да ни отнеме много време — отвърна Дженингс. — Абсолютно нищо.

— Вие обаче сте последният човек, видял господин Хадли жив...

— Предпоследният, господин главен инспектор. Да се придържаме към фактите все пак.

— Надявам се, и двамата да се придържаме към фактите — заяви Барнаби и безочие то му веднага бе посрещнато с остър поглед. — Може ли най-напред да ви попитам, кога точно си тръгнахте от „Плоувърс Рест“?

— Откъде?

— От къщата на господин Хадли.

— Честно казано, не знам. Късно беше.

— А помните ли поне кога се прибрахте вкъщи? Ще изчислим отзад-напред.

— Единайсет, дванайсет. Много съм зле с ориентацията за времето. Питайте, когото искате.

— Последен ли си тръгнахте?

— Доколкото си спомням.

— А в какво състояние оставихте господин Хадли?

— Жив и здрав.

— И в добро настроение?

За първи път Дженингс не отговори начаса. Погледна към маслинозелените си обувки, после към плаката на отсрещната стена, на който една ръка се промъкваше към отворена дамска чанта.

— Трудно е да се каже. Не ми направи впечатление на човек, склонен да разкрива чувствата си.

— За какво си говорихте? След като другите си тръгнаха.

— За писане. Затова ме бяха поканили.

— Често ли приемате подобен род покани?

— По принцип не, но Мидсъмър Уърти е доста близо. Освен това реших, че може да е забавно.

— И беше ли?

— Не. Определено. Тържество на суката.

— А можете ли да ни кажете...

— За бога! Какво общо има между моите впечатления и това ужасно нещастие? Ако така я караме, ще стоим тук цяла нощ.

— Като външен човек, господин Дженингс, вашата гледна точка би могла да е особено полезна за нас. Не се интересувам само от мнението ви за отделните членове на групата, но и от евентуалните

взаимоотношения или напрежение, което може да сте доловили онази вечер.

— Свързани с Хадли ли имате предвид?

— Не непременно.

Макс се загледа в плакат на другата стена, този път съсредоточено и продължително, сякаш постепенно се примиряваше с факта, че Доброволните отряди могат да променят живота му. Сержант Трой, който до този момент стоеше облегат на вратата, взе един оранжев стол и седна точно зад началника си. В стаята беше съвсем тихо. Чуваше се само съскането на касетата и от време на време столът на Дженингс, който проскърцваше всеки път, щом той се размърдаше...

— Във вашата професия трябва да имате остро око и ухо. Нали тъкмо хората са вашият суров материал? Все сте забелязали нещо.

— Имаше една червенокоса жена — за съжаление, не си спомням името ѝ, — която беше влюбена в Хадли. И беше ужасно нещастна. Противен дребен мъж на име Клептън. Безнадеждно некадърен, без капчица талант. И горката му съпруга. Симпатичен старец, толкова разсеян — човек да го е страх да го пусне навън без придружител. Имаше и една страшна лаеща жена с крака като колоните на Партенона и с безгранично преклонение пред „истинската английска кръв“, както се изрази. — Дженингс погледна първо единия, после другия полицаи. — И каква е теорията — че някой от тях се е върнал след това и го е убил?

Барнаби си позволи да изобрази изненада върху лицето си.

— Вие единствен от всички, с които съм разговарял, не предположихте, че убийството е станало след нахлуване с взлом.

— О, нито един що-годе свестен писател не би се задоволил с подобен сюжет. Много е банално. Що за сюжет е това?

— Защо отидохте при тази група, господин Дженингс?

— Вече ми зададохте този въпрос.

— Вашият агент не можа да повярва. Намекна, че никога не бихте направили подобно нещо.

— Талънт? Че защо сте разговаряли с нея?

— Опитвахме се да ви намерим. След като жена ви ни каза...

— Били сте в дома ми? — Думите излизаха с усилие, заплетени една в друга, сякаш езикът му се бе сковал и не бе в състояние да ги

оформи, нито раздели както трябва.

— Очевидно. Госпожа Дженингс смята, че сте заминали за Финландия.

— Господи боже мой. Какво ѝ казахте?

— В онзи момент нищо не можехме да ѝ кажем. Пък и тя не бе в състояние да разсъждава особено трезво.

— Вашият господин Ставро — обади се Трой — ни обясни какво сте правили. Наредили сте му да ви събуди рано и да ви закара до „Хийтроу“. Освен това спомена, че въпросната нощ сте се прибрали в един часа, а не, както току-що предположихте, между единайсет и дванайсет.

— Нали ви казах? Никога не знам колко е часът.

— Жалко за хубавия часовник — на ръката ви тогава.

Дженингс сякаш не го чу.

— Вие... Ходихте ли пак у дома? Говорихте ли втори път с жена ми?

— Не.

— Значи тя знае, че...

— Се разхождате из Хелзинки.

Още докато го казваше, Барнаби се зачуди дали наистина бе така. Спомни си горчивата уморена усмивка на жената, очите, неспособни да понесат повече и все пак убедени, че скоро ще се наложи. Представи си как загорелите ѝ крака цепят водата; нагоре-надолу, нагоре-надолу, като лъскава тропическа риба, обречена на жестоката съдба никога да не напусне басейна затвор.

Изневерите на Дженингс си бяха негова работа (освен ако по някакъв начин не бяха свързани с настоящото разследване) и не би трябвало да засягат Барнаби, ала за миг той изпита и жал, и отвращение и не се опита да ги скрие. За негова изненада, понеже писателят му беше направил впечатление на безкрайно сдържан човек, Дженингс моментално започна да обяснява и да се оправдава:

— Не е това, което си мислите.

— Нима, господин Дженингс.

— Ако сте ме проучвали, навярно сте разбрали, че с жена ми имахме син, който почина много малък. Сега щеше да е на девет години. Смъртта му се отрази ужасно на Ава. Сякаш всичко в нея се промени. Стана необщителна, избухлива понякога. Прекара известно

време в психиатрична болница. Не можех да ѝ предложа утеха и мен нямаше кой да утеши. Той беше и мой син.

Не съм женкар, но накрая се обвързах с друга жена, по-скоро тласкан от самота, отколкото заради друго. Постепенно станахме много близки и сега, да си призная, не смея дори да си помисля какъв би бил животът ми без нея. Исках да кажа на жена ми, но Линдзи не даде и дума да се издума. Смята, че Ава и без това страда достатъчно. От пет години сме заедно, ако изобщо може да се каже така за двама души, които от време на време открадват по някой час или уикенд. Сега за първи път се опитахме да отидем на нещо като истинска почивка. Къщата е на приятели на Линдзи. Бях много щастлив там, но Линдзи през идното време беше на тръни. Все се тревожеше, че нещо ще се случи. — Дженингс вдигна чашката си с вече изстинало кафе и надникна в нея. — Боже, каква каша.

Беше повече от ясно за коя каша говори. Убийството на Джералд сякаш изобщо не го интересуваше.

— Надявам се да не стига до вестниците, господин главен инспектор. Все пак няма връзка с вашето разследване.

— За съжаление, не зависи от нас, сър.

— Не мога да повярвам. — След като не получи отговор, изморено се изправи и заяви: — Е, някой ще ми покаже ли къде сте паркирали колата ми...

— Тази информация едва ли ще ви е нужна сега, сър.

— Моля? — Дженингс, който вече бе тръгнал към вратата, се обърна изненадано. — Не свършихме ли?

— Съвсем не.

Главният инспектор, по-скоро развеселен, отколкото подразнен от този импровизиран етюд на тема наивност, съобщи точното време и условията при приключването на тази част от записа и изключи касетофона.

— В такъв случай трябва да говоря с Линдзи. Да я убедя да си иде вкъщи.

— Имате пет минути — разреши Барнаби и също като Трой си помисли: слава богу, Линдзи, а не Барбара. — Но, за съжаление, няма да разговаряте насаме.

— И защо, по дяволите?

— Правила.

— Що за безочие? Ще се оплача. И то на най-високо ниво.

— Разбира се. Но ще установите, че тази практика е съвсем в реда на нещата.

Дженингс се върна (след много повече от пет минути) тъжен и разсеян. Барнаби включи касетофона, но много трудно успя да накара писателя да се съсредоточи върху темата на разговора. Попита го дали иска да повика адвоката си, но Дженингс сякаш не чу. Въпросът бе повторен.

— Не, благодаря. За сто и петдесет на час си го пазя само за празници.

Барнаби избра първия си въпрос просто заради шока, който щеше да предизвика.

— Кажете, господин Дженингс, срещали ли сте Джералд Хадли преди миналия понеделник вечерта?

— Какво? Не чух много д...

Беше чул. Много добре беше чул. Барнаби не сваляше очи от лицето на заподозрения — гледаше го как печели време, същевременно се опитваше да отгатне какви мисли се вихрят в ума му. Защо ли онзи отвезан старец не искаше да си ходи вкъщи? Дали Джералд не го е помолил? И ако го е помолил, каква ли причина е изтъкнал? Полицаяте сигурно вече са говорили със Сейнтджон — какво ли им е казал? Или пък са намерили сред вещите на убития някое старо писмо или документ — например стар дневник, — който доказва връзката между нас. По-добре да играе на сигурно.

— Да, познавах го. Много бегло. Преди няколко години.

— Това ли беше причината да приемете поканата?

— Отчасти. Бил съм любопитен, предполагам, как са му потръгнали нещата. Нали знаете как е.

— По тази причина ли решихте да останете, след като другите си тръгнат? За да си поговорите за миналото?

— Да.

— Значи не сте останали, за да говорите за писане, както твърдахте преди малко?

— А, и за това. И двамата споделяхме тази страст.

— Едва ли можете да се сравнявате в това отношение.

— Писането си е писане — сви рамене Макс Дженингс.

— Прекалено голям труд сте си дали, струва ми се, да си осигурите възможността да проведете такъв маловажен разговор.

— Какво имате предвид?

— Останали сте, разбрах, много след като повечето гости са си отишли, престорили сте се, че си тръгвате, и хитро сте се вмъкнали обратно в къщата.

— Що за театрални глупости. Забравих си ръкавиците.

— Защо тогава бе необходимо да спускате резето?

— Не съм го спуснал.

— И ако сте се върнали за нещо забравено, защо след час сте били още там?

— Заговорихме се. Не може ли?

— За миналото ли?

— Най-вече.

— Господин Хадли разстрои ли се?

— Не разбирам.

— Тогава ще ви го кажа по-ясно. — Барнаби се приведе напред, опря лакти на ръба на масата и се взря от упор в лицето на Дженингс. — Разплакахте ли го?

Макс Дженингс зяпна срещу Барнаби, после завъртя глава към Трой. Първо изгледа единия, след това другия и през цялото време се опитваше да изрази смайване от тази абсурдна идея, която така грубо му бе захвърлена в лицето. Но не отговори, а очите му блестяха и бяха безкрайно съсредоточени.

Разпитът навлезе в сериозна фаза. Двамата полицаи се редуваха, поддържайки бърз и безмилостен ритъм.

— Защо държахте толкова много да разговаряте с Хадли насаме?

— Защо се е страхувал от вас убитият?

— Не се е...

— Толкова се е страхувал, че е помолил Сейнтджон в никакъв случай да не си тръгва, преди вие да напуснете къщата.

— Всички са забелязали колко е бил напрегнат.

— Почти дума не обелил.

— Стоял като на тръни.

— Като натегнатата пружина.

— Пил много.

— Едва ли мога да бъда обвиняван за...

- Защо излъгахте за часа, в който сте се прибрали вкъщи?
- Не съм. Погрешна преценка...
- Защо излъгахте, че заминавате за Финландия?
- Вече обясних...
- Кога открихте, че къщата, която уж принадлежала на приятели на вашата любовница, ще е свободна?
- Точната дата, господин Дженингс. Кога разбрахте?
- Преди известно време.
- Преди колко време?
- Преди няколко месеца.
- Преди да приемете поканата на Хадли ли?
- Ами... да.
- Много удобно.
- Какво искате да кажете?
- Да ви се отдаде възможност да изчезнете ей така.
- След убийство.
- И това ако не е удобно.
- И още как.
- Защо взехте всички дрехи, с които сте били облечен предната вечер?
- Защото са ми удобни. Много ги нося.
- Какво стана с кафявия куфар?
- Кафявия...
- На Хадли.
- Нима го на мястото му. Не го открихме и у вас.
- Че какво ще прави у нас, по дяволите?
- Къде е куфарът, господин Дженингс?
- По пътя към „Хийтроу“ ли го захвърлихте?
- Какво взехте от скрина?
- Не си спомням за никакъв...
- В спалнята.
- Никога не съм бил в спалнята.
- Наистина ли?
- Изобщо не съм се качвал горе.
- Защо не се свързахте с полицията, след като разбрахте за убийството на Хадли?
- Не съм разбрал...

— Така казвате вие — отбеляза сержант Трой. — Вашата приятелка може да запее друга песен.

— Мили боже! — Дженингс скочи ядосано, все едно го бяха ударили. — Ако и с нея се отнасят така, както вие с мен, ще им извия вратовете.

— Седнете.

— На мен пък ми се стои прав. Не е забранено, предполагам? — Изгледа продължително и двамата полицаи един след друг, очите и ръцете не спираха да се движат. После седна странно скован на ръба на стола, сякаш да подчертае преходния характер на пребиваването си в стаята.

— Погледнете нещата от нашата гледна точка, господин Дженингс — предложи главният инспектор и макар че думите му можеха да се възприемат като знак за помирение, нямаше и следа от подобно намерение в гласа му, който бе толкова безизразен, че звучеше студено. — Известно ни е, че Хадли се е страхувал от вас дотолкова, че се е видял принуден да помоли за услуга, която спокойно може да се тълкува като търсене на закрила, макар да се е обърнал към доста крехък човек. Независимо от усилията му обаче и в резултат на вашите маневри Хадли се е озовал точно в положението, което е искал на всяка цена да избегне. На следващата сутрин го намират мъртъв, а вие — последният, който го е видял жив — изчезвате. При това, след като давате на жена си невярна информация за местонахождението си, което съвсем случайно се оказва лишено от всички обичайни средства за комуникация с външния свят. Сигурно наистина ни мислите за пълни глупаци.

Дженингс изслуша мълчаливо безстрастното обобщение. Когато след време заговори, беше притеснен и несигурен:

— Давам си сметка как нещата са се обърнали срещу мен по някакво невероятно стечение на обстоятелствата. Но това само по себе си, макар и злополучно, едва ли е доказателство за вина. Това не се ли нарича косвени улики?

Беше прав, но Барнаби не държеше обществена тоалетна, нямаше никакво намерение да му го казва. Вместо това му отправи една лека насърчителна усмивка и завъртя разговора отново към миналото:

— Дори да предположим (за което се налага доста да поразтеглим границите на възможното), че всички тези събития са резултат на случайно стечение на обстоятелствата, все пак остава въпросът за връзката ви с Хадли в миналото. Едва ли ще продължавате да се придържате към измислицата, че съвсем бегло го познавате.

— Нашите отношения в миналото нямат нищо общо със случая. Давам ви дума.

— За съжаление, вашата дума не е достатъчна, господин Дженингс. А дори и да казвате истината, за нас вие сте единственият, който знае нещо за миналото на Хадли, и съм убеден, че едва ли бихте искали умишлено да възпрепятствате едно полицейско разследване.

— Не, естествено.

— Особено когато е толкова явно, че е във ваш интерес да ни съдействате по всеки възможен начин.

— Да, това ми е ясно. — Замълча и се вгълби в себе си. Барнаби го наблюдаваше как претегля шансовете си, преценява един, отхвърля друг и всичко това зад свъсени вежди и все по-нарастваща несигурност в погледа. Като да наблюдаваш човек, който се опитва да разчете географска карта на тъмно.

— Добре — въздъхна Дженингс накрая. — Но преди това трябва да запаля, да се измия, да хапна нещо и ако това е най-доброто ви кафе тук, да поискам чаша приличен чай.

Трой придружи Дженингс до мъжката тоалетна, където той се изми, избърсна и изпуши две от тънките си пури. Сержантът с радост прие да опита една, но тутакси се разочарова. Горчеше и миришеше на гниещи листа. Изпуши я до половина, после реши един път да се държи възпитано и дискретно пусна останалото в тоалетната чиния.

След близо половин час отново се настаниха в стаята за разпити. Полицай Бриърли влезе с поднос с две порции сандвичи, три чаши чай и кана с вода. Подносът беше голям и явно тежък, но Трой не посегна да ѝ помогне. Щом искат еманципация — подносът се приземи на масата с трясък, — да ѝ се радват.

Дженингс хапна малко, изпи си чая и се облегна. Скръсти ръце. Изглеждаше по-спокоен.

— И така — наруши тишината той, — откъде искате да започна?

— От началото — отсече Барнаби, наново появилото се безгрижие у разпитвания явно не можеше ни най-малко да го разколебае. Премести стола си колкото да изключи от полезрението си останалия сандвич — беше ужасно гладен и нямаше никакво желание да се разсейва. — От момента, в който за първи път срещнахте Хадли.

— Добре. — Дженингс свъси вежди замислен и доста сериозен. Но в изражението му имаше и нещо друго. Сякаш му беше приятно, че единствен той бе в състояние да разкрие загадъчното минало на един човек.

— Запознах се с Джералд на купона за трийсетия ми рожден ден. Доведе го едно момиче от Бартс — по онова време работех там.

— Бартс? — повтори главният инспектор. — Болницата ли имате предвид?

— „Бартл Богл Хегърти“.

— А. — Макар че и това нищо не му говореше.

— Рекламната агенция. Пиших реклами за тях. Тогава имах апартамент с градина в Майда Вейл.

— И веднага се сприятелихте.

— Не веднага. Всъщност видях го отново едва след няколко седмици. Натъкнах се на него — после разбрах, че „случайната“ среща е била нагласена — в книжарницата в метростанцията на Уоруик Авеню. Стоеше до автомата за билети и пускаше монети. Безупречно изгладен спортен панталон, тъмносин блейзър, отворена риза и шалче. Едва бе навършил четирийсет, а приличаше на пенсиониран полковник.

Установихме, че ще пътуваме в една посока, и започнахме да говорим за писането. Бяхме започнали още на първата си среща, но само за кратко, знаете как е на парти. Джералд посещаваше курс за творческо писане, а аз, като почти всички, занимаващи се с реклама, се мъчех с първия си роман. Преди да слезе на „Кензал Грийн“, ме попита дали бихме могли да се срещнем пак и да поговорим.

Първата ми реакция бе да откажа. Според мен няма много смисъл да се говори за процеса на писане. Това е особена и преди всичко самостоятелна работа и човек трябва да пише сам, за да усети как става. Като плуването или карането на колело. Но нещо в него ме заинтригува. Най-точно бих могъл да го определя като непрекъснато внимание, поддържано с цената на голяма концентрация. Беше най-

бдителният човек, когото съм виждал през живота си. Така че се съгласих главно от любопитство. Исках да разбера повече за него.

Предложих да се видим на по едно питие, за да е по-непринуден разговорът, и той прие. Всъщност първия път остана само двайсет минути. Внезапно заяви, че има среща, и хукна. Видяхме се още няколко пъти. Веднъж вечеряхме у дома му — свършено безличен апартаменти луксозен блок недалеч от Уестминстърската катедрала. Основно обсъждахме писателите, от които се възхищаваме. Той винаги говореше за книгите от чисто техническа гледна точка. Смяташе, че човек може да ги раздели на части, да види как са сглобени и пак да ги събере, все едно сглобява автомобилен двигател. Изобщо не разбираше скритото в тях тайнство, факт е, че най-добрите имат таен живот, който винаги ти се изплъзва измежду пръстите.

Барнаби се размърда нетърпеливо.

— Май се отклоняваме от основния въпрос, господин Дженингс.

— Съвсем не. Ще се убедите след малко. Прочете ми някои свои разкази. Вкочанявали трупове, инспекторе. Спретнато написани. Въведение, изложение и заключение и от първия ред мъртви като овнешко месо. Аз не му отвърнах със същото. Никога не съм чел мои писания пред друг човек. Чувствам се неудобно. Превзето. Все едно си някой от ония ужасни „блумсбъри“.^[1]

Така се срещяхме в продължение на около месец. Задавах му въпроси, каквито човек задава на нов познат, но той отговаряше неохотно, все едно с ченгел му вадех думите от устата. Разбрах, че е израснал в Кент, единствено дете на средно заможни родители, и двамата вече покойници. Ходил в малко частно училище, а по-късно заемал някаква скучна държавна длъжност. Чудех се дали съм си изгубил дарбата да предразполагам хората и да измъквам найве тайните им, или просто се бях сблъскал с безинтересен човек със скрити плитчини. Такива ги има достатъчно, бога ми. Във всеки случай стигнах до заключението, че няма нужда да си губя повече времето с него, и реших да сложа край.

Коравосърдечен мръсник, помисли сержант Трой. Все пак не можеше да не признае умението му да разказва, явно неслучайно печелеше добри пари с книгите си. Макар да не се беше случило още нищо драматично, Дженингс бе успял да им внуши, че всеки миг ще чуят нещо, заради което си е заслужавало да го слушат.

— Как реагира господин Хадли на това? — попита Трой.

— Е, аз не му го казах така направо, разбира се. Намекнах, че е само временно. Изостанал съм с писането и не ми се иска да изгубя инерцията съвсем, тъй като все още работя в агенцията и нямам много свободно време, обяснението бе напълно правдоподобно. Той ме изслуша и затвори телефона. Без да каже думичка. Мълчание — доста тежко — и после „щрак“.

— Прави ми впечатление, господин Дженингс — обади се Барнаби, — че помните с най-малки подробности нещо, станало толкова отдавна.

— Помня го съвсем ясно заради случилото се след това. Трябва да беше минал близо половин час. Аз се приготвих да излизам. Тогава вече се бях запознал с Ава и щяхме да ходим на вечеря в „Каприс“. Някой позвъни на вратата. Беше Джералд. Избута ме и влезе в апартамента. Беше блед като платно. Лицето му, винаги гладко и стегнато, бе ужасно разстроено. Изглеждаше съсипан. Косата му стърчеше, сякаш я беше скубал. Погледът му блуждаеше. Все едно не ме виждаше, започна да снове насам-натам със странно подскачане, сякаш някой го ръчкаше с остен. После се развика, задаваше несвързани въпроси, обясняваше — всичко съвсем хаотично и изопачено, — пълна бъркотия. Опитах се да го успокоя. Да разбере какво става. Но щом отворех уста да заговоря, той отново ме заливаше с поток от думи. Защо съм постъпвал така? Какво лошо съм видял от него? Да го убия ли се опитвам?

После се срина в моя фотьойл и задиша тежко. С мрачни свистящи хриптения се опитваше да поема дъх. Да си призная, макар и подразнен в началото, задето ме задържа, бях доста развълнуван от силата и драматизма на случката. Но сега вече истински се разтревожих. Изплаших се да не припадне. Сипах му уиски в една чаша, накарах го да я изпие, напълних я повторно. Предполагам, съм си мислил, че ако го напия, ще мога да го успокоя и най-сетне да разбере какво, за бога, става. Той изгълта алкохола, като разля половината по ризата и панталоните си. Дрехите му и без това изглеждаха ужасно. Един от ръкавелите му го нямаше. Връзките на обувките му не бяха завързани като хората. Отидох до банята да се обадя на Ава оттам, тогава той се разплака. Бях оставил вратата леко отворена и виждах отражението му в огледалото, макар той да не ме

виждаше. Вдигна шала, оставен върху палтото ми, прехвърлено през облегалката на стола. Помислих си, помня — ще си избърше лицето с него, което само щеше да покаже колко дълбок е срывът му, защото маниерите му винаги са били толкова архаично претенциозни, чак смешни. Но не. Поднесе шала към бузата си, после го докосна с устни.

Тук Макс Дженингс направи пауза, за да си налее половин чаша вода. Трой наблюдаваше лисичите черти на лицето му с отвращение.

— Може би вече сте се досетили — продължи Дженингс, след като отново се настани на стола си. — Но тогава, макар и да не съм наивен, изобщо не ми бе хрумвало, че Джералд може да изпитва такива чувства. Първо, нито в жестовете му, нито във вида му имаше нещо, което да подсказва за хомосексуални наклонности — поне на хетеросексуален мъж като мен. Освен това, когато се запознахме, той беше дошъл с жена на тържеството. Както и да е, можете да си представите как се удвои желанието ми да се отърва от него. И ако е възможно, без да провокирам никакви излияния от негова страна. Върнах се в хола и с ведър глас му обясних, че приятелката ми добре ме е скастрила, задето я карам да ме чака, и трябва моментално да изляза.

Той сякаш изобщо не ме чу, нито ме забеляза дори. Не знаех какво да правя. За нищо на света не бих го пипнал, за да се опитам да го изкарам от фотьойла и да го заведа до входната врата. А и в никакъв случай не можех да го оставя там. Реших да повикам такси, надявайки се да накарам шофьора да ми помогне да го изведем, като кажа, че му е лошо. Но щом вдигнах слушалката, Джералд скочи, прекоси стаята и я грабна от ръцете ми. „Не ме отпращай“ — извика той и избухна в сълзи. Падна на килима, обгърна коленете ми и на практика ме повали. Беше нелепо и жалко, и същевременно страшничко. Все пак беше едър мъж.

Ломотех разни безсмислени неща като: „Хайде, Джералд“ и „Стегни се“, и през цялото време се опитвах да се отдалеча от него, а той тътрузеше колене след мен. После сграбчи ръката ми и в този миг всичко се промени. Защото в жеста му нямаше нищо сексуално, нито следа. Беше просто отчаян жест, като на човек, увиснал на върха на пръстите си на ръба на скала. Престанах да се чувствам заплашен и му помогнах да се изправи. Отидохме в кухнята, настаних го да седне и направих кафе. Преди да успее да се впусне, в каквито и да е

обяснения, аз му дадох ясно да разбере, че идеята да бъда обичан от друг мъж ми се вижда абсолютно отблъскваща. И че ако каже и една дума по тази тема, не искам да имам нищо общо с него. Аз и без това възнамерявах да приключа всякакви взаимоотношения, но ми беше ясно, че ако му го кажа, никога няма да си отиде.

Щом взех решение да отделя време, за да разнищя веднъж завинаги този странен и доста неприятен случай, цялата атмосфера се разведри. Джералд, макар и все още много напрегнат, се отпусна малко. Вече беше напълно пиян. Ако не беше, едва ли щеше да се реши на стъпката, която предприе.

— И каква беше тя, господин Дженингс? — запита Барнаби.

— Разказа ми всичко за себе си — отвърна Макс Дженингс. — Но този път истината.

В този момент от откровенията на Макс Дженингс касетката свърши, демонстрирайки, както самият той първи отбеляза, усет за използване на поведователни методи, на който много писатели биха завидели.

Барнаби сложи нова касетка, борейки се с противоречивите мисли в главата си. Трудно му беше да си създаде ясно становище за Дженингс. Човекът говореше съвсем свободно, но дали защото го бяха притиснали, едва ли не заплашили? И макар разказаното досега да звучеше убедително, все пак не трябва да се забравя, че Дженингс си изкарва прехраната, като разказва убедителни измислици.

При все това главният инспектор не можеше да отрече колебливата тръпка, с която очакваше да чуе истинската (може би) история за живота на Джералд Хадли. Изостри вниманието си, прочисти съзнанието си. Трудно се слуша с пълна концентрация, особено когато става дума за продължителен монолог. Изморително е. Но главният инспектор с изненада установи, че е още доста свеж, и за миг се зачуди дали този факт не е свързан по някакъв начин със спартанската му диета.

Пусна касетофона, обяви датата и часа на разпита, изброи присъстващите и през цялото време не сваляше очи от Дженингс. Той отново бе седнал на ръба на стола и леко трепереше, изгърбил рамене, отпуснал неподвижно ръце в скута си, преплел спокойно пръсти. Сега не направи опит да възстанови предишния „искрен“ контакт с поглед, когато започна да говори, а заби очи в пода.

— Този Джералд Хадли, който дойде на моето тържество, бе измислица. Дори името беше фалшиво. Истинското му име е Лиъм Ханлън, роден в Южна Ирландия. Единствено дете на бедни родители. Разполагали буквално с малка картофена нива, прасе и пушка за зайци. Баща му бил ужасен човек — пияница, който неведнъж жестоко пребивал жена си, а и детето, ако му се изпречи. Както можете да си представите, при такъв непоносим живот момчето и майка му много се сблизихи, но гледали никога да не показват своята привързаност пред бащата. И двамата оцелели някак си. Съседите, доколкото ги имало (хората там живеели далече един от друг), знаели какво става у Ханлънови, но не се месели. Ако мъжът си изпусне ръката понякога... е, това си е между него и жена му. Свещеникът, полицията — всички знаели и никой нищо не предприемал.

Имало една-единствена светлинка в нещастния живот на Лиъм. Имал приятел. По-голямо момче — Конър Нилсън, който живеел във ферма на няколко километра от дома на Лиъм. Ханлън често влачел сина си там, когато колели животни по стария изпитан брутален начин. Уж за да „направи от него мъж“. А всъщност било проява на чист садизъм. Веднъж Лиъм заплакал, когато заколили агне, и бащата излял върху главата му кофа, пълна с кръв и черва.

— Копеле! — не можа да се сдържи Трой. Не се извини за неуместното прекъсване, а дори утежни простъпката си, като добави: — Бих го обесил тоя мръсник.

Барнаби нямаше намерение да укорява своя сержант за невъздържаността му, дори напротив, прояви пълно разбиране. И на него самия никак не му се слушаше. Имаше нещо тъмно и неумолимо в предисторията на тази и без това трагична приказка. Когато лошите пътища са били и лошо утъпквани, какво добро може да излезе от това?

— Конър, изглежда, е бил странно растение, поникнало в онова тресавище. Тих и сдържан, много четял. Когато Лиъм успявал да се измъкне, двамата скитали сред природата, гледали птици и други същества. Понякога Конър рисувал — растения, цветя, камъчета в поточе. Бащата на Лиъм, естествено, презирал момчето, собствените му родители не оставали по-назад. Сега ще прескоча малко — тук Дженингс вдигна очи. — Следващото събитие, което ще опиша, има

такива тежки последствия за Лиъм, че променя целия му живот. Тогава бил почти на четиринайсет, а Конър — три години по-голям.

Една пролетна вечер ръката на Ханлън се отплеснала по-жестоко от обикновено и се наложило да закарат жена му в болница. Щяла да остане там известно време, затова Ханлън помолил родителите на Конър да се грижат за сина му. Лиъм приел новината с изненада и с огромно облекчение — изпитвал ужас да остане насаме с баща си. Настанили го да нощува на легло с колелца в стаята на Конър, където заспивал, изтощен от плач. Тъгувал за майка си, страхувал се да не я загуби завинаги. Накрая Конър взел момчето в своето легло. Прегърнал го, за да го утеши, целунал сълзите му. Едното довело до друго, после до трето.

Лиъм повярвал и упорито продължавал да вярва, въпреки всички бъдещи доказателства в противното, че онзи първи път Конър бил подтикнат единствено от привързаност и съжаление. Разбираемо е защо горкото момче е имало нужда да вярва в това. Сигурно изобщо не е успял да развие чувство за собствено, достойнство. Как да допусне мисълта, че единственият приятел, който имал на света, се е възползвал от него в момент на безутешна мъка и го е предал? И така, пасивно, воден от привързаност и благодарност, Лиъм се оставил да бъде използван. Тази опасна връзка — защото била точно такава: ужасно опасна преди четирийсет години в затънтената провинция — продължила. Дори след като Лиъм се върнал у дома. И, естествено, било само въпрос на време да ги разкрият.

Майка му се върнала от болницата, но Ханлън не изринал от къщата селското момиче, което прибрал, докато жена му я нямало. Именно тя една вечер видяла двете момчета на смрачаване „заклещени като кучета“ зад някакъв царевичак. Бащата на Лиъм тръгнал след тях с пушката и така и не се върнал. „Потънал в тресавището“ — решили всички и никой нямало да се разстрои особено, ако не били изчезнали и двете момчета. Полицията започнала някакво разследване — без да си дава много зор, предполагам.

След като години наред Мери Ханлън била изтезавана физически и торможена психически, загубата на единствения ѝ син била последната капка, преляла чашата, и жената полудяла. Спирала хората, втренчвала див поглед в лицата им и настоявала да ѝ върнат Лиъм.

Понякога блъскала по вратите или крещяла в отвора на пощенските им кутии, молела да ѝ изведат момчето. Накрая била въдворена в лудница.

Двете момчета, като хиляди други преди тях, избягали в големия град. В този случай — Дъблин. Тук, поне за Лиъм, нещата вървели от лошо към по-лошо. Скоро двамата с Конър започнали да работят на улицата. И не след дълго станало ясно, че Лиъм със своята младост и красота — защото по онова време бил изключително красив — можел да си намира клиенти без проблем, бил много търсен. Конър бързо открил начин да се възползва от ситуацията. Никой не можел да се доближи до младия Ганимед без неговата благословия. Цените били толкова високи, колкото позволявал пазарът, но Лиъм получавал само храна, пари за дрехи и джобни. Така продължило близо три години.

Сигурно ви се струва странно — Макс Дженингс разплете пръсти и обърна длани нагоре, сякаш да покаже своето някогашно неверие, — че Лиъм е понасял това толкова дълго, но Конър го е държал на много къс повод. Работели в собствен апартамент и следователно момчето нямало почти никакви възможности да завърже нови приятелства. А Конър страшно се ядосвал, когато Лиъм предложил да излязат някъде, да се запознаят с нови хора. И това било напълно достатъчно да държи Лиъм в подчинение, защото той, естествено, се ужасявал от всякаква форма на насилие.

За първи път в живота си сержант Трой, който слушаше внимателно, усети някакво съчувствие към педераст — тоест към част от все по-нарастващата мръсна пяна, образуваща се върху помийната яма на обществото. Чувството сериозно го разтревожи. Ставаше му все по-неприятно, накрая прибягна до мъдростта на своята папка „Клишета за всякакви случаи“. И както винаги тя не го разочарова. Под буква „И“ (като в „извинение“) намери каквото му трябваше: „Исключенията потвърждават правилото.“ Уф! Трой си представи как избърсва чело. Нещата бяха започнали да изглеждат малко съмнително за миг. Малко сложнички. Той въздъхна с облекчение и отново се съсредоточи върху разказа на Дженингс.

— После само няколко месеца преди да навърши седемнайсет, Лиъм се запознал с Хилтън Коникс. Навярно сте чували за него?

Още докато клатеше отрицателно глава, Барнаби си помисли, че може би наистина е чувал някъде това име, но не можеше да се сети. Точно сега не искаше да се разсейва със странични въпроси. Навън

вече съвсем се беше стъмнило. Ако продължаваха така, цяла нощ щяха да си стоят тук.

— Коникс е художник, рисувал предимно портрети. Имал изключителен успех на пазара и макар критиците да не го уважавали особено, две от платната му били изложени в Дъблинската национална галерия. Нещо като ирландския Анигони^[2]. Негов приятел възторжено му описал красотата на Лиъм и Коникс си записал час да посети момчето. Художникът не се интересувал от онова, което същият негов приятел описвал като „опъване на бузки“. Макар и хомосексуален, Коникс по онова време бил минал седемдесетте и старателно пазел малкото останала му енергия само за работата си.

Веднага решил, че иска Лиъм да му позира — в своята автобиография „Рисувана глина“, описва първите си впечатления от момчето по-добре, отколкото аз бих могъл. Конър обаче му създавал проблем. За всеки сеанс искал голяма такса, което не било пречка, но освен това настоявал не само да води Лиъм до ателието и да го връща у дома, но и да присъства по време на сеанса. Явно за да си пази протежето от „този дърт педераст“ или поне такова било обяснението.

Истината е, че Конър не можел да си позволи да остави Лиъм да се мотае насам-натам и определено не в компанията на такъв богат, интелигентен и преуспял човек като Хилтън Коникс. Защото Конър успявал да държи момчето в ръцете си, като непрекъснато поддържал живи общите им спомени за жестокото и мизерно минало, белязало съдбата и на двамата им. Заедно били в калта и не било за препоръчване единият от тях да поглежда към звездите.

Тук Дженингс си даде минута-две почивка, отпусайки глава в ръцете си, сякаш разказването на историята му идваше твърде много. Когато отново заговори, думите се лееха по-бързо и създаваха впечатлението, че писателят няма търпение да приключи този разказ:

— Накрая обаче алчността надделяла над желанието на Конър да поддържа статуквото. Като мениджър на Лиъм, или по-скоро сутеньор, той поискал по сто гвинеи за всеки сеанс. Коникс казал, че ще са му необходими поне дванайсет. Но по средата на втория сеанс художникът изведнъж оставил четката и заявил, че му е невъзможно да продължи в присъствието на трети човек. Щял да плати и за двата сеанса, разбира се, но други нямало да има. Много по-късно Лиъм узнал, че това било блъф и че ако Конър не се бе съгласил да не присъства на сеансите,

дори ако поискал да удвои цената, Коникс пак щял да го рисува. Но хиляда и двеста гвинеи били страхотна сума в края на петдесетте години, особено като не се налага и пръста си да помръднеш, за да си ги пъхнеш в джоба.

Барнаби потисна доста силно чувство на отвращение при тази поредна продажба на момчето, изтъргувано кой знае колко пъти преди това, сякаш е парче месо. Главният инспектор не можеше да се отърве от усещането, че при тази последна безсърдечна сделка едно дете все още е надничало иззад очите на Лиъм и се е надсмивало над израза „възрастта на съгласието“, както юристите определят пълнолетието.

— Това е началото на края за Конър. След няколко сеанса Хилтън Коникс узнава ужасяващата история на Лиъм и започва да убеждава момчето да се откъсне от Конър. Не му било лесно. Лиъм толкова дълго бил в плен на Конър, че му било трудно дори да си представи как би оцелял без него. Няма дом, няма и почти никакви пари. Но Коникс не се отказал. Имал голямо влияние, при това не само финансово. Конър, който изкарвал прехраната си по неморален начин от самото си пристигане в Дъблин, не бил в състояние да му се противопостави. Една вечер Лиъм не се върнал от поредния сеанс. Шофьорът на Коникс се появил и поискал вещите му. Конър му предал малкото неща и това бил краят.

Лиъм живял петнайсет години при Коникс, който се отнасял с него както никой преди това — с доброта и уважение. Съкращавам колкото мога — забърза още повече речта си Дженингс, погрешно изтълкувал въздишката, излязла от гърдите на седналия срещу него мъж. — Хилтън се опитал да просвети Лиъм в областта на изкуството и музиката, без, трябва да признаем, особен успех, и освен това го насърчил да чете. През първите четири-пет години, докато все още виждал, направил множество портрети на момчето. Имал си принцип — никога да не рисува модела си в съвременно облекло — и затова Лиъм бил изобразяван като викториански чиновник, френски зуав^[3], паша, персийски музикант с лютня — това е едната от картините му, изложени в Националната галерия.

Той станал другар, секретар и приятел на Коникс. Макар отношенията им никога да не прераснали в сексуални, няма съмнение, че Коникс е изпитвал дълбока обич към момчето. Отношението на Лиъм било по-сдържано. Бил благодарен, предполагам, всички

онеправдани деца остават цял живот благодарни за най-малката проява на обич към тях, но не можел да му отвърне по подобен начин. Навярно уредът му за обич, ако може така да се каже, е бил непоправимо развален. Може би опитите на Коникс да излекува душата му така и не са стигнали до нея. Някои страдания са недосегаеми, nelечими, не сте ли съгласен?

Барнаби никога не се бе замислял за това. Сега установи, че е склонен да се съгласи с Дженингс. Заключениеето ужасно го потисна.

— И този господин Коникс загубил зрението си, казвате? — обади се Трой в сгъстяващия се мрак.

— Да, няколко години преди да умре. Лиъм вършел всичко вместо него след това и когато Коникс, надхвърлил вече деветдесетте, се разболял, Лиъм се грижел за него вкъщи до смъртта му.

Барнаби си помисли, че това не се връзва с представата за човек, неспособен да обича, но не искаше да прекъсва така красиво леещата се реч с подобни коментари.

— Когато прочели завещанието, Лиъм бил единственото облагодетелствано лице. Наследил къщата, много пари и множество картини. Както обикновено става след смъртта на някой художник, критиците изведнъж открили какъв плодовит и недооценен творец бил Коникс и за няколко седмици цената на платната му скочила неимоверно. Тогава се случило нещо ужасно. Веднага се разпространила вестта за късмета на Лиъм, разбира се. Дъблин не е чак толкова голям град, пък и завещанието било публикувано в „Айриш Таймс“. Още същия ден пред вратата на Лиъм се появил Конър. Заплашил го, че ако не получи половината от богатството, щял да каже на полицията, че Лиъм не просто е участвал в убийството на баща си и е помогнал да заровят тялото му, а лично е стрелял срещу него и го е убил.

— А така ли е било? — любопитства сержант Трой.

— Той се кълне, че не. Твърди, че се е скрил в плевнята до къщата на Конър, а Конър влязъл вътре, уж само да вземе пари и да се преоблече. Но го нямало близо три часа. Когато се върнал, заявил, че Ханлън няма да ги безпокои повече. И никога няма да му посяга. Без съмнение Лиъм бил толкова щастлив да избяга от ужаса у дома, че не го било грижа на каква цена е купил свободата си.

— Но при всички случаи — намеси се Барнаби, — след като е бил малолетен, когато това е станало, той не би трябвало да се страхува от полицията.

— Нищо сериозно не можели да му сторят — съгласи се Макс. — Знаел го е. Конър също. Но действителността, реалността, ако искате, нямат нищо общо с начина, по който Лиъм реагираше на новата ситуация. Миналото отново нахлуло в живота му, разбирате ли? Ужасът от него. Онова, което ни плаши като деца, ни плаши през целия ни живот.

— И как се е справил с новия обрат на нещата?

— Е, сега било по-различно. Лиъм бил по-възрастен, богат и със сравнително широк кръг познати, един-двама доста влиятелни. Но и Конър бил напреднал в живота, макар и по пътища, които едва ли биха ви се понравили, ако се взрете по-отблизо. И познатите му били доста неприятни хора. А що се отнася до реакцията на Лиъм... постъпил както преди толкова много години. Размотавал Конър известно време, докато си уреди нещата, и избягал — този път обаче го направил професионално. Заминал за Англия, избрал си ново име и си измислил нов живот.

— Не е ли прекалено драстично? — зачуди се сержант Трой.

— Не бихте го определили така, ако го бяхте чули лично да разказва историята си. — Дженингс замълча, за да пие вода. За миг се замисли, сякаш се бе сетил за нещо съвсем различно. Остави чашата и избърса чело, като че ли махаше някакво досадно насекомо. — Това преобразяване не му е било необходимо само за да се скрие. Изглежда, е питаел трогателната надежда, че като промени решително външните подробности и поведение, някак си ще успее да се преобрази и психически.

— „Всеки ден по всякакъв възможен начин...“^[4] — цитира Барнаби известната фраза.

— Именно. До известна степен и на доста плитко ниво може и да е било възможно, но раните на Джералд бяха много по-дълбоки и тежко инфектирани, за да бъдат почистени поне с подобни прости методи. Но по отношение на външния вид, както навярно са потвърдили всички, с които сте разговаряли, Джералд бе постигнал паразитен успех. Когато го срещнах, изглеждаше и звучеше като

типичен англичанин. Всеки мъжки клуб би се гордял да го причисли към членовете си.

Не съм много сигурен, измърмори наум Трой. Ако го бяха срещнали някоя вечер с черната му рокличка и шапчицата с воалетка, всичките надути пуяци щяха да се озоват в интензивното. На мен троен байпас, докторе, и да внимавате с рога от носорог.

— Историята ми бе разказвана в продължение на седмици. Джералд нарочно я удължаваше повече от необходимото, украсявайки я, вмъкваше странични сцени като изкусителни подробности. Подхвърляше разни ирландски имена, които нито аз, нито, предполагам, който и да било друг е чувал някога. Явно се мислеше за Шехеразада. Щяхме да се срещаме, докато траеше разказът за нещастния му живот. Щом свършеше... — Дженингс направи непохватен жест на грубо сбогуване.

— Значи не се опита вече да ви доближи физически?

— Не, разбира се.

— Но ако се е влюбил във вас...

— Той ме обичаше, което е доста по-различно. Каза, че никога не е обичал никого по този начин, и с риск да ви се видя суетен, признавам, че му повярвах.

— Говореше ли за секс въобще?

— Веднъж, между другото. Описа го като унизителен сърбеж, който можел да се облекчи на унизителни места с унижаващи се хора.

— Звучи, сякаш е имал навика да ходи по тоалетните — обади се сержант Трой.

— Не ви разбрах.

— Да забърсва мъже по баровете и после да се оправят в обществените тоалетни.

— Може. Според мен, когато е имал нужда да изпусне парата, е отивал в чужбина. Но определено предпочиташе да крие тази страна от живота си пред мен.

— Че защо? Вече не е незаконно — учуди се Трой.

— Защото за него това бе позор и мъка — викна ядосано Дженингс. — Току-що ви разказах историята на живота му. За бога — нима не можахте сам да се досетите!

Трой се изчерви от гняв при този завоалиран упрек в безчувственост, който му звучеше доста познат. И когато отвори уста

за следващия въпрос, ядът и обидата придадоха грубост на гласа му:

— И как стана така, че се пречупиха крилата на новопоявилата се любов, господин Дженингс? И вие се превърнахте в човек, с когото го е било страх да остане насаме?

Дженингс не отговори веднага. Сякаш понечи да отвърне — Барнаби видя как потрепнаха устните му, после ги стисна, като че ли да спре напиралците отвътре немирни думи. Погледът му бе напрегнат, вратът и раменете — неестествено сковани.

По-късно главният инспектор се запита откъде му беше дошло прозрението да подметне думите, с които изненада и самия себе си. Опита се да проследи логиката на мисълта си. Дали някой в групата не му бе споменал за книгите на Дженингс? Или пък беше Джойс? А може и да са били филмирани и някоя вечер, докато е дремел пред телевизора, несъзнателно да е възприел образ или картина на мрачен пейзаж, който сега предизвикваше неясното чувство за нещо познато. Каквото и да беше обяснението, в главата му се оформяше все по-убедително хипотеза, която не можеше да отмине с лека ръка. Затова реши да я провери веднага.

— Хадли знаеше ли, господин Дженингс, че записвате всичко, което ви разказва?

— Не. — Вдигна поглед уморен и примирен, сякаш бяха стигнали дотук, до този безчестен и безславен момент от разговора след дълъг и изнурителен спор. — Бъдете справедлив с мен, Барнаби. Никога не съм се преструвал, че неговата история е моя.

Решиха да си починат. Поръчаха нещо за хапване и този път главният инспектор не издържа. Умираще от глад. От три часа седеше в стаята за разпит, слушаше напрегнато и всичко това само на една зелена салатка, с която и заек нямаше да издържи. Пък и (в ума му изникнаха отдавна забравени знания, смътно свързани с приказки за лека нощ) марулята не действаше ли сънотворно? Не можеше да си позволи да загуби концентрация.

А и сандвичите бяха толкова вкусни. Дебели резенчета леко изпечено говеждо, шунка от бут с оранжева кожичка с подправки и френска горчица, кашкавал и кисели краставички, всичко това пъхнато

между две доволно дебели филийки бял или черен хляб, намазан с масло.

— От нашето кафене ли са сандвичите, сержант? — поинтересува се Барнаби, внимателно извади клонче кресон и го остави настрана.

— Разбира се — погледна го малко учудено Трой.

— Невероятни.

— Така ли? — Трой наблюдаваше как шефът му забива зъби в третия сандвич, докато самият той едва бе успял да изгълта половин и скоро всичките добре издути триъгълници изчезнаха. А на него му се бяха сторили съвсем обикновени сандвичи. Дженингс отново хапна съвсем малко.

— Сигурно в кухнята има някой нов. Така. — Барнаби бутна чинията настрана и отново се съсредоточи върху работата. — Отпочинахте ли си, господин Дженингс?

— Не.

— Отлично.

Трой събра всичко в подноса и го остави върху шкафа с картотеката. Докато разтребваше, си спомни, че в края на разговора преди почивката нещо се бе оплел. Такива моменти никак не му харесваха. Когато нещо не му беше ясно. Той обичаше да е начело в играта. Или ако не, най-малкото да е на едно равнище с останалите играчи. А сега изведнъж му се бе сторило, че някой е преместил вратата и той не знае къде се вкарват головете. Седна, напрегна внимание с надеждата поне да види топката. Или по-скоро книгата, ако правилно е разбрал.

— Ако си спомняте — започна Дженингс, — в началото споменах, че когато се запознах с Джералд, работех върху първия си роман. Исках да спечеля много пари, затова го бях започнал като булеварден роман: изтъркани ситуации, предсказуеми герои. Колкото и да се напъвах, все не можех да влея и капчица живот в него. А историята на Джералд ме взриви. Той не я разказваше добре и въпреки това бях заплепен от първия ден. Запълвах всички емоционални празнини, представях си мрачните зловещи тресавища в дълбоката ирландска провинция и тъмните улички в Дъблин. Написах реплики за Лиъм, също и за Конър, убеден, че са били точно такива, макар никога да не бях виждал този човек. Тръгнеште ли си Джералд, аз седах,

изпълвах тетрадка след тетрадка, а преди това и страница не можех да измисля. Когато Джералд приключи разказа си, вече бяха написал двеста хиляди думи.

— Кога му казахте, че пишете?

— Не му казах. Не разбирате ли... — Дженингс забеляза иронията и отвращението, изписани по лицето на Барнаби, и започна пламенно да се оправдава: — Джералд просто щеше да млъкне. За първи път разкриваше истината за живота си. Едва ли трябва да ви казвам колко важна бе за него тази стъпка, колко благотворно можеше да му подейства.

— Според мен това до голяма степен зависи от почтеността на този, който го слуша — сухо вметна главният инспектор. — И как е била използвана получената информация. А вие сте замисляли предателство от такъв мащаб, че...

— Нямате право да говорите така! Нямах такива намерения. Не и тогава. Даже се опитах да го убедя да се подложи на психотерапия. Познавах някои отлични специалисти, които можеше да си позволи.

— И как реагира той на вашето предложение?

— Ужасно се разстрои. Заяви, че му е абсолютно невъзможно да сподели с някой друг всичко това. На мен ми разказал само защото не искал да ме загуби като приятел.

Пренаписах тетрадките си, за да се получи роман. Стана доста бързо. Помнех всяка подробност и бележките ми бяха пълни с живот. Нямах търпение да се прибера след работа и да седна пред пишещата машина. Още не бях написал и половината и вече бях убеден, че книгата ще пожъне успех. Реших да опипам почвата при Джералд. Споменах, че след срещите ни съм нахвърлял някои бележки — ей така, за да ми напомнят, — и го попитах дали има нещо против. Той веднага поиска да ги види. Дадох му една от тетрадките, а на следващата ни среща ми съобщи, че я е изгорил.

— Значи сте знаели колко емоционално би реагирал.

— Да.

— И ви е било ясно, че не трябва да публикувате книгата?

— Лесно е да се каже. Вижте — цялото му същество се напрегна. От желанието да обясни, да ги убеди. — Нямаше как да бъде свързан с тази книга. Всички имена бях променил. И...

— Не си ли търсите остроумно оправдание, господин Дженингс? Всичко звучи много логично, но кражбата си е кражба.

— Писателите цял живот крадат. Разговори, жестове, случки, шеги. Ние сме абсолютно неморални. Дори крадем един от друг. И на това в киното му викат проява на уважение.

— Много изтънчен аргумент, убеден съм, но фактът си е факт — откраднали сте неговата история.

— Историята принадлежи на този, който може да я разкаже. — Започна да не го свърта на едно място от раздражение. Беше очевидно, че полага усилия да запази учтивия тон, но въпреки това все повече звучеше като учител, изправен пред особено тъп ученик. — Джералд нямаше нито талант, нито въображение. Щеше да опропасти прекрасната приказка. Да я съсипе. „Далечни хълмове“ го направи известен. Ако може да съществува анонимна слава.

Барнаби не отговори. Теорията на Дженингс му се струваше приемлива, колкото и ужасно да звучеше, и същевременно лукава и безчестна. Той обаче не само се беше ориентирал вече в играта, но и видя шанс да се разпише в резултата.

— А на мен ми се струва, сър, при цялото ми уважение, че сам себе си сте направили известен с „Далечни хълмове“.

— И кога в крайна сметка му казахте? — попита главният инспектор.

— Така и не му казах. Опитах. Много пъти. Но все не ми достигаше смелост.

— Защо ли не се изненадвам?

— Накрая му изпратих едно пилотно копие по куриер.

— Мили боже, човече!

— Придружено с писмо, разбира се, в което му обяснявах защо съм го направил, както обясних и на вас. Молах го да се опита да ме разбере. Очаквах до час да се появи на прага ми — побеснял от гняв или готов на самоубийство. Но той не дойде. Обадох му се, никой не вдигна. Реших, че може да е заминал нанякъде за уикенда. Честно казано, няхах нищо против да отложа ужасния момент. Но след десетина дни започнах да се тревожа и отидох у тях. Портиерът ми съобщи, че Джералд на бърза ръка си събрал багажа и напуснал. „Духна“ — бе буквалният му израз. Мебелите бяха откарани в склад,

нямаше адрес, на който предстои да бъдат преместени. Повече не го видях, до миналата седмица.

— Но сигурно сте се опитали да го откриете?

— Да, разбира се. Пуснах обяви в „Таймс“, дори в „Гей Таймс“, в „Телеграф“, „Индипендънт“. Даже си мислех да наема частен детектив, но това ми заприлича малко на преследване. По-късно открих, че е бил в един хотел съвсем наблизо.

Барнаби си представи как Хадли е получил колета — навярно първият подарък от „единствения човек, когото истински е обичал в живота си“. Разкъсва опаковката и постепенно осъзнава жестокото предателство на своя приятел. После се скрива в някаква бездушна хотелска стая, за да не го наранят отново.

— Горкият — измърмори почти на себе си главният инспектор.

— Когато книгата излезе, отново опитах. Имаше такъв голям отклик. Стотици писма. Подкрепящи, загрижени, изразяващи искрено разбиране. Съсипани деца, превърнали се в осакатени възрастни, които се опитваха да видят смисъл в преживяното. Пишеха му с такава любов, искаха да знае, че не е сам. Убеден бях, че това би му помогнало. Но не можех да го открия, ако той не искаше да бъде открит. И както знаете, нещата си останаха така, докато не ми изпрати поканата миналата седмица.

— Пазите ли писмото му?

— Не, за съжаление. Запазвам само най-важната служебна кореспонденция и договорите, всичко останало хвърлям в боклука, след като отговоря.

— Но сигурно си спомняте подробностите, господин Дженингс — обади се Трой. — След всичко, което току-що ни разказахте, появата на писмото навярно ви е направила силно впечатление.

— Не чак толкова. Бяха минали десет години. Оттогава публикувах още няколко книги, а и самият аз познах нещастieto. Веднъж ми мина през ума, че смъртта на сина ми бе наказание за онова, което сторих на Джералд. Макар да ми се струва, че това би било доста жестоко по отношение на Ава.

Да не говорим за хлапето, помисли си Трой.

— Както и да е. Доколкото си спомням, в бележката той просто съобщаваше, че в качеството си на секретар бил помолен да ме покани на разговор. В останалата част от писмото ме убеждаваше да не

приемам поканата. „Болезнени спомени, невъзможно положение, да спи зло под камък“. Прозата му си беше все така тромава. Отначало възнамерявах да се съобразя с намека и да не отида. Но колкото повече разсъждавах, толкова повече се убеждавах, че въпреки декларациите Джералд всъщност искаше да приема. Затова, както знаете, в крайна сметка отидох.

Дженингс вече изглеждаше безкрайно изморен. Напрегнат и някак объркан и смутен, сякаш бе вървял по пътека, която го беше извела на изненадващо и нежелано място. Гладката загоряла кожа на лицето му бе станала на петна и бледа като тебешир, силно опъната на скулите. Извивката носа му бе остра като нож. Лилави венички се кръстосваха под нежната кожа около очите, сякаш грубо ги бе разтърквал. При следващия въпрос на Барнаби заговори със съвсем безцветен глас. Сякаш бе отегчен.

Главният инспектор се зачуди дали Дженингс бе наистина изтощен, или съзнателно си пази силите, за да съхрани и бдителността си по време на предстоящата, най-важна, част от разговора. Барнаби бе направил малка пауза, преди да заговори, позволявайки си за момент да отклони вниманието си от настоящето, за да поразсъждава над изключителния гоблен, разстлан току-що пред очите му. А именно трагичния живот на Лиъм Ханлън, наричан още Джералд Хадли.

Обременяващо познание, което, съчетано със спомена за закачените по стената на заседателната зала увеличени снимки, разкриващи твърде много подробности, породиха у Барнаби най-искрено състрадание и жал към онова малко дете, избягало от един ужас в началото на живота си само за да се озове пред друг, неизмеримо по-лош в края. И ако ти, Дженингс, си виновен, ако ти си уродът, откраднал на два пъти живота му, закани се главният инспектор, ще те пипна. Бога ми, ще те пипна! Каквито и мисли да се вихреха в тавата му обаче, лицето му си остана напълно безпристрастно.

— Сега, господин Дженингс, ще ни предложите навярно съвсем нова или, как да кажа, „пренаписана“ версия на случилото се понеделник вечер.

— По отношение на първата част няма какво да променям. Всичко си беше така, както вече го описах, с изключение на чувствата ми, естествено. Трогнах се, когато го видях, и това ме изненада. Докато пътувах нататък, изпитвах само някакво умерено любопитство за начина

му на живот, съчетано с не особено голяма надежда да успее някак си да му обясня защо бях постъпил така преди толкова много години. Макар, докато се виждахме, да не бях изпитвал привързаност към него, не и на съзнателно ниво, при последната ни среща почувствах точно това. Джералд обаче почти не ме поглеждаше. Но аз бях твърдо решен да говоря с него. Затова и пристигнах по-рано, но Сейнтджон вече беше там. Както знаете, накрая успях да постигна целта си, като го накарах да излезе от къщата и пуснах резето на вратата.

Върнах се в хола. Но се разрази много тъжна сцена. Той просто се срина. Отстъпваше назад, махаше с ръце и викаше: „Върви си, върви си.“ Не знаех какво да правя.

— Защо просто не изпълнихте молбата му? — обади се Трой и Барнаби бързо го погледна смръщено, недоволен от прекъсването.

— Заговорих тихо. Казах му колко съм се зарадвал на писмото му и на възможността да го видя пак. Уверих го, че не искам ни най-малко да го нараня, а само да му обясня. Накрая той се поуспокои малко и се отпусна тежко в един от фотьойлите. Придърпах си табуретка и седнах до него. И после споделих онова, което чухте и вие. Описах разочарованията си, тъжния си брак, загубата на единственото си дете. Казах му, че дълбоко се е заблуждавал, ако години наред си е мислил, че животът ми е бил низ от успехи и щастие, при това за негова сметка.

После заговорих за писмата, които пристигнаха след публикуването на „Далечни хълмове“. Изпратени до мен, но написани за него. Бях запазил няколко и предложих да му ги донеса да ги прочете. Но най-вече се опитах да му обясня, че съм откраднал историята му, за да я дам на света, а не заради собствената си облага. — Колкото и да беше погълнат от разказа си, Дженингс не пропусна да забележи внезапно пламналата насмешка в очите на главния инспектор. — Добре — съгласи се той, — това си беше самооправдание, но и не само. Опитвах се да направя нещо за наранената му душа, да поправа част от стореното зло. Повярвайте ми.

Барнаби не счете за нужно да отговори. Определено не възнамеряваше да демонстрира никакво разбиране, камо ли одобрение.

— Накрая — продължи Дженингс — осъзнах, че повтарям едно и също за не знам кой път. Той все още седеше във фотьойла. В една и съща поза. Само дете бе отпуснал глава и скрил лицето си с ръце,

сякаш му бе трудно дори да ме погледне. И тогава видях как по вътрешната страна на китките му се стичат капки и влизат в ръкавите на ризата му в непрекъснат поток. Бях толкова... Хванах едната му ръка. Беше като камък — тежка и студена. Разплискаха се сълзи. Вдлъбнатината на дланта му преливаше от тях като езерце. — Дженингс повтори думите си, клатейки глава, сякаш все още му бе непосилно да повярва. После замълча, изглеждаше дълбоко засрамен и в същото време озадачен. По лицето му се бяха изписали противоречиви чувства.

— В този единствен миг прозрях истината. За първи път истински си дадох сметка колко ужасно бях постъпил. Защото аз можех да разкажа други истории — дори сега главата ми е пълна с тях, — а „Далечни хълмове“ бяха единственото, което той имаше, и кражбата бе разбила сърцето му.

Седяхме така, о, бог знае колко време. Питам го не мога ли да направя нещо, каквото и да е, за да поправам стореното, макар да знаех, че е невъзможно. Накрая ми каза, че нямало значение. Точните му думи бяха: „Който краде моя живот, краде боклук.“ После ме помоли да си вървя. Но аз нямах сили да си тръгна. Затова след малко той излезе. Тихо отдръпна ръката си и се качи на горния етаж. Изглеждаше толкова самотен. И смачкан, сякаш току-що бе слязъл от боксов ринг. И въпреки това от двама ни той беше човекът, показал достойнство. Той бе имал смелостта да види просташкото лицемерие, скрито зад предложението ми, и да се изплюе в лицето ми. Чаках половин час — вече минаваше полунощ, — разбрах, че няма да слезе, облякох си палтото и си тръгнах.

— Дръпнахте ли входната врата?

— Да.

— Сигурен ли сте, че затворихте добре?

— Абсолютно. Нарочно я блъснах силно, за да чуе Джералд, че си отивам.

— Видяхте ли някого, когато напуснахте къщата?

— В този час? И в това ужасно време?

— Просто отговорете на въпроса, господин Дженингс — подкани го Трой.

— Не.

— А в някоя паркирана кола?

— Съвсем не.

— Качвахте ли се на горния етаж, докато бяхте в къщата на Хадли?

— Не.

— А влизахте ли в някоя от другите стаи?

— Не.

— В кухнята?

— По дяволите! — Стана да си налее вода. Чашата затрака в гърлото на каната. Върна се и отново зае мястото си. — За какво е всичко това? Какво искате да ви кажа? Вече ви казах истината.

— Разказахте ни две напълно противоречиви истории, господин Дженингс. — Барнаби се наведе напред и отново облегна лакти на масата. Дебелият му врат и широките рамене закриха всичко друго от полезрението на Дженингс. — Защо да вярваме на втората, след като не повярвахме на първата?

— О, боже... — Умората го бе направила апатичен. Разпери ръце и обърна длани нагоре примирен. Напомни на Барнаби за продавача на карфиол в Костън, който викаше: „Искаш да ме ограбиш ли, скъпа? Ела да ме ограбиш.“

— Мислете каквото искате. Аз бях дотук.

— Има още няколко въпроса...

— Скапан съм. Все едно да пришпорвате мъртъв кон, Барнаби.

— Знаехте ли, че Хадли е бил женен?

— Женен? — Изненадата и неверието посъживиха малко Дженингс. — Невъзможно.

— В хола му има снимка от сватбата.

— Не я видях.

— Махнал я е, преди да отидете.

— Сигурно е била фалшива. Реквизит за по-голяма убедителност на измисления му живот. И къде би трябвало да е госпожата сега.

— Починала от левкемия.

— Много удобно.

— Според господин Хадли точно преди да се премести да живее в селото, тоест през 1982 година.

— Точно тогава се запознах с него.

Главният инспектор се поздрави за решението си да не губи времето на екипа в търсене на брачното свидетелство на Хадли или

подробности около смъртта на Грейс. Казаното от Дженингс, освен това обясняваше защо убийтът е можел така лесно да говори за този уж болезнен епизод от живота си.

— Затова е скрил снимката, предполагам — продължи Дженингс. — Защото можех да го разоблича в лъжа.

— Вероятно. Вторият въпрос, който бих искал да изясня, е малко по-сложен. Имаме основание да смятаме, че от време на време Хадли се е преобличал в женски дрехи. И се появявал на обществени места в този вид. Да знаете нещо за това?

— Виж ти! — Но още щом възкликна, клатейки отрицателно глава, Барнаби разбра, че Дженингс няма да остане само с този отговор. — Макар че... веднъж говорих с един приятел, психолог, за Джералд — без да споменавам имена, разбира се — и той ми зададе същия въпрос: дали фалшивата самоличност на уважаван държавен служител е единствената, която този мъж възприема? Каза, че когато човек живее в лъжа от такъв мащаб и до такава степен, той е подложен на огромно напрежение и че такива хора често изпитват отчаяна нужда да избягат. И понеже връщането към истинската самоличност е психологически опасно, те си създават трета, обикновено съвсем различна от първите две. Приятелят ми, разбира се, използваше по-натруфена терминология, но смисълът горе-долу беше такъв.

Барнаби кимна. Като се има предвид, че обсъждаха поведение, което повечето хора биха сметнали за свършено ненормално, хипотезата изглеждаше съвсем приемлива. Някой влезе да вдигне подноса с чай и попита имат ли нужда от още нещо. Барнаби отказа, изправи се и отиде до прозореца. Открехна го и пое студения нощен въздух. Сякаш в отговор на това Дженингс също се надигна. Станало късно и дали би могъл да си вземе палтото.

— За съжаление, и дума не може да става да си отидете вкъщи тази нощ, господин Дженингс.

Дженингс го изгледа изумен.

— Ще ме задържите тук ли?

— Точно така, сър.

— Нямате право. Трябва да ми предявите обвинение или да ме пуснете.

— Вижда се, че не пишете криминални романи, господин Дженингс — забеляза сержант Трой. Свали облечените си в черна

кожа крака на пода. Гневът на хората от средната класа, предизвикан от случаите, когато силите на реда имаха възможност да оставят настрана кадифената ръкавица, винаги го развеселяваше. — Можем да ви задържим до трийсет и шест часа. И да поискаме удължаване на времето при необходимост. Става дума за сериозно престъпление.

Дженингс потъна в стола си. Беше като парализиран от удар и мърмореше нещо, което Трой не успя да чуе. Помоли го да повтори и съвсем не бе изненадан от думите му.

— Промених решението си — заяви Дженингс. — Искам да се обадя на адвоката си.

[1] Bloomsberry group (англ.) — интелектуален кръжок, създаден в Кеймбридж през 1905 г. и просъществувал до към Втората световна война. Най-видният член на групата е Вирджиния Улф. — Бел.прев. ↑

[2] Пиетро Анигони (1910–1988) — италиански портретист и стенописец. — Бел.прев. ↑

[3] Войник от алжирските полкове на френската пехота, носещи ориенталски униформи. — Бел.прев. ↑

[4] „Всеки ден по всякакъв възможен начин ставам все по-добре и по-добре.“ — Емил Кюе (1857–1926) — френски психотерапевт, популяризирил метода на самовнушението, смята се за бащата на положителната мисъл. — Бел.прев. ↑

НА ЛОВ С ПЪЛНО БОЙНО СНАРЯЖЕНИЕ

Започваше нова седмица и времето коренно се промени. Стана по-топло, заръмя ситен дъжд. Гаден ден, както казват в Сафолк. Когато Трой влезе в кабинета, Барнаби говореше по телефона. Сержантът моментално разбра какво става. Позна по лицето на шефа — безизразно, излъчващо пълно самообладание; и по отговорите — само каквито трябва, макар да си го налагаше с известно усилие.

— Известно ми е, сър... Да, тази сутрин отново ще разговарям с него... Трудно е да се каже на този етап... За съжаление, не... Естествено... Вече съм го направил... Всички се надяваме, убеден съм... Не. Поне засега не мога да предложа нищо обосновано... Опитвам се...

Трой чу как събеседникът на началника му тресна слушалката на другия край на линията. А Барнаби затвори телефона без видимо раздражение.

— Началниците ви четата конско, а, шефе?

— Самият Далай Лама.

— Тия животни плюят в лицето, нали? Ламите?

Барнаби не отговори. Беше взел молив и драскаше нещо в голям скицник.

— Адвокатът на Дженингс ли се е задействал?

— Просто си заработва своите сто и петдесет на час.

— Ама са му намерили цаката тия адвокати — отбеляза Трой, разкопчавайки двуредното си дълго палто с военна кройка, украсено с еполети, катарамии, с колан от лъскава кожа и огромни джобове, в които можеха да се поберат подкрепления за американската кавалерия.

— Който и да загуби, те все печелят. Хитри копелета. — Измъкна се от палтото, сложи го на закачалка, изглади образувалите се гънки и закопча копчетата.

— Губиш си времето тук, сержант. Трябваше да станеш камериер.

— Тия там всички са обратни. Пък и по цял ден сигурно гладят панталони.

— Е, като престанеш да се мотаеш, иди да ми донесеш кафе, че умирам за една ударна доза кофеин.

— О, вече съм тръгнал — заяви Трой, който наистина бе хванал дръжката на вратата. — Нещо за ядене искате ли?

— Не сега.

Барнаби беше доволен от себе си — не изпитваше глад. Стомахът му сигурно започваше да свиква. Или по-скоро да се свива, поемайки скромните количества храна, от които вече се състоеше дневният му порцион. А може, разбира се, да не е гладен, защото беше минал само половин час, откакто бе закусил.

Котето както обикновено бе присъствало и както обикновено му дотягаше. След умела демонстрация на неподправена лакомия и очарователно ранно съзряване то се покатери на коляното на Барнаби, навири дупе в очите му, после седна и започна да масажира панталоните му с нокти. И всичко това под акомпанимента на гръмко мъркане.

— Защо все по мен се катери? — сърдито попита Барнаби.

— Знае, че не го харесваш — отвърна Джойс.

— Значи освен лаком е и тъп.

— О, не съм убедена.

Тази сутрин, спомняйки си навярно грубото отношение, което бе предизвикал към себе си заради мармалада, Килмовски се задоволи само да гледа ту в чинията на Барнаби, ту самия Барнаби, често да въздиша, да се прозява и час по час да се върти на мястото си. Накрая Барнаби издебна, докато жена му бе с гръб, и му даде парченце бекон. А после и малко кожичка от бекон.

— Защо просто не го свалиш на пода? — попита Джойс.

Кафето пристигна. Трой влезе заднишком в стаята, понесъл поднос с голям „Кит Кат“ и две чаши в чинийки. Взе едната и след като мислено облиза пръсти и го вдигна да види откъде духа вятърът, го остави на бюрото.

Атмосферата не изглеждаше чак толкова зле. Като се има предвид току-що прочетеното по телефона конско. А на тия лекции им се носеше лоша слава. Жлъчни и толкова неприятни, че един от

потърпевшите ги бе сравнил с това да ти заврат главата в запушена тоалетна.

А гледай го нашия главен инспектор — само минути след това си пие кафето и си драска с молива, сякаш нищо не е станало. Как да не му се възхитиш!

Трой така и направи, безмълвно, и се зачуди какво ли рисува Барнаби в скицника. Движеше молива с кратки леки движения, все едно запълваше нещо. Сигурно рисуваше растения. Или листа. Шефът беше много добър в рисуването на природата. Помагало му да се съсредоточи.

Трой разви шоколадовия си десерт, прокара нокътя на палеца по сребристата опаковка, намери средата и счупи блокчето. После, дъвчейки, мина зад бюрото на Барнаби да надникне в скицника.

Не беше далеч от истината. Иглика. Красиво нарисувана, като на книга. Мънички цветчета, с леки сиви светлосенки, листенца с всичките им подробности. Дори виснали корени, тънки като конци и леко преплетени.

Трой изпита завист. Де да можех и аз да правя нещо такова, помисли си той. Да рисувам, да свиря на нещо или да пиша разкази. Вярно, вицове разказваше майсторски — можеше да умори от смях приятелите от клуба. А като пъхна на караоке „Дилайла“ на Коледа, всички казаха, че изпълнението му е страхотно. Все пак не беше същото.

Шефът бе изпразнил чашата си и Трой побърза да я махне от бюрото му.

— Решихте ли какво ще правим с Дженингс, сър. Ще го държим ли още?

— Съмнявам се. Проверяваме казаното от него за миналото на Хадли. Ако Конър Нилсън е водил такъв живот, какъвто той ни описа, ирландската полиция сигурно го познава.

— Освен това не е много често срещано име.

— А, там е доста разпространено. Не са обнадеждаващи и резултатите от работата на криминалистите. — Барнаби посочи към няколко лъскави снимки и гъсто напечатани листове. — Отпечатъците на Дженингс са открити само в хола — по разни порцеланови съдове, пепелника — и на входната врата. Горестно няма нищо...

— И не би трябвало. Убиецът е бил с ръкавици.

— Не ме прекъсвай.

— Извинете.

— Нищо няма и по обувките му. Няма нишки от килима по стълбите и в спалнята. Няма кръв или други вещества. Няма частици от кожа. Абсолютно чисти са. А знаещ не по-зле от мен — не можеш да извършиш убийство като това, с което се занимаваме, и да не отнесеш нещо от местопрестъплението. В момента обработват костюма му, но не тая особено големи надежди.

— Значи сме в задънена улица, а?

Барнаби сви рамене и остави молива. Трой бе далече от истината, като си мислеше, че саркастичните забележки на началника на управлението не го бяха засегнали. Макар дългогодишният опит на Барнаби и сравнително уравнивеният му характер да му позволяваха да се прави на невъзмутим, всъщност разговорът доста го бе уязвил. И без него вече бе започнал да усеща симптомите на обземаща го тежка депресия. Ужас от безплодната си мисъл.

И причината за това не бе загадка. Беше допуснал грешка, каквато винаги най-строго бе критикувал у другите. Още след разговора със Сейнтджон — а значи буквално от самото начало — концепцията му за този случай бе поела в една-единствена посока и макар на думи да подлагаше на анализ различни възможности, постепенно и окончателно бе надделяло убеждението, че отговорът на загадката е свързан с Дженингс и с никой друг.

Макс или бе убил Хадли и избягал, или знае нещо, което ще помогне за решаването на случая. Залавянето на Дженингс и приключването на следствието бяха здраво преплетени във въображението на Барнаби и в момента му беше безкрайно трудно да приеме факта, че едното няма нищо общо с другото. А сега накъде?

След като прие, че Дженингс казва истината, Барнаби се изправи пред три възможности. Първата — Хадли е убит от случайно влязъл в къщата му крадец, който после си тръгва с куфар, пълен с женски дрехи, но без да вземе ролекса, който струва хиляди — изглеждаше доста неправдоподобна.

Втората — убиецът е човек, който е познавал Хадли или в битието му на жена, или като хомосексуалист. А какво бе казал Дженингс за възгледите на Хадли за секса: „Унизителен сърбеж, който може да се облекчи на унизителни места с унижаващи се хора.“ Това

означаваше, че убиецът може да е някой, който го е познавал от пет минути, проследил го е до вкъщи след някаква бегла среща, проучил е обстановката и в един прекрасен ден се е върнал да види какво може да отмъкне. Тази хипотеза му действаше особено потискащо.

Подобен род разследвания бяха толкова продължителни и мащабни — и не на последно място скъпоструващи, — че на практика почти никога не завършваха с успех. Случаят щеше да влезе в архивите и да си остане неразрешен, освен ако някога, а това можеше да стане и след години, някой проникателен детектив не се разрови в загатката и не открие незабелязана важна връзка или чуе нещо. Понякога се случваше.

Третата възможност бе да продължат да работят над събраните факти, което бе далеч по-просто. Ако можеше да се вярва на резултатите от разпитите на оперативните работници в селото, Хадли е странял от всички аспекти на местния живот, не е канел гости и е имал социални контакти единствено с членовете на Писателския кръжец, сред които безнадеждно влюбена в него жена. Барнаби надраска имената им под игликите.

Браян Клептън. Този можеха още да го попритиснат, което несъмнено щеше да изкара на бял свят жалка, неприлична изповед за непристойно надничане в чужди спални след мръкване и тайно онаниране.

Барнаби бе убеден в невинността на Рекс Сейнтджон. Неговата история за посещението на Хадли се потвърждаваше от признанията на Дженингс за връзката му с убийтия в миналото. А нещастиято и угризенията на Сейнтджон — които непрекъснато се засилваха, ако може да се вярва на госпожа Лидиърд — бяха още едно доказателство за невинността му. Освен това той беше стар човек. Твърде крехък, за да е нанесъл поредицата от изключително силни удари, предизвикали смъртта на Хадли.

Макар и да беше наясно колко е опасно да позволи преценката му да бъде замъглена от породени симпатии, към когото и да е от замесените в случая, Барнаби все пак бе склонен да приеме, че както Сю Клептън, така и приятелката ѝ Ейми нямат нищо общо с убийството.

Хонория Лидиърд беше нещо съвсем различно. Тя бе способна да извърши нападението не само физически, но и психически, водена

от убеждението, общо за всички фанатици, че всяка тяхна мисъл, дума и действие произлизат директно от някакво фундаментално свято писание. Веднъж да се убеди в необходимостта от наказание, чувството ѝ за дълг би ѝ позволило да осъществи това наказание, без да ѝ трепне окото. Но убийството на Хадли — смазаният му череп внезапно изплува пред очите му — не бе плод на хладнокръвно изпълнено задължение. То бе плод на бесен гняв, преминал всякакви граници.

Коего насочи мисълта му към Лора Хътън — влюбена и убедена, че е била предадена. Тя определено имаше мотив. Стар като света. Барнаби си спомни двата си разговора с нея, измъчените стенания, печалните сълзи. Дали тази всемирна скръб не се дължеше на угризения? Реши да поговори отново с нея. Доколкото му беше известно, тя още не бе научила за хомосексуалните наклонности на Хадли и не бе разбрала, че в живота му всъщност не е имало друга жена. Ако ѝ поднесе тези две разкрития в подходящия момент, по подходящ начин в неприятна, непозната обстановка, може и да предизвика искрена реакция и да постигне някакъв резултат. Защото трябва да си много по-костелив орех от госпожа Хътън, за да останеш равнодушен пред факта, че си извършил такова жестоко убийство за нищо.

Вниманието на Барнаби бе привлечено от странен стържещ звук — Трой си прочистваше гърлото, приготвяйки се да заговори.

— Кашляй, говори или пей, сержант. Все ми е тая. Само не стържи така като ръждясала люлка на вериги.

— Просто исках да ви напомня, че вече е двайсет и пет, сър.

— Да не съм сляп.

Трой отвори вратата и бръмченето от тихите разговори в заседателната зала изпълни коридора. Барнаби го посрещна без ентузиазъм. Трийсет и пет мъже и жени очакваха указания. Инспектор Мередит също щеше да е там: с проницателните си очи, със змийския си ханш, змийската си шава, занизаната черна коса и знатен произход. Щеше да слуша с престорено уважение и да предлага идеи с още по-престорено колебание. Докато чака да удари неговият час. Въръжен с младост и силна амбиция.

— Добре — въздъхна главният инспектор. Взе доклада на криминалистите, пусна молива в чашата си с форма на жаба и тежко се

изправи. — Да вървим да споделим невежеството си.

Браян все още бе в шок. Дланите и стъпалата, дори кожата му, бяха изтръпнали. Зад очите му пулсираше болка, която ту нахлуваше, ту си отиваше със силата на нанесен удар, сякаш някой ритмично блъскаше черепа му. Излезе от колата и тръгна като зомбиран към учителската стая. Влезе вътре и докато стоеше неподвижно, осъзна, че нямаше никакви спомени от шофирането до училище.

Откакто видя снимките, не беше излизал от това състояние. Откакто Сю се беше качила горе да намери ненужните чорапи и той нетърпелив да види какво има в плика, го бе разкъсал през средата.

Отначало, въпреки че гнусното послание на снимките бе пределно ясно, Браян не можа да разбере какво става. За частица от секундата той се взря в лицето на Еди, което изплашено надничаше иззад нечие голо рамо, неясно чие. Гледаше с широко отворени очи, прехапала долната си устна, сякаш едва се сдържаше да не вика. Браян се трогна, че му е изпратила своя снимка, и същевременно леко се притесни от драматизма и напрежението в израза на лицето ѝ.

Скоро дойде и обяснението. На следващата снимка се виждаше бял задник, щръкнал във въздуха, светнал като луна, макар и доста плосък. На третата лъсна профилът на Браян, захилен, ликуващ, надвесен хищнически над притиснатата под тялото му слаба детска фигура, която явно се готвеше да насили. Имаше още шест снимки. Последната беше най-ужасна — Еди бе седнала на самия ръб на канапето, обзета сякаш от пълно отчаяние, захлупила лице в ръцете си. А Браян бе застанал над нея, гол, с вид на завоевател.

Тогава изкрещя, обзет от неясен, вцепеняващ ужас, който замъгли съзнанието му и той изпусна снимките. Помете ги от масата на пода. Помнеше този момент. Искеше да я докосне, да я утеши. Как бе възможно един жест, роден от чистосърдечен порив, да изглежда така заплашителен?

В този момент Сю затропа надолу по стълбите. Тласнат от страха да не бъде разкрит, Браян събра снимките, вдигна капака на печката и ги напъха в огъня. Знаеше, че ще изгорят, но стоя и гледа, докато ги обхванаха пламъците и ги изпепелиха. Когато Сю се появи в кухнята, той вече седеше на мястото си. Имаше чувството, че през него е минал десеттонен камион и го е зарил в земята.

По-късно, когато остана насаме със себе си в спалнята, Браян положи неистови усилия да се освободи от страха и погнусата, които го бяха погълнали като тресавище и му пречеха да мисли ясно. Оказа се неимоверно трудно, защото вероятно подсъзнателно вече бе стигнал до заключението, до което неизбежно би го довела една трезва преценка на ситуацията.

И през цялото време превърташе през ума си случилото се онази вечер в „Куори Котиджис“. Все се виждаше като през окуляр на камера как пие, как се перчи из стаята, играе с тялото си с любовна страст. Сигурно бяха припаднали от смях, докато са го снимали как се бори с дънките си.

Мисълта го доведе до най-важния въпрос: кои бяха „те“? Някой се беше скрил със или без — о, боже, дано да е без — знанието на Еди. Снимките отново изникнаха пред очите му. С лъжливото насилие, неописуемата сквернота. Това не бяха обикновени снимки. Бяха някак замъглени и едноизмерни, сякаш някой бе снимал телевизионен екран. И хартията, на която бяха отпечатани, беше необичайна.

Браян не знаеше дали е хубаво или лошо, че в плика нямаше писмо, указания или някакво известие. Във всички филми, в които се говореше за изнудване, потърпевшият винаги получаваше строги указания да стои до телефона и в никакъв случай да не се обръща за помощ към полицията.

Мъчителите на Браян нямаше защо да се тревожат за това. Само при мисълта за официално дознание червата му, и без това вече омекнали, започваха да се бунтуват. Призля му, стана му студено, изпълваше го гняв. Макар и възпитаван да потиска всяка емоция и особено чувствата с антисоциален характер, Браян се разплака, смазан от усещане за безизходност.

Накрая избърса лицето си, подсуши брадата. Беше близо шест часът. Не можеше повече да седи тук, нито да слезе долу да вечеря и да гледа телевизия, после да си легне и да лежи, и да лежи. Щеше да се побърка. Трябваше да направи нещо. Да вземе отново в ръце нещастната си съдба, колкото и краткотрайно и измамно да е това. Нахлузи старото яке, което използваше, за да мие колата, и шапката ушанка, хукна надолу по стълбите, викна нещо неразбираемо, на Манди през вратата на хола и изхвърча навън.

Бе тъмно и мъгливо. По замръзналата земя кънтяха стъпки от крака, чиито собственици след малко изникваха от мъглата и почти моментално се стопяваха отново в нея. По улиците пъплеха коли, шофьорите се взираха за познати ориентири, за да се доберат до вкъщи. Светлините около Площада бяха като бледи размазани петънца, увиснали във въздуха. А луната приличаше на мръсен леден диск.

Браян се изненада от бързината и увереността, с която краката му го отведоха до „Куори Котиджис“. Само веднъж се спъна и падна в канавката. И в това видя такава символика, олицетворяваща цялата трагична ситуация, че едва не заплака пак.

Щом съзря неясните очертания на къщите, Браян забави крачка и внимателно приближи мястото, където си мислеше, че е оградата. Лампите в дома на семейство Картър светеха. Разделените на малки правоъгълници прозорци сияеха. Четири правоъгълни жълти очи го наблюдаваха през гъстата мъгла. Съседната къща беше тъмна.

Браян си спомни как беше стоял тук преди двайсет и четири часа, не, излъга — двайсет и един. Вълнението, което бе изпитвал тогава, бледнееше пред безнадеждната слабост на духа и ужасното виене на свят, от които му прилошаваше сега. Устата му се изпълни с кисела течност и той я изплю в носната си кърпа. Тихо, да не обезпокои кучето.

Нямаше ни най-малка представа за какво бе дошъл тук. Еди би трябвало да си е вкъщи, ако си е дошла с училищния автобус, както обикновено. Том също. Ами оная културистка, майка им? Конънка Варварката?

Колко малко всъщност зная за навиците в това семейство, помисли си Браян. Ходи ли на работа майката на Еди? Или е жертва на речесията и е останала без работа? Дали пък подобно нещастие не се криеше зад това, което той бе принуден да възприема като извратена пародия на любовен флирт? И ако е така, значи е направено за пари, за какво друго?

Идеята моментално го накара да се почувства по-добре. Би могъл да разбере, ако зад всичко това стои инстинктът за самосъхранение. По-лесно му бе да приеме такъв мотив, отколкото, че се бяха подиграли с него ей така, за спорта, без никаква причина. Беше му ясно как се е появила мисълта, че интересът му към дъщерята на

госпожа Картър е, да речем, малко по-личен, отколкото би трябвало да е, строго погледнато.

Възможно е например да е допуснал някой път, въпреки постоянната си бдителност, да свали маската на професионален режисьор. Каквато е умна и наблюдателна, Еди сигурно е забелязала и Браян си представи как се е похвалила след това — напълно разбираемо.

Госпожа Картър сигурно лесно е събрала две плюс две, получила е оригиналния сбор пет и е съзряла възможността да добави една, дори две нули към петицата. Едва ли ще е много повече. Говорим за незначителни, жалки хора — постигнали малко в живота, хора без въображение.

Но дори и така да е, ако приемем най-лошото (с други думи, петстотин), пак щеше да му е трудно да ги събере. Браян премисли вариантите. Можеше да зареже някъде колата си и да ѝ поиска застраховката. Но тогава трябваше да уведоми полицията, те сигурно щяха да я намерят и да го известят, и тогава, ако упорства да си получи застраховката, можеха да го хванат в измама. Или пък да вземе да я повреди. Или да я остави на релсите на някой прелез.

Стреснат от бързината, с която бе осквернил двете икони на рода Клептън — закона и реда, Браян се замисли над по-почтения вариант: да вземе заем, като заложи къщата. Имаше трийсетгодишна ипотека, от която му оставаха да изплаща още двайсет години, никога не бе закъснявал с вноските и по всяка вероятност банката нямаше да има нищо против да му отпусне още пари.

Трети вариант: заем от родителите. Браян моментално се върна в детството си и чу дежурната реплика на майка си: „Да нямаш неприятности, скъпи?“

А Браян, чиято връзка с неприятностите беше горе-долу като връзката между речното камъче и язовирната стена, отговаряше: „Разбира се, че не, мамо.“

Не знаеше нищо за финансовото състояние на родителите си. Баща му никога не обсъждаше подобни въпроси. Но няма начин господин Клептън старши да не бе скътал някакви бели пари за черни дни. Малко възнаграждение за годините неблагодарна работа на досадната службица в града. А може да имаха застрахователна полица, която да им се изплати. Браян щеше да им ги върне, разбира се.

Но щяха да завалят едни безкрайни въпроси. И какво щеше да им обясни? Не можеше да излъже, че ще прави ремонт на къщата, защото подлежеше на проверка, а те със сигурност щяха да дойдат на инспекция. Родителите на Браян, макар и плахи и неуверени по отношение на чуждите хора, проявяваха упорита настойчивост, когато ставаше въпрос за близък роднина. Все щеше да измисли нещо обаче — да излезе например като грижа за бъдещото им финансово добруване.

Ако и трите варианта пропаднат, ще се наложи да се обърне към банката, която вероятно ще му отпусне заем, но ще поиска нечувана лихва. Но... я чакай...

Ами Сю? Вече си беше истинска писателка. Щяха да я публикуват. Не им ли плащаха още преди да е излязла книгата? В кръжеца непрекъснато обсъждаха такива въпроси. Авансът на Джефри Арчър. Авансът на Джули Бърчил. Телефонни номера. Толкова нули имаше в сумите, че не им стигаше лицевата страна на чека, ами преминаваха и отзад.

Браян задигна учестено. Под кожата му затанцуваха и заподскачаха нервни окончания. Каза си да не се увлича. Все пак това беше първата книга на жена му. Не можеше да очаква да ѝ предложат тлъсти хонорари, преди да са видели как ще потръгне Хектор. Но все щеше да има нещо. А тя му бе длъжница, Бог му е свидетел. Не стига, че я издържаше от години, ами и носеше цялата вина за тази каша, защото, ако не беше такава, нямаше да се озове в „Коури Котиджис“.

Браян присви очи и напрегнато се взря в мъглата, за да различи някакво движение зад прозорците. Свали запотените си очила и ги изтри в ръкава на якето. Зъбите му затракаха, брадата се намокри от дъха му. И после кихна.

Нощта моментално бе разкъсана от свиреп кучешки лай. И като зловещо повторение на лентата от миналия четвъртък входната врата се отвори и на прага се очерта силует. Само че сега светлината не се разля — фигурата, възправила се със застрашителните си размери, изпълваше цялата каса, сякаш бе надуваема. Историята се повтаряше, но вече като фарс. Беше самата великанка.

— Квопраиштамдеебамааму? — изрева тя като животно.

Браян моментално се отдалечи от оградата с един-единствен скок назад, при това с невероятна грация. После се обърна и побягна

слепешката по калната пътека, препъваше се в камъни, подхлъзваше се по заледени локви, клонки го шибаха през лицето.

Сега силен камбанен звън го върна към злочестото настояще. Беше време да напусне сигурността на учителската стая и да се потопи в ужаса на гимнастическия салон. Преди да излезе, Браян зърна лицето си в огледалото и зяпна отвратен. Косата му стърчеше на всички страни, очите му се мятаха насам-натам, зъбите му ожесточено дъвчеха долната устна. Приличаше на някакъв странен вид двуутробно на прага на делириум тременс.

Изми си лицето, подсуши го с хартиена салфетка, заглади косата си с влажни ръце и за миг се замисли дали просто да не отиде. Може да каже, че е болен, което не беше далеч от истината. Ала трябваше да разбере какво става, какви са им плановете.

Застави се да излезе в коридора, по който преди време сякаш бе летял, и тежко преглътна, за да върне обратно надигналото се съдържание на стомаха си. В съзнанието му изникна изразът „задавен от собствения си бълвоч“. Винаги му се бе струвал ужасно тъп. С чий друг бълвоч би могъл да се задавиш наистина?

Ето я вратата на салона. Горната част на крилата бе остъклена, с релефно стъкло. Матово, но все пак се виждаха очертанията на хората вътре, особено ако се движеха. Браян долепи лице до стъклото и примижа. Нищо. Беше и неестествено тихо. Обикновено отдалеч се чуваха дрезгави викове и смях. Заля го чувство на облекчение, от което целият се разтрепери. Сети се, че идеята за изнудването беше изцяло негова. А що се отнася до изпращането на снимките, това може да е просто една зловна шега, с която са искали да го изплашат. За да си върнат за някоя въображаема обида. Каквато и да е била причината, сега май самите те са се изплашили. Все пак ще трябва да се увери в това. Отвори вратата.

Всички бяха там. В далечния край до шведската стена. Седнали с кръстосани крака, строги, каменни лица, като смели воители на военен съвет.

Браян си спомни как веднъж им бе обяснил, че актьорът може да направи каквото си иска от празното пространство. Днес без съмнение то изпълняваше функцията на арена.

Браян тръгна с усилие на волята по безкрайния лъскав паркет, а краката му бяха натежали като олово. Вървеше и вървеше, а разстоянието между него и другите сякаш оставаше едно и също. Накрая това загадъчно бавно и унизително пътуване свърши. Устоявайки на подтика да се свие в по-безобидния край на полукръга, тоест до малкия Бор, Браян седна сам и с лице към тях.

Моментално съжали, защото веднага осъзна, за съжаление, твърде късно, че бе загубил важно предимство. А именно възможността да ги гледа отвисоко и по-точно от около метър и петдесет. Само че вече нямаше сили да стане.

Браян пое дълбоко дъх и се опита да намери в безумния кипеж на мисли в главата си няколко подходящи остроумни реплики като за начало. Все още не бе погледнал никого в очите, което отчете като втора грешка, защото колкото повече отлагаше да срещне погледите им, толкова по-глупав и страхлив изглеждаше.

— Дойде значи? — обади се Дензъл.

— Да, о, да — засмя се Браян. Поне така му се искаше да направи. Но всъщност излезе една пародия на смях. Дрипаво подобие на старото „хюф-хюф“.

Събра всичките си сили, за да посрещне общия им поглед, но в последния миг нервите му не издържаха и очите му се плъзнаха към Еди, седнала близо до брат си и скрила лице зад рамото му. Седяха съвършено неподвижни, но Браян усещаше концентрираната им енергия. Всички бяха една стока, хранеха самочувствието си и се перчеха с принадлежността си към групата. Майка му би казала: „Насъскват се един друг.“

— Е, група — започна Браян и бе поразен от липсата на авторитет в гласа си. Прозвуча като хленч на дете. Изцвили леко с надеждата да открие някъде в гърлото си по-басов и по-началнически тембър. — Какво е всичко това? — Никой не отговори и той продължи: — Ако е някаква шега, хич не е смешно, трябва да призная.

— Шега ли, Браян? — намръщи се Дензъл. Жестът дръпна кожата на бръснатия му череп и паякът помръдна. — Шега?

— Хич нищо смешно не виждам аз в изнасилването на петнайсетгодишно момиче — мрачно заяви Нашийника.

— Изнасилване! — Браян насмалко да припадне. Ако не бе опрял здраво ръце в пода зад гърба си, едва ли щеше да се задържи

седнал. Ушите му забучаха и макар зараждащият се гняв да го държеше в съзнание, имаше чувството, че някой изсмуква сърцето му от гърдите с вакуумна помпа. — Това... не е... вярно...

— Нали видя доказателствата?

— Снимките.

Непрекъснато му бяха пред очите тези снимки. Измъченото ѝ триъгълно лице, взряно в камерата. Слабичката фигура, седнала смирено на ръба на канапето, сякаш очакваше пак да ѝ посегнат. Браян с горчивина си спомни колко далеч е бил от истината, когато си мислеше преди, че Еди не става за актриса.

— Еди? Погледни ме. Моля те.

Сякаш почувствала заплахата дори в звука на гласа му, тя още поплътно се сгуши в брат си. Приличаха на сираци.

— Нямаше никакво изнасилване! — изкрещя Браян, побеснял от гняв. — Изобщо не беше така.

— Изкарваш я лъжкия, така ли? — присви очи срещу него Нашийника. — След всичко, което си ѝ сторил.

— Не. Ами, всъщност да.

— О, мили боже. — Еди се разплака. Тихи, чуруликащи хлипания, като ранен гълъб. Брат ѝ погали огнената коприна на главата ѝ, вперил невярващ, пълен с отвращение поглед в Браян.

— Еди...

— Остави я на мира! — изсъска Том. Погледът му бе студен като бездушна милостиня. — Сега ние ще се погрижим за нея. Само ме е яд, че не съм се сетил навреме.

— Нищо не подсказваше, че трябва да я пазим — обади се Дензъл. — Кой да знае, че си такъв.

— Не съм такъв! — Спокойното презрение в очите им, наглото им лицемерие направо го влудяваха. Гадеше му се. — Никога не бих... Тя ме покани...

— Така ли беше, Еди?

— Покани ли го?

Отговорът ѝ, макар и заглушен от дрехата на Том, се чу съвсем ясно:

— Просто се появи на вратата.

— Виждаш ли? Съвсем си се побъркал, Брай.

— Още малко, ще кажеш, че няма да я обезщетиш за изтърпяното — озъби се Дензъл.

Браян видя отново как Еди сваля блузката си, смъква чорапогащите, умело насочва с пръсти възбуждения му член, пали клечка кибрит в нокътя си.

— И с пълно основание, по дяволите! — изкрещя той.

— Не е хубаво да се ругае — укори го Нашийника.

— Що за пример ни давате като учител.

— Да, ама той е нек'къв странен сорт.

— С всичките му там извънкласни занимания.

— За които не иска да си плати.

— Щот' изцяло си зависи от него.

— Абсолютно.

— Ако може да си понесе последствията.

— Хайде да поговорим сега спокойно и с...

— Той ще се справи с всичко.

— Роден водач.

— Истински талант.

— Доста надарен.

— Там, където трябва.

— Аз пък друго чух.

— И така. К'во ще кажеш за пет хилядарки, Брай?

— Пет бончета.

— Пет бона или всички тия пикантни снимчици цъфват на бюрото на Харгрийв.

— Той припадна.

— Не съм — Браян се стегна. Вдигна кльощавите си бедра и зае трепереща поза за преговори, подобна на стойката, която заемаха павианите, седнали на някое каучуково дърво. — Вижте... Не можем ли да го обсъдим? Да разгледаме всички „за“ и „против“.

— Тия две думи могат да се разглеждат като особено обидни — заяви Том. — Като имаме предвид сегашните обстоятелства.

Браян мислено повтори всичките си думи и не можа да намери нито една, която да изглежда обидна. Играеха си с него. Бяха се наговорили да чуват каквото не казва и да преиначават чутото, както се говореше, че правела тайната полиция в тоталитарните държави. Нямаше да издържи, беше убеден.

- Не се опитвай да ни размотаваш.
- И не се прави, че нямащ пари.
- Щот става дума за сериозен гаф.
- Аз наистина нямам толкова пари.
- Можеш да ги събереш.
- Хора като теб винаги се справят.
- Какво искаш да кажеш с това „хора като теб“?
- Чекиджии от средната класа.

Браян затвори очи — поне за миг да не ги вижда. Невъзможно му бе да повярва, че целият този неописуем ужас наистина се случва. Браян не беше смел човек. Не можеше дори да прочете думата „изпитание“, без да му се свие под лъжичката. Червата му бавно се раздвижиха и той ги стегна с всички сили, молейки се да не се изпусне. Дотук със салонните маниери в мигове на напрежение.

— Слушай сега, грознико — започна Дензъл с непринуден тон. Браян настръхна. — Виждаш ли това?

Дензъл сви юмрук и сините точки по отпуснатата набръчкана кожа на кокалчетата му се разтеглиха и изписаха: БИТ СИ.

— Знаеш, че с насилие нищо не се решава — затрепери гласът на Браян.

— Как пък го измисли — възрази Дензъл. — Ти си посегнал на сестра му. Ние те изправяме до стената. Оставяш я на мира. Проблемът е решен.

— Но вие не можете да живеете по този начин — викна Браян, който щеше да бъде очарован от подобна непочтена логика, ако беше изникнала по време на импровизация.

— Знаеш ли по-добър? — попита Нашийника, явно тласнат от искрено любопитство.

Браян се вгледа в суровите лица около себе си и разбра, че каузата му е безнадеждна. Нямаше смисъл да разчита, на каквато и да е проява на съчувствие. Затова прибегна до последното средство — започна да хленчи.

— Какво съм ви направил? Някога нещо да съм ви направил? — Мълчание. — Само се опитвах да отворя поне малко хоризонта на жалкия ви живот. — Мълчанието стана неприятно. — Да ви покажа един по-бляскав свят. Да ви въведа...

Том го прекъсна — вдигна ръка официален и сериозен, властен и непреклонен.

— Няма какво повече да говорим. Искаме половината сега, което означава до утре следобед. И другата половина в петък.

— Да предположим, че успя да ги намеря? — поиска да си изясни Браян, макар да му бе повече от ясно, че предполага нещо невъзможно.

— Връщаме ти касетката.

Касетка. Разбира се. Това обяснява замъглените отпечатьци и странната хартия. Изведнъж осъзна значението на разни подробности от онази вечер: отказа ѝ да изгасят лампите; музиката, която му се беше сторила толкова романтична — сигурно е била необходима, за да прикрива шума от камерата. О! Сладката червеночоса Еди била змия в пазвата. Усойница.

Чакай малко. Браян си спомни как първия срок изчезна чисто новата му камера „Саньо“, която бе донесъл да записва репетициите. Дали не бяха използвали...

— С каква камера?

— На един познат в Слоу. — Дензъл имаше отвратителния навик да прокарва език по дланта си и после да гали с тази ръка темето си, можеше да го прави по сто пъти. Браян неведнъж се бе чудил какъв ли вкус имаше накрая дланта му.

— Върти малък бизнес — подхвана измислицата Нашийника. — С образователни филми.

Те се спогледаха, после извърнаха очи към Браян, давайки му да разбере, че срещата е приключила. Браян се изправи и се приготви още веднъж да прекоси тази огромна Сахара, покрита с прилепнали едно за друго дървени блокчета с цвят на пясък. Тъкмо се бе добрал най-сетне до вратата и чу гласа на Еди:

— Браян.

— Да. — Той тръгна обратно с изненадваща лекота. — Да, Еди. Какво има?

Тя ровеше в джобовете на якето си. Накрая извади нещо, наподобяващо парцал, и го хвърли на пода. Гащите на Браян, бяха наопаки и на дъното им ясно се виждаше тъничко кафяво петно. Хрумна му да се обърне и да си тръгне. Да им покаже презрението си, като им обърне гръб. После се притесни да не започнат да разправят на

всички. Може даже да вземат да ги разнасят тия гащи из училището. Наведе се и ги вдигна.

Този път не бе прекосил и половината салон и пак го повикаха. Не се извърна. Само се спря на място, сърцето му щеше да изскочи през гърлото от страх, докато напъхваше гащите в джоба на панталоните.

Гласовете пак отекнаха. Всички го викаха в хор. Не грубо и злобно както преди малко, а сякаш се подмилкваха, уж приятелски. Като че ли се закачаха.

Браян почти пробяга последните няколко крачки, изплашен да не стане жертва на групови подигравки. Сграбчи дръжката и рязко отвори вратата.

— Недей — викна Еди. — Браян? Не си отивай.

Беше хукнала след него и сега го хвана за ръката. Задърпа го към себе си. Браян по-скоро усети, отколкото видя как и останалите тръгнаха към него, застанали плътно един до друг. За секунди всички се скупчиха наоколо и започнаха да го побутват към средата на салона, буйно, но весело, малкият Бор дори го бе хванал за ръка.

— К'во мислиш, Брай?

— Добре ли беше?

— Той наистина се хвана на въдицата. Хвана се, нали, Браян?

— Яко се спече.

— Да, отвсякъде.

— Само дето не става за пиесата. Ти к'во ще кажеш, Брай?

— Неее. Не става... — Изведнъж в ръката на Дензъл се появи дебела лъскава черна кутия. Той започна да я подхвърля във въздуха със завъртане и да я лови. Намигвайки на Браян. — Всъщност в онова, което би могло да се нарече „пиеса“.

— Не се сърдиш, нали, скъпи? — Еди оплете ръка около неговата точно както бяха пили вино и се усмихна в лицето на Браян. Открита, невинна усмивка, самоуверена, очакваща похвала. — Беше само импровизация.

Само импровизация. Само импровизация. Браян трепереше и се тресеше, объркан, измъчван от надежда и гняв. Не може да бъде. Те нямаха нито ума, нито въображението, а още по-малко дисциплината да измислят и да осъществят такъв сценарий. Бяха твърде глупави.

Дебелокожи. Малоумни. Слабоумни. Мразеше тъпото им самомнение. Ненавиждаше ги за самодоволството им.

— Ти каза, че можем да измислим нещо сами. Не си ли спомняш?

— Миналата седмица.

— Нищо лошо не е станало, нали, Брай?

Боже мили, още малко, ще го укорят, че не може да носи майтап.

— И неочакван край измислихме, както ни каза.

— Куди тиятр.

— Който „да смае и удиви“.

— Знам какво го тревожи. — Дензъл подхвърли касетата. Браян я сграбчи във въздуха.

— Това ли е...

— Това е.

— И друга няма?

— Отричаме наличие на други.

Браян свали ципа на якето си и пъкна вътре касетата. Настана дълга пауза. И понеже той си мълчеше, групата около него започна да се разпада. Дензъл отиде до успоредката, отвърза едно от въжетата с халките и започна да се катери по него. Другите зяпаха Браян, сякаш очакваха да им каже какво да правят. След като забавната част бе приключила, те като че ли отново се бяха върнали към обичайната си човеконенавистна летаргия.

— Имаме още половин час, Брай.

— Не ме наричай „Брай“.

— Какво ще правим?

— Правете каквото искате. — Браян опипа касетката, единствената, на безопасно място до хлътналия му гръден кош. — Мрете, ако щете.

Повече никога няма да влезе в този гимнастически салон. Цялата стимулираща, творческа работа, която бе кипяла тук, беше станала на пепел, мръсна пепел, запушила устата му.

— Няма ли да репетираме? — попита малкият Бор.

— Човек трябва да е луд, ако отдели и пет минути да се занимава с вас, а аз с кой акъл загубих пет месеца от живота си? И как съм могъл дори за миг да допусна, че смрадливата противна клоака, дете минава за мозък в недораслите ви глави, ще започне някога да разбира

каквото и да е от литература, музика или драма. Предлагам всички да си отпъзлите обратно в канавката, където явно ви е мястото. И ако зависи от мен, можете да си останете там, докато изгниете.

Оперативката беше скучна и безплодна. Барнаби нямаше никаква нишка, за която да се хване, нито гениално прозрение, нямаше и вдъхновение, а и не беше от хората, които можеха да се правят, че имат. Не беше и от началниците, които хвърлят вината за безизходицата върху екипа си. Много други, къде по-висши по чин, не биха се поколебали да постъпят точно така, но това не беше никаква утеха за Барнаби.

Вече всички бяха изчели сваления текст от разговора с Дженингс. Непосредствената реакция раздели хората в заседателната зала на две доста ясно обособени групи. Половината заявиха, че историята им се струва изсмукана от пръстите, а останалите се трогнаха, заинтригувани от тъмния характер на разказа и новата светлина, която хвърляше върху дотогавашната им представа за жертвата.

Но ако Барнаби се беше надявал да му подскажат нещо, което да тласне следствието в по-плодотворна посока, трябваше да се разочарова. Залата наистина бе пълна с мълчалива подкрепа. Съвсем ясно се усещаше желание да помогнат, да блеснат дори, но също толкова ясно се долавяше и чувството на безсилие, породено от невъзможността да направят каквото искат.

Накрая младши детектив Уилоуби се зачуди на глас дали самият Дженингс не е Нилсън, разказал историята така, че да отклони разследването от себе си. Явно имаше разминаване във възрастта, но той бе доказал, че умее да лъже.

Барнаби отбеляза, че биографията на писателя е добре документирана и може лесно да се провери, което следователно налага да се отхвърли хипотезата на детектив Уилоуби. Не го каза назидателно — момчето беше съвсем ново в работата и само на осемнайсет, — но Уилоуби, макар и да успя да кимне спокойно, доста се разстрои от неуспешния си опит.

— Скоро работата ни съвсем ще замре, ако не се появи нова информация. Не можем да държим трийсет души тук да си клатят

краката. Някои от вас ще трябва да се върнат в своите отдели до края на седмицата. Следете за имената си на дъската за известия. Винаги можем да вдигнем оборотите, ако нещата потръгнат.

А за днес искам да разпитате отново всички, присъствали вечерта, когато е убит Хадли, като преди това прочетете предишните им показания, включително казаното от Хътън и Клептън при втория разговор с тях. Искам да ги изядете с буквите. Търсете разминаване или противоречие, колкото и маловажно да ви се вижда, особено ако противоречат на собствените си думи. Минали са шест дни, откакто разговаряхме с тях. Сигурно са забравили по-голямата част от казаното тогава и навярно са си спомнили неща, които според тях нямат нищо общо със случая, но за нас може да са от голяма полза. Не забравяйте, че макар личните мнения да не са от особено значение за съда, все пак понякога могат да ни насочат към нещо, което ще има нужната тежест. Опитайте се да създадете атмосфера, в която хората да не се притесняват, ако сгрешат или променят мнението си. Често нежеланието да се излагат им пречи да се върнат назад и да споделят информация, която може да се окаже ценна.

От вас искам да се опитате да вникнете във вече казаното, да видите какво се спотайва зад него. Привидно искрените реплики понякога крият нещо по-сложно. Сравнете версиите на различните хора за едно и също събитие. И пипайте внимателно. Петима от шестте човека, с които ще разговаряте, не са извършили нищо противозаконно.

Не беше необходимо да уточнява, че и шестимата можеха да се окажат невинни. Всеки знаеше колко е истинското месо в чинията.

— Освен това бих искал да съберете информация за деня преди сбирката, който досега не е бил щателно проучен. Може да се е случило нещо необичайно, което обаче никой не е сметнал за нужно да спомене.

Тук униформен сержант се намеси с въпроса дали е решено вече какво ще правят с Макс Дженингс.

— Ще бъде освободен малко по-късно тази сутрин. Нямам причина да го задържам.

— Извинете, сър, но се питах — започна инспектор Мередит, учтив и превзет, като излязъл от комедия за периода на Реставрацията.

— Да?

— Снощи преглеждах показанията на Клептън от двата разговора с него. — (Ами браво на теб, Иън.) — Бих ли могъл да попитам дали вие лично имате някаква представа какво е правил той между единайсет и дванайсет в нощта на убийството?

— Според сержант Трой се е мотал около къща в селото, където живее една от ученичките му.

— Разбирам. Благодаря, сър.

Мередит имаше невероятната способност да изписва с абсолютна точност мислите си върху лицето, без да помръдне и мускул. В този момент на физиономията му се четеше: „Трябваше да го кажете, без да ви питат. Кой сега крие информация от другите?“

— Споменато е в бележка, приложена в папката, сър — уточни Трой с ледена учтивост.

След като оперативните работници тръгнаха по задачи, Барнаби се оттегли на бюрото си в дъното на залата. Нямахше нужда да търси тишина и спокойствие в кабинета си. Телефоните, които така оглушително звъняха само преди седем дни, сега рядко се обаждаха. Понякога се случваше някой да използва компютър, но по-скоро за справки, отколкото за да добавя нова информация. Поне две трети от машините не работеха. Виждаше се, че работата замира — процес нормален и носещ удовлетворение при успешно завършване на следствието, но потискащ и тягостен в обратния случай.

Барнаби включи своя монитор и изкара на екрана сваления текст от записа на разговора с Ейми Лидиърд. Но едва бе започнал да го чете и се обадиха от полицията в Дъблин. Това се случваше доста често. Контактът с Ирландия беше почти ежедневен, често във връзка с движението на известни терористи или заподозрени. Но сега обаждането бе в отговор на молбата на Барнаби, който бе поискал сведения за бившия приятел и сводник на Лиъм Ханлън.

Накратко, информацията за Конър Нилсън бе максимално категорична. Мъж, подвизаващ се под това име през последните двайсет години, тоест откакто е известен на полицията, бил изваден от река Лифи преди осемнайсет месеца. Краката му били напъхани в кофи с цимент, гърлото — прерязано, а ушите — отрязани. Знае се, че е бил свързан с рекетъорство, разпространение на наркотици и проституция.

Попитаха Барнаби дали това е човекът, когото търси, и той отговори, че не би се изненадал, ако става дума точно за същия мъж. Обещаха да му изпратят останалите подробности по факса, главният инспектор поблагодари, увери ги, че работата не е спешна, и затвори телефона. Стори му се, че току-що чутото внесе потресаваща симетрия в разследвания случай. Тези двама мъже, впрегнати заедно в хомота на изпълнено с насилие детство, макар и разделени, завършват живота си, покосени от насилие.

Стана му нервно и неспокойно. Изправи се и закрачи напред-назад. В ума му нахлуха образи. Малко момче плаче, покрито с кървави карантии. Прострелян мъж лежи в незнаен гроб, устата му пълна с пръст. Друг стои прав, удавен, с дълбок разрез на гърлото. Около него водата е на кафяви петна, които бликат от раната му, самата тя е светла като корем на риба, а отворът ѝ расте ли, расте. Последният образ, и може би най-ужасният (Барнаби се беше изправил пред снимките на стената), бе окървавеният череп на Джералд Хадли.

Стари цитати, позабравени реплики изплуваха в главата на главния инспектор... Кой би помислил, че старецът... от корал бяха костите му... окованият Банко се усмихва... стар като Каин... всяка сълза от всяко око^[1].

Не можеше да откъсне поглед от снимките.

Браян не само напусна гимнастическия салон, но и сградата на училището. Заяви, че го боли стомах, намери някой да го замести в единствения час, който имаше този следобед, и си тръгна. Нямахше търпение да се махне от това ужасно място, където така безмилостно го бяха скопили.

Чудеше се дали не би могъл да измисли нещо, та никога повече да не се върне там. Оставаха по-малко от три седмици до ваканцията. Можеше да каже, че се е контузил. Или пък сегашното му уж неразположение се е развило в тежко заболяване, което го е приковало на легло. Ако успее да се покрие до средата на юни, проклетите копеленца ще завършат. А и заплатата щеше да си му върви.

От друга страна (Браян внимателно натисна спирачки, за да спре на светналия червено светофар), дали пък нямахше по-положителен начин да се погледне на това дяволско злощастие, което го бе

сполетяло? Колко пъти бе чел интервюта с разни известни писатели и актьори, които били принудени от удар на съдбата, често в доста напреднала възраст, да зарежат някаква досадна професия и после да намерят истинското си призвание. Защо пък да не му се случи и на него същото?

Театърът, разбира се, не е доходно занимание. Понякога щяха трудно да свързват двата края. Щеше да има периоди на бездействие. Но колко по-добре е да си без работа, когато ти е приятно да работиш. Трябваше само да пробие. Браян си представи как поставя пиеси — не как се мъчи с бездарни пубертети, а твори с група невероятно ентузиазирани млади актьори и репетира с тях на сцената на Барбикан или Стратфорд. Натиснат клаксон го подсети, че светофарът е светнал зелено.

Той подкара колата унесен, фолксвагенът пое към дома като уморено добиче в края на работния ден. Когато стигна покрайнините на Мидсъмър Уърти, Браян тъкмо уверяваше Кенет Брана, че не е сгрешил, като е решил да постави своя първи „Крал Лир“ толкова млад, и че заедно не само ще се справят с трудната пиеса, но и ще пожънат небивал успех. Група хора, събрали се пред таблото за съобщения наред Площада, върна мислите му към действителността.

Двама нахални мотористи бяха спрели пред къщата му, затова Браян паркира съвсем близо до таблото за съобщения, излезе от колата и забеляза, че голяма част от хората го зяпнаха. Заинтригуван, той внимателно се огледа за коли и прекоси лъскавия мокър асфалт, за да види какво става.

Неочаквано си спомни за убийството на Джералд, за което от дни не бе и помислял, а сега се сети само защото му хрумна, че на таблото вероятно е закачено нещо във връзка със случая. Например портрет с надпис: „Виждали ли сте този човек?“ Или фотография на някой, когото полицията би искала да разпита. Един мъж го погледна похотливо и му се усмихна. Браян премита озадачен. Таблото бе покрито със снимки на Браян с Еди. Всичките бяха в найлонови пликосе, за да не се повредят от влагата, и здраво закачени с кабарчета. И макар лицето на Еди да не се виждаше, останалата част от тялото бе достатъчна, за да даде ясна представа за естеството на заниманията им. Никой обаче не се бе погрижил да скрие лика на Браян.

Той бе приковал поглед в циничната изложба, подпрял се с ръка на таблото, за да не падне. Ушите му бучаха, бе загубил ориентация, сякаш след миг щеше да заспи под въздействието на силна упойка.

— Добре ли си, приятел? — попита похотливо усмихналият мъж.

Браян не го чу. Бавно вдигна ръце и се опита да свали снимките, но пръстите му — големи и подути от студ, не успяваха да подхванат кабарчетата. Пробва с нокътя на палеца, но само го изкриви зверски — сълзи му излязоха от болка. Накрая започна да ги къса. По таблото останаха само парченца найлон и хартиени триъгълничета, забодени с кабарчета. Смачка снимките на топка и ги навря в джоба си. Обърна се и пое по улицата, забравил да се огледа — за щастие пътят бе пуст. Слепешката тръгна към вкъщи, а след него и всички останали около таблото за съобщения, но той не забеляза.

Портата сякаш бе заяла. Браян бутна силно, но видя нещо зад нея, което ѝ пречеше да се отвори. Беше пишещата му машина. Провря се през тесния процеп, наведе се и я вдигна. Последният епизод от пиесата му все още стоеше на валяка, мокър и залепнал по него.

Сега Браян забеляза, че цялата права и тясна пътека, водеща към входната врата, бе осеяна с най-различни неща. Видеокасети, книги, дрехи. Грамофонни плочи в шарени калъфи. Сребърната му купа — награда за декламация. Вратовръзки, обувки. Оливър — неговото тролче.

Тръгна бавно по пътеката, стиснал пишещата си машина. Крачеше внимателно, но все пак успя да стъпи върху веселите сладко усмихнати сестри Нолан — плочата изхрущя под крака му. Заваля.

Остави машината на стъпалото пред вратата и затърси ключа. Намери го, само дето не влизаше в ключалката, която, както най-сетне забеляза, беше необичайно светла и лъскава. Зави покрай къщата, прегазвайки градината — изкаля маратонките и маншетите на панталоните си, — стигна до прозореца на хола и почука по стъклото.

Сю, вързала косата си на опашка с кадифена панделка, седеше на масата и рисуваше. Бе запалила газената лампа и сянката на профила ѝ, неестествено голяма, се очертаваше в златен ореол на стената.

Браян почука още веднъж. Дъждът се засили. Зрителите на това представление, скупчили се на тротоара пред къщата, като под команда вдигнаха яките си. Една жена извади прозрачна найлонова качулка, тръсна я да се отвори и покри косата си с нея.

Сю изми четката си в буркан с чиста вода и я избърса в парче плат. После стана спокойно и бавно излезе от стаята. Браян хукна към входната врата. Капакът на пощенската кутия се отвори с тихо щракване, през отвора се подаде плик и тупна на черджето пред прага.

Той го грабна, скри се, доколкото може под малкия навес и скъса плика. Посланието вътре бе кратко. За в бъдеще съпругата му щеше да общува с него единствено с посредничеството на адвокат, чийто адрес и телефон са приложени. През следващите няколко дни Аманда ще живее при баба си и дядо си.

Браян отново прецапа през калта до прозореца на хола и почука на стъклото за трети път. Но Сю, заковала поглед високо над главата му, вече дърпаше завесите пред лицето му.

— Как си?

— Добре.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Трепериш.

— Само външно.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не, Ейми, добре съм. Честно.

Сю обърна гръб на спуснатите завеси. Ейми стана от старата продънена табуретка, бутната в една от нишите. Беше се преместила там, щом чуха Браян да прави опити да отключи чисто новата ключалка.

Усети, че продължава да стиска пръстите на ръцете си, затова бавно отпусна хватката и протегна пръсти. После загрижено погледна към Сю, която стоеше изправена, изпънала вдървено рамене назад, като войник на парад.

— Мислиш ли, че ще опита през задната врата?

— Сигурно. Пуснала съм резето. — Гласът на Сю беше дрезгав, сякаш бе настинала.

— Прозорците?

— Затворени са добре. — Издаде звук като начало на кашлица или възкликание. — Не се тревожи. Не може да влезе.

— Не се тревожа. — Не беше съвсем вярно, макар Ейми наистина да бе по-спокойна, отколкото в началото, когато Сю ѝ се обади по телефона, за да ѝ каже веднага да отиде у тях. А това беше преди около час. Хонория вдигна слушалката и толкова се изненада от настоящия и нетърпящ възражение тон на Сю, че успя само да предаде съобщението без никакъв коментар. Ейми тутакси тръгна и завари приятелката си да разхвърля ризи и пижами из градината пред къщата. После Сю влезе вътре, Ейми я последва, като заобикаляше или прескачаше всякакви видове дрехи.

— Какво става, за бога? — викна тя, щом затвори входната врата. — Какво се е случило?

Сю беше леко задъхана. Вдигна ръце, сякаш за да види за свое собствено удовлетворение, че са празни.

— Край — заяви тя.

— Какво правят всички тези неща навън? — Ейми се опита да хване Сю за ръка, но тя се дръпна. — Моля те, Сю, кажи ми.

— Викнах човек да смени ключалките. Дойде от Лейси Грийн. — Сю се огледа с мрачна решителност, като че ли правеше инвентаризация. Ейми също се огледа. Стори ѝ се, че някои вещи липсват, макар да не се сещаше точно какви бяха.

— Това, разбира се, е временно. Така ми каза адвокатът. Нещата трябва да се уредят. Но това е моя грижа, каза той. И защо не? Заслужила съм си го, работила съм си го. Те ще живеят при майка му. Нека. Да видим дали ще ѝ хареса. Да ѝ подскачат наоколо, да си слагат краката по възглавничките ѝ. Да гледат анимационни филми. Дум-дум насам, дум-дум натам. Тя си мисли, че са ангелчета. Да видим дали ще ѝ...

— Сю! — Ейми я сграбчи за раменете. — Ти ме повика. И аз съм тук.

— Ейми...

— Всичко е наред. — Ейми я целуна по ледено — студената буза и усети как мускулче подскочи и се сви. Сю се освободи от ръцете ѝ с безучастен вид, сякаш примирила се с невъзможността да намери утеха.

— Разкажи ми — тихичко повтори Ейми.

Сю ѝ разказа. Ейми слушаше, челюстта ѝ увисна от удивление, а очите ѝ бяха станали на палачинки.

— На таблото за съобщения на Площада?
— Да.
— Но... кой ги е сложил там?
— Един бог знае. Аз ги видях, като отивах към детската градина.
— И къде са сега?
— Нали ти казах — в гласа на Сю прозвуча леко раздражение.
— На таблото.

— Ама още ли са там?
— Да.
— Оставила си ги?
— Да.
— Цял ден.
— Да.
— Ах... — Ейми закри уста с ръка да спре... и тя не знаеше какво точно. Писък на изумление? Вик на ужас? Крясък на удовлетворение? Пристъп на смях?

Докато се гледаха в очите, застанали една срещу друга, замръзналото изражение на Сю започна да се топи, напуква, докато накрая изцяло се разпадна и тя избухна в сълзи. Ейми я отведе до канапето, настани я и седна до нея.

— Яд ме е — изплака Сю. — Толкова ме е яд.
— Сигурно. И аз така бих се чувствала.
— Години наред да...
— Хайде, хайде.
— Да търпя подигравките му.
— Знам.
— Колко съм била глупава. Грозна съм била, никакъв сексапил съм нямала. Не мога да готвя, не мога да шофирам. Рисунките ми били пълен боклук. Не ставам за майка...

— Ти си чудесна майка.
— И през цялото време... през цялото време...
Ейми почака Сю малко да се поуспокои и ѝ подаде голяма копринена кърпа, която някога бе принадлежала на Ралф.

— Издухай се хубаво.
Сю тихичко се изсекна и попи сълзите по лицето си.
— Извинявай.

— Не се извинявай. — Ейми прибра в джоба си подгизналата копринена топка. — Хубаво е да си поплачеш.

Сю започна полека-лека да се съвзема и Ейми се зачуди какво ли предстои. Защо ли я беше повикала? За да почерпи сила от нейното съчувствие и морална подкрепа? Или да ѝ помогне да осъществи конкретен план? Каквото и да беше имала предвид, Ейми бе готова да ѝ помогне. Сега, след като поотмина първото ѝ изумление от новината за абсурдния и скандален фотомонтаж, изведнъж осъзна как самата тя кипи от гняв заради Сю.

— Искаш ли да направя нещо?

— Само да почакаш тук, докато си дойде.

— Разбира се. — Ейми си представи как ще побеснее Браян, ако на път за вкъщи случайно види последния информационен бюлетин на таблото за съобщения. Той по природа беше патологичен лицемер, но сега способността му моментално да преиначавя всичко, което го злепоставя, определено щеше да се изправи пред най-сериозното си предизвикателство. А човек, който е свикнал да се самозалъгва, принуден да застане пред истината за себе си, можеше да реагира по ужасно опасен начин. При това рискът не засягаше единствено осмелилия се да каже горчивата истина.

— Да не се боиш, че ще омекнеш и ще го пуснеш да влезе? Затова ли искаш да остана?

— Не — отговорът на Сю дойде от кухнята, където пълнеше буркан с вода, в който да си мие четката за рисуване. Върна се и остави буркана на масата, после запали лампата. — Просто искам да не съм сама.

— Дали ще се разбеснее?

— Само вътрешно.

Именно Ейми забеляза Браян първа — по-рано от очакваното, — видя го да слиза от колата и да прекосява с тежки стъпки Площада. Сю вече бе приключила с подреждането на сцената, представяща спокойна творческа атмосфера, сред която тя работи и не иска да бъде обезпокоявана — сцената, която Браян видя през прозореца на всекидневната.

Ейми задържа дъх, когато в отговор на неговото настоятелно чукане Сю бавно се изправи, взе някакъв плик и излезе от хола, а после се върна и също така бавно дръпна пердетата.

Макар Сю да направи всичко спокойно и напълно овладяно, Ейми забеляза как главата ѝ стоеше изкривена назад под необичайно остър ъгъл. Предположи, че приятелката ѝ се страхува да срещне погледа на Браян, но грешеше. Всъщност Сю гледаше нагоре не от страх, а водена от твърдото убеждение, че ако дори веднъж погледне в очите мъжа си, няма да успее да се спре и ще забие юмрук в тъпото му лице направо през стъклото на прозореца.

След като обядва по всички правила на диетата си, Барнаби се върна в заседателната зала. Бе едва три часът, но някои от оперативните работници вече се връщаха от задачите си. Сержант Трой обаче не беше между тях. Той бе изпратен да поизмъчи още малко Браян Клептън на принципа: познатият дявол има по-голям шанс да мине през защитата на заподозрения, отколкото непознатият. Особено ако този познат дявол вече е успял здраво да го наплаши.

Барнаби за трети път се накани да препрочете показанията на Ейми Лидиърд, дадени в неговия кабинет. Предишният им прочит отново бе предизвикал появилото се и по-рано неприятно усещане, че в тях има скрито нещо, което не се връзва, но все още не бе успял да разбере какво точно беше.

Зачуди се дали не ставаше дума за противоречие с реплика, чута по време на първия разговор в дома на Хонория сутринта, когато започна разследването на убийството. Този разпит бе заведен под името „Лидиърд, Х.“, защото именно Хонория говори надуто и властно почти през цялото време. Участието на Ейми, доколкото си спомняше Барнаби, беше само откъслечно — меко казано.

Изостави своя компютър, премести се пред съседния празен екран и затърси файла. Докато набираше името, за момент се сети за онова конте, дето му е трън в очите, но на сутрешното заседание прие да посети дома на Хонория Лидиърд. За голямо разочарование на Барнаби злобното чувство, с което бе насърчил Мередит да се опита да убеди Хонория да дойде и даде отпечатащи от пръстите си, бе рикоширало обратно върху него. Следователят се върна с новината, че госпожица Лидиърд, макар и при никакви обстоятелства да не би посетила полицейския участък, все пак е готова да се подложи на

въпросната процедура, ако лично главният инспектор се заеме с тази задача и я осъществи в нейния дом.

Барнаби тръсна шава и съсредоточи погледа си върху зелените букви на екрана. Доколкото си спомняше, Хонория през цялото време бе отговаряла отрицателно и сега, като прегледа текста, видя, че е прав. Ейми бе задала един-единствен плах въпрос и бе вмъкнала една-единствена реплика, и то свързана с домашния бит.

„Първо направих по едно мляко с какао...“

И тук зълва ѝ грубо я бе прекъснала. Барнаби не видя нищо особено значимо в казаното. Хонория по принцип обичаше да пресича хората — беше ѝ стил на говорене, и на главния инспектор му се стори малко вероятно да се е опитала да скрие нещо с прекъсването — какво би мото да разкрие правенето на какао?

Барнаби плъзна курсора и боядиса в червено контекста на кратката реплика на Ейми, като започна от своя собствен въпрос към Хонория.

„Б.: Веднага ли се оттеглихте?“

Х.: Да. Имах главоболие. Бяха разрешили на госта да пуши. Отвратителен навик. Тук не бих му разрешила.

Б.: А вие, госпожо Лидиърд?

Е.: Не веднага. Първо...“

Барнаби блъсна стола си назад така рязко, че го удари в бюрото отзад — служителката, седнала там, подскочи и го изгледа изненадано. Той измърмори някакво извинение. Върна се при своя компютър и бързо намери каквото търсеше. Беше точно в началото. Беше попитал Ейми дали са се прибрали веднага вкъщи след сбирката в „Плоувърс Рест“ и Ейми бе отговорила:

„Да. Аз направих по едно мляко с какао, после се качих да работя върху книгата си. Хонория отнесе нейната в кабинета.“

Добре де, има разминаване, но е много незначително. Съвсем незначително. Даже ако беше още по-незначително... — Барнаби усети как надигащото се в него вълнение посърна още преди да го бе обзело. Защото какво означава една дума? Особено като глагола „оттеглям се“, който можеше да изразява толкова много неща. За едни може да означава да изчезнат в банята и дълго да се киснат във ваната, за други — да се затворят в бърлогата си, да си наляят нещо по-силно

и да си надянат слушалките. Защо за Хонория да не означава да отиде в кабинета да чете?

Но тук се казваше, че имала главоболие. Барнаби се наруга, задето не бе задал въпроса по-конкретно. Например: веднага ли си легнахте? Или дори: качихте ли се горе? И тогава, ако, разбира се, Ейми казваше истината, щеше да хване Хонория в преднамерена лъжа. Барнаби бе малко разочарован от удоволствието, което предизвика у него мисълта пак да се изправи срещу Хонория.

Отново прочете внимателно и двата записа, но не откри друго обяснение за появилото се преди време усещане за нещо нередно. Това мъничко противоречие бе перлата в сърцето на стридата.

Въздъхна, затвори и двата файла и отвори файла на Лора Хътън. Бързо прехвърли първия разговор, в който нямаше нищо съществено, и премина на втория, когато тя доста пи, плака и руга мъжа, своенравно отказал да я обича, или поне Лора така виждаше нещата.

Барнаби четеше внимателно, потъна изцяло в текста, забрави за всичко друго около себе си. Както и преди, търсеше несъответствия, противоречия или просто нехайно изпуснати думи. За съжаление, поради естеството на признанията ѝ всичко, което описваше — посещенията ѝ в къщата на Хадли през лятото, кражбата на снимката, нощните ѝ скитания, плод на любовните ѝ възжелания, — всичко това не подлежеше на проверка.

Чу се подрънкване на порцелан, разнесе се приятна миризма на кафе и на бюрото му се появи чаша с чинийка.

— А. — Барнаби установи самоличността на приносителя и отбеляза: — Върна се значи. Какви са новините от великия театрал?

— Отишъл да играе бинго, това е последното, което чух.

— Не подлагай на изпитание търпението ми, сержант. Не съм в настроение.

Трой надяна на лицето си изражението „Какво толкова казах“, седна и разви един шоколадов десерт.

— Добре си прекарах, няма що.

— С Клептън ли?

— По-скоро без Клептън.

— Как така?

— Отивам в училището — тръгнал си по-рано. Отивам у тях — жена му вика: „У майка си е.“ Отивам у майка му и какво става?

Господин Клептън отворил вратата ѝ бил така ужасен от паркиралата пред портата му полицейска кола, че сграбчил Трой за лакътя (макар сержантът да не бил с униформа) и насила го издърпал вътре в къщата, обръщайки обичайната процедура наопаки.

Щом затръшнал вратата зад гърба му, ето я и госпожа Клептън. Опакована като за подарък в лъскави найлонови дрехи, кърши ръце и плаче: „Не иска да излезе от тоалетната.“

И наистина. Трой тропал по вратата на тоалетната, настоявал Браян да отвори с много силен глас, за да надвика поп музиката, която думтяла на горния етаж. Но напразно.

Накрая се отказал и старите Клептън го изпроводили чак до портата. Като се качвал в колата, минали някакви хора и госпожа Клептън високо подвикнала: „Ако го видим, ще ви се обадим, сержант. Много е тъжно да си загуби човек кученцето.“

Трой разказа историята добре и успя да разсмее Барнаби.

— Искате ли да взема заповед за задържане, шефе? И да го доведем.

— Може би утре.

— Открих какво означава словоблудство.

— Слово какво?

— Сещате се — тъпата му пиеса.

— О, да. И как откри?

— Проверих в речника.

— Ти си про... — Барнаби се прекъсна моментално, но видя, че не е успял да се спре навреме. Боже, как можа изобщо да му хрумне такава снизходителна мисъл, че даже пък и да я каже. — Извинявай, Гавин. Наистина.

— Няма нищо. — Но Трой бе порозовял целият. — Разбираемо е. Не съм учен, както знаете. Купихме го за Талиса Лийн. Ако ѝ потрябва за някое домашно след време.

— И какво означава „словоблудство“?

— Неправомерна, обидна употреба на думи. Голям сноб. Нали това е правилната дума?

— Право в десетката. — Барнаби допи кафето и бутна чашата настрана. Тъкмо щеше да се върне към своето мини откритие в показанията на Лидиърд и в залата се появиха още няколко оперативни работници.

Веднага му стана ясно, че не са попаднали на нищо ново. Изглеждаха отегчени, изморени и намусени, като хора, прекарали няколко часа в неуспешни опити да постигнат нещо и при това са знаели, че ще стане така още преди да са започнали.

Младши детектив Уилоуби се приближи до бюрото на Барнаби и въздъхна с облекчение, като видя, че Трой става и се отдалечава — неведнъж бе изпитвал на гърба си острия език на сержанта. Барнаби му посочи празния стол, Уилоуби седна, внимателно постави фуражката си върху коленете и също така внимателно сложи в нея бележника си.

Барнаби се приготви да го изслуша със смесица от симпатия и раздразнение. Момчето беше доста крехко, а и не освежи ли идеите си, щеше да се наложи да напусне полицията. Барнаби подозираше, че в крайна сметка точно така щяха да се развият нещата, и само се надяваше поводът да не е някой нервен срыв.

— Разговарях с господин Сейнтджон, сър, както ми наредихте — започна Уилоуби. — Той няма какво да добави към показанията си за своето посещение у Хадли, нито за сбирката, нито за последвалите събития. Но спомена нещо, което е забелязал през деня, макар да ми се струва доста несъществено...

— Аз ще реша дали е несъществено, детектив.

— Да, сър. Като изпращал господин Хадли, видял госпожица Лидиърд да излиза от портата на „Плоувърс Рест“ и да се отдалечава с колелото си.

— Знаете ли в колко часа е станало? — Барнаби взе химикалката си.

— В единайсет и половина. Господин Сейнтджон си спомня, защото бил изгубил точно половин час от времето си за писане. Идвала на два пъти същия следобед. Ако си спомняте, „Бородино“ е точно срещу...

— Да, да. Продължавайте.

— Хадли не отворил вратата, но това, изглежда, не е необичайна практика, ако човек знае кой стои на прага му.

Настъпи пауза. Уилоуби нямаше какво повече да добави и пръстите му нервно се плъзнаха по ръба на фуражката, после здраво стиснаха козирката. За нула време мълчанието се превърна в непоносимо бремене за него.

— Странен образ е този... Сейнтджон. А пък кучето му...

— Благодаря, Уилоуби. — Барнаби му се усмихна разсеяно. — Добра работа.

— О! — Уилоуби се изправи сковано и пъхна фуражката под мишница. Бележникът изпадна. Той се наведе да го вземе, грейнал от задоволство. — Да, сър. Благодаря.

Барнаби не го чу. Облегнат назад, затворил очи, той вече се бе пренесъл на Площада в Мидсъмър Уърти и си го представяше така, както вероятно бе изглеждал в онова мразовито утро в последния ден от живота на Джералд Хадли. Сигурно са били обзети от известно вълнение преди срещата с известния писател. Без съмнение са се заели да направят нещо за почерпка, трябвало е да се приготвят за сбирката в „Плоувърс Рест“. В късната утрин собственикът на тази красива къща решава да обезпокои стар човек, чието единствено желание е да го оставят на мира да си пише шпионския роман. В единайсет часа една жена си къса сърцето от плач, пълни кошчето с подгизнали кърпички и е прекъсната от също толкова нежелан посетител. След срещата им тази личност отива направо в дома на Джералд Хадли. Не го намира и по-късно се връща пак. После трети път.

Барнаби отвори очи. Сърцето му ускори ход, пришпорено от оформящата се хипотеза за евентуалната причина за това странно упорство. Застави се да се успокои, задиша дълбоко и диша така, докато пулсът му влезе в приемливи граници.

Лора навярно е още в магазина. Намери телефонния ѝ номер и го набра. Тя вдигна моментално.

— Госпожо Хътън? Главен инспектор Барнаби на телефона. Дали бихте направили нещо за мен, госпожо Хътън?

— Тъкмо се канех да отида при съседите да се почерпим по чашка. Спешно ли е?

— Да — призна Барнаби. — Така мисля.

Ейми беше в стаята си, работеше върху книгата. Започна в пет часа и все още не я бяха викали за нищо нито с дрънкане на звънчето, нито с устни заповеди.

В момента се безпокоеше за стила на своята проза, който бе влязъл в едно удобно русло и вече ѝ звучеше прекалено познато. Но

дали си струва, чудеше се Ейми, дъвчейки върха на химикалката си, постоянно да се търсят нови прилагателни? Нямахше ли читателят да се чувства по-добре с изпробвани комбинации, доказали своята уместност? И това не е оправдание за проявен от автора мързел, спореше със себе си Ейми, защото има някои съчетания, които са толкова сполучливи, че и най-талантливият писател не би могъл да измисли по-добри.

Бърз поглед към смрачаващото се небе отвъд прозорците на спалнята разкриваше загадъчната красота на розовите нюанси. Черната коса при определена светлина определено придобиваше лъскавия черно-син цвят на гарваново крило. А нима очите на влюбения до полуда не светваха точно като Звездици в нощното небе, когато се спрат на обекта на любовните си възжелания.

Ейми намери малка утеха в мисълта, че подобен спад на доверието в собствените умения не бе съвсем непознат и на най-успелите в занаята. Макс Дженингс бе разказал как започва всяка нова книга убеден, че този път ще създаде с нея отношения на безметежно блаженство, влюбените ще изпрацат всеки залез, хванати за ръка, и никога няма да разменят и дума накриво. Но никога не ставало така. Много преди да завърши глава първа, те вече са се хванали гуша за гуша, крещат си, ругаят се и чупят чинии.

Ейми въздъхна, събра мислите си и отново се съсредоточи върху листа пред себе си. Сцената, над която работеше, бе изпълнена с драматизъм. Араминта избяга от Черния Руфъс, скачайки от файтона му (подходящо облечена в анцуг „Дона Карън“) в пряспа току-що навалял сняг. Измъкна се от снега, неохотно заряза пелерината си — имитация на хермелинов модел на Версаче със закопчалки от истински кехлибар и качулка, осеяна с изкуствени диаманти — и хукна по замръзналата повърхност на езеро, преследвана от ловджийски кучета. Ейми отново задъвка химикалката. Реши, че ловджийските кучета са малко неуместни, и ги замени с вълци.

Нямаше никакъв проблем да се постави на мястото на своята изпаднала в беда героиня, защото самата тя трепереше от студ, макар и в стаята си — сигурно беше под нулата. Стана и отиде да пипне ръждясалия радиатор. Усети ледената му повърхност дори през ръкавицата. Цял ден беше така и сто процента щеше да си остане така.

Ейми заподскача на място с дебелите пухкави ботуши върху протрития килим. Опита да стопли с дъх върховете на пръстите си, разтри силно бузите, но само я заболя. Спомни си обещанието на Хонория непременно да оправи отоплението и реши да слезе в библиотеката да поговори със зълва си.

Излезе на площадката на стълбището. От всички страни я зяпнаха тъмни, дебело лакирани портрети на величествено облечени представители на рода Лидиърд, чиито корени се губеха някъде в шестнайсети век. Особено противен ѝ беше един съдия с лице на ястреб, който изглеждаше способен не само да изпита истинско удоволствие от произнасянето на смъртни присъди, но и собственоръчно да ги изпълнява със същата наслада, само трябваше да запретне ръкави.

Хонория седеше на бюрото си, погълната от своите хералдически занимания. Изглеждаше напълно откъсната от дребнавите проблеми на този свят. Макар единственият реотан на отоплителната печка да работеше, голямата стая бе почти толкова студена, колкото и спалнята горе. Ейми запристъпва от крак на крак на прага, но Хонория не ѝ обърна никакво внимание.

— Извинявай...

— Кръв и кости — измърмори на себе си Хонория. — Ето кое има значение. Кръвта е от значение. Костите са от значение.

— Хонория?

Хонория вдигна очи. Те горяха и гледаха право в Ейми, но сякаш не я виждаха.

— Ужасно е студено. Може ли да...

— Махай се. Не виждаш ли, че съм заета.

Ейми си тръгна. Явно не беше сега моментът да пита Хонория дали е поръчала въглища и дали ще се накани скоро да оправи неандерталското котле. Докато минаваше по древните каменни плочи във вестибюла, Ейми се наведе да изскубне няколко плевела, поникнали в пукнатините. Градината май се опитваше да влезе в къщата. А в това ужасно време как да я кориш? Натисна вратата на мазето, но тя не се отвори.

Ейми се намръщи и опита пак, убедена, че бравата просто е заяла, защото досега никога не ѝ се беше случвало да я намира заключена. Само че след още два здрави напъна не остана никакво

съмнение, че този път е заключена. Ейми се поколеба — дали да не си напълни една бутилка с гореща вода и да я гушне в скута, като седне. Да, ама след малко ще трябва да слезе долу да приготви вечерята и няма да може да я разнася из ледената кухня.

След като Хонория ѝ даде ясно да разбере, че не иска да бъде безпокоена, Ейми реши сама да намери връзката с ключовете. Понякога висяха на желязна кука в стаята за вехтории, друг път бяха в чекмеджето на кухненската маса, а се случваше и да са оставени някъде за малко, а после Хонория забравяше къде ги е зарязала. Веднъж Ейми ги намери в саксия в парника.

Днес не бяха на куката. Ейми огледа пейката с наредени върху нея луковици на далии, стари пакетчета със семена, но не ги откри. Отмести колелото на Хонория, за да мине, и ги видя в кошницата на велосипеда.

Ключът за мазето беше старомоден, дълъг почти колкото дланта ѝ. Пъхна го в ключалката и отключи с лекота. Светна лампата — толкова слаба, все едно я нямаше, ама нейсе, — хвана се здраво за перилото и заслиза надолу.

Котлето заемаше ужасно много място, а останалата част от пространството бе запълнена от горивото за него. Купчина въглища, по-малка купчина съчки и вързопи от стари вестници и енорийски списания, стегнати с канап. Кашони, дървени касетки, парцали и кутия с парафин.

Ейми пристъпи с известна тревога към чудовищната машина — огромна, кръгла, почерняла от старост, занемареност и зъл нрав. Изотзад излизаха тръби и се виеха по тавана на мазето. Имаше три циферблата с червени стрелки, като на скоростомер. Всички показваха 150. Тя почука авторитетно по стъклото. Показанията паднаха на 98.

Ейми предпазливо положи ръце върху метала — едва-едва се усещаше някаква топлинка. Отвори вратичката и надникна. Доколкото успя да види, вътре имаше купчина пепел и почти нищо друго. Взе лопатката — метално съоръжение с размерите и тежината на железен лост, но с формата на буква „Г“ — и разрови пепелта. Проблеснаха една-две бледи искрици. Скъса няколко страници от енорийското списание и сложи тънки хартиени лентички върху искриците. Хартията покафеня, сгърчи се и пламна.

Ейми добави още хартия и взе няколко съчки от купа. Внимателно ги постави отгоре и взе още няколко, за да е готова, ако първите се запалят.

Едва тогава забеляза, че отдолу има още нещо. Още хартия ли? Определено се виждаше етикет — яркожълт със сини букви: „Хотел Масима, Танжер“. Ейми махна съчките настрана. Показаха се още етикети, покриващи почти целия капак на кафяв куфар.

Извлече го изпод купа съчки и натисна заключалките. Капакът отскочи нагоре. Ейми коленичи, без да обръща внимание на ситните камъчета и мръсотията, и огледа съдържанието на куфара. Черен костюм, шапка с воал, бельо, включително колан с жартieri и тънки чорапи, обувки с висок ток. Две пластмасови кутии с бижута и козметика. И кутия за обувки, препълнена със снимки. Колко интересно!

Извади шепа снимки и започна да ги разглежда. Някои бяха цветни, други — черно-бели. На много от тях се виждаше руса жена — сама или с неколцина приятели, които си играят с куче. Изглежда, бяха на почивка. Даже няколко от снимките бяха направени на плаж и около хотелски басейн. Двама мъже с ужасно оскъдни бански стояха пред великолепна яхта.

Там беше и Ралф. Дори при тази мъждива светлина нямаше как да сбърка неговата ослепителна усмивка, черни къдри и прям поглед. Беше с голяма компания, явно на някакъв купон. Всички бяха много весели, седнали около маса, покрита с чаши, бутилки и конфети. Навярно празнуваха нечий рожден ден. Снимката беше голяма, направена със светкавица. Ралф беше облечен в бяла памучна фланелка с къси ръкави и квадратно деколте — част от униформата на Кралския флот.

Ейми се взря в снимката. Мъжът до съпруга ѝ привлече вниманието ѝ. Беше красив, но образът му бе малко неясен, имаше дълга рошава коса и цвете, закичено зад ухото. Ейми се качи по стъпалата на мазето, вдигна фотографията близо до електрическата крушка и ахна изненадана. Беше Джералд!

Възбудена от откритието си, тя хукна към вестибюла. Думи и изрази напиреха от устата ѝ, свиваха устните ѝ. „Познай какво намерих... куфара... помниш ли?... Госпожа Бънди каза... че някой го е сложил...“

Хонория стоеше неподвижна на прага на библиотеката. Ейми се вцепени. Думите замръзнаха на върха на езика ѝ. Моментално прозря истината. Пулсът ѝ потрепна от мрачно предчувствие, набра скорост и после започна мощно да блъска в основата на гърлото ѝ.

В ума ѝ изникна изразът „дишай спокойно“. Най-добре да успокои дишането. Започна да вдишва бавно и дълбоко и да издишва плитко, сякаш вече нямаше достатъчно въздух около нея.

Съзнанието ѝ се раздели на две. Едната половина се скри под земята, разтреперана от страх, неспособна да мисли. Другата — прецени крайно опасното положение, в което се намиреше, и трескаво затърси изход. Предната входна врата — заключена, с пуснато резе, не бе отваряна от години. Задната — заключена, с пуснато резе — никога няма да успее да я отвори навреме. Не бива, не бива да се оставя да я върне обратно в мазето и да умре там като куче. На долния етаж прозорците бяха затворени, но можеше да счупи някой и да мине през него — ще се разкървави, но ще остане жива. Жива.

Тъмната маса в другия край на вестибюла леко помръдна. Не крачка, а по-скоро мощен тласък на въздуха. Сърцето на Ейми скочи в гърлото.

Стълбите. И двете ще трябва да изминем известно разстояние. Аз съм по-малка, по-млада, по-лека, по-бърза. Да си стигна до стаята. Пускам резето. Отварям прозореца. Крещя.

Опита се да си спомни какво се прави преди спринт. Коленете ли се сгъваха? На пръсти ли се вдигаш? Жизненоважно бе да стартира по най-добрия начин. От това можеше да зависи... можеше да зависи всичко.

Но изведнъж главата ѝ се изпразни от всяка мисъл, защото Хонория направи нещо много по-лошо, отколкото просто да премести тежестта си от единия крак на другия. Започна да се смее. Тихо ръмжене, трептящо хърхорене, сякаш загряваше мощен двигател, последвано от поредица дрезгави излапвания, прекъсвани от кряскащи звуци. Накрая Хонория остана без дъх и мощно изхърка, поемайки въздух през носа.

Ейми побягна. Към стълбите. Нагоре по стъпалата. Ето я площадката. Още малко и е в стаята. Хонория е по петите ѝ. Съвсем близо. Задъхана, тромава, посяга и сграбчва въздуха зад Ейми, но веднъж успя да докосне края на полата ѝ, защото Ейми се спъна.

Земята летеше под краката им. Ейми бе останала не само без дъх, но и без капчица мисъл в главата. Дори вече не съзнаваше, че тича, бе попаднала в плен на още по-мрачни ритми. Влетя в стаята си. Затвори вратата. Натисни я.

Късно.

Ейми натисна с цялата си тежест, но железният крак на Хонория вече се бе напъхал между касата и вратата и нищо не можеше да го помръдне оттам. Тя не буташе — нямаше защо. Явно за никъде не бързаше. След няколко секунди заговори. Пъхна зурлата си в процепа и изкриви уста, за да избълва ужасните си открития.

И Ейми бе принудена да ги изслуша, защото не смееше да махне ръце от вратата, за да си запуши ушите. Нито можеше да избяга оттам. Скоро закрепця от ужас, но Хонория просто надигна глас, заглушавайки воплите на Ейми.

После най-неочаквано отровната помия секна. Не след дълго заглъхнаха и хлипанията на Ейми. Ослуша се напрегнато в настъпилата тишина, здраво запънала крака в пода и ръце във вратата, молейки се ужасната грамада от другата страна да не направи същото. Лицето ѝ бе гротескно изкривено от физическите усилия, а бузите ѝ блестяха, мокри от сълзи.

Хонория блъсна вратата с цялата си мощ. Ейми отхвъркна и падна по гръб. Хонория влезе. Застана на прага и погледна към снаха си. Грубо изсеченото червендалесто лице на Хонория бе мъртвешки бледо. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам в орбитите си или се завъртаха толкова назад, че се виждаше само бялото. От долната ѝ устна висяха лиги и отразяваха малкото светлина, която влизаше през прозорците.

Ейми с мъка се изправи и се отдалечи заднишком — не биваше да отделя поглед от Хонория, — така се правеше, когато си изправен пред диво същество. Львови, тигри, бесни кучета. Ако ги гледаш непрекъснато, не те нападат. Зениците на Хонория бяха кървавочервени. Огромната ѝ сянка запълваше стената, главата ѝ висеше и се поклащаше.

Ейми се облегна на перваза на прозореца. Посегна с ръце назад — пипна студеното стъкло и ронещата се боя на рамката. Ех, ако можеше да го отвори. Ще се наложи да обърне гръб на Хонория, но само за секунда. Имаше ли изобщо избор?

Ейми се завъртя, сграбчи дръжката и се опита да я завърти. Беше ръждясала и не помръдваше. Дърпа, бута, за да я разхлаби малко. Само веднъж хвърли поглед назад през рамо. Хонория стоеше и я гледаше, потънала в зловещо мълчание.

Прозорецът се отвори с трясък. Чист студен въздух облиза лицето на Ейми. Тя сложи ръце на перваза, наведе се напред и погледна към дългата алея и отвъд отворените порти. Колко далече ѝ се струваха каменните плочи около къщата.

Докато се взираше в твърдата им повърхност, Ейми си спомни как госпожа Бънди, дошла да почисти подовете, ѝ беше описала състоянието, в което бе заварила горкия Джералд.

Ейми усети как ѝ се завива свят и затвори очи. Каменните плочи се втурнаха нагоре. Блъснаха се в мекото ѝ тяло, счупиха ѝ костите. Призля ѝ, изправи се и се обърна.

— Скачай — заповяда Хонория.

Ейми зяпна, изпълнена с ужас. Не можеше да повярва на ушите си.

— Хайде.

Ами да — това идеално щеше да ѝ свърши работа. Ейми ще умре, куфарът и съдържанието му ще изгори. И всичко се подрежда от добре по-добре за зълва ѝ. А и самоубийството би изглеждало повече от убедително — „Не можа да преодолее скръбта по починалия си съпруг, за съжаление. Доста често говореше, че иска да сложи край на живота си, но все си мислех, че са само приказки...“

Леден вятър разроши косата на Ейми. Ралф бе в ума и сърцето ѝ. И двамата не бяха вярващи. Ами ако вярващите все пак са прави, замисли се сега Ейми, и след кошмарното падане през тази тъмна бездна, размазващия удар и чупенето на кости тя и Ралф като по чудо се съберат отново? Колко прекрасно би било. Но Ейми не вярваше. За нея това бяха измислици и нямаше как да се насили да им вярва. Истината е, че тя и Ралф никога няма да се срещнат отново. При тази мисъл Ейми усети такава силна болка, сякаш вече бе паднала на плочника долу.

— Скачай.

— Не! — Профилът на Ейми се преобрази в изсечен, гневен силует. — Няма да ти доставя това удоволствие.

Хонория я изгледа кръвнишки и затропа бясно с крака по пода. Изглеждаше жестоко уверена в себе си, по-малко луда, много по-страшна.

— Ще се съпротивлявам — заяви Ейми. — И ще си личи. Ще те открият.

— Да не мислиш, че ме е грижа — презрително я изгледа Хонория.

— Ще започне да те е грижа, като те пъхнат в затвора и години наред ще трябва да живееш в килия с хора, които презираш.

— Ти си по-глупава, отколкото те мислех. Щом уредя твоята смърт, ще сложа край и на собственото си съществуване. За какво ми е да живея?

Ужасната мъка, стаена зад въпроса ѝ, родена от омраза към живота, която Ейми никога не би могла да разбере, събуди неканена жалост. За първи път Ейми се трогна дотолкова, че да произнесе името на зълва си.

Хонория бързо прекоси стаята, озова се до Ейми и се изплю в лицето ѝ. После я завъртя, сграбчи я за китките и изви ръцете ѝ зад гърба. Ейми ритна назад. Силен ритник нависоко, като сърдит кон. Уцели Хонория по пищяла и петата я заболя дори през ботуша.

Хонория затегли своята пленница към отворения прозорец. Ейми имаше чувството, че ѝ изтръгва ръцете от раменните стави. Заби пети в пода, насъбра килима, но какво можеше да направи така, както бе увиснала като кокошка, понесена към пазара с вързани крака.

Щом стигнаха до прозореца, Хонория блъсна силно Ейми в рамката и удари носа ѝ в страничната дъска — устата ѝ се напълни с кръв. После я пусна да стъпи на пода. Ейми разтвори крака да се закрепил по-здраво, напрегна всичките си мускули и запъна предната част на бедрата си под перваза на прозореца. Хонория пусна китките ѝ, хвана я за раменете и занатиска с все сила. Коленете на Ейми изпукаха и поддадоха.

Хонория сграбчи пуловера ѝ при врата, издърпа го нагоре и успя да я изтика до половина извън отворения прозорец. Ейми разпери ръце и се вкопчи за страничните дъски, забивайки нокти в дървото. Хонория престана да я бута и се залови да откопчва пръстите ѝ.

И точно тогава на алеята пред къщата се появи кола. Ейми видя фаровете и закрепця. Крещеше и крещеше. Силните ѝ писъци закънтяха в собствената ѝ глава — сякаш на раменете си имаше камбана.

Хонория я дръпна вътре. Ейми се бореше като обезумяла — риташе, удряше, дереше. Бореше се с цялото си същество и всички сили. Някъде отдалеч се чу шум от счупено стъкло. Хонория също го чу. Ейми разбра по промяната на изражението ѝ — явно си даде сметка, че времето ѝ изтича. Сключи ръце около врата на Ейми, палците ѝ натиснаха гръкляна. Спазъм на луда радост разтреса тялото ѝ и озари лицето ѝ.

Ейми се задави. Чуваше бучене — като вятър, минаващ през телеграфни жици. Пред очите ѝ се появиха червени кръгове. Напрежението в ушите ѝ ставаше нетърпимо. Главата ѝ сякаш се разширяваше отвътре и все по-силно натискаше отеснелия череп, накрая той не издържа и Ейми потъна в мрак.

Минаваше полунощ. Барнаби се намираще в уединена стая в болница „Хилингтън“, гледаше през прозореца към паркинга, който дори в този нощен час бе наполовина пълен. Стоеше тук от пет часа. Без никаква нужда, честно казано, защото тя нямаше да избяга. Нямаше и да умре. Слава богу. Два трупа за една вечер бяха твърде много.

Тъкмо вкарваха единия труп в катафалката, когато главният инспектор паркира колата пред къщата на Хонория. Вторият — много по-лек, лежеше в полиетиленов калъф във вестибюла.

Барнаби го видя още като слезе от форд „Орион“-а си, защото огромната двукрила врата, край която при първото си посещение бе забелязал голяма купчина навети клонки и сухи листа, сега зееше широко отворена.

Поршето на Лора Хъгън стоеше насред улицата под странен ъгъл, сякаш бе спряла съвсем лекомислено в паническа бързина, задната част на автомобила бе поднесла в полукръг, след като Лора бе натиснала рязко спирачките. Ключовете още бяха на таблото. По-късно Трой го откара в малката красива къща и го остави в гаража.

Откъм леглото се чу шум. Ейми изглеждаше съвсем малка под силно опънатите чаршафи, свирепо затъкнати под дюшека. Одри Бриърли седеше до нея, светлорусата ѝ златиста коса проблясваше под светлината на нощната лампа като перлен шлем.

Влезе медицинска сестра да премери пулса на пациентката и кръвното ѝ налягане. Ейми беше на успокоителни, но слаби и докосването на сестрата я събуди. Колкото и да му се искаше да разговаря с нея, Барнаби усети как го жегна неканено състрадание. Сестрата светна в очите на пациентката си, заяви, че всичко е наред, и излезе, поскърцвайки с обувки по линолеума.

Ейми се взря в Одри Бриърли, която нежно я хвана за превързаната ръка.

— Всичко е наред, госпожо Лидиърд. Вече няма от какво да се страхувате.

Барнаби взе стол и го понесе към леглото. Внимателно подбра мястото. Не твърде близо, но не и прекалено далече, защото се боеше, че гласът ѝ ще е слаб.

— Здравейте.

— Здравейте. О, това сте вие.

— Да. Пак съм аз.

Прав беше. Ейми направо шепнеше. Седна до нея и двамата се усмигнаха. По-точно той се усмигна. Ейми само успя да потрепне с ъгълчето на устните си и се отказа. И какво друго да очаква човек, помисли си Барнаби. Започна да говори с ясното съзнание, че първите му думи едва ли щяха да подобрят положението:

— Вашата зълва е мъртва, госпожо Лидиърд. Сама отне живота си. Нямахте как да бъде спасена.

— Така каза, че... ще направи... след...

Няколкото думи сякаш я изтощиха и тя затвори отново очи. Барнаби поседя мълчаливо малко, но после продължи, защото се боеше тя да не се унесе пак в сън:

— Ще бъда възможно най-кратък. Когато се почувствате по-добре, може да поговорим повече.

— Боли... като говоря...

— Естествено. Мислех да изложа своята хипотеза за случилото се, а вие само да ме спирате с поклащане на глава или както решите, ако греша някъде. Така става ли?

Тя не отговори и той прие мълчанието ѝ за съгласие. Заговори с равен спокоен тон, сякаш нещо би могло да намали горчивината на думите, които се готвеше да изрече:

— До миналия понеделник Хонория Лидиърд няма никаква представа, че Джералд Хадли и брат ѝ са се познавали. Но в кухнята на Лора Хъгън открива снимка на двамата, заснети заедно с други хора в някакъв ресторант. Развълнувана от това и нетърпелива да разбере повече по въпроса, тя веднага отива в „Плоувърс Рест“, но Хадли не си е у дома — отишъл е у Рекс Сейнтджон. По-късно тя опитва още два пъти, но без успех. Накрая, явно неспособна да чака до сутринта, решава да се върне още същата вечер след сбирката.

Но гостът е още там, затова тя се скрива между дърветата зад къщата и чака, докато Дженингс си тръгне. После е почукала, предполагам, но след като никой не ѝ отворил, влязла сама. Имайки предвид манията на госпожица Лидиърд към безупречното поведение, само можем да се чудим на силата на обзелото я любопитство. Не намира Хадли на долния етаж, не го намира и горе, нито в спалнята му. После... и тук не знам как точно е станало, защото трябва да е имало някакъв период, преди двамата да се заговорят. Достатъчно време, през което тя да намери и осъзнае посланието на снимките, някои от които, вече знаем, съвсем ясни в това отношение, както и да открие дрехите... Така ли е?

— Той... Джералд... бил в...

— Банята? — Ейми кимна. — Тя ли ви каза?

— Да.

Каза ми всичко. Нищичко не ми спести. Гнусните думи закънтяха отново, изпълниха главата ѝ и омърсиха тихата стая.

Ако го била обичала достатъчно, той нямало да умре. Сега вече знаеше какво е имала предвид Хонория. Преди години, когато Ралф служеше във флота, изглежда, ѝ бе изневерил. Понеже тя не го беше обичала достатъчно, той бе намерил любовта другаде и така се бе заразил с ужасната болест, която го уби. А Хонория знаеше, защото го бе научила от испанските лекари. Но тогава, естествено, си помислила, че Ралф е имал връзка с друга жена.

Джералд бил ужасно пиян. Когато излязъл от банята и я видял да държи снимка на групата в клуба в Маракеш, той ѝ се подиграл и се засмял. И после ѝ разказал с най-големи подробности. Как той и Ралф,

с когото се запознал същата вечер, излезли навън и правили секс в някакъв заден двор, редували се, изправени до стената. Как на Ралф му харесало. И по-късно излязъл пак с друг. Нищо чудно, че е хванал СПИН.

И в този момент тя го ударила. Сграбчила най-близкия тежък предмет и го треснала в главата на Джералд, и то не само веднъж, а удряла и удряла, докато от черепа нищо не останало. После напъхала дрехите и снимките в куфар и го отнесла, за да не може никой да направи връзка между кървавата каша на пода и любимия ѝ брат, защото за Хонория единствените валидни закони бяха нейните собствени.

— Съпругът ви определено не се е заразил от Хадли, госпожо Лидиърд — осведоми я Барнаби. Беше поискал изследване на кръвта му веднага след като разговаря с Лора Хътън и резултатите бяха отрицателни. — Вие изобщо не знаехте какво му е, така ли?

— Не... Хонория не ми каза, защото се е надявала и аз да съм се заразила. Надявала се е и се е молела Ралф да е успял да ми предаде болестта, преди да умре. Наблюдавала ме и чакала да се появят симптомите. Не ми казала, да не би да потърся помощ или, нещо по-лошо, да си направя изследване и да установя, че съм здрава. А случело ли се такова нещо, тя лично щяла да ме убие. Защото така била обещала пред Бога.

Немощни сълзи се застинаха по лицето на Ейми и Одри Бриърли измъкна няколко кърпички от кутия на нощното шкафче. Барнаби реши да я остави на мира. Докато си облече и закопчае палтото, омотае шала и нахлузи ръкавиците, Ейми сякаш отново бе готова да се унесе в сън. Той загаси нощната лампа, остави само синята светлина за през нощта.

— Кога ще ѝ съобщите останалото, сър? — попита Одри, след като излязоха в коридора.

— Когато е готова да го изслуша. Мисля, че за една вечер ѝ е достатъчно. — Хвърли поглед на часовника над гишето за регистрация. Беше почти един и половина. — На нас май също.

[1] Цитати от „Бурята“ на У. Шекспир. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Почти винаги, дори когато един случай на хартия е решен, някои въпроси оставаха завинаги без отговор. Неразгадано остава например точно как са били замесени някои лица, които, макар и на заден план в разследването, все пак фигурираха в него. Плетеница от откъслечни сведения и нерешени загадки — завинаги обречени да тънат в тайна.

Примирил се с това, Барнаби бе решил, че никога няма да установят истинската самоличност на жената от „сватбената снимка“ на Джералд Хадли, и се бе отказал да търси отговор на този въпрос. Но една вечер Трой му се обади развълнуван и заяви, че я е открил.

Сержантът за кой ли път гледал видеозаписа на филма „Тежко изпитание“, в който с такъв успех бе играла дъщерята на шефа. По време на спортната сцена, когато разни жени се щурали насам-натам и пицели, та се късали, Трой забелязал на заден план лице, което му било смътно познато. Натиснал стопкадър и ето ти я на. Госпожа Х. от плът и кръв.

Лесно я намериха, първо се бяха обърнали към отдел „Човешки ресурси“ на Би Би Си, после и към Дружеството на актьорите. Беше регистрирана като статистка за филми и по времето, от което датираше снимката, бе работила и като компаньонка. Веднага си спомни работата, която господин Хадли поискал от нея да свърши, защото това били най-лесните сто лири, изкарани през живота ѝ, при това, без да нарушава законите на морала. Разрешил ѝ дори да задържи шапката и воала, но не пожелал да ѝ обясни за какво е целият този театър. Църквата била в провинцията, недалеч от Бърнам Бийчиз. Хипотезата на Макс Дженингс бе доста близо до реално случилото се.

Бяха разкрили самоличността на жената преди около месец. Барнаби си бе взел отдавна полагащия му се отпуск, защото Къли и Никълъс скоро щяха да се приберат от турнето и той не искаше да изпуска и миг от компанията им. Двамата щяха да останат в Лондон за няколко дни, преди да си дойдат у дома.

Сега седеше, зачел се в не особено интересна рубрика на вестника, и си мислеше колко хубаво би било да ги види пак и да му разкажат всичко за драмите на сцената и извън нея, с които явно изобилстваше напрегнатият им живот толкова различен, слава богу, от неговия.

Левият му крак започна да изтръпва. Той го протегна, сви пръстите, после енергично кръстоса другия крак върху него. Котето, което си играеше с връзката на обувката му, излетя във въздуха и се приземи на възглавницата в отсрещния фотьойл.

— Том!

— Какво? — свали той вестника. — Какво има?

— Бъди по-внимателен. — Джойс вече тичаше от другия край на стаята към фотьойла. Грабна Килмовски, който моментално започна да се бори за свободата си.

— Какво направих?

— Можеше да го нараниш. — Котето бе поело обратно към канапето и с решителен вид се закатери по крачола на Барнаби.

— Сега ли си искаш чашата с вино или с яденето?

— Сега, скъпа, моля те.

Наляха му чаша „Санта Каролина Специален Резерв“, което се оказа много вкусно. Барнаби се застави да го пие на малки глътки, а не както му се искаше да го изгълта наведнъж. Утре, като дойдат децата, ще пият шампанско. От фурната се носеше чудесна миризма. Заешко печено с целина, лимон и специални средиземноморски подправки. Вътре имаше и круши масловки. Беше направил сос от топено сирене, прекарано два пъти през сито и ароматизирано с малко „Мадейра“ и препечени бадемови стърготини.

Барнаби отпи още глътчица и се облегна назад доволен. Ето това бе животът, въпреки изтръпването, което от време на време усещаше в горната част на ръката си.

Телефонът иззвъня. Джойс го вдигна от кухнята и се разнесе радостният ѝ глас:

— О, здравей, миличка... колко се радвам да те чуя.

Неприятно предчувствие попари щастието на Барнаби. Нещо не е наред. Няма да дойдат. Или ако дойдат, няма да останат. Или ако останат, ще е само за една нощ. Навярно ще доведат и други и двамата

с Джойс няма да могат да си поговорят като хората с дъщеря си и Никълъс.

— Том? — Чу се как оставя слушалката. Лицето на Джойс се появи в отвора за сервиране на храна. — Искаш ли да се чуете набързо? Обажда се само да се увери, че сме разбрали в колко часа кацат на „Хийтроу“.

— Ще я чуя, разбира се.

— Не идвай. Вдигни оттам.

Къли звучеше, сякаш се обаждаше от съседната стая. Страхотно било, че отново ще може да ги види двамата с мама. Купила в Полша невероятно резбовано дървено сандъче, в което да си слага всичките подправки. Какво ще сготви за утре вечер? Сетил ли се е да запише „Тежко изпитание“? Турнето било върхът. Режисьорът бил ужасно противен. Никълъс бил невероятен в ролята на Дон Джон. Тя самата така и не успяла да влезе под кожата на Беатрис.

Барнаби я слушаше и сърцето му преливаше от радост. Когато тя се канеше да затвори, реши, че би било разумно да я предупреди:

— Тук може да възникне малък проблем, Къли.

— Докато говореше, ръката му нежно придържаше Килмовски, който бе заспал дълбоко на рамото му и сега постепенно се свличаше надолу.

— Става въпрос за котето. Майка ти май ужасно се привърза към него.

— Няма нужда да влизаш вътре, Ейми.

— Напротив. Трябва да вляза. — Но не й стигаха силите да натисне дръжката.

Стояха на стълбищната площадка пред вратата на детската стая на Ралф. Ейми за първи път влезаше в къщата след ужасната вечер, когато за малко да умре.

Беше й трудно да мине през кухнята, по лепкавите, обрасли с плевели плочи на вестибюла, да изкачи стълбите. Но нищо не можеше да се сравни с това сега.

— Да отворя аз, а?

— Да, ако обичаш. — Ала когато Сю протегна ръка, Ейми извика: — Чакай малко!

Взе да размисля. За кой ли път — двайсети, трийсети или петдесети? — си бе представяла този момент. Сега се запита защо бе решила да влезе всъщност. Каква разумна причина би могло да има?

В края на краищата той няма да е вътре. Ще види люлеещото се конче с протъркано кожено седло и яркочервени юзди, на което я бе сложил да седне първия път, когато я бе довел в къщата — вдигна я във въздуха и я положи върху седлото. Ще види и пожарната с лъскавата броня. Книги и колички, красиви научни скици, в които се бе усъвършенствал. Но Ралф, или „останките“ му, както полицаите настояваха да се казва, лежеше заедно със сестра си под тисовите дървета в двора на църквата „Сейнт Чад“.

Сю се бе опитала да разбере удивителното великодушие на Ейми да разреши това, но напразно. Ако беше на мястото на приятелката си, щеше да уреди Хонория да бъде кремирана, а пепелта ѝ да бъде изхвърлена в тоалетната. Накрая Сю стигна до заключението, че след като е открила истината за мъжа си — не стига, че е бил бисексуален, ами и от време на време ѝ е изневерявал. — Ейми бе променила отношението си към него. Но грешеше. Ейми просто смяташе, че след като Хонория е била готова да убива, колкото и лудо, и погрешно да е това, за да отмъсти за единствения човек, когото някога е обичала, най-малкото, което може да се направи, е поне да я оставят да почива в същия гроб.

Сю пристъпи от крак на крак, изкашля се, за да напомни, че времето си тече, и погледна настрани. Лицето на Ейми се изопна, загуби изразителност, тя изви очи нагоре, сякаш се приготвяше за сцена на ужас. След секунда решително отвори вратата.

Свещниците още бяха там. Стаята беше пълна със свещници. Цялото помещение сигурно е сияело в светлината им, като олтар в някоя огромна катедрала. Стотици свещи. Восъчните капки се лепят по пода и навсякъде по мебелите.

Снимки на Ралф я гледаха, усмихваха се и се смееха отвсякъде. Като бебе, като току-що проходил, като юноша. Много от снимките бяха без рамки, облепени на столчетата на свещниците. Беше цяло чудо, че помещението не бе изгоряло.

Ейми очакваше вътре да мирише, но се усещаше само постоянният дъх на плесен. Някой беше проветрявал, сигурно полицаите. Всички бяха толкова мили с нея, особено Денис Рейнбърд

— погребалният директор. Когато Ейми отказа да отиде в погребалното му бюро да види скъпия починал, той я увери, че господин Лидиърд е балсамиран много красиво. Изглежда, си мислеше, че това може да е някаква утеха.

— Ето тук лежеше. — Ейми отиде до голяма маса в центъра на стаята. — Под бял копринен чаршаф.

Сю не знаеше какво да отговори. Цялата история ѝ се бе видяла толкова отблъскваща, че за малко да припадне, когато Ейми ѝ я разказа. Като си помисли, че Хонория е стояла тук и разговаряла с трупа, навярно дори го е прегръщала — боже господи. Дори самата мисъл бе непоносима.

— Казах ли ти, че поискал да ме види, в Испания, точно преди да умре? А тя му заявила, че ме няма.

— Ейми... колко ужасно. Той обаче сто процента е знаел, че не е вярно.

— О, да. Много добре я познаваше. Просто... щеше да е хубаво, ако се бяхме сбогували.

Ейми вдигна един ученически бележник. Един от многото, закачени около пожарната кола като малки хартиени салфетки.

— „Умен, но палав“. „Разсейва другите ученици“. „С безспорен талант в изучаването на чужди езици“. „Трябва повече да внимава“. „Обичан от съучениците си“.

— Всеки го харесваше — усмихна се Ейми. — Всичко си пише.

Сю се чувстваше все по-неловко и не на място. Стоеше до приятелката си безпомощно, направи непохватен и нерешителен жест, като да предложи утеха, но отпусна ръце.

— Мислех, че не иска деца, а той е знаел какво му е.

Затова винаги Ралф отговаряше за предпазването от бременност. А не, както казваше на жена си, защото се притеснявал от страничните ефекти на противозачатъчните хапчета, всъщност е искал да я предпази от заболяването.

Все пак трябваше да ѝ каже. Най-трудно ѝ бе да понесе това. Не изневерите или факта, че е имал сексуални наклонности, за които не е подозирала, а решението да носи сам кръста на мрачната истина, че щастливите им дни са преброени. Навярно се е страхувал да не я отблъсне.

— Не е заради това, сигурна съм — прекъсна я Сю, забелязала напирашките в очите на Ейми сълзи. — Искал е да ти спести мъката. Така правим, когато обичаме някого.

Ейми сякаш не я чу. Беше тръгнала из стаята, докосваше разни неща — залюля дървеното конче, подкара малка метална количка напред, после назад по ръба на рафта, надникна в ученически тетрадки. Опитваше се да вложи в действията си чувство, да им придаде значение, но само се усещаше неловко и неестествено. За нея тази стая бе призрачно място, без спомен за живот тук. Свята и същевременно безсмислена, като мавзолей.

Дръпна пердетата настрани. Слънчевата светлина заля помещението и безмилостно разкри нелепата несъвместимост между вещите, напомнящи детството на Ралф, и другите — свързани със смъртта му. Изведнъж потискащата атмосфера стана непоносима.

— Да си вървим.

— Не искаш ли да вземеш нещо? — Къщата щеше да бъде опразнена на следващия ден от фирма, наета в Принцес Ризбъро.

— Имам си това. — Пръстите на Ейми докоснаха медальона на врата ѝ. Тя почти се затича по площадката. — Хайде, Сю.

Сю с радост я последва. Излязоха навън и тя още веднъж погледна към мрачната грамада от сиви камъни, която сега принадлежеше на Ейми, и изпита облекчение, че повече никога няма да ѝ се налага да влиза в тази къща. Двете тръгнаха рамо до рамо по алеята към портата.

Беше красив мартенски ден. Небето бе безкраен син балдахин без нито едно облаче. Покрай алеята грееха нарциси, а под дърветата се виждаха минзухари и самакитка. Ейми затвори портата.

— Нося малко хляб — обади се Сю. — Искаш ли да нахраним патиците?

— Добре. — Поеха към Площада, а патиците, щом ги зърнаха, моментално закряха и се заклатушкаха към тях. — Как пък винаги разбират?

— Виждат торбите. Ако искаш, дай им кекс.

Сю не можеше да се отърве от навика да приготвя домашни закуски, макар вкъщи да бяха само тя и Ейми, и все по-често Аманда. Местните диви птици никога не са били хранени така добре. Тя подаде огромно парче кекс на Ейми.

— Да не забравим онова малкото — подсети тя Сю, докато хвърляше трохи, — дето все го избутват.

— Ще се опитам да го подмамя встрани, а ти гледай да задържиш останалите при теб.

Сю скри своето парче хляб и се отдалечи, а Ейми остана заобиколена от бутащи се нетърпеливи патици. Сю клекна край езерото и се опита да привлече вниманието на едно мъниче, което настървено се мъчеше да си проправи път било през другите, било заобикаляйки ги, но все не успяваше. Сю откъсна коричка и се замисли за Хектор — той непрекъснато ѝ бе в главата, откакто стана истинска писателка, с договор и поръчка за втори разказ. Работното заглавие на новия разказ беше „Хектор се учи да танцува румба“, Хектор, меко казано, изглеждаше прекрасно в костюма си за латинотанци.

Сю закътка непохватно в старанието си да привлече мъничето, но то не ѝ обърна внимание. Май щеше да е по-добре да хвърли зальче току до човката му, за да може да го изяде, преди да са го докопали другите. Ама те така се бяха скупчили една до друга...

Кексът на Ейми свършваше. Сю гледеше как разпределя последните зальчета и се замисли как в разстояние само на няколко седмици съдбите и на двете се бяха променили.

Сега Ейми беше богата. Предложиха ѝ невероятна сума за къщата (или поне на тях двете така им се стори). И освен това вече се възстановяваше. Отначало, щом дойде у Сю, след като я изписаха от болницата, по цял ден плачеше и по цяла нощ сънуваше кошмари. По едно време Сю се беше отчаяла, защото не знаеше как да ѝ помогне. Но сега, макар и да не спеше непробудно, Ейми поне бе престанала да плаче през деня, а вчера дори бе започнала да говори за бъдещето — питаше се например къде да иде да живее и правеше планове скоро да се залови отново с книгата си.

От своя страна Сю беше много добре. Браян бе потърсил само веднъж контакт с нея чрез адвоката ѝ. Изпрати ѝ писмено предложение да се върне в къщата само докато Сю се съвземе от шока да живее без него. Сю хвърли писмото в огъня.

— Къде изчезна?

— А, замислих се — изправи рамене Сю. — Извинявай.

— За какво се замисли?

Сю, която всъщност се бе радвала на мисълта, че повече никога няма да ѝ се налага да гледа как Браян събира с език каймака на какаото си в края на чашата, за да го изяде, се усмихна.

— Чудех се дали да си сваля лещите. Очите ми сълзят малко.

— От вятъра е. Сложи си капки, като се приберем.

Сю раздаде остатъка от хляба. Мъничето така и не успя да си хапне.

— Според мен си е много добре — сподели Ейми. — Може да е малко, но не изглежда кльоцаво. И перата му са лъскави.

Докато вървяха към вкъщи, видяха в далечината Рекс да разхожда мокрото си куче. Той им извика и махна с ръка. Двете го изчакаха да приближи. Отдалече си личеше, че старият човек прелива от щастие. Усмивката му покриваше половината от лицето и очите му блестяха.

— Какво има, Рекс? — запита Сю. — Долу, Монткам! Изглеждаш много доволен от живота.

— Ами... — започна той нетърпелив да сподели, но се спря. Истината беше, че току-що бе направил удивително откритие, работейки над новото си изследване върху воинските традиции. Беше установил, че хуните порязвали бузите на новородените момчета с меч, за да може бебето да вкуси кръв, преди да е опитало майчиното мляко. Радостта му от откритието на този мистериозен обичай малко се помрачи от мисълта, че няма да може да го включи в „Нощта на Хиената“.

Жените го гледаха в очакване, но Рекс си спомни какво бе преживяла Ейми наскоро и реши, че ще е по-разумно да запази новината за себе си.

— Съжалявам, какво ме попитахте?

— Чудехме се защо изглеждаш толкова щастлив — обясни Ейми.

— О, ами просто животът е хубав — грейна Рекс в усмивка. — Нали?

Старият човек докосна износеното си таке и си тръгна, последван от Монткам с танцова стъпка.

Лора с доволна усмивка изучаваше отражението си във венецианското огледало в своята жълта всекидневна. Беше красива,

изглеждаше уверена и което бе най-изненадващо — щастлива. Тя, която смяташе, че никога повече няма да изпита щастие.

Бавно се обърна, погледна назад през рамо и се възхити на профила си, усети особено удоволствие от нежните диаманти, проблясващи на ушите ѝ. Гъстата ѝ червеникава коса падаше като водопад върху раменете, прихваната от двете страни с две шноли, украсени с перли и марказит. Лора се засмя — приличаше на изкусителна, излязла изпод четката на Бърн-Джонс^[1]. Повдигна плисиранията яка на пелерината си от тежка тафта, така че да ограда лицето ѝ. Отиваше да гледа „Кавалерът на розата“ и музиката вече звучеше в главата ѝ.

Имаше бяло вино и газирана минерална вода. Бе се приготвила, в случай че Ейдриън — предишният собственик на ирландския бюфет — реши да се отбие след операта. Винаги излизаше от колата и я изпращаше до вратата. Никога не оставаше зад волана, за да натиска клаксона. Харесваше ѝ кавалерското му поведение. Лора отпи малко от виното и небрежно върна чашата, оставяйки още едно кръгче върху полицата над камината, която вече приличаше на олимпийското знаме.

Навсякъде около нея, както и из цялата къща, бяха пръснати кутии и кашони, а мебелите бяха покрити с калъфи. Утре ще изтупа за последно праха на това село от обувките си. И няма да остане тук нито ден повече. Не че много стоеше в тази къща напоследък. Живееше при приятели в Стоук Поджис, за да наглежда работата над новата си къща, която бе наблизно, а в Мидсъмър Уърти идваше само набързо да си вземе пощата и да прослуша съобщенията на телефония секретар.

Имаше няколко от Ейми. Искаше да се срещнат, за да изрази благодарността си, за което Лора ѝ бе спасила живота. След третото съобщение Лора се почувства доста неудобно и изпрати пощенска картичка, в която обясняваше, че наистина няма нужда от благодарности, а пък и покрай преместването е доста заета. Ейми очевидно бе разбрала намека, защото не се отби дори когато поршетото на Лора стоеше паркирано пред къщата.

Лора нямаше никакво желание да ѝ припомнят страховитата трагикомедия, на която бе станала свидетел в „Грепшъм Хаус“. После полицаите я откараха в участъка и много настояваха да изпие силен подсладен чай, който тя не искаше, но те все ѝ повтаряха как добре

действал след преживян шок. Лора се опита да им обясни, че всичко се случило толкова бързо, та не бе останало време да изпадне в шок.

Беше счутила някакъв прозорец, провря се през дупката и хукна нагоре по стълбите към стаята, откъдето ѝ се струваше, че идват писъците. В мига, в който влезе, Хонория пусна Ейми, бързо отиде до прозореца, седна на перваза и се люшна назад. Краката ѝ щръкнаха сковано във въздуха и след част от секундата изчезнаха. Не извика нито докато падаше, нито като се удари в земята. Всичко свърши за миг.

Лора още не бе разбрала какво точно се бе случило, но нямаше и желание да разбира. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че решението ѝ да отиде у Ейми, вместо да ѝ се обажда по телефона, както бе предложил главен инспектор Барнаби, за да ѝ предложи да се срещнат някъде другаде, се бе оказало животоспасяващо, погледнато в ретроспекция. Така и не видя снимката в медальона на Ейми, заради която двете трябваше да се срещнат, но полицаите я увериха, че това вече няма значение. Сега ѝ се искаше само да забрави за цялата тази бъркотия, което и правеше доста успешно.

Особено я изненада бързината, с която се бяха променили чувствата ѝ към Джералд Хадли. (Сега вече винаги го назоваваше и с двете му имена, когато мислеше за него.) Скоро след като научи за двойствения му живот и хомосексуалните му наклонности, маниакалната страст, която бе направлявала някога дните ѝ, изчезна по мистериозен начин, при това без остатък. Сякаш се бе освободила от тайнствена магия — също като Титания.

Лора се зачуди дали бързината и лекотата, с която възвърна спокойствието си, не означават, че е повърхностна личност. Но мисълта не ѝ бе съвсем неприятна. В много отношения повърхностното отношение към живота определено имаше своите предимства.

Специфичният рев на ретро кола марка „Йенсен“ прекъсна приятните ѝ разсъждения. Лора си взе чантата. На излизане спря за малко пред своя принц от петнайсети век и меланхоличното му изражение я накара да се намръщи. Винаги бе изпитвала привързаност към това момче, но днес за първи път усети раздразнение и се запита дали не беше проявила прекалено развинтена фантазия, като бе

съчинявала толкова много трагедии, за да си обясни тъгата му. А той навярно просто не е бил в настроение — още един нацупен пубертет.

— Горе главата — потупа го Лора по ръката. — Може изобщо да не стане така, както си го мислиш.

Звънецът на входната врата иззвъня. Беше Ейдриън. Тя хвана малката позлатена верижка, която висеше отстрани на картината. Дръпна я. И изгаси лампата.

[1] Едуард Бърн-Джонс (1833–1898) — английски художник. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.